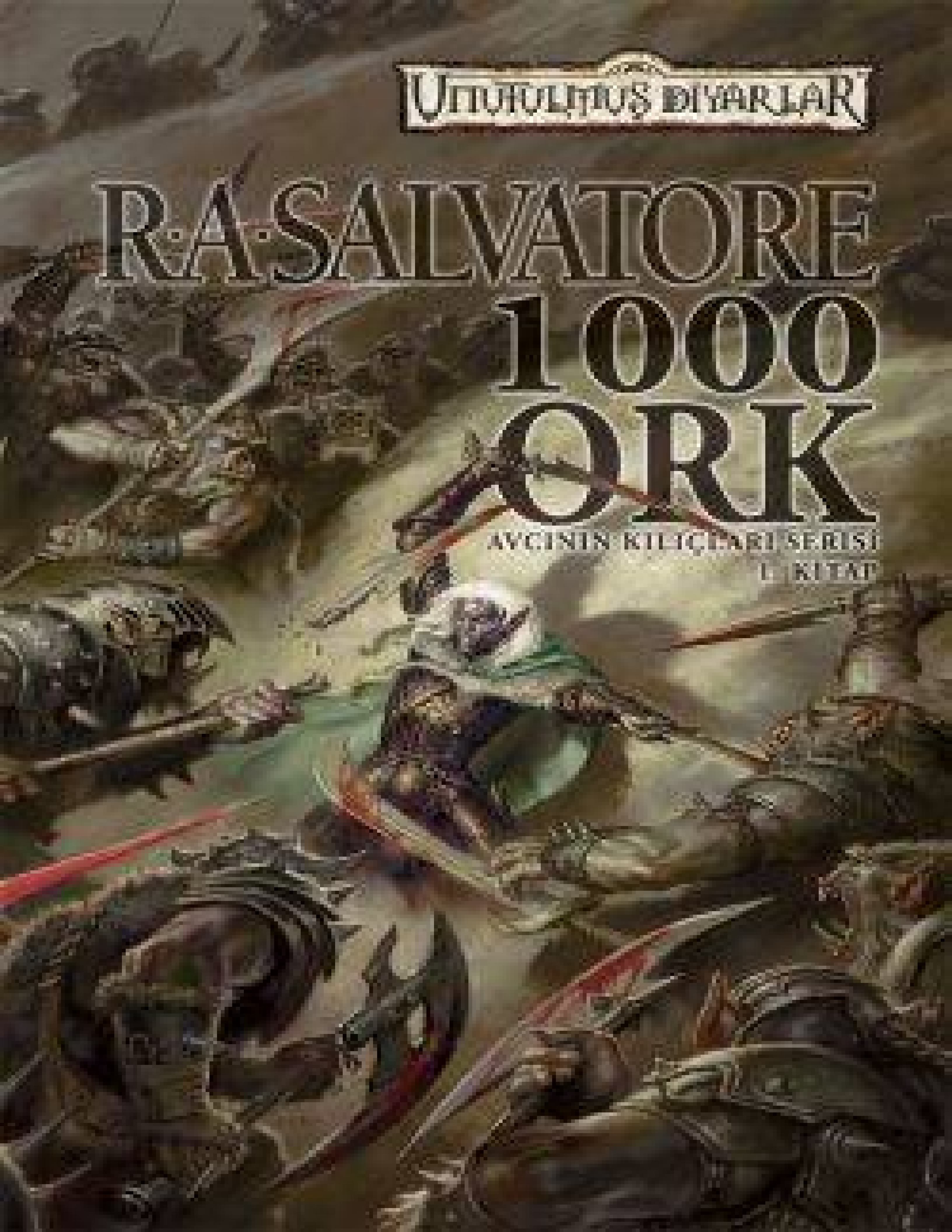

UNUTULMUŞ DİYARLAR
R.A.SALVATORE
1000 ORK
AVCININ KILIÇLARI SERİSİ
1. KİTAP

R.A.Salvatore

Avcının Kılıçları Serisi
1. Kitap
Unutulmuş Diyarlar

BAŞLANGIÇ

“Ah, bundan daha sıkı çekmeniz lazım!” diye haykırdı Tred McKnuckles, iki attan ve üç cüceden oluşan araba ekibine. “Yaz güneşi kelleşen kafamda parlamadan önce Shallows’a varmayı umuyorum!”

Sesi etrafındaki taşlara çarpıp yankılanıyordu ve bu, Tred’in cüssesindeki birine yakışan bir kükreyişti. Cüceler için bile tıknaz sayılırdı. Güçlü darbeleri kaldırabilecek bir vücuda ve daha güçlü darbeler atabilecek şişkin kollara sahipti. Sarı sakalı uzundu ye çoğunlukla iri kemerinin ön kısmına sıkıştırırdı. İki omzunda da savrulmaya hazır bekleyen fırlatma çekiçleri —ki bunlara çoğunlukla “cüce oku” denilirdi— asılı duruyordu.

“Dier atı arabanın arkasına tünetmemiş olaydın çok daa kolay olurdu, seni salak herif!” diye haykırdı arabayı çeken cücelerden biri.

Tred ise kamçısıyla cücenin kıçına bir şaplak atarak cevap verdi.

Cüce durdu, daha doğrusu durmaya çalıştı, fakat at arabasının yoluna devam etmesi ve arabaya boyundurukla bağlı olması sebebiyle, güçlü ve tıknaz bacaklarını hareket ettirmeye devam etmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündü.

“Sana bunu ödetçeemden hiç şüphen olmasın!” diye Tred’e hırladı ama arabayı çeken diğer cüceler ve sürücü sırasında, lider cücenin yanında oturan diğer üçü ona kahkahalarla güldü.

Grup, Rauvin Dağları'nın batı kısmı boyunca uzanan kuzey yolundan gitme riskini göze aldığı için, iki on gün önce Felbarr Kalesi'nden yola koyulduğundan beri iyi yol kat etmişti. Düz zemine doğru ilerleyen grup, Kara Aslan adındaki barbar kabilesinin büyük yerleşim yerlerinden birinde küçük çaplı bir ticaret yapıp erzak depolamıştı. Beorunna'nın Kuyusu adındaki o yerleşim yeri, Sundabar, Gümüşay ve Quaervarr ile birlikte, Felbarr Kalesi'nin yedi bin cücesinin gözde ticaret merkezlerinden biriydi. Genellikle cücelerin kervanı Beorunna'nın Kuyusu'na girip ticaretini yapar, sonra da güneye, dağlara, yani yuvaya dönerdi. Fakat bu grup, barbar kabilesinin liderlerini şaşırtacak şekilde batı ve kuzeybatıya doğru yoluna devam etmişti.

Tred, Shallows ile Surbrin Nehri boyunca, Dünyanın Omurgası'nın batı kıyısında uzanan diğer küçük kasabaları ticarete açmaya kararlıydı. Söylentilere göre Mithril Salonu, bilinmeyen bir sebepten dolayı, son zamanlarda nehrin kuzeyindeki kasabalarla ticareti ağırdan alıyordu ve her zaman için fırsatçı olan Tred, bu boşluğu Felbarr'ın doldurmasını istiyordu. Ne de olsa başka söylentiler, cüce işi olduğu düşünülen son derece muhteşem mücevherlerin ve hatta birkaç kadim ziynetin Dünyanın Omurgası'nın batı ucundaki sığ madenlerden çekildiğine işaret ediyordu.

Elli millik yol için kış sonu havası epey rahat olmuştu ve at arabası Aykorusu'nun kuzey ucundan hiçbir terslikle karşılaşmadan geçip Dünyanın Omurgası'nın eteklerine varmıştı. Fakat cüceler biraz fazla kuzeye açılmış olduklarından güneye dönmek ve dağı sağ taraflarında tutmak zorunda kalmıştı. Yine de hava nispeten ılıktı ama kar tabakalarının sağlamlığını bozacak ve patikalara çığlar düşürecek kadar sıcak değildi. Fakat aynı sabah, atlardan birinin ayak parmakları arasında çirkin bir apse belirmişti, becerikli cüceler atın ayağına saplanan taşı çıkarıp apseyi boşaltmayı basarsa da, at henüz yüklü arabayı çekecek durumda değildi. Hatta kendi başına bile rahat yürüyemiyordu, bu sebeple Tred takıma atı iri arabanın arka kısmına kaldırmalarını söylemiş ve diğer altı cüceyi üç kişilik iki çekiş takımına bölmüştü.

Cüceler bu konuda oldukça iyiydi ve uzun bir süre boyunca at arabası önceki hızını korumayı başardı ama ikinci takım ikinci

vardiyasının sonuna yaklaşırken hantallaşmaya başladılar.

“Sence o atı ne zaman koşum takımına yeniden bağlayabiliriz?” diye sordu, Tred’in küçük kardeşi olan ve sarı sakalı göğsünün yarısına ancak erişen Duggan McKnuckles.

“Pöh, yarın yanımızda yürüyor olur,” diye yanıtladı Fred kendinden emin bir şekilde ve diğerleri başlarıyla onayladı.

Ne de olsa hiçbiri atları Tred kadar iyi tanımıyordu. Felbarr Kalesi’ndeki en iyi demirci ustalarından biri olmasının yanında, aynı zamanda mekanın en önde gelen seyis başıydı. Her ne zaman tüccar kervanları cüce kalesine gelse, atları nallaması için kaçınılmaz olarak Tred çağrılırdı ve bu genellikle bizzat Kral Emerus Warcrown tarafından yapılırdı. “Öyleyse gece için konaklamaya hazırlansak iyi olur,”d edi arabayı çekmekte olan cücelerden biri. “Bir kamp kurar güzel bir yahni yer ve yediğimizi de bir fıçı birayla cilalarız!”

“Ho ho!” diye kükredi diğer birkaç cüce onunla hemfikir olarak —ki cüceler bira tüketimi ihtimali söz konusu olduğunda genellikle bunu yapardı.

“Pöh, hepiniz iyice laçkalaşmasınız!” diye ağzından kaçırdı Tred.

“Sadece Shallows’a Smig’den önce varmak istiyorsun!” diye iddia etti Duggan.

Tred tükürüp ellerini salladı. Bu çok bariz bir itirazdı. Oradaki herkes bunun doğru olduğunu biliyordu. Smig, Tred’in en büyük rakibiydi. Onlar, birbirilerinden nefret ediyormuş gibi görünen ama aslında sadece birbirilerini alt etmek için yaşayan iki dosttu. İkisi de medarı iftiharı olan kulesi ve meşhur büyücüsüyle küçük Shallows kasabasının kıştan önce —iyi silahlar, zırhlar ve at nallarına ihtiyaç duyan hudut adamları tarafından— adeta akına uğradığını biliyordu ve ikisi de Kral Warcrown’ın Dünyanın Omurgası sırasındaki ticaret rotalarını bir hale yola koymaktan memnun olacağını ilan edişini duymuştu. Üç asırdır orkların elinde olan kalenin yeniden ele geçirilişinden beri, Felbarr’ın batısındaki arazi dikkate değer derecede sakinleşmişken doğudaki dağlık bölge hâlâ canavarların

faaliyetleriyle doluydu. Mithril Salonu’na açılan bir Karanlıkaltı yolu mevcuttu ama Battlehammer Klanı’nın kalesinin kuzeyindeki toprakları açacak bir yol henüz keşfedilmemişti. Tred’e eşlik eden tüm cüceler —çalışanları; kardeşi Duggan, kunduracı Nikwillig ve diğer Felbarr tüccarları için gerekli mallar (çoğunlukla bira) taşıyan fırsatçı kardeşler Bokkum ile Stokkum dahil olmak üzere— bu işe hevesle gönüllü olmuştu. Oraya ilk varan kervan en çok kâr eden kervan olacak, sınır adamlarının getirdiği hazinelerden payını alacaktı. Bundan daha da önemlisi, ilk kervan bununla övünebilecek ve Kral Warcrown’ın gözüne girecekti.

Yola koyulmadan önce Tred, Smiggly “Smig” Stumpin ile iyi niyetli bir içki müsabakasına tutuşmuş, bunu yapmadan önce de Moradin rahiplerinden birine alkolün etkisini alt eden bir iksir için iyi para ödemeyi ihmal etmemişti. Tred ekibiyle birlikte Felbarr Kalesi’nden çıktığından beri, zavallı Smig daha uyanmadan bir gün ve cüce, kalenin ön kapısından geçirecek kadar toplayamadan önce başka bir gün daha kazandığını tahmin ediyordu.

Bir at toynağındaki apse gibi küçük bir hadisenin grubu, Smig’in onları yakalamasına fırsat sunacakkadar yavaşlatmasına izin vermeyecekti!

“Üç mil daha tırıs gidin, sonra bugünlük ara vereceğiz,” diye önerdi Tred.

Etrafından inlemeler yükseldi. Hatta erken kamp kurmakla en büyük zarar edecek olan Bokkum —zira daha fazla bira tüketilecek ve satılacak daha az bira kalacaktı, fakat zaten iddiaya göre, Shallows’da bira falan satmayacak ve geri kalanını dönüş yolculuğunun kutlamaları için saklayacaktı— bile itiraz etti. “Üç mil olsun!” diye haykırdı Tred. “Bu gece kamp yerini Smig ve oğlanlarıyla paylaşmak ister misiniz;”’

“Pöh, Smig daha yola bile çıkmamıştır,” dedi Stokkum.

“Çıkmışsa bile, ardımızda çökerttiimiz kaya yığınıyla epey yavaşlamak zorunda kalmıştır,” diye ekledi Nikwillig. “iki mil daha!” diye kükredi Tred.

Sonra kamçısını tekrar şaklattı ve zavallı Nikwillig dimdik doğrulup kaba sürücüye ters ters bakacak kadar kafasını çevirmeyi başardı.

“Bana bir daa vurursan sana ööle bir pabuç yaparım ki uzun süre unutamazsın!” diye kabadayılandı Nikwillig.

Diğerleri yüzünden çekiştirilirken ayakları yerde küçük hendekler oluşturuyor ve bu da, Tred ile diğerlerinin daha da fazla kahkaha atmasına sebep oluyordu. Nikwillig tekrar huysuzluk yapmaya başlayamadan evvel, Duggan, Moradin’i bile memnun edecek derin bir madendeki büyük bir kasabanın mitik cüce ütopyasıyla ilgili şarkısını başlattı.“Patikayı tırman!” diye yumuşak bir sesle şarkıya başladı ve diğerleri şarkı mı söylediğini, yoksa emir mi verdiğini anlayamadı. “Kır kapıyı, coş!” diye devam etti ve Stokkum, “Ne kapısı?” diye sordu.

Ama Duggan şarkıya devam etti, “Tüneli bul ve biraz daha koş!”

“Ah, Aşsa Yukarı!” diye haykırdı Stokkum ve tüm ekip, hatta huysuz Nikwilligjoile, fazla uzun dayanamayıp gürültülü, tezahürat benzeri şarkıya başladı.

“Patikayı tırman Kır kapıyı, coş. Tüneli bul ve biraz daha koş. “Aşşadan akan dereyi seç, kızılca parlak köprüyü geç. Gülümse artık, çatma kaşları Buldun Aşsa Yukarı Kasabası’m “Aşsa Yukarı! Aşsa Yukarı, Buldun Aşsa Yukarı Kasabasını. Aşsa Yukarı! Aşsa Yukarı. Gülümse artık, çatma kaşları. “Buradan çıkar en iyi bira, kocaman ekmekler peşi sıra. Büyük Şef Şişkupa ve yahnisi, Üstat Tombul’un kırk kazan içkisi. “Oyuklarda kır dök taşı, arabaya koy ocağa taşı. Eritirsen bir güzel satarsın, Aşsa Yukarıdadır en güzel altın! “Aşsa Yukarı! Aşsa Yukarı, Buldun Aşsa Yukarı Kasabası’nı. Aşsa Yukarı! Aşsa Yukarı, Gülümse artık, çatma kaşları.”

Şarkı bu şekilde birçok dörtlük boyunca devam etti ve yedi cüce eski şarkının orijinal sözlerini bitirdiğinde, her zaman yaptıkları üzere, doğaçlamaya başladı ve her biri, Aşsa Yukarı gibi dikkate değer bir yer konusundaki kendi beklentilerini sıraladı. Ne de olsa cüce şarkısının tüm eğlencesi buradaydı, aynı zamanda algısı

kuvvetli bir cüce için muhtemel dostlarla muhtemel düşmanları ayırt etmenin çok ince bir yoluydu.

Aynı zamanda şarkı onları oyalamaya yarıyordu, özellikle de, kamburları çıkmış bir şekilde, zorlanarak at arabasını çeken üç cücenin. O dakikalar içinde, kayalıklı zeminde hoplaya sıçraya giderek iyi bir ilerleme kaydettiler. Grup patikada güneye doğru ilerlerken, dağlar sağ taraflarında yükseliyordu.

Sürücü makamında oturan Tred sırayla isimler haykırıyor ve bir sonraki dizeyi ismini söylediği cücenin uydurmasını istiyordu. Küçük kardeşi Duggan'ın ismini söyleyene kadar bu oyun gayet sorunsuz bir şekilde gitti.

Diğer beşi arkaplan müziği oluşturmak için mırıldanmaya devam etti ama neredeyse büsbütün bir dizeyi bitirmişlerdi ve Duggan'dan hâlâ bir cevap çıkmamıştı.

"Pekala," diye sordu Tred, dönüp küçük kardeşine bakarak ve Duggan'ın yüzünde son derece şaşkın bir ifade görerek. "Bir küple attırıver, evlat!"

Duggan ona merakla, kafası karışmış bir halde uzun bir süre baktıktan sonra sessizce konuştu; "Sanırım yaralandım." Tred o şaşkın ifadenin ötesini ancak o zaman görüp başını ileri uzattı ve Duggan'a daha geniş bir açıdan baktı. Tred, Duggan'ın böğrüne saplanmış bir mızrak olduğunu ancak o zaman görebildi!

Feryat etti ve at arabasının arkasında oturan iki cüce dönüp de yığılan Duggan'a baktığında, arkasından gelen mırıltılar durdu. Öndekiler de sessizleşti ama tam olarak değil, tabii bu da, iri bir kaya ıslık çalarak gelip şaşkına dönmüş üç cücenin önündeki yola çarpana ve üzerlerine doğru yuvarlanıp Nikwillig'in omzunu sıyırıp onu bayıltana dek sürdü.

Dehşete kapılan atlar dört nala koşmaya başladı ve hem yaralı at, hem de zavallı Stokkum arabanın arkasından kurtuldu, Stokkum taş zemine yuvarlandı. Tred, hayvanları yavaşlatma çabasıyla dizginlere sertçe asıldı, zira öndeki cüce dostları da —özellikle bilincini yitirmiş görünen Nikwillig—atlarla birlikte çekilip sürükleniyordu.

Hoplaya sıçraya ilerleyen at arabasının yanına başka bir kaya çarptı ve bir üçüncüsü ise koşturan takımın tam önüne düştü. Atlar çılgınlar gibi sola kırdıktan sonra sağda kalan yola geri dönmeye çalıştı ve arabanın iki tekerlek üzerine kalkmasına sebep oldu.

“Sağa gidin!” diye emretti Tred ama daha bu talimatı verirken, arabanın sol tekerlekleri büküldü ve araba devrilip yan döndü.

Derken atlar serbest kaldı, koşum takımlarını ve bağlı olan üç cüceyi de beraberlerinde sürükleyerek kayalıklı patikada koşturdu.

Tred’in arkasındaki iki cüce arabadan dışarı uçtu — Duggan ise bunun hiç farkında değildi. Tred de atlayacaktı ama bacağı sürücü sırasının atlına sıkışmıştı. At arabası üzerine çöktüğünde kemiklerinin çatırdadığını hissetti, sonra kafasına sert bir darbe aldı. At arabası yana doğru yuvarlanmaya devam ederken, bir anlığına kafasının patlayıp kanlı bir et yığınına dönüştüğünü düşündü ama kısa sürede üzerine dökülen sıvının bira olduğunu anladı.

Cüceyi felaketten yalnızca şans kurtardı, zira nasıl olduysa kendini kapağı kırılan o varilin içinde buldu. Hoplayıp sıçrayarak ilerleyen varilin içinde dağ yamacından aşağı yuvarlandı. Bir kaya onu aniden durdurup varili paramparça etti ve Tred garip bir şekilde dönerek savruldu.

Etrafındaki kayalar kadar sert olan cüce debelenerek ayağa kalktı. Bacaklarından biri tutmuyordu, bu sebeple öne doğru kayaların üzerine devrildi ve inatla dirseklerinin üzerine doğruldu.

İşte o zaman onları gördü: düzinelerce ve düzinelerce ork, mızraklarını ve sopalarını savurarak parçalanmış at arabasının ve devrilmiş cücelerin üzerine üşüşüyordu. Onları yüksek zeminden aşağı bir çift dev —Tred’in umacağı üzere tepe devi değil, daha iri, mavi tenli ayaz devleri— takip ediyordu. İşte o zaman bunun sıradan bir akıncı grubu olmadığını anladı.

Bilincini yitirmekte olan Tred, kendini geriye fırlatıp başka bir yamaçtan aşağı yuvarlanmaya ve bir böğürtlen çalısının dibindeki başka bir kayaya sertçe çarpıp duracak kadar aklını başında tutmayı başardı. Tekrar kalkmaya çalıştı ama toz toprakla dolu ağzında kan tadı aldı.

Tred bilincini yitirdi.

“Pekala, hayatta mısın, diil misin?” diye uzaktan, boğuk bir ses geldi.

Tred kurumuş kanla ağırlaşan tek gözünü açtı ve bulanıklığın arasından, böğürtlenlerin önünde yere çömelmiş ona bakmakta olan Nikwillig’in hırpalanmış siluetini gördü.

“İyi, demek ki hayattasın,” dedi Nikwillig ve kolunu çalılıklara sokarak Tred’e elini uzattı.

“Kıçını aşşada tut yoksa dikenler feci şekilde derini yüzer.”

Tred uzanan eli tutup sıkıca kavradı ama çalılıklardan çıkmak için harekette bulunmadı.

“Diğerleri nerede?” diye sordu. “Kardeşim nerede?” “Orklar hepsini savaşta öldürdü,” diye geldi acı cevap, “ve domuzlar pek uzakta diil. Lanet atlar beni bir milden fazla sürükledi.”

Tred eli bırakmadı ama çalılardan çıkmak için hareket de etmedi.

“Hadi be salak şey,” diye azarladı Nikwillig. “Shallows’a varmalı ve Kral Warcrown’a gitmesi için haberi yaymalıyız.”

“Sen git,” diye yanıtladı Tred. “Bacaklarım kırıldı. Seni yavaşlatırım.”

“Pöh, her zaman olduunu bildiim ahmağın ta kendisi gibi konuşuosun!”

Nikwillig sertçe asılıp Tred’i böğürtlen çalısının içinden çekip çıkardı.

“Asıl sana pöh!” diye ona hırladı Tred.

“Demek durum tam tersi olsa beni bırakıp gitçektin ööle mi?”

İşte bu soru hedefi on ikiden vurdu. “Bana bir sopa bul seni yaşlı, inatçı ahmak!”

Kısa süre sonra iki dayanıklı cüce, kol kola —Tred hem Nikwillig’e, hem de sopaya yaslanıyordu— Shallows’a doğru yola

koyulup pusu kuran ork birliğine karşı intikam planları kurmaya başladılar.

Bilmedikleri şey ise, bunun gibi yüzlerce birliğin dağlardaki deliklerinden araziye çıkmış, dolaşmakta olduğuydu.

KISIM BİR

BEKLENENDEN UZUN BİR YOL

Thibbledorf Pwent ile küçük savaş öncüsü ordusu, Mithril Salonu'nun ilk ve dokuzuncu kralı olan Gandalug Battlehammer'ın ölüm haberiyle Buzyeli Vadisi'ne vardığında, Bruenor'un atalarının yurduna dönüp tekrar liderlik görevini üstlenmekten başka bir seçeneği olmayacağını biliyordum. Klanına karşı olan sorumluluğu bundan azını kabul etmezdi ve çoğu cüce için olduğu gibi, Bruenor için de kral ve klana karşı sorumluluk her şeyden önce gelirdi.

Fakat haberleri duyduğunda Bruenor'un yüzünde beliren hüznü gördüm ve bunun pek az bir kısmının önceki kral için duyduğu kederden kaynaklandığını anladım. Gandalug, herhangi bir cücenin umup umabileceğinden çok daha uzun ve muhteşem bir hayat yaşamıştı. Bu sebeple, Bruenor pek tanımadığı atasını yitirdiğine üzülse de, Bruenor'un o mahzun bakışlarının kaynağı bu değildi. Hayır, Bruenor'u en çok sıkan şeyin, görevinin onu tekrar yerleşik bir hayata çağırması olduğunu biliyordum.

Ona eşlik edeceğimi derhal anladım ama aynı zamanda Mithril Salonu'nun güvenli sınırları içinde uzun süre kalmayacağımı da fark ettim. Ben yollara ait, maceracı bir yaratığım. Bunu drowlara karşı yapılan savaştan, Gandalug'un Battlehammer Klanı'na geri döndüğü savaştan sonra anladım. En sonunda küçük arkadaş grubumuz huzura kavuşmuş gibi görünüyordu ama bunun kısa bir süre içinde iki kenarı keskin bir kılıca dönüşeceğini anlamıştım.

Böylece kendimi Su Perisi'nde, yanımda Cattibrie ile, Kaptan Deudermont ve korsan avcısı tayfasıyla birlikte Kılıç Sahili'ne yelken açarken buldum.

Hiçbir yerin beni uzun süre barındırmayacağını, hiçbir "yuvanın" gerçek manada bana yetmeyeceğini anlamak garip ve oldukça rahatsız edici bir şey. Bir şeylere doğru mu koştuğumu, yoksa bir şeylerden uzağa mı kaçtığımı bilmiyorum. Ben de, yanlış yola sapmış olan Entreri ve Ellifain gibi bir arayış içinde miyim yoksa? Bu sorular kalbimde ve ruhumda yankılanıyor. Neden hep hareket halinde olma ihtiyacı hissediyorum? Ne arıyorum? Kabul edilmeyi mi?

Menzoberranzan'ı terk etmekle iyi bir seçim yaptığım konusunda beni daha da emin kılacak büyük bir şöhret mi?

Bu sorular içinde yükselip duruyor ve bazen beni rahatsız ediyor ama fazla uzun sürmüyor. Zira bu sorulara mantıklı bir açıdan bakınca, ne kadar saçma olduklarını anlıyorum.

Pwent'in Buzyeli Vadisi'ne gelişiyle, Mithril Salonu'nun güvenli ve rahat diyarına yerleşme düşüncesi bir kez daha karşımıza çıkmıştı ve bu kabul edebileceğimi sandığım bir hayat değildi.

Asıl korkum, Cattibrie ve kurduğumuz ilişkinin akıbetiydi. Ne şekilde değişecekti? Cattibrie en sonunda kendine ait bir yuva ve aile kurmayı mı isteyecekti? Cüce kalesine geri dönüşü, maceralarla dolu yolunun sonuna vardığına dair bir işaret olarak mı görecekti?

Eğer öyleyse bu benim için ne anlama gelecekti?

Böylece hepimiz, Pwent'in getirdiği haberleri karmaşık duygular ve büyük bir endişeyle karşıladık.

Fakat Bruenor'un kararsız tavrı pek uzun sürmedi. Yıllar önce Mithril Salonu'nu duergarlardan temizleme işinde büyük bir rol oynamış genç, hırslı bir cüce, aynı zamanda Mithril Salonu'nun saygıdeğer askeri kumandanı meşhur General Dagna'nın oğlu olan Dagnabbit de Buzyeli Vadisi'ne gelen Pwent'e eşlik etmişti. Bruenor Dagnabbit ile yaptığı özel bir görüşmeden, onu hiç görmediğim kadar heyecanlı bir şekilde çıktı; yuvaya dönen yola koyulmak için duyduğu hevesle neredeyse içi içine sığmıyordu.

Bruenor herkesi şaşırtacak şekilde derhal özel bir bildiri sunmuş —bu dosdoğru bir emir değil ama etkili bir öneriydi— Buzyeli Vadisi'ndeki Kelvin Yığını'nın gölgelerine yerleşmiş olan tüm Mithril Salonu cücelerini onunla birlikte yuvaya dönmeye çağırmıştı. Bruenor'a bu tavır değişikliğini sorduğumda, bana sadece göz kırparak kısa süre içinde "hayatımın en büyük macerasını" yaşayacağım konusunda beni temin etmişti —ki bu hiç de küçük bir vaat sayılmaz!

Bruenor detaylar ve kafasındaki temel amaç konusunda hiç konuşmuyordu ve Dagnabbit de en az huysuz dostum kadar ketum biriydi.

Ama aslında, detaylar benim için o kadar da önemli değildi. Önemli olan şey hayatımın macera amaç ve hedeflerle dolu olmaya devam edeceğiydi. Sanırım işin sırrı burada. Durmadan daha yükseğe çıkmak için yaşamak; her zaman daha iyi biri olmaya ve etrafımızdaki dünyayı, hem kendi yaşamımızı hem de dostlarımızın hayatını zenginleştirmek için daha iyi kılmaya çalışmak, en zor elde edilen o amacın sırrı: başarıya ulaşma hissinin.

Bazıları için bu, güvenli bir düzen oluşturmak veya bir yuva kurmak olabilir. Bazıları için ise —ki buna pek çok cüce dahildir— servet biriktirmek veya muhteşem bir nesne yaratmaktır.

Benim için ise palalarımı kullanmak.

Böylece, yüzlerce cüceden, homurdanıp duran (ama hiç de sefil halde olmayan) bir buçukluktan, maceracı bir kadından, yanında eşi ve çocuğuyla birlikte kudretli bir barbar savaşçıdan ve benden — yani halinden memnun bir şekilde yolundan sapmış ve yanında panter bir yoldaşla gezen bir kara elften— oluşan büyük kervan Buzyeli Vadisi'nden bir kez daha ayrılıp yollara koyulduğunda adımlarım neşe doluydu.f i/ra/r/n fcar kaplasın her yeri, yağmur bardaktan boşanırcasına yağsın ve rüzgar pelerinimi uçuştursun. Umurumda değil, zira yürümeye değer bir yolum var!

—Drizzt Do'Urden

İTTİFAK

Usta işi plaka zırhını sanki sert derisinin bir uzantısıymış gibi taşıyordu. İç içe geçmiş kara metal plakaların bir parçası bile düz ve süssüz değildi, üzerlerinde işlemeler ve çıkıntılı bas rölyefler bulunuyordu. Uçlarında üç keskin sivrili çıkıntı bulunan bir çift kocaman kıvrımlı çivi, iki üst kol levhasından uzanıyordu. Zırhın kendisi bir silah olarak kullanılabilirdi, fakat Kral Obould BolOk, her zaman sırtına asılı duran büyük kılıcı tercih ederdi; bu, tek bir emriyle alev alabilen muhteşem bir silahtı.

Evet, güçlü ve zeki ork ateşi, yoluna çıkan her şeyi fark gözetmeksizin yiyip yutmasını severdi.

Başında, her biri kudretli bir alev topu çağırabilen dört adet parlak ve tılsımlı yakuta sahip kara demirden bir taç vardı.

O yürüyen bir silahtı, sert ve güçlüydü, birinin yumruk atmaya cesaret edemeyeceği, bunu yapmanın saldırgana saldırılandan daha fazla hasar getireceğini bileceği cinsten bir yaratıktı. Birçok rakibi, karşısında durmuş tereddüt eder ve orklar arasında bir kral olan bu yaratığa nasıl zarar verebileceklerini kara kara düşünürken Obould tarafından katledilmişti.

Fakat tüm silahları içinde Obould'un en büyük silahı aklıydı. Bir zayıflığı nasıl kullanacağını biliyordu. Bir savaş alanını nasıl hazırlayacağını biliyordu ama en önemlisi ona hizmet edenlere nasıl ilham vereceğini biliyordu.

Böylece, ırkının çoğunun aksine Obould, kudretli dişi ayaz devr Gerti Orelsdottr'ın buzdan ve kayadan mağarası olan Parlak Beyaz'a, gözleri dosdoğru ileride, başı dimdik yukarıda girdi. Buraya muhtemel bir ortak olarak gelmişti, ondan daha aşağıda biri olarak değil.

Obould'un en çok gelecek vaat eden oğlu Urlgen Üçyumruk (kafasına taktığı çıkıntılı miğfer sayesinde birine üçüncü bir yumruğu varmış gibi vurabildiği için bu ismi almıştı) da dahil olmak üzere kralın maiyetindekiler, mağrur ve kendinden emin adımlarla, sanki Parlak Beyaz'ın tavanı rahatsızlık verecek kadar yüksek durmuyormuş, yanlarından geçtikleri mavi derili muhafızların çoğu

boy olarak iki, ağırlık olarak ise birkaç katları değilmiş gibi içeri girdiler.

Fakat, ayaz devi refakatçileri onu ve ekibini, kocaman bir çift demir destekli kapıdan geçirip taştan çok buzla kaplı olan dondurucu bir mağaraya götürdüğünde, Obould'un boyun eğmez doğası bile biraz sarsıldı. Kapıların sağ tarafındaki duvarda, kara taşlardan oyulup mavi kumaşla örtülmüş ve üzeri buzla kaplanmış bir tahtın önünde dişi dev duruyordu. Görünüşe bakılırsa bu, Reis'in yani Dünyanın Omurgası'ndaki ayaz devleri kabilelerinin liderinin varisiydi.

Gerti neredeyse tüm ırkların ölçülerine göre güzeldi. Dört metreden uzun boyluydu, mavi derili vücudu biçimli ve kaslıydı. Daha koyu mavi bir tonda olan gözleri, buzu dahi kesebilecek kadar keskin bir şekilde odaklanmış gibi, uzun parmaklan ise zarif, hassas ve kayayı paramparça edebilecek kadar güçlü görünüyordu. Altın rengi saçları uzundu —en az Obould'un boyu kadar uzun. Gümüş kurt kürkünden yapılmış pelerini, yetişkin bir elfin kemer olarak kullanabileceği kadar geniş, mücevher kopçah bir halkayla tutturulmuştu ve boynunu iri, sivri dişlerden oluşan bir gerdanlık süslüyordu. Kahverengi, dar köseleden elbisesi iri göğüslerini örtüyor, aşağı indikçe bir tarafında küçük bir cep halinde açılıp kaslı karnını gözler önüne seriyor ve şekilli bacaklarında yırtmaca dönüşüp dişi deve rahat hareket etme imkanı sağlıyordu. Çizmeleri yüksek konçluydu ve üstlerinde aynı gümüşi renkli kürkten vardı — aynı zamanda tüm hikayelere göre çizmeleri büyülüydü. Bu çizmelerin, dişi devin uzun adımlarını hızlandırmasını ve dağlık arazide, uçan yaratıklardan gayrı herkesten daha uzun mesafeler kat etmesini sağladığı söyleniyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum Gerti,” dedi Obould, ayaz devi lisanını neredeyse kusursuz bir şekilde konuşarak. “Bana Hatun Orelsdottr diye hitap edeceksin,” diye kısa ve sert bir şekilde yanıtladı dişi dev. Sesi gür ve güçlüydü, taş ve buzlardan yankılanıyordu.

“Hatun Orelsdottr,” diye düzeltti Obould bir kez daha eğilip reverans yaparak. “Baskınımızın başarısını işittiniz galiba, öyle mi?”

“Birkaç cüce öldürmüşsünüz,” dedi Gerti sırıtarak ve etrafına toplanmış olan muhafızları da aynı şekilde tepki verdi.

“O kayda değer zaferden size bir hediye getirdim.”

“Kayda değer mi?” dedi dişi dev, sesinden alaycılık damlayarak.

“Katledilen düşmanların sayısıyla değil, bir araya gelmiş halklarımızın ilk başarısı olduğu için kayda değer,” diye çabucak açıkladı Obould.

Gerti’nin kaş çatışı, “bir araya gelmiş halklarımız” tabirinin en iyi ihtimalle biraz aceleci olduğunu düşündüğünü gösteriyordu, ki bu Obould’u ne şaşırttı, ne de cesaretini kırdı.

“Taktikler işe yarıyor,” .diye devam etti Obould, hiç istifini bozmadan. Dönüp Urlgen’e işaret verdi. Babasından daha uzun olan ama uzuvlar ve göğüs genişliği bakımından daha cılız kalan ork öne çıktı ve sırtındaki iri bohçayı indirip çevirerek içindeki dehşet verici nesneleri zemine döktü.

Beş cücenin kelleleri bohçadan devrilip yuvarlandı; bunlara Stokkum ve Bokkum kardeşler ile Duggan McKnuckles’m kelleleri de dahildi.

Gerti yüzünü buruşturup kafasını çevirdi. “Ben bunlara hediye bile demem,” dedi.

“Zaferin simgeleri,” diye yanıtladı Obould, bu buluşmanın başından beri ilk defa şaşkınlığa uğramış gibi.

“Düşük seviyeli ırkların kellelerini duvarlarımda ganimet olarak asmaya hiç ilgi duymuyorum,” diye belirtti Gerti. “Güzel nesneleri tercih ediyorum ve cüceler bu özelliğe hiç uymuyor.”

Obould bir anlığına ona dik dik baktı, bu son sözlerine gayet rahat ve samimi bir şekilde orkları da katabileceğini anlamıştı. Fakat aklını başında tuttu ve oğluna kelleleri toplayıp ortadan kaldırması için işaret verdi.

“Bana Felbarr’dan Emerus Warcrown’ın kellesini getir,” dedi Gerti. “İşte o saklanmaya değer bir ganimet olur.”

Obould gözlerini kıstı ve ağzına kadar gelen cevabı yuttu. Gerti onunla oynuyordu, üzerine geliyordu. Kral Obould BolOk bir zamanlar, bundan birkaç yıl öncesine kadar Felbarr Kalesi'nin hükümdarıydı. Emerus Warcrown geri dönmüş, Obould ile klanını kaleden atmıştı. Bu Obould için acı bir kayıptı, en büyük hatası olarak gördüğü bir şeydi, zira o sırada klanı başka bir ork kabilesiyle savaş halindeydi, böylece Warcrown ile cücelerine Felbarr'ı geri alma fırsatı sunmuştu.

Obould Felbarr'ı geri almayı çok istiyordu ama şu son birkaç yıl içinde Felbarr'ın gücü gözle görülür derecede artmış, sayıları yaklaşık yedi bin cüceye çıkmıştı ve bu cüceler savunmaya yönelik tasarlarıı 'taş surların ardındaydı.

Ork kralı müthiş bir disiplinle hiddetini bastırdı, Gerti'nin keskin sözleriyle yarasına basmış olduğunu görmesini istemiyordu.

"Ya da bana Mithril Salonu'nun Kralı'nın kellesini getir," diye devam etti Gerti. "Ya Gandalug Battlehammer, ya da söylentilere göre tekrar o yabani Bruenor. Veya belki de Mirabar Markisi olabilir —evet, o şişko kafası ve dağınık kızıl sakalları güzel bir ganimet olurdu!

Bana Mirabar'ın Asa Taşıyıcısı'nı da getir. Çok şirin bir karı değil mi?"

Dişi dev bir anlığına duraksadı ve güzel hatlı yüzüne yayılan gaddar bir sırıtışla eğlenmiş savaşçılarına baktı.

"Hatun Orelsdottr'a uygun bir ganimet mi getirmek istiyorsun?" diye sordu kurnazca. "O zaman bana Gümüşay'dan Leydi Alustriel'in o cici kellesini getir. Evet, Obould—"

"Kral Obould," diye düzeltti gururlu ork, ayaz devi askerlerinden sessiz olma emri gelmesine ve kesinlikle rakiplerinden düşük olan maiyetinin nefeslerini tutmasına sebep olarak.

Gerti ona sertçe bakıp başıyla onayladı.

Ağız dalaşlarını burada bıraktılar, zira ikisi de bunun mantıksız bir seviyeye ulaştığının farkındaydı. Gümüşay'dan Leydi Alustriel ikisinin de çok ötesinde bir hedefti. Fakat ikisi de ne onu, ne de

büyülü şehrini oldukça kabarık olan potansiyel düşmanlar listesinden çıkarabilirdi.

Gümüşay bu yörenin mücevheriydi.

Gerti Orelsdottr da Obould BolOk da mücevherlere göz dikerdi.

“Bir sonraki saldırıyı planlıyorum,” dedi Obould, duraksamanın ardından, o garip lisanda yavaşça konuşup aksanını ve telaffuzunu mükemmel olması için zorlayarak. “Genişliği nedir?”

Obould omuz silkip başını sağa sola salladı. “Büyük değil. Bir kervan ya da kasaba. Saldırının genişliği, bize eşlik eden topçu birliğine bağlı olacak,” diye kurnaz bir sırıtışla ekledi.

“Bir avuç dolusu dev, bin orka bedeldir,” diye yanıtladı Gerti, bu yemi Obould’un tercih edeceğinden daha öteye götürerek.

Yine de kurnaz ork, devin böbürlenmesine izin verdi.

Devin sergilediği üstünlük tavrının gayet farkındaydı ve o sırada bu gerçek onun canını pek sıkmıyordu. Ayaz devlerinin askerlerinin ardında durmasına, pratik kazançtan çok diplomatik sebeplerden dolayı ihtiyacı vardı.

“Askerlerim cüceleri kayalarıyla ezmekten gerçekten hoşlandı,” diye itiraf etti Certi ve taht kaidesinin yanındaki dev —baskına katılan savaşçılardan biriydi— başıyla onaylayıp gülümseyerek ona katıldı. “Pekala, Kral Obould, bir sonraki savaş için sana dört dev vereceğim. Onları almak için hazır olduğunda elçini yolla.”

Obould eğilip selam verdi ve bunu yaparken başını da eğdi, zira yüzünde beliren kocaman sırıtışı Gerti’nin görmesini, dişi devin onun güçlerine eklediği desteğin ork kralı ve amacı için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istemiyordu.

Tekrar dimdik doğruldu ve sağ çizmesini yere vurarak maiyetindekilere arkasında sıra oluşturmaları için işaret verdikten sonra döndü ve gitti.

“Onlar senin piyonların,” dedi Donnia Soldou Gerti’ye, Obould ile ork takımı gittikten kısa bir süre sonra.

Baştan ayağa koyu gri ve siyah renklere bürünmüş olan dişi kara elf, ayaz devlerinin arasında rahatça dolaşıyor, her ne zaman ortalıklarda olsa birçoğunun ona attığı kaşları çatık, tehditkar bakışlara hiç aldırış etmiyordu. Donnia kara elflere has özgüvenle ve Gerti’ye, Dünyanın Omurgası’nda ona karşı çıkan her canlı yaratığı yok etmek için bir yüzeye bir ordu getirme konusunda savurduğu üstü kapalı tehditlerin gözden kaçmamış olduğunun bilgisiyle yürüyordu. Kara elflerin çoğunlukla gerçek olan taktikleri ve zevkleri bu yöndeydi.

Elbette Donnia’nın bu iddiayı doğrulayacak hiçbir şeyi yoktu. O bir hayduttu, sadece dört üyesi olan bir çeteye dahildi. Başlığını başından geriye atıp uzun, gür, beyaz saçlarını her zaman olduğu gibi savurarak, buklelerini sağ gözü dahil olmak üzere yüzünün yarısını kaplayacak şekilde yüzüne düşürdüğünde, bu hareketi eksiksiz bir şekilde kendinden emin bir havayla yapmıştı.

Gerti’nin bunu bilmesine gerek yoktu.

“Onlar ork,” diye yanıtladı Gerti Orelsdottr bariz bir küçümsemeyle. “Sadece onları piyon etmeye ihtiyaç duyanlar için piyonlar. Obould’u kayaya çarpıp ezme dürtüsüne direnmek o kadar kolay değil; hem de sadece bu kadar çirkin, bu kadar aptal olduğu… sadece zevk için!”

“Obould’un amaçları seninkileri güçlendiriyor,” dedi Donnia. “Tebaası sayısız. Bu yöredeki cüce ve insan toplumlarına zarar ziyan getirecek kadar sayısız ama Gümüşay gibi daha büyük şehirlerin lejyonlarıyla yüzleşecek kadar değil.”

“Tekrar BolOk Kalesi olarak adlandırabilmek için Felbarr’ı almak istiyor. Bu kadar verimli bir kaleyi ele geçirip de Leydi Alustriel’in gazabını uyandırmadan durabileceğini mi sanıyorsun?”

“Obould’un halkı Felbarr’ı geçen sefer ele geçirdiğinde Gümüşay bu duruma karıştı mı?” diyen Donnia kıs kıs güldü. “Leydi ile danışmanlarının kendi sınırları içinde onları meşgul edecek kadar sorunları var zaten. Felbarr eninde sonunda tecrit edilecek. Belki

Mithril Salonu, hatta Adbar kalesi bile yardım göndermeyi seçebilir ama yöredeki dağlık arazidenve Trolbataklıkları'ndan etrafa kaos saçmayı başarabilirsek, bu yardımlar elle tutulur bir fayda sağlayamaz."

"Cücelerle o minik tünellerinde savaşmaya hiç niyetim yok," diye belirtti ayaz devi.

"işte Obould ile binlerce askerine bu yüzden sahipsin." "Cüceler onları katledecek."

Donnia gülümsedi ve sanki bu düşünce onun hiç umrunda değilmiş gibi omuz silkti.

Gerti.cevap verecek oldu ama sadece başını sallayıp ona katıldı.

Bu görüşmenin gayet iyi gittiğini düşünen Donnia gülümsemesini gizledi. Donnia ile yoldaşları bu hadiseye tam olarak doğru zamanda denk gelmişlerdi. Yaşlı Grayhand, yani ayaz devlerinin reisi Orel, tüm söylentilere göre ölüm döşeğindeydi ve kızı ise onun yerine geçmek için sabırsızlanıyordu. Gerti, hem kendisi hem de ırkı için büyük bir kibir duyuyordu. Ayaz devlerini Faerun'un en yüce ırkı olarak görüyor ve hükmetmenin kaderlerinde olduğuna inanıyordu. Kibri ve ırkçılığı, Donnia'nın anayurdu olan Ched Nasad'da gördüğü matron analarınkini bile aşıyordu. Bu da Gerti'yi hakikaten kolay bir hedef kılıyordu.

"Grayhand'in durumu nasıl?" diye sordu Donnia, Gerti'nin açlığını bilemek istediğinden.

"Konuşamıyor, konuşsa bile mantıklı bir şeyler söyl. emiyor. Hükümdarlığı resmiyet dışında her türlü şekilde sona ermiş durumda."

"Ama sen hazırsın," diye zaten kendi kendinden emin olan dişi devi temin etti Donnia. "Sen, Hatun Gerti Orelsdottr, kabilelerini ihtişamın doruğuna taşıyacaksın; karşında duracak olanların vay haline!"

Gerti en sonunda oyma tahtına oturup arkasına yaslandı ama çenesini dimdik yukarı kaldırdı ve üstün bir kibir ile öylece durdu.

Donnia gülümsemesini kendine sakladı.

*****

“O lanet devlerden de, en az lanet cücelerden ettiim kadar nefret ediyom,” diye belirtti Urlgen, o ve diğerleri Gerti’nin mağaralarından çıktıklarında. “Eğer boyuna yetişebilseydim Gerti’nin yüzüne tükürürdüm!”

“Bu sözleri kendine sakla,” diye azarladı Obould. “O lanet devlerin akınlarda sana yardımcı olduğunu kendin söyledin — sıçrayan kayalarından hoşlanmadın mı? O kayaların yardımı olmadan cüce kalelerine saldırmanın daha kolay olacağını mı sanıyorsun?”

“Öyleyse neden lanet cücelerle savaşıyoz ki?” diye sormaya cüret etti gruptan bir diğeri.

Obould hızla dönüp orkun yüzüne yumruğu gömerek yaratığı yere serdi. Bu tartışma burada kalıvermişti.

“Peki, o devlerin ne kadar yardımcı olacağını görelim bakalım!” diye üsteledi Urlgen. “Bırakalım hepsi birden akın yapsın ve Mirabar’da yüzeyde olan tüm binaları yerle bir etsin!”

Diğer orklardan ikisi kabadayılanıp başlarını hevesle sallayarak bu düşünceye katıldı.

“Size seçtiğimiz yolu hatırlatmama gerek var mı?” diye yan taraftan bir ses geldi. Okların gırtlaktan çıkar hırıltılarından çok farklı, daha melodik ve daha müzikaldi ama sertlik konusunda orklarınkinden aşağı kalmıyordu. Grup dönüp bakınca, Ad’non Kareese’in gölgeler arasından çıktığını gördü ve birçoğu, sadece bir saniye önce drowun ne kadar eksiksiz bir şekilde gizlenmiş olduğunu fark ettikleri için gözlerini kırpıştırmadan edemedi.

“Hoş bulduk, Sinsi,” dedi Obould.

Ad’non reverans yaptı ve bunu bir iltifat olarak aldı. “Koca cadıyla buluştuk,” diye açıklamaya başladı Obould.

“Duydum,” dedi drow ve Obould detaya inmeye dahi başlayamadan önce Ad’non, “hepsini duydum,” diye ekledi.

Ork kralı güldü. “Elbette duydun, Sinsi. İstediğin her yere sızabiliyorsun, değil mi?”

“Her yere, her zaman,” diye yanıtladı drow eksiksiz bir özgüvenle.

Bir zamanlar Ched Nasad’ın en iyi izcilerinden biriydi, hızla büyüyen bir şöhrete sahip olan bir hırsız ve suikastçıydı. Elbette ki bu şöhreti onu en sonunda, oldukça güçlü bir rahibeye suikast girişiminde bulunmaya kadar götürmüştü ve bunun sonucunda Ad’non yollara koyulup şehirden ve Karanlıkaltı’ndan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Geçen yirmi yıl içinde o ve Ched Nasad’lı ortakları —meslektaş suikastçı Donnia Seldou, rahibe Kaer’lic Suun Wett ve gruba yeni katılan, Mithril Salonu’na yapılmış felaket niteliğindeki Menzoberranzan akınında yolunu kaybetmiş olan Tos’un Armgo adındaki zeki drow— yüzeyde kendi şehirlerinde görüp görebileceklerinden çok daha fazla eğlence, oyun ve özgürlük bulmuşlardı.

Ched Nasad ve Menzoberranzan’da, dördü daha büyük güçler için kiralık askerler ve piyonlar olmuşlar. Tabii patlak veren bir felaket yolunu tıkamadan önce Örümcek Kraliçe’nin rahibeleri arasında büyük bir şöhrete doğru ileremekte olan Kaer’lic haricinde. Yüzeyde, daha düşük seviyeli ırklar arasında, yüzeye çıkıp tüm düşmanlarını ortadan kaldıracak büyük drow ordularının öncüleri oldukları tehdidiyle etrafta dolaşan dörtlü hiçbir şeyden korkmadan hareket ediyordu. Hatta kibirli Obould ve daha da kibirli Gerti Orelsdottr bile, her ne zaman bu felakete dair en ufak bir gönderme yapılsa oturdukları yerde rahatsızlıkla kıpırdanıyorlardı.

“Öyleyse o yolu biraz zorlıycaz,” diye drowa karşı çıktı Urlgen. “Seçim senin diil, Sinsi! Seçim Obould’un.” “Tabii Gerti’nin de,” diye hatırlattı drow.

“Pöh, o cadı karıyı kolayca kandırıyoz!” diye ilan etti Urlgen ve diğerleri başlarını sallayıp homurdanarak onunla hemfikir oldu.

“Onu, hem kendisinin, hem de babanın tasarılarını eksiksiz şekilde yok etmek üzere kandırıyorsunuz,” diye sakince yanıtlayıp

orklarm neşesini söndürdü drow. Ad'non sözüne devam ederken Obould'a baktı. "Uzun bir süre için sadece küçük çatışmalar. Bana fikrimi sordun, ben de bir saniye' olsun fikrimi değiştirmedim. Küçük baskınlar, hem de sınırlı çapta. Onları ufak ufak dışarı çekiyoruz."

"Bu yıllar sürebilir!" diye itiraz etti Urlgen. Ad'non başını sallayıp bu fikri doğruladı.

"Yaşayan halklar hesaba katılırsa, küçük çatışmalar bu yörenin kaçınılmaz bir şekilde getireceği yan etkiler olarak kabul edilir, hatta beklenir," diye, daha evvel birçok defa yaptığı gibi açıkladı. "Orada yolu kesilen bir kervan, şurada yağmalanan bir köy olursa hiçbiri fazlasıyla tedirginleşmez, zira hiçbiri işin çapının ne kadar büyük olduğunu anlamaz. Cücelerin altın keselerini karıştırabilirsiniz ama mızraklarınızı çok derine saplayıp onları mantıklı bir tepkinin ötesine zorlarsanız, tüm kabileleri birleşmeye sevk edersiniz."

Obould'a sertçe bakarak devam etti, "Uyuyan canavarı uyandırırsınız. Üç cüce kalesinin bir ittifakla birleştiğini, bağlantılı tünelleri aracılığıyla birbirilerine erzak, silah ve hatta asker yardımında bulunduklarını bir düşün. Eğer Adbar onlara birkaç bin kalkan cücesi verirse ve Mithril Salonu onları en kaliteli metallerle donatırsa, BolOk Kalesi'ni geri almak için gireceğin savaşı bir düşün bakalım. Mithril Salonu üçü arasında en küçük olanı ama Menzoberranzan'ın ordusunu püskürttü!"

Bu ada yaptığı vurgu, şehirden olmayan herkesin —ve oradan olanların birçoğunun— yüreklerine dehşet salacak olan ismi söylemesi, birkaç orkun gözle görülür şekilde ürpermesine sebep oldu.

"Aynı zamanda Leydisi Mithril Salonu'nun bir dostu olan Gümüşay'ın gazabını uyandırmamak için de çok dikkatli olmalıyız, ey bilge Obould," diye devam etti drow danışman. "Mithril Salonu ile Mirabar arasında bir ittifak kurulmasına asla izin vermemeliyiz."

"Pöh, Mirabar dışarlıklılardan nefret eder!"

"Gayet doğru ama dışarılıklı cücelerden tek korkuları sebeplerdir," diye açıkladı Ad'non. "Senden ve Gerti'den hayatları

tehlikeye gireceği için korkacaklar ve bu gibi korkular beklenmedik ittifaklara yol açar.”

“Benimle Gerti arasındaki gibi mi?”

Ad’non bir süreliğine bunu düşündükten sonra kafasını sağa sola salladı.

“Hayır, sen ve Gerti ittifak kurarak amaçlarınıza daha fazla yaklaşacağınızı anlıyorsunuz. Elbette, korkmuyorsunuz.”

“Tabii ki korkmuyoruz!”

“Korkmanıza da gerek yok. Oyunu kararlaştırdığımız, en başından beri planladığımız gibi oyna, dostum Obould.” Yaklaşıp sadece ork kralının duyacağı şekilde fısıldadı. “Neden ırkının diğerlerinden daha yüce olduğunu, neden sadece senin hak ettiğin kaleni geri almak için bir ittifak kurabilecek kadar güçlü bir ordu kurabileceğini kanıtla.”

Obould doğrulup başıyla onayladıktan sonra hısımlarına döndü ve Ad’non ona aylar ve aylar boyunca öğrettiği sebat duasını tekrarladı.

“Sabır…”

“Obould ile görüşmenin nasıl gittiğini sorma zahmetine dahi girmeyeceğim,” diye belirtti rahibe Kaer’lic Suun Wett, Ad’non en sonunda Dünyanın Omurgası’nın en güney çıkıntısının çok derinlerindeki bir tünelin ucunda, Parlak Beyaz mağaralarından çok uzakta olmayan ama çok daha derinlerdeki rahat, zengince donatılmış mağaraya girdiğinde.

Kaer’lic, grubun en göze çarpan üyesiydi. Kara elfler için hiç de alışıldık olmayan bir şekilde yapılıydı ve geniş omuzları vardı. Kaer’lic, neredeyse bir asır önce genç bir rahibeyken sağ gözünü, bir savaşta kaybetmişti. Kendine yeniden bir göz yaratmak yerine inatçı Kaer’lic, onu dev bir örümc(ğ’n cesedinden aldığı, kara renkli, çok sayıda bölmeye sahip bir gözle değiştirmişti. Gözün işe yaradığını ve başkalarının göremediği şeyleri görmesini sağladığını iddia ediyordu ama üç dostu bu işin aslını biliyordu.

Ad'non ile Donnia birçok defa, sadece ona takılmak için Kaer'lic'in sağ tarafından hiç fark edilmeden, gizlice sokulmuştu.

Yine de iki kiralık katil, ongünler boyunca en yeni yoldaşlarına karşı Kaer'lic'in numarasına uymuşlardı. Ne de olsa örümcekler, Menzoberranzan'dan gelen kara elfleri son derece etkilerdi ve Tos'un Armgo uzun bir süre rahibeden etkilenmişti. Fakat Ad'non en sonunda ona bunun bir numara olduğunu açıklamıştı —bunu da ancak, uzun süredir dost olan üçlü en sonunda Tos'un'un güvenilir biri olduğuna karar verdiklerinde yapmıştı.

Ad'non, Kaer'lic'in sözlerine cevaben omuz silkti ve diğer üçüne görüşmenin, her ne zaman bir orkla iş yapsalar umacakları gibi gittiğini söyledi. Obould gerçekten de kendi türündekilerden daha kurnazdı ama bu drow standartları için pek bir şey ifade etmiyordu.

"Hatun Gerti de plana uyuyor," diye ekledi Donnia. "Dünyanın Omurgası'nı yönetmenin kaderinde olduğuna inanıyor ve onu o amaca ulaştıracak her türlü yolu izleyecek."

"Haklı olabilir," diye belirtti Tos'un. "Gerti Orelsdottr zeki biri ve Obould'un güruhları ile bataklıklardan çıkan troller arasında, Gerti'nin sıyrılıp öne çıkabileceği kadar büyük bir kaos yaratılabilir."

"Sonuç ne olursa olsun, maddi servet ve eğlence açısından kâr etmeye hazır olacağız," dedi Donnia, diğer üç dostunun da yüzlerinde beliren kurnaz bir sırıtışla.

"Menzoberranzan'a dönmeyi aklımdan geçirmiş olmak bile beni şaşırtıyor," diye belirtti Tos'un Armgo ve diğerleri kahkahayla güldü.

Donnia ile Ad'non, kahkahalar sona erdiğinde birbirlerine manalı bakışlar atmaktaydı. Ne de olsa sevgililer günlerdir birbirinden ayrıydı ve ikisi de fetih, kaos ve kâr konusundaki bu konuşmaları baştan çıkarıcı buluyordu. Neredeyse mağaradan koşarak çıkıp özel odalarına gittiler.

Onlar giderken Kaer'lic yeniden kahkaha atıp kafasını sağa sola salladı. Bu gibi cinsel ihtiyaçlar konusunda her zaman daha faydacıydı, iki kiralık katilin sıklıkla yaptığı gibi bu dürtüleri kendine üstün gelecek seviyeye düşürmezdi.

“Birbirilerinin kollarında ölecekler,” dedi Tos’un’a, “çiftleşirken ve tehlikeden bihaber bir şekilde.”

“Sanırım, daha kötü ölüm şekilleri vardır,” diye yanıtladı Barrison Del’Armgo Evi’nin evladı ve Kaer’lic yeniden kahkaha attı.

Bu ikisi de arada sırada sevgili olurlardı ama sadece arada sırada ve kısa bir süreliğine. Kaer’lic esasında bir eşle ilgili değildi, oyuncak olarak kullanabileceği bir köleyi tercih ederdi.

“Şu Aykorusu’na yapılan akınları çoğaltmalıyız,” diye belirtti rahibe şehvetle. “Belki de Obould’u bize bir çift genç ay elfi yakalamaya ikna edebiliriz.”

“Bir çift mi?” dedi Tos’un şüpheyle. “Birkaç tane olsa daha eğlenceli olur.”

Kaer’lic yeniden kahkaha attı.

Tos’un divanının kalın kürklerine yaslandı ve bir erkek olarak Menzoberranzan’ın karanlık caddelerinde hiç sakınamadığı tehlikelere, rahatsızlığa ve boyun eğişe geri dönmeyi nasıl olup da aklından geçirebildiğine bir kez daha hayret etti.

HOŞ BULMADIK

Rüzgar, kuzeydeki doruklardan, Dünyanın Omurgası Dağları’nın kule gibi yükselen karlı tepelerinden uluyarak üzerlerine doğru iniyordu. Sadece biraz güneyde, Luskan’dan çıkan yollarda bahar hızla yeşermekte ve yaza yaklaşmaktaydı ama yüksek rakımdayken rüzgar pek nadiren sıcak ve yolculuk pek nadiren kolay olurdu.

Yine de Bruenor Battlehammer’ın Mithril Salonu’na dönüş için seçtiği rota tam olarak böyleydi, dağların gölgesi altında doğuya ilerlemeyi öngörüyordu. Buzyeli Vadisi’nden olaysız çıkmışlardı, zira hiçbir eşkıya grubu veya sıklıkla yollarda yalnız başına gezen canavar, yaklaşık beş yüz cüceden oluşan bir ordunun karşısına çıkamazdı. Dağ geçidinde onları bir fırtına yakalamıştı ama Bruenor’un yürekli halkı azimle yollarına devam etmiş, Drizzt ve olan bitenden bihaber olan diğer dostları kısa süre sonra güneyde Luskan’ın kulelerini görmeyi beklerken doğuya dönmüşlerdi.

Drizzt bu beklenmedik rota değişiminin sebebini Bruenor'a sormuştu, zira bu daha düz bir yol olsa da kesinlikle ne daha hızlı, ne de daha güvenli olacaktı.

Bruenor bu mantıklı soruya cevaben sadece, “Yakında görürsün, elf!” diye homurdanmıştı.

Günler ongünlere karıştı ve çetin grup zorluklarla geçen yüz elli milden fazla bir mesafeyi ardında bıraktı. Günleri cüce yolculuk marşlarıyla, geceleri ise cücelerin parti Şarkılarıyla doluydu.

Drizzt, Cattibrie ve Wulfgar'ı şaşırtacak şekilde, Bruenor yön değiştirip doğuya döndüklerinden kısa bir süre sonra Regis'i yanına almıştı. Cüce sürekli olarak buçukluğa doğru eğilip bir şeyler söylüyor, Regis ise cevaben başını sallıyordu.

“Ufaklık bizim bilmediğimiz ne biliyor?” diye sordu Cattibrie drowa, kuzey kervanının yanından giderlerken. Arkalarındaki üçüncü at arabasına, yani Bruenor'un arabasına bakıyor ve Bruenor ile Regis'in bu tartışmalardan birini daha yapışını izliyorlardı.

Regis'in davranışlarını ne şekilde okuması gerektiğini artık kestiremeyen Drizzt başını sağa sola salladı.

“Bana soracak olursan neler dönüyor öğrenmeliyiz,” diye ekledi Cattibrie, drowun renk vermediğini görünce.

“Bruenor tüm detayları öğrenmemizi isterse, bize anlatacaktır,” diye onu temin etti Drizzt ama kadının zoraki gülümsemesi, bu teoriye pabuç bırakmadığını kesin şekilde gösteriyordu.

“ikisini de birden fazla defa tehlikeli planlardan caydırmışlığımız var,” diye hatırlattı.

“Felaket patlak vermeden hemen önce mi öğrenmeyi umuyorsun yani?”

Kadının mantığı yeterince basitti. Ayrıca at arabasındaki ikiliyi gözden geçiren ve pek de zeki sayılmayan., kaba saba Thibbledorf Pwent'in de Bruenor'a danışman olarak hizmet verdiğini hesaba katan drowun elinden sadece kıs kıs gülmek geldi.

“Peki ne yapacağız?”

“Kızgın demirlerle Bruenor’un ağzından bir doğum günü sürprizini bile alamazsın,” diye mantık yürüttü Cattibrie, “ama Regis’in daha dirençsiz olduğunu düşünüyorum.”

“Acıya karşı mı?” diye sordu Drizzt, duyduklarına inanamayarak.

“Ya da hilelere veya içkiye veya işe yarayacak olan herhangi bir şeye karşı,” diye açıkladı kadın. “En iyisi, Bruenor bu gece başka işler peşinde koşmaya gittiğinde, Wulfgar’a söyleyeyim de o küçük sıçanı bize getirsin.”

Zavallı Regis’i bekleyen tehlikeyi anlayan ve Bruenor’un sırlarını kendisine değil de buçukluğa söylediğine memnun olan Drizzt çaresizce kahkaha attı.

Çoğu gece olduğu gibi, Drizzt ve Cattibrie kamplarını toplaşan cücelerden biraz uzağa kurup gözcülük ettiler. Hatta bundan daha da fazlasını yapıp Thibbledorf Pwent’in maskaralıklarından ve Karındeşenler’in eğitimlerinden uzakta kalarak akıl sağlıklarını bir nebze olsun korudular. Fakat o gece Pwent gelip ikiliye katıldı, kamplarına paldır küldür daldı ve ateşlerinin yanındaki bir kayanın üzerine pat diye çöküverdi.

Kafasını kaldırıp Cattibrie’ye baktı, hatta elini uzatıp kadının uzun, kestane rengi saçlarına dokundu.

“Ah, çok hoş görünüyosun,” dedi ve ayaklarının dibine çamurlu bir karışımla dolu olan bir kese fırlattı, “her gece yatmadan önce bunu yüzüne sıvazliican.”

Cattibrie önce başını eğip keseye ve içindeki balçık benzeri maddeye, sonra da bir kayaya sırtını yaslamış, ellerini başının ardında kavuşturmuş, gür, beyaz saçlarını kara tenli yüzünü ve mor gözlerini açığa çıkaracak şekilde geriye atmış olan Drizzt’e baktı. Savaş öncüsünün drowu eğlendirdiği barizdi.

“Yüzüme mi?” diye sordu Cattibrie ve Pwent hevesle başını sallayıp onayladı. “Tahmin edeyim, sakalımın çıkmasını sağlayacak.”

“Hem de iyi ve gür bi sakal,” dedi Pwent. “Saçına uycak şekilde kızıl olcak, yani öyle umuyom. Ah be, ne ateşli olcan ööle!”

Kahkahasını bastıran Drizzt’e bir kez daha bakarken Cattibrie’nin gözleri kısıldı.

“Ama yanaklarının fazla üst kısmına sıvazliim deme,” diye devam etti savaş öncüsü ve işte o zaman Drizzt kahkahayı bastı. “Yoksa o lanet olası Harpel kurtadam hayvanatına dönersin!”

Pwent bu cümleyi bitirdiğinde iç geçirip özlemle gözlerini devirdi. Savaş öncüsünün, o vahşi hastalığı kapabilmek üzere, kurtadam Bidderdoo Harpel’e kendisini ısırması için yalvardığı gayet iyi biliniyordu. Şükür ki, Harpel akıllılık edip bunu reddetmişti.

Vahşi cüce sözlerine devam edemeden önce, üçü yandan gelen bir hareket sesi işittiler ve iri bir siluet beliriverdi. Bu gelen, neredeyse iki buçuk metrelik bir boya, geniş ve kaslı bir göğse sahip barbar Wulfgar idi. Sarı saçlarına uyacak şekilde sakal bırakmıştı ama sakalları muntazaman şekillendirilmişti. Kendisine bakıyor olması gerçeği, dostlarına Wulfgar’ın en sonunda içindeki iblisleri alt ettiğine dair umut veriyordu.

Bir omzunda irice bir bohça taşıyordu ve bohçanın içinde bir şeyler debelenip duruyordu.

“Hey, bohçada ne taşıyon bakiim, evlat?” diye uludu Pwent, ayağa sıçrayıp merakla öne eğilerek.

“Akşam yemeği,” diye yanıtladı Wulfgar. Bohçanın içindeki yaratık inledi ve daha da çılgınca debelenmeye başladı. Pwent hevesle ellerini ovuşturup dudaklarını yaladı.

“Sadece bize yetecek kadar,” dedi Wulfgar ona. “Üzgünüm.”

“Pöh, bana bi but verebilirsiniz!”

“Sadece bize yetecekkadar,” dedi Wulfgar yeniden, elini Pwent’in alnına koyup cüceyi kol mesafesi boyunca iterek. “Ayrıca artanları da karıma ve çocuğuma götüreceğim. Korkarım akşam yemeğini gidip kendi halkınla yemek zorunda kalacaksın.”

“Pöh!” diye burnundan soludu savaş öncüsü. “Adam gibi öldürememişin bile!”

Bunu söyledikten sonra ileri atılıp yumruğunu sıktı ve ölümcül bir darbe indirmek üzere kolunu geri çekti. “Hayır!” diye hep bir ağızdan haykırdı Drizzt, Wulfgar ve *Cattibrie.* Kadınla drow ayağa kalkıp cüceyi engellemek için koşturdular. Hızla dönen Wulfgar ise kendini savaş öncüsüyle bohçanın arasına siper etti. Fakat bunu yaptığında bohça genişçe savruldu ve kayalıklı duvara çarpıp sekerek içeriden başka bir iniltinin yükselmesine sebep oldu.

“Onu taze taze istiyoruz,” diye açıkladı Cattibrıe, şaşırmış olan savaş öncüsüne.

“Taze mi? Hâlâ depreşiyor ya!”

Cattibrie, Pwent’in az önceki tepkisini taklit ederek hevesle ellerini ovuşturup dudaklarını yaladı.

“Gerçekten de öyle!” dedi neşeyle.

Pwent bir adım geriledi ve ellerini sertçe beline koyup kadına dik dik baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. “Senden mütiş bi cüce olur, kızım!” diye uludu.

Elleriyle kendi kalçalarına vurduktan sonra ana kamp yerine doğru paldır küldür, bayır aşağı uzaklaştı.

Cüce gittiği anda Wulfgar bohçayı omzundan indirip eğildi ve içindekini nazikçe boşalttı: Kesenin içinden kaliteli yolculuk kıyafetleri içindeki —kırmızı gömlek, kahverengi yelek ve pantolon—sinirli ve biraz kilolu bir buçukluk çıktı.

Regis yerde yuvarlanıp hızla ayağa kalktı ve çılgınlar gibi üstünü başını silkeledi.

“Afedersin,” dedi Wulfgar, kahkahasını bastırmaya çalışırken elinden geldiğince nazik bir şekilde.

Regis kafasını kaldırıp ona dik dik baktıktan sonra yukarı sıçrayıp barbarın inciğine sert bir tekme indirdi —tabii ki bu, kudretli barbarı etkilemekten çok Regis’in çıplak avak parmaklarını acıttı.

“Sakinleş, dostum,” dedi Drizzt ona, öne çıkıp kolunu buçukluğun omzuna dolayarak. “Sadece seninle konuşmamız gerek, o kadar.”

“Bunu sormak aklınıza gelmedi mi yani?” diye hızla belirtti Regis.

Drizzt omuz silkti. “Gizli olması gerekliydi,” diye açıkldı. Bu sözler ağzından çıktığı anda, neler döndüğünü çoktan anlamış olan Regis gerilemeye başladı.

“Son zamanlarda Bruenor ile birlikte çok konuşuyorsun,” diye araya girdi Cattibrie ve Regis daha da geri çekildi. “Söylediklerinden bazılarını bizimle paylaşman gerektiğini düşünüyoruz.”

“Ah, olamaz,” diye yanıtladı Regis, ellerini önünde kaldırıp onları geride tutarak. “Bruenor planlar yapıyor ve bilmenizi istediği zaman size söyleyecek.”

“Öyleyse bir şey var, değil mi?” diye mantık yürüttü Drizzt.

“Kral olmak için Mithril Salonuma dönüyor,” diye açıkladı buçukluk. “Bu gerçekten de bir şey demektir!”

“Bundan fazlası da var,” dedi Drizzt. “Bunu onun gözlerinden okuyorum, adımlarmdaki şevkten anlıyorum.” Regis omuz silkti. “Yuvasına dönmekten memnun.”

“Ah, oraya mı gidiyoruz yani?” diye sordu Cattibrie. “Siz gidiyorsunuz. Ben daha da öteye gidiyorum,” diye itiraf etti buçukluk. “Müjdecinin Kulesi’ne,” diye açıkladı. Sözünü ettiği, Mithril Salonu’nun kuzeyinde ve Gümüşay’m kuzeybatısında bulunan meşhur bir kütüphane kulesiydi. Dostlar yıllar evvel, Bruenor’un geri alabilmesi için Mithril Salonu’nu bulmaya çalışırken bu mekanı ziyaret etmişlerdi.

“Bruenor onun için biraz bilgi toplamamı istedi.”

“Ne konuda?” diye sordu drow.

“Çoğunlukla Gandalug ve Gandalug’un zamanı hakkında,” diye yanıtladı Regis. Diğer üçü, buçukluğun doğru söylediğini bilse de, aynı zamanda gerçekleri tamamen anlatmadığını seziyordu.

“Peki Bruenor’un buna neden ihtiyacı olabilir?” diye sordu Cattibrie.

“Sanırım bu soruyu Bruenor’a sormalısınız,” diye tanıdık bir sesten sert bir cevap geldi ve dördü de dönüp baktıklarında Bruenor’un hışımla ateş ışığına çıktığını gördü. “Tek yapmanız gereken bana sormakken, kalkıp Gümbürgöbek’i kaçırıyorsunuz.”

“Bize söyler miydin?” diye sordu Cattibrie.

“Hayır,” dedi cüce ve üç çift göz anında kısılıverdi.

“Pöh!” diye homurdandı Bruenor. “Üçünüze sürpriz yapmayı ummak, imkansızı ummak gibi bir şey!”

“Bize neyle sürpriz yapmak?” diye sordu Wulfgar.

“Bir macerayla, evlat!” diye uludu cüce. “Şimdiye kadar hiç yaşamadığın kadar büyük bir macera!”

“Ben birkaç tane yaşadım,” diye uyardı Drizzt ve Bruenor uludu.

“Çökün bakalım aşağı,” diye onlara buyurdu cüce, ateşi işaret ederek. Beşi de kamp ateşinin etrafına oturdu.

Bruenor sırtından şişkin bir torba çıkarttı. Torbayı yere atıp açtı ve bolca yiyecek, şişeler dolusu bira ve şarap çıkarttı.

“Tabii siz daha taze yemeği tercih ediyorsunuz,” dedi Cattibrie’ye göz kırparak, “fakat sanırım şimdilik bunlar iş görür.”

Yemeğe koyuldular ve Bruenor hikayesini anlatmaya başlamadan önce onların yemeklerini yemesini beklemedi bile. Bu konuyu üstelemiş olduklarına memnun kaldığını söyledi, zira bu onlarla paylaşmak için yanıp tutuştuğu bir hikaye, bir macera fırsatıydı.

“Yarın Khedrun Vadisi’nin ağzına varacağız,” diye açıkladı. “Sonra vadiden güneye, Mirabar Nehri’ne doğru dönüp Mirabar’a gideceğiz.”

“Mirabar mı?” diye sordu Cattibrie ve Drizzt de kadınınkine eşit bir şüpheyle aynı anda tekrarladı.

Madenci Mirabar şehrinin, ticari çıkarlarına tehdit oluşturan Mithril Salonu'nun destekçisi olmadığı bir sır değildi. "Dagnabbit'i tanır mısınız?" diye sordu Bruenor ve dostlar başlarıyla onayladılar. "Onun orada, öğrenmek istediğimiz bilgileri bize verebilecek birkaç dostu var."

Cüce duraksayıp ayağa kalktı ve sanki casuslardan sakınır gibi karanlıkta etrafına baktı.

"Kedin civarlarda mı, elf?" diye sordu kızıl sakallı cüce. Drizzt başını sağa sola salladı.

"O zaman eğer yapabilirsen onu buraya çağır," dedi Bruenor. "Söyle ona etrafımızda dolaşsın ve kulak misafiri olabilecek herkesi kapıp buraya sürüklesin."

Drizzt Cattibrie ile Wulfgar'a baktıktan sonra, kemer kesesine elini atıp panter şeklindeki oniks bir heykelciği çıkarttı.

"Guenhwyvar," diye kısık sesle çağırdı. "Gel yanıma, dostum."

Heykelciğin etrafında gri bir duman bulutu dönmeye başladı. Bulut büyüyüp kesifleşti ve yavaş yavaş heykelciğin şeklini almaya başladı. Duman hızla maddeleşti ve kocaman kara panter Guenhwyvar karşılarında sessizce durmuş, Drizzt'in talimatlarını sabırla beklemekteydi.

Drow eğilip panterin kulağına fısıldadı ve Guenhwyvar hızla sıçrayıp karanlığa karıştı.

Bruenor başıyla onayladı. "O Mirabarlı oğlanlar, Mithril Salonu'na kafayı takmışlar," dedi, ki bu hiçbiri için yeni haber sayılmazdı. "Maden piyasasında avantajı ellerine geçirmenin bir yolunu arıyorlar."

Cüce tekrar etrafına baktıktan sonra ateşe doğru eğildi ve diğerlerinin de sokulmasını işaret etti.

"Gauntlgrym'i arıyorlar," diye fısıldadı. "O ne?" diye sordu Wulfgar.

Cattibrie de eşit derecede kafası karışık görünüyordu ama Drizzt sanki bu kusursuz derecede mantıklıymış gibi başıyla

onaylamaktaydı.

“Cücelerin kadim kalesi,” diye açıkladı Bruenor. “Mithril Salonu’ndan, Felbarr Kalesi ve Adbar Kalesi’nden çok evvel kurulmuştur. Hepimiz tek bir klanken, kendimize Delzoun adını verirken.”

“Gauntlgrym asırlar önce kayboldu,” diye belirtti Drizzt.

“Asırlar ve asırlar önce. Yaşayan her cücenin hatırasının ötesinde.”

“Gayet doğru,” dedi Bruenor göz kırparak. “Zira artık Gandalug da Moradin’in Salonları’na göçtü.”

Drizzt’in gözleri genişleyiverdi —Cattibrie ile Wulfgar’ın gözleri de öyle.

“Asla görmemiş, zira kale o doğmadan önce düşmüştü,” diye açıkladı Bruenor.

“Ama,” diye ekledi çabucak, umut dolu gülümsemeler silinmeye başlarken, “o küçük bir çocukken Gauntlgrym’in hikayeleri cücelerin ağzında daha tazeydi.” Dostlarına tek tek baktı ve bilmiş bilmiş başını salladı. “Mirabarlılar onu güneydeki Yalçın Kayalıklar’m altında arıyor. Yanlış yerde arıyorlar.”

“Gandalug ne kadar şey biliyordu?” diye sordu Cattibrie. “ilk aramaya çıktığımızda, benim Mithril Salonu hakkında bildiğimden fazlasını değil,” diye itiraf etti Bruenor burnundan soluyarak.

“Hatta daha da az. Ama eğer şehri bulabilirsek, buna değecek bir macera olur. Ah o hazineler var ya! Hayatınızda görmediğiniz kadar güzel metaller!” Gauntlgrym cüceleri tarafından yapılmış efsanevi parçaları, her türlü kılıcı engelleyebilen zırhları ve ejderha ateşini önleyebilen kalkanları anlatarak sözlerine devam etti.

Drizzt esasında detayları dinlemiyordu, fakat heyecanlı cücenin her hareketini izliyordu. Drowa göre bu macera, Gauntlgrym’i bulsalar da bulmasalar da tehlikelere ve zorluklara katlanmaya değerdi. Bruenor’u yıllardır, Mithril Salonu’na yaptıkları ilk seferden beri bu denli hayat dolu ve heyecanlı görmemişti.

Diğerlerine baktığında, Cattibrie’nin yeşil gözlerindeki hevesli parıltıyı ve Wulfgar’ın buz mavisi gözlerindeki kıvılcımları gördü —bu da barbar dostunun, iblis Errtu’nun pençeli ellerinde altı yıl geçirerek yaşadığı travmayı atlatma yolunda iyi ilerleme kaydettiğinin bir kanıtıydı. Wulfgar’ın bir koca ve baba sorumluluğunu üstlenmiş olması, Delly ile bebeğin şu anki kampta bile asla ondan uzakta bulunmaması daha da huzur vericiydi. Hiç şüphesiz bu hikayeyi yol boyunca defalarca dinlemiş olan Regis bile öne eğilmiş, cücenin derin zindanlar ve büyülü hazineler hakkındaki öyküsüne kendini kaptırmıştı.

Drizzt, hiç de hoş karşılanmayacakları Mirabar’a neden hep birlikte gittiklerini Bruenor’a sorması gerektiğini düşündü. Dagnabbit, daha az şüphe çekecek şekilde kendi başına veya küçük bir grupla birlikte gidemez miydi? Fakat drow, dostunu gayet iyi anladığından düşüncelerini kendine sakladı. Mirabar husumetinin ilk haberleri Kral Candalug tarafından gönderildiğinde Drizzt, Buzyeli Vadisi’nde Bruenor’un yanında değildi. O ve Cattibrie o sırada Kılıç Sahili’ne yelken açıyorlardı ama Buzyeli Vadisi’ne dönüp Bruenor’u bulduklarında cüce birçok defa bu konudan bahsetmişti. Bu için için yanan bir öfke kaynağıydı.

Mirabar’ın cücelerden ve insanlardan oluşan yönetici meclisi Parlak Taşlar Konseyi göstermelik olarak Mithril Salonu hakkında iyi konuşuyor, Battlehammer Klanı’ndan kardeşlerini bölgeye tekrar buyur ediyordu. Fakat Bruenor yıllar içinde Parlak Taşlar Konseyi’ne ve Mirabar Markisi Elastul’a yakın kaynaklardan, gizliden gizliye yapılan aşağılayıcı yorumların haberlerini almıştı.

Gandalug’un başını ağrıtan entrikalardan bazılarının kaynağının Mirabar olduğu ortaya çıkmıştı.

Bruenor’un oraya gitmesinin en büyük sebebi Mirabar halkından bazılarının gözlerinin içine dosdoğru bakmak, Mithril Salonu’nun Sekizinci Kralı’nın, Onuncu Kral olarak geri döndüğünü ilan etmek ve zalim kuzey topraklarındaki güncel politikanın hileleri konusunda daha bilgili biri olduğunu belirtmekti.

Drizzt öylece arkasına yaslandı ve bir araya sokulmuş dostlarını izledi. Macera başlamış gibi görünüyordu ve bu seferki,

drowun gerçekten tadını çıkaracağına inandığı bir maceraydı.

Acaba öyle miydi?

Zira derken Drizzt'in aklında başka bir şey, hiç beklemediği bir hatıra canlanıverdi. Yüzeye yaptığı ilk ziyareti hatırladı. O da yoldaşları olan kara elflerle birlikte çıktığı ve büyük bir macera olacağını sandığı bir yolculuktu. Katledilen yüzey elflerinin görüntüleri zihninde dönüp durdu ve sanki ölümcül bir yara almış gibi göstermek için öz anasının kanına bulanmış küçük bir elf kızının hatırasında doruğa çıktı. O feci günde o kızı kurtarmıştı ve bu katliam aslında, Drizzt'in şeytani halkından uzaklaşmasının ilk gerçek adımı olmuştu.

Yine de onca yılın ardından, aynı elf çocuğunu öldürmüştü. Ellifain'i, o mağara silsilesindeki odanın karşı tarafında, ölümcül bir yara almış ve kendini feda ederek Drizzt'i de beraberinde götürdüğünü düşündüğü için memnun bir halde yeniden gördüğünde yüzünü buruşturmuştu. Mantık çerçevesinde bakınca, o gün yaşanan hiçbir şeyin kendi suçu olmadığını, on yıllar önce kurtardığı çocuğun peşini asla bırakmayacak olan o azabı önceden bilemeyeceğini kesinlikle anlayabiliyordu.

Ama başka bir açıdan, daha derin bir açıdan bakınca, o ıstırap içindeki Ellifain ile yaptığı kader dövüşü, Drizzt Do'Urden'in kalbindeki bamteline basmıştı. Buzyeli Vadisi'nden açık yolların beklentisiyle çıkmıştı ve hakikaten de dostlarıyla birlikte yaban diyarlarda dolaşırken macera ve heyecanla doluydu.

Ama maddesel kazancın, kadim krallıkları ve kadim hazineleri bulmanın ötesindeki bir amacın keskin beklentisi körleşmişti. Drizzt asla kendisini engin dünyanın hadiselenndeki büyük bir oyuncu olarak görmemişti. Hareketlerinin etrafındakileri olumlu etkilediğini bilerek halinden memnun °lrnuştu. Menzoberranzan'daki ilk günlerinden beri iyilik ile kötülük arasındaki belli başlı farkları doğuştan gelen bîr kabiliyetle anlayabiliyordu ve her zaman kendisinin adalet ve iyiliğin tarafındaki bir oyuncu olduğuna inanmıştı.

Peki ya Ellifain?

Etrafındaki heyecanlı konuşmaları dinlemeye devam ettr ve rıza gösteren gülümsemesini tutup kendine bu en yeni maceranın tadını çıkartacağını söyledi.

Buna inanmak zorundaydı.

Mirabar'ın açık hava şehri hiç de hoş değildi. Dörtgen şeklindeki taş surların içinde taştan derme çatma binalar ve birkaç kule bulunuyordu. Mekan hakkındaki her şey çalışkanlık ve kontrole, işlerini halletmek için mantıksızlığa tahammül göstermeyen bir yaklaşıma işaret ediyordu. Bruenor gibi bir cücenin mantığı, Mirabar'ı belli bir noktaya kadar takdire şayan kılıyordu ama şehrin kuzey kapılarına yaklaşan Drizzt ve Cattibrie için Mirabar, ilgi çekmeyen ve göze çarpmayan süssüz bir leke gibi görünüyordu.] "Gümüşay'ı tercih ederim," diye belirtti Drizzt kadına, cüce kervanının sol tarafından ilerlerken.

"Menzoberranzan'ın manzarası bile daha hoş, " diye yanıtladı Cattibrie ve Drizzt ona katılmadan edemedi.

Kuzey kapısındaki muhafızlar, Mirabar'ın suratsız tavrını kusursuz bir şekilde yansıtıyor gibiydi.

Dört insan, çiftler halinde sert metal kapıların iki yanında duruyordu. Uzun saplı baltalarını yere dayamış ve birbirilerine çapraz bir şekilde tutmuşlardı, gümüş zırhları ise sabah güreşinde parlıyordu. Bruenor kule kalkanlarının üzerine işlenmiş armayı, Mirabar'ın kraliyet armasını tanıdı; kara bir zemin üzerinde duran, koyu kırmızı renkli, sivri saplı ve çi ft başlı bir balta.

Gerçek bir ordu olan büyük cüce kervanının şehre yaklaşması kesinlikle hepsini şaşırttı ama takdiri hak edecek şekilde tepkisiz tavırlarını kusursuzca koruyup duygusuz yüzlerle dosdoğru ileri bakmaya devam ettiler.

Bruenor at arabasını ileri çıkarıp kervanın en önüne ilerledi. Pwent'in Karındeşenleri ise at arabasının iki yanında muhafızlık görevlerini korumak için aceleyle seğirttiler.

"Arabayı tam karşılarına çek," diye sürücüsü olan Pagnabbit'e talimat verdi Bruenor.

Sarı sakallı genç cüce, kırık dişlerini sergileyen gülümsemesini takındı ve atlarını daha hızlı gitmeleri için kamçıladı. Fakat Mirabar muhafızları gözlerini dahi kırpmadı.

At arabası kapalı kapıların önünde kayarak durdu ve Bruenor ayağa kalkıp dimdik durarak (yani lafın gelişi) ellerini beline koydu.

Sağ taraftaki muhafızdan, “işinizi ve adınızı söyleyin,” diye kısa ve öz bir talimat geldi.

“işim sizin şu Parlak Taşlar Konseyiniz ile,” diye yanıtladı Bruenor. “Sadece onlara anlatırım.”

“Mirabar’ın seçilmiş kapı muhafızına cevap vereceksin, ziyaretçi,” diye buyurdu kapının sol tarafında, iç kısımda duran muhafız.

“Öyle mi diyorsun?” diye sordu Bruenor. “ismimi mi istiyorsun? Adım Bruenor Battiehammer, seni lanet olası geri zekalı! Kral Bruenor Battiehammer. Şimdi koşarak git ve bu ismi konseyine yetiştir de benimle konuşacaklar mı, konuşmayacaklar mı görelim bakalım.

Muhafızlar tavırlarını ve soğukkanlı havalarını korumaya çalıştılar ama çabucak birbirilerine baktılar.

“Adımı duydunuz mu?” diye onlara sordu Bruenor. “Mithril Salonu’nu duydunuz mu?”

Bir saniye sonra, muhafızlardan biri yanında duran muhafıza doğru dönüp başıyla işaret verdi ve o da kemerinden küçük bir borazan çıkartıp bir dizi kısa ve keskin nota çaldı, ırkaç saniye sonra, iri kapıların içine kurnazca kesilerek rapılrnış küçük bir ağız açıldı ve ezikler içindeki tam takım bir plaka zırh giymiş, sert görünümlü, bol yaralı bir cüce dışarı çıktı. O da şehrin armasını göğüs levhasının üzerinde taşıyordu, zira kalkanı, yoktu.

“Ah, işte şimdi bir yerlere varıyoruz,” diye belirtti Bruenor. “Patronunuzun bir cüce olduğunu görmek yaşlı kalbimi memnun ediyor. Belki de göründüğünüz kadar ahmak olmayabilirsiniz .”

“Hoş geldiniz, Kral Bruenor,” dedi cüce. “Torgar Delzoun Hammerstriker hizmetinizdedir.” Eğilip reverans yaptı ve kara sakalı

yerleri süpürdü.

“Hoş bulduk, Torgar,” diye yanıtladı Bruenor, zarafetle eğilip reverans yaparak —ki, yakındaki bir krallığın başı olduğundan bu hareketi yapması şart değildi. “Muhafızların burada yolu kapayarak sana iyi hizmet ediyor ve yem askeri olmaları daha iyi!”

“Onları kendim eğittim,” diye yanıtladı Torgar.

Bruenor yine reverans yaptı. “Yol yorgunu ve kirliyiz — ki son kısım o kadar da kötü sayılmaz—geceleyin konaklayacak bir yer arıyoruz. Kapılarınızı bizim için açar mısınız?” Torgar önce bir yana, sonra diğer yana eğildi ve kervanı iyice bir süzüp başını şüpheyle sağa sola salladı. Sağına baktığında ve bir insan kadının bir drow elfinin yanında durduğunu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılan cüce başını daha da şiddetle salladı.

“Bu imkansız!” diye haykırdı cüce, şişko parmaklarından birini Drizzt’e doğru uzatarak.

“Pöh, onun ismini duydunuz ve duyduğunuzu da biliyorsunuz,” diye azarladı Bruenor. “Drizzt adı o kalın kafanızda bir çağrışım yapıyor mu?”

“Yapsın ya da yapmasın, hiçbir şey değiştirmez,” diye karşı çıktı Torgar. “Şehrime hiçbir lanet olası drow elfi giremez. Ben Mirabar’ın Baltası’nın Üst Kumandanı olduğum sürece bu imkansız!”

Bruenor Drizzt’e baktı, drow ise sadece gülümseyip saygıyla reverans yaptı.

“Hiç adil değil ama öyle olsun bakalım, o zaman o dışa?Ha kalacak,” diye razı oldu Bruenor. “Peki ben ve halkım?” “Beş yüz kişiyi nereye yerleştireceğiz?” diye samimiyetle sordu Torgar, birliğin sayısını doğru hesaplayarak. Ellerini çaresizce iki yana açtı. “Bir kısmınızı madenlere gönderebilirdik, tabii eğer madenlere dışarıdan birini sokuyor olsaydık ki bunu yapmıyoruz!”

“Gayet adil,” diye yanıtladı Bruenor. “Kaç tanemizi alabilirsiniz?”

“Siz de dahil yirmi kişi,” diye yanıtladı Torgar. “Öyleyse yirmi olsun.” Bruenor yanında duran Thibbledorf Pwent’e bakıp başıyla

işaret verdi. “Sizden sadece üç kişi, Dagnabbit ile birlikte beş olduk ve Gümbürgöbek’i de ekleyeceğiz…” Duraksadı ve Torgar’a baktı. “Yanımda bir buçukluk getirmeme de laf etmeyeceksin herhalde?”

Torgar omuz silkip başını sağa sola salladı. “Öyleyse Gümbürgöbek’le birlikte altı ettik,” dedi Bruenor, Dagnabbit ile Pwent’e. “Diğerlerine ellerinde malı olan on dört tüccar seçmelerini söyleyin.”

“Tüm taburu alsak daa ii olurdu,” diye karşı çıktı Pwent ama Bruenor onu dinlemiyordu.

Bruenor’un, zaten sallantıda olan bu durum içinde isteyebileceği en son şey, bir grup Karındeşen savaş öncüsünü Mirabar’ın içine salıvermekti. O takdirde Mirabar ve Mithril Salonu büyük ihtimalle daha güneş batmadan savaşa tutuşurdu.

“Seninle birlikte gelecek iki kişiyi seç, tabii gelmeyi düşünüyorsan,” dedi Bruenor Pwent’e, “ve elini çabuk tut.”

Kısa bir süre sonra, Torgar Delzoun Hammerstriker, yirmi kişilik grubu Mirabar’ın güçlü ön kapılarından geçirdi, oruenor sıranın en önünde, Torgar’m yanında yürüyordu. Livarda bahsi edilen, yolculuk deneyimli, maceralarla güçlenmiş Mithril Salonu Kralı olduğu her halinden belliydi. Bol çentikli, tek ağızlı baltasını sırtına asmıştı ama aynı zamanda sırtında duran üzerinde bira köpüklü kupa bulunan kalkanını bilhassa sergiliyordu. Tek boynuzu kırık miğferini bir cesaret arması gibi taşıyordu. O bir kraldı ama bir cüce kralıydı. Faydacılık ve hareket yaratığıydı, insanlar ve elfler arasında yaygın olduğu şekilde süslerle ve cicili bicili elbiselerle dolaşan biri değildi.

“Bugünlerde markiniz kim bakalım?” diye sordu Torgar’a, şehrin içinde ilerlerken.

Torgar’ın gözleri genişledi. “Elastul Raurym,” diye yanıtladı, “fakat bu, üzerinde kafa yormanız gereken bir isim değil.”

“Ona, onunla konuşmak istediğimi söyle,” dedi Bruenor ve Torgar’ın gözleri daha da genişledi.

“Kışlık ve yazlık görüşmelerini, ilkbaharda ve sonbaharda yapıyor,” diye açıkladı Torgar. “Öylece içeri dalıp bir görüşme ayarlayamazsınız…”

Bruenor cüceye güçlü, sert bir bakış attı. “Görüşme ayarlamıyorum,” diye düzeltti. “Görüşme yapıyorum. Şimdi git ve bana söylemeye değecek bir şeyi varsa onunla konuşmak için burada olduğumu markine söyle.”

Artık kapıları ardında bıraktığı için Bruenor’un tavrındaki ani değişim, bariz bir şekilde Torgar’ı rahatsız etmişti. HaziM lıksız yakalandığı şaşkınlık anı hızla yerini sert bir tavra bıraktı ve cüce, gözlerini kısıp dost cüceye sertçe baktı.

, Bruenor bu bakışa karşılık verdi —hatta karşılık vermekten fazlasını yaptı.

“Git ve ona söyle,” dedi sakince, “ayrıca konseyine ve o ahmak Asa Taşıyıcısı’na da ona söylemeni istediğim şeyi söyle.”

“Protokol…”

“insanlar, elfler ve gnomlara göre bir şeydir,” diye sertçe sözünü kesti Bruenor. “Ben insan değilim, kesinlikle elf değilim, sakallı bir gnom hiç değilim. Burada cüce cüceye konuşuyoruz. Eğer sen Mithril Salonu’nda bana gelseydin ve görmen gerektiğini söyleseydin, kesinlikle beni görürdün.”

Sözünü bitirirken başını salladı ve bir elini Torgar’ın omzuna koydu. Bu küçük hareket, sert savaşçıyı yatıştırma konusunda daha evvelki her şeyden daha fazla işe yaramış gibiydi. Cüce, sanki az önce kendisine çok önemli bir şey hatırlatılmış gibi acı bir ifadeyle başını sallayıp onayladı.

“Ona söyleyeceğim,” diyerek razı oldu, “ya da en azından Çekiçlerine ona söylemelerini söyleyeceğim.”

Bruenor bu sözler karşısında zoraki bir şekilde güldü ve Torgar kıpırdandı. Mithril Salonu’nun cüce kralına besbelli ki hoş karşılamadığı bir şekilde, Mirabar Markisi’nin, güvenilir kalkan cücesi kumandanlarından biri için ulaşılmaz olması gerçekten de adice görünüyordu.

“Ona söyleyeceğim,” dedi Torgar yeniden biraz daha kendinden emin bir şekilde.

Yirmi ziyaretçiyi, geceyi geçirebilecekleri bir yere, birkaç tane seyrekçe döşenmiş odaya sahip iri ve sıradan bir binaya götürdü.

“At arabalarınızı ve mallarınızı dışarı bırakabilirsiniz,”diye açıkladı Torgar. “Eminim ki sizi görmeye çok kişi gelecek, özellikle de o beyaz incik boncuklardan almak için.”

Ziyaretçilerle birlikte şehre giren ve sert yolda hoplaya sıçraya ilerlerken kalasları bolca süs eşyasıyla tangırdayan üç at arabasından birini işaret etti.

“Oyma süsü,” diye açıkladı Bruenor. “Boğumbaş alabaşından yapılır. Bu küçük dostum bu konuda gayet iyidir.” Regis’i işaret etti ve buçukluk kızarıp başıyla onayladı. “At arabasında senin yaptıklarından var mı?” diye sordu 0rgar buçukluğa ve cüce son derece ilgili görünüyordu. “Birkaç tane.”

Sabahleyin bana gösterirsin,” dedi Torgar. “Belki birkaç tane alırım.”

Bunun ardından başıyla selam verip yanlarından ayrıldı ve Bruenor’un davetini markiye iletmeye gitti.

“Onu gayet iyi yola getirdin,” diye belirtti Regis. Bruenor ona baktı.

“İlk geldiğimizde kavga etmeye hazırdı,” diye gözlemledi buçukluk. “Şimdi ise, sanırım biz gittiğimiz zaman bizimle gelecek.”

Bu elbette ki bir abartıydı ama saçmalık derecesinde değildi.

Bruenor sadece gülümsedi. Mirabar’dan Mithril Salonu’na yağdırılan bolca küfrü ve tehdidi Dagnabbit’ten duymuştu ve şaşırtıcı bir şekilde (aslında üzerinde düşündüğünde petö de şaşırtıcı sayılmazdı) bunların çoğu Mirabar’ın insanlarınj dan değil cücelerinden geliyor gibiydi. Bruenor’un, halkından birçok kişinin, cücelerden çok insanların mizacına uyan şartlar altında ve ortamda yaşadığı bu şehre gelmekte ısrar etmesinin sebebi de buydu. Gerçek bir cüce kralını, halklarının efsanelerinin vücut bulmuş halini göreceklerdi. Mithril’ Salonu’nun sözlerini ve adetlerini duyacaklardı.

İşte o za; man belki de, Mirabar cücelerinin birçoğu Mithril Salonu'na lanetler yağdırmayı kesecekti.

Belki o zaman, Mirabar cüceî leri nereden geldiklerini hatırlayacaktı.

"Seni içeri kabul etmemeleri, seni üzdü," diye Drizzt'ej belirtti Cattibrie kısa bir zaman sonra, ikisi geri kalan cücelerin ve kervanın doğusunda, Mirabar'a yüksekten bakan bir tepede dururlarken.

Drizzt dönüp ona merakla baktı ve biricik dostunun yüzünde şefkatli bir bakış gördü.

Cattibrie'nin, onun htfl zünlü ifadesine tepki verdiğini anladı.

"Hayır," diye onu temin etti. "Asla değiştiremeyeceğimi bildiğim bazı şeyler var ve bu yüzden onları oldukları gibi kabul ediyorum."

"Yüzün öyle demiyor."

Drizzt kendini zorlayıp gülümsedi. "Öyle değil," dedi gayet inandırıcı olduğunu sandığı bir sesle.

Ama Cattibrie'nin karşılık olarak attığı bakış, kadının buna inanmadığını gösteriyordu. Kadın bir adım geriledi ve neler olduğunu anlamaya başlayarak başını salladı.

"Elfi düşünüyorsun," diye mantık yürüttü.

Drizzt başını çevirip yeniden Mirabar'a baktı ve, "onu kurtarabilmiş olmamızı dilerdim," dedi.

"Bunu hepimiz dilerdik."

"iksiri bana değil de ona vermiş olmanı dilerdim."

"Ah tabii, Bruenor da beni öldürürdü," dedi Cattibrie. Drowu tutup kendisine doğru çevirdi ve güzel yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Umut ettiğin şey bu mu?"

Drizzt kadının büyüsüne ve çok ihtiyaç duyduğu bu espriye direnemedi.

"Sadece zor," diye açıkladı. "Öyle zamanlar var ki, bazı şeylerin farklı olmasını, her türlü hikayeyi güzel ve kabul edilebilir

sonların bulmasını diliyorum.”

“Öyleyse o sonları kabul edilebilir kılmaya çalışmaya devam edeceksin,” dedi Cattibrie ona.

“Yapabileceğin tek şey bu.”

‘Gayet doğru,’ diye kendi kendine itiraf etti Drizzt. Derinden iç geçirdi ve Mirabar’a bakıp tekrar Ellifain’i düşündü.

O günün ikindi vaktinde, güneş batarken ve şehrin sokakları soğuğa boğulurken Dagnabbit dışarı çıktı. Şafaktan öncesine kadar dönmedi ve Regis ile diğer tüccarlar dışarıda 3t arabalarına tezgah kurmuşken o bütün günü Bruenor ile birlikte şehrin politik entrikalarını ve bunların Mithril Salonu’na etkilerini tartışarak geçirdi.

O tüccar arabalarına pek fazla talep çıkmadı —birkaç cüce ve ondan da az insan— gelip de pazarlığa oturanların çoğu öylesine fakirdi ki, Battlehammer Klanı cüceleri eninde sonunda teklifleri reddediyordu. Tek istisna öğle vaktinden kısa süre sonra geldi.

“Pekala, bana işlerini göster bakalım, buçukluk,” dedi Torgar, Regis’e.

Onun ardından bir düzine kafa —hepsi de Torgar’ın dostuydu — hevesle sallandı.

“Regis,” dedi buçukluk, elini uzatarak. Torgar eli sertçe ve dostça sıktı.

“Göster bakalım, Regis,” dedi cüce. “Ben ve dostlarım içemeyeceğimiz herhangi bir şey için altınlarımızı harcamala konusunda bir parça ikna olmaya ihtiyaç duyarız!”

Bu sözler hem Battlehammer cücelerinden, hem Mirabarlı cücelerden, hem de Regis’ten bir kahkaha yükselmek sine sebep oldu. Buçukluk, tılsımlı yakut kolyesini kullanıp] büyülü güçleriyle cüceleri iyi bir fiyata “ikna” edip etmemeyi düşündü. Fakat bazı cücelerin her türlü büyü karşısın! da nasıl da inatçı olabileceğini kendisine hatırlatarak bu fikri derhal aklından uzaklaştırdı. Aynı şekilde Regis, eğer yakal tanırsa bunun Mithril Salonu ile Mirabar arasındaki ilişkiye yapacağı etkiyi de gözden geçirdi.

Yine de kısa süre içinde Regis, yakut süsün etkisine! ihtiyaç duymayacağını fark etti. Cüceler sikkelerle yüklü olarak gelmişti ve dostlarının çoğu onlara katılmıştı. At arabalarındaki mallar, Regis’in işleri ve diğer eşyalar hızla kaybolmaya başladı.

Düzinelerce ve düzinelerce yeni müşteri —neredeyse tamamı cücelerdi— Torgar’ın izinden gitmeye başlarkery; Bruenor ile Dagnabbit evin penceresinden pazaryerini gitgide artan bir tatminle izlemekteydi. Aynı zamanda, endişe ve mutlak karışık bir hisle, yakınlarda olan diğerlerinin —ki oğunluğu insanlardı— hevesli ve canlı ticareti seyrederken Ikındıkları sert yüzleri de fark ettiler.

“Düşünüyorum ki, buraya gelerek Mirabar’ın ortalık verine büyük bir takoz yerleştirmiş oldun,” diye gözlemledi nagnabbit. “Buradan ayrılıp yola koyulduğumuzda, cücelerin ağzından bizim için daha az lanet yağacaktır.”

“Ve insanların ağzından ise şimdiye dek olmadığı kadar fazla küfür dökülecek,” diye ekledi Bruenor, bu fikirden gayet memnunmuş gibi görünüyordu.

Hakikaten de gayet memnundu.

Kısa bir süre sonra Torgar, satın aldığı eşyalarla dolu bir torbayla birlikte kapıyı çaldı.

“Markinin çok meşgul olduğunu söylemeye geldin,” dedi Bruenor kapıyı sonuna kadar açarak.

“Görünüşe bakılırsa kendine has işleri var,” diye doğruladı Torgar.

“iddiaya girerim kapısını çaldığında sana açmamıştır,” diye belirtti Dagnabbit, Bruenor’un ardından.

Torgar çaresizce omuz silkti.

“Peki size ne demeli?” diye sordu Bruenor. “Sen ve senin oğlanlar? Sizin de kendi işleriniz mi var, yoksa içeri buyurup biraz kafa çekecek zamanınız var mı?”

“Paramız kalmadı.” “Para istemiyoruz.”

Torgar üst dudağını ısırdı.

“Mirabar adına temsilci olarak konuşamam,” dedi. “Konuşmanı kim istedi ki?” diye derhal cevabı yapıştırdı, ‘yi bir cüce ağzından çıkandan çok kursağından geçenle tanınır. Eminim ki, benim duymadığım bazı hikayelerin vardlrBu bir parça biranın fiyatından çok daha değerlidir.” Böylece Torgar’ın daveti kabul etmesiyle birlikte, Mirabar’ın rüzgar yemiş sokaklarındaki o göze çarpmayan binada bir parti yaptılar. Yüzden fazla Mirabarlı cüce geldi, çoğu uzun bir süre kaldı ve birçoğu yerde uyudu. Gün doğduğunda, Bruenor evin silahlı ve sert yüzlü askerler —bunlar cüceler değil insanlardı— tarafından çevrelenmiş olduğunu gördüğüne hiç şaşırmadı.

Bruenor ile dostlarının gitme zamanı gelmişti.

Hiç şüphesiz bu yüzden Torgar ile dostlarının başı biraz derde girecekti ama Bruenor arkasını dönüp endişeyle ona baktığında, sert ve yaşlı asker sadece göz kırpıp sırıttı.

“Yolun Mithril Salonu’na düşsün, Torgar Delzoun Hammerstriker!” diye ona seslendi Bruenor, at arabaları kapılardan çıkmaya başladığında, “istediğin kadar dostunu ve anlatabileceğin tüm hikayelerini de getir! Sizi geğirtmeye yetecek kadar yiy wek ve içecek ve kıçınızı ısıtmak istediğiniz sürece sıcak .ataklar buluruz!”

Buzyeli Vadisi kervanından kimse, bu tehlikeli yorumlar karşısında insan muhafızların attığı keskin bakışları gözden kaçırmadı.

“Sorun çıkartmaya bayılıyorsun, değil mi?” dedi Regis Bruenor’a.

“Marki beni göremeyecek kadar meşgulmüş, öyle mi!” diye yanıtladı Bruenor sırıtarak. “Hiç şüphen olmasın’i benimle görüşmüş olmayı dileyecek.”

Drizzt, Cattibrie ve Wulfgar Bruenor’un at arabasına katıldı ve diğerleri şehir kapılarının dışındaki daha büyük kervana katıldı.

“İçeride neler oldu?” diye sordu kara elf.

“Biraz entrika, biraz eğlence işte,” diye yanıtladı Bruenor, “ve eğer Mirabar Mithril Salonu’na açıktan açığa savaş açmaya kalkarsa,

daha kısa boylu olan askerlerinden birkaç yüzünü kaybedeceklerinin garantisini de aldık!”

ZAFERE GERİ ÇEKİLMEK

“Koşmaya devam etmen gerekli!” diye Tred’i azarladı Nikwillig.

Yaralı cüce bir kayaya yığılıp kalmıştı, alnından ve yanaklarından ter damlıyor ve yarık bacağının üzerine ağırlık bindirdikçe yüzünü acıyla buruşturuyordu.

“Dizimden yakaladı,” dedi Tred, her hecesinde boğulur gibi konuşarak. “Artık beni taşımıyor. Sen koşmaya devam et, ben de o köpeciklere biraz duraksamaları için bir sebep sunayım!”

Nikwillig başıyla onayladı ama bu teklifin tamamını kabul etmiyordu, sadece son kısmı konusunda kararlıydı.

“Eğer koşamıyorsan, durup savaşırız,” diye cevap verdi. “Pöh!” diye burnundan soludu Tred. “Bir avuç dolusu worg!”

“Bir avuç dolusu ölü worg olacak, o zaman,” diye yanıtladı Nikwillig, Tred’in şimdiye kadar ondan görmediği bir cesaret ve kararlılıkla.

Nikwillig savaşçıdan çok bir tüccardı ama eski tabir yerindeyse, artık “içindeki cüceyi açığa çıkartmıştı.” Bu değişimi gören Tred, çaresiz durumda olmalarına rağmen gülümsemeden edemedi.

Kesinlikle, eğer durum tam tersi olsaydı, yani Nikwillig’in bacağı yaralı olsaydı, Tred onu bırakmayı aklından bile geçirmezdi.

“Öyleyse bir plana ihtiyacımız var,” dedi Tred.

“Ateş kullanalım,” diyerek hemfikir oldu Nikwillig ve sözünü bitirirken, çok da uzaktan gelmeyen uluma havayı yardı ve birkaç defa cevap buldu. Yine de bu ulumalar arasında iki cüce de biraz umut buldu.

“Hep birlikte gelmiyorlar,” diye mantık yürüttü Tred. “Dağılmışlar,” diye hemfikir oldu Nikwillig.

Bir saat sonra, ulumalar çok daha fazla yaklaşmışken, Tred şişkin kollarını önünde kavuşturmuş, tek ağızlı, sivri uçlu baltasını kucağına koymuş bir halde gürleyen bir ateşin yanında oturuyordu.

Bacağı bu moladan memnundu ve worgların ilkinin kendini göstermesini beklerken takındığı sabırlı tavrı yalanlayan tek şey durmadan yere vuran ayağıydı.

Yan taraftan, bir kaya yığının ardındaki gölgelerin arasın, dan arada bir çatırtılar geliyordu.

Tred yüzünü buruşturup' alt dudağını ısırdı ve ipin kurumuş, fakat devrilmemiş çam ağacının ağırlığına dayanmasını umdu.

Karşı tarafta ilk kırmızı göz çifti belirdiğinde Tred ıslık çalmaya başladı. Yanına uzanıp iri bir kova dolusu suyu aldı! ve kendi üzerine boca etti.

"Etinizi ıslak sever misiniz, köpecikler?" diye worglara seslendi.

İri kurtlar görüntüye girdiğinde, cüce ateşin en yakındaki ucunu tekmeleyip yaratıklara onlara doğru kıvılcımlar ve közler yollayıp onları bir anlığına durdurdu. Bu hareketi cüceden bir acı feryadı yükselmesine sebep oldu. Sağlam ayağıyla tekme atarken, yarılmış olan ayağı onu destekleyemedi ve Tred yana doğru devrildi.

Kesilmiş ölü ağaç da, zeki cücelerin planladığı açıyla devrilerek geldi. Kurumuş yaşlı çam ağacı gürül gürül yanan ateşin içine düştü, inişinin yarattığı rüzgar etrafa kıvılcımlar ve kuru iğneler saçtı. İğnelerden birkaçı zavallı Tred'e battı, kıvılcımlar da sakalını biraz alazladı. Ateşleri eliyle vurarak söndürdü, acısına rağmen inatla hırladı ve kendini savunma'k onumuna geçmeye zorladı.

Karşı tarafta, sıçrayarak yayılan alevler, açık alana çıkmış birkaç worgu yakmaya başlamıştı.

Yaratıklar cıyaklayıp kaşıyor alev almış kürklerini ısırıyordu. Daha fazlası geldi, hatta bazıları yoldaşlarının gözü dönmüş hiddetinden nasibini alarak ısırıldı.

Kurumuş çam ağacı, Tred ile kurtların arasında gürleyen alevlere boğuldu ama bundan evvel birkaç karanlık siluet ondan

kaçıp üzerinden atlamayı başardı.

Elleri balta sapının dip kısmında olan Tred baltasını savurup zıplayan kurtlardan ilkine vurdu ve yaratığın döne döne yere yığılmasını sağladı. Hızla yön değiştirip öndeki elini baltasının sapında tuttu ve sapı kemerine dayadı, ikinci kurt üzerine atladığında, kendi kendini baltanın sivri ucuna şişlemiş oldu. Tred yaratığın hızını yavaşlatmaya çalışmadı bile. Sıçrayan kurdu baltanın ucuyla havaya kaldırıp üzerinden aşırdı. Baltasını hızla geri getirip yukarıdan aşağı şiddetli bir kesiş yaparak üçüncü kurdun kafasının tam üstüne indirdi ve yaratığın kafatasını yarıp kırarak ön kısmının tamamen yere yapışmasına, arka ayaklarının ise iki yana açılmasına sebep oldu.

Nikwillig, elinde kılıcıyla yanında belirmişti. Sıradaki worg çifti iki ayrı yönden yaklaşırken, cüceler sırt sırta verip saldırıları savuşturdular.

Hüsran içindeki worglar etraflarında daireler çiziyordu. Nikwillig kemerinden bir hançer çıkartıp worglardan birinin böğrüne fırlattı. Yaratık cıyaklayıp gölgelerin arasına kaçtı. Yoldaşı da hızla onu takip etti.

“İlk raunt bizim,” dedi Tred, yanan ağacın ısısı daha da yoğunlaştığı için geri çekilirken.

“it sürüsü daha fazla savaşmak istemiyor,” diye mantık yürüttü Nikwillig, “ama daha fazlası bizi yakalayacaktır, hiç Şüphen olmasın!”

Tred’e destek olarak yürümeye başladı. Fakat daha açık alandan çıkmadan önce Tred dimdik doğruldu ve yol arkadaşını durdurdu.

“Tabii önce biz onları yakalamazsak,” dedi Tred, ken| dişine doğru dönen Nikwillig’in şaşkın yüzüne. “WorglanI orklar yönetiyor,” dedi Tred. “Ork olmazsa, worg da olmaz.” Nikwillig birkaç saniye dostunu süzdü ve çoğunlukla] Tred’in yarık bacağına —ikilinin peşlerindekileri atlatmayı! umut dahi edemeyeceğinin bariz göstergesine— baktı. Bu] da, onlara sadece iki seçenek bırakıyordu.

Seçeneklerden ilki, yani Tred’i geride bırakmak ise biri seçenek sayılmazdı.

“Haydi gidip biraz ork bulalım,” diye önerdi Nikwillig. Yüzündeki gülümseme son derece içtendi.

Tred’inki de öyle.

Ellerinden geldiğince hızla yollarına devam ettiler, karanlık ağaçların ve kayalıklı çıkıntıların arasından dolambaçlı bir rota izlediler ve patika bulamadıkları yerlerde engebeli zeminde bata çıka ilerlediler —ki çoğunlukla bulamıyorlardı. Nikwillig tam anlamıyla Tred’i taşıyordu ama iki cüce de durumlarından şikayetçi değildi. Worgların sesleri dört bir yanlarında yankılanıyordu ama görünüşe bakılırsa, takipçilerin önünü şaşırtmak için yanlış yerlere kokular bırakma ve hayvanların birçoğunun takibe devam etmeyi iki kere düşünmesini sağlama taktikleri işe yaramıştı.

Bir süre sonra iki cüce, yüksek bir mevkiiden bakarken] uzakta küçük kamp ateşleri tespit ettiler.

Görünüş itibarıyla tek bir büyük kamp yeri değil, birkaç küçük grup mevcuttu.!

“Kendi hataları,” diye belirtti Tred ve Nikwillig ona canı gönülden katıldı.

Cüceler, önlerinde beliren yeni bir amaç ile birlikte daha da hızlı ilerlemeye başladılar. Tred, bacağının her bükülüşünde sıçrıyordu ve eğer taş zemine düşerse —ki sık sık düşüyordu— cüce sertliğiyle yerden kalkıyor, elindeki yeni çizikleri temizlemek için avuçlarına tükürüyor ve yoluna devam ediyordu. Açık bir zeminde başka bir kurda rastladılar ama daha dişlerini gösterip tehditkar bir şekilde yere inerken, Tred baltasını böğrüne fırlatıp hayvanı yere serdi.

Mikwiling derhal yetişti ve pek uzakta olmayan ork kampını harekete geçiremeden önce yaratığın işini bitirip cıyaklamasını engelledi.

Kısa süre sonra, doğu göğü şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanırken, küçük bir toprak tümseğe çıkıp bir ağaç gövdesi ile kayanın arasında kalan açıklıktan bakmaktaydı. Ötede küçük bir kamp ateşi yanıyor, üç ork ateşin etrafında oturuyor ve diğer birkaç ork yakınlarda uyuyordu. Üçlünün yanında yaralı bir worg oturuyor,

hırlayıp homurdanıyor, yaralarını yalıyor ve orklardan biri her ne zaman worg ile yoldaşlarının kaçan cüceleri yakalayamamasına lanetler yağdırsa ona doğru dönüp yaratığa nefretle bakıyordu.

Nikwillig bir parmağını büzdüğü dudaklarına götürdü ve Tred'e olduğu yerde kalmasını işaret etti.

Kendilerine güvenen orklar kimsenin habersiz olarak yaklaşmasını beklemediğinden elindeki avantajı sonuna kadar kullanarak yan tarafa doğru ilerledi.

Tred onun ilerleyişini başını sallayıp sırıtarak izledi. Bu sırada Nikwillig kamp yerinin ucuna kadar sürünerek yaklaştı ve bıçağıyla hızla, uyuyan orklardan ikisini öldürdü. Fakat gözlemci cüce, worgun kafasının hızla dikildiğini gördü ve oyunun sona erdiğini anladı. Tred tüm gücünü toplayarak ağaç ile kayanın arasından ayağa kalktı.

“Pekala, beni istiyordunuz ve buldunuz işte!” diye kü kredi.

Üç ork ve worg yerlerinden sıçrayıp haykırdı. Uyuyan üçüncü yoldaşları da aynı şekilde ayağa kalkmaya davrandı ama Nikwillig çoktan yanına gelmiş ve daha bir tepki veremeden yaratığı alaşağı etmişti.

En yakındaki ork iri bir balta çekti ve dosdoğru Tred'e savurdu. Yaratığın bu silahla hiç de acemi olmadığını gösteren °ecerikli, dönen bir manevrayla ileri atıldı. Ama besbelli ki derin düşünceden de yoksun biriydi, zira Tred elini kaldırıp! ortaya çıktığı anda yerden almış olduğu bir taşı atınca, ork tamamen gafil avlanmış ve taşı tam yüzünün ortasına yemişti.

Afallayan ork öne doğru yalpaladı ve Tred'in savrulan savaş baltası onu derhal kenara savurdu.

Diğer iki ork etrafına bakındı ve Nikwillig'in numarasına ve ikinci cücenin varlığını ancak o zaman fark edebildi.

“ikiye karşı iki,” dedi onlara Nikwillig Ork Lisanı'nda hırlayarak.

“Bisde kurt var!” diye cevap verecek oldu bir ork ama hırpalanmış worg görünüşe bakılırsa ona katılmıyordu, zira kamp yerinden hızla koşarak kaçtıve karanlık patikalar boyunca cıyaklayarak uzaklaştı.

Orklardan biri aynı yolu seçmeye çalışarak yana doğru atıldı. Tred hiç tereddüt etmeden baltasını kaçan yaratığa saj vurdu. Dönerek uçan silah hedefi kaçırmadı ama tam olarak: saplanmadı. Silahın sapı bacaklarının arasına dolandığında! orkun tökezleyip yavaşlamasına sebep oldu, fakat canını fazla yakamadı.

Bariz bir şekilde yaralı ve görünüşe bakılırsa silahsız olan cücenin orada durduğunu gören ikinci ork uluyup tırtıklı kılıcını kaldırdı ve şiddetle hücum etti.

Nikwillig, Tred'ilkyardımına zamanında yetişemeyeceğini biliyordu, bu yüi Jen ilk olarak yere serilmiş olan orka gitti. Ayağa kalkmaya başlayan yaratığın üzerine sıçrayıp orku ağır çizmelerini altında yere mıhladı. Nikwillig onu ayağının altında ezerek kılıcıyla kesti ve yaratık dönerken mızrağından bir darbe aldıysa da kılıcını orkun açılan göğsüne saplamayı başardı. Nikwillig'in omzu kesinlikle açılan yaradan dolayı acıyordu ama kılıcı orku göğsünden,karnına kadar yarmıştı.

Derken Tred'in kardeşine seslendiğini ve her haykırışının arasında homurdandığını duydu.

Nikwillig, dostunu zor bir durumda görme beklentisiyle döndü.

Silahı aşağı indi, zira Tred durumu ve orku kontrol altına almıştı Orkun bileklerini kavrayıp kollarını yükseğe ve iki yana açmıştı. Kaybettiği kardeşi için attığı her naranın ardından başını öne savuruyor ve orkun kollarını daha da açarak alnının yaratığın yüzüne sertçe gömülmesine sebep oluyordu. ilk birkaç darbe, kemiğin kemiğe çarpmasıyla yüksek ve tok sesler çıkarttı ama her bir başarılı darbe sanki Tred alnını kuru dallardan oluşmuş bir yığına gömüyormuş gibi gitgide daha da çatırtı dolu bir hal aldı.

“Sanırım artık onu yere bırakabilirsin,” diye tatsızca belirtti Nikwillig birkaç gümbürtüden ve orkun vücudu gevşedikten epey sonra.

Tred hırpalanmış, ölmek üzere olan yaratığı bir eliyle gırtlağından tuttu ve diğer elini sertçe orkun kasıklarının arasına attı. Bir asılış ve çeviriş orkun güçlü cücenin kafasının üzerine yükselmesine sebep oldu. Kaybettiği kardeşine bir kez daha

seslenen Tred, orku ardındaki bayırdan aşağı fırlattı ve yaratık aşağıdaki bir kayaya sertçe çarptı.

“Bolca erzak var,” diye belirtti Nikwillig kamp yerini dolaşırken.

“Lanet ork beni şişledi,” diye yanıtladı Tred.

Yoldaşı sert cücede açılmış yeni yarayı ancak o zaman fark etti. Tred’in göğsünün yan tarafında parlak bir kan çizgisi vardı. Nikwillig yoldaşına doğru harekete geçti ama Tred elini savurup onu durdurdu.

“Erzakları topla da yola koyulalım,” dedi. “Yarayı kendim sararım.”

Tred yarasını sardı ve ikili kısa süre içinde tekrar yola koyuldu. Tred attığı her adımda homurdanıyor ama bundan gayrı en ufak bir şikayet belirtisi göstermiyordu.

Bir kova dolusu kan kaybetmişti ve ayağı her ne zamanj gevşek bir kayaya takılıp kayşa, öne doğru yalpalaması en yeni yarasını tekrar açıyor ve böğrünü taze kanla ıslatıyordu. Tred yine de ne şikayet ediyor, ne de, Nikwillig’in seri adımlarını yavaşlatıyordu. Geri dönüp saldırıda bulunmaları görünüşe bakılırsa takipçilerin cesaretini kırmıştı, zira geca rüzgarlarıyla kulaklarına sadece birkaç uluma erişti ve hiçbiri yakınlardan gelmiyordu.

Tred ile Nikwillig yüksek bir çıkıntıyı tırmandılar ve uzaktaki bir köyü —esasında bir avuç dolusu ev kümesiydi— görüp birbirilerine endişeyle baktılar.

“Oraya gidersek tepelerine bir ork güruhu ve kurt sürüsü çöreklenmesine sebep olabiliriz,” diye mantık yürüttü Tred “Ama gitmezsek zamanla daha da yavaşlayacaksın,” diya yanıtladı Nikwillig.

“Mihtril Salonu’na yakında varamayacal ğız, tabii o yere giden yolu bulabilirsek.”

“Sence savaşmayı biliyorlar mıdır?” diye sordu Tred, tekrar köye bakarak.

“Vahşi dağlarda yaşıyorlar, öyle değil mi?”

Mantığı gayet basit ve doğruydu. Böylece Tred sadece omuz silkti ve aşağı doğru inen patika boyunca Nikwillig takip etti.

Ev kümesinin etrafını insan boyundaki taş yığınından bin sur çevreliyordu ama ikili çok yaklaşana kadar nöbetçileri olduğunu fark etmedi. En sonunda duvarın üzerinden bakıp da onlara seslenen iki insan —bir erkek ve bir kadın— resmi askere benzemiyordu. Sanki orada geziyormuş da cüceleri fark etmiş gibiydiler.

“Ne işiniz var?” diye seslendi kadın.

“Sanırım birazdan düşüp kalacağız,” diye yanıtladı Nikwillig. Sözüne vurgu yapmak için Tred’i biraz doğrulttu. “Yaralı dostum için bir yatağınız ve bir kap sıcak yahninia var mı?”

Sanki tüm enerjisini yürüyüş sırasında harcamış ve inatçı hni en sonunda vücuduna dinlenme şansı tanımış gibi, Tret’in vücudu gevşedi ve cüce yığıldı. Nikwillig onu elin, ggidiğince yumuşak bir şekilde yere bıraktı. Köyün o tarafında hiç kapı yoktu ama kadın ve adam derhal surun üzerinden atlayıp cücelerin yanına koşturdu, ikisi özellikle de kadın, yaralı cüceyi incelemeye koyuldu ama aynı zamanda sanki düşmanların bu çifti takip etmesini bekliyormuş gibi cücenin ardında bakıyorlardı.

..”Mithril Salonu’ndan mısınız?” diye sordu adam. “Felbarr’dan,” diye yanıtladı Nikwillig.

“Saldırıya uğradığımızda Shallows’a doğru gidiyorduk.” “Shallows mu?” diye tekrarladı kadın. “Uzun bir yol.”

“Uzun bir kovalamaca oldu.”

“Size kim saldırdı? Orklar mı?” diye sordu adam. “Orklar ve devler.”

“Devler mi? Uzun süredir ortalıklarda hiç tepe devi görmedim.”

“Tepe devleri değil. Mavi tenli itler. Güzel görünüyor ve iyi vuruyorlar. Ayaz devleri.”

Adam ve kadın kafalarını kaldırıp gözleri fal taşı gibi açılarak, endişeyle ona baktılar. Bu yörenin halkı ayaz devleri konusundaki belalardan bihaber değildi. Yaşlı Griyumruk Reis Orel, yıllardır

kudretli halkını sürekli olarak dağların içinde tutmamış, fakat şükür ki, çok fazla ayaz devi saldırısı yaşanmamıştı. Yine de yörenin herhangi bir yerinde ayaz devlerinin —yani pek nadiren görünen ejderhalardan sonra en çetin düşmanların— içinde bulunduğu her savaş kötü haber olmuş, ocak başı hikayelerini ve kabusları süslemişti.

“Haydi onu içeri sokalım,” diye önerdi kadın. “Bir yatağa ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı var. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum.”

“Pöh, Tred ölmeyecek kadar çirkin bir heriftir,” diye belirtti Nikwillig. Tred yorgun gözlerinden birini açıp sanki ona teşekkür etmek istermişçesine bir elini dostunun yüzüne doğru kaldırdı.

Ama elini yaklaştırdığında işaret parmağını baş parmağının altına kıstırıp Nikwillig’in burnunun altına fiske vurdu.: Nikvvillih burnunu tutarak geriye tökezledi ve Tred sert, solgun yüzünde beliren hafif bir gülümsemeyle tekrar yere uzanıp gözlerini kapadı.

Tıkırdayan Ökçeler adındaki küçük köyün halkı muhafızlık görevlerini kat be kat arttırdı ve sert halkın üçte biri, sekizi saatlik vardiyalar halinde nöbetçilik ve gözcülük yapmaya başladı. İki günlük dinlenmenin ardından Nikwillig de bu görevlere dahil olup safları güçlendirdi ve hatta bazı ek tahkimatın inşasını idare işine yardımcı oldu.

Fakat Tred hiçbir şeye dahil olacak durumda değildi. Cüce günler ve geceler boyunca uyuyordu.

Hatta birkaç günün ardından bile, sadece Tıkırdayan Ökçeler’in iyi yürekli hati kının nezaketle ikram ettiği kocaman bir yemeği yalayıp yun masına yetecek bir süreliğine uyanmaya başladı. Aynı zamanda kasabada bir ruhban vardı ama mesleğinin büyüsel kısmı konusunda o kadar yetenekli değildi ve tüm becerilerini Tred’e yoğunlaştırdığı halde diğerlerinden daha faydalı olamadı.

Beşinci gün Tred ayağa kalkmış ve eskiden olduğu üzere huysuz, yaşlı bir cüce gibi görünüp konuşmaya başlamıştı! Bir ongunun sonunda, hâlâ hiçbir takip izine —dev, ork veya worg— rastlanmadığında Tred yola koyulmak için sabırsızlanıyordu.

“Mithril Salonu’na gideceğiz,” diye bildirdi Nikwillig bir sabah ve tamamı insanlardan oluşan Tıkırdayan Ökçeler ahalisi cücelerin gittiğine üzgün görüyordu. “Kral Gandalug’un size destek olması için savaşçı yollamasını sağlayacağız.”

“Yani Kral Bruenor demek istiyorsun,” diye yanıtladı köylülerden biri. “Tabii uzaklardaki Buzyeli Vadisi’nden halkının yanına döndüyse.”

“Bu doğru mu?” “Öyle duydum.”

Nikwillig başını salladı ve kendisine özgü kararlı tavrını takınmadan önce Gandalug’un kaybı için iç geçirdi.

“Kral Bruenor’a o söyleriz zaman, kendisi şimdiye kadar görülmüş en adil cücelerden biridir.”

“Askerlerini göndermeye razı olacağından ve o askerlere ihtiyacımız olduğundan emin değilim,” diye devam etti adam.

“Pekala, ona neler döndüğünü anlatacağız ve bırakacağız kendi kararını kendi versin,” diye sözünü kesti Tred. “Ne de olsa ona bu yüzden kral diyorlar.”

Aynı sabah Tred ve Nikwillig Tıkırdayan Ökçeler’den ayrıldılar. Adımları bir kez daha güçlüydü, çantaları erzakla doluydu —taze, lezzetli yemek ve içkilerle, orklardan çaldıkları bulaşık suyuyla değil. Kasaba halkı onlara Mithril Salonu’nun yönünü detaylı bir şekilde tarif etmişti, bu yüzden cüceler pek yakında yolculuklarının bu kısmının sonuna ulaşabileceklerini umuyorlardı.

Mithril Salonu’na gidip Kral Bruenor’u veya sakallı halkı kim yönetiyorsa onu uyarmayı ve Felbarr Kalesi’ndeki yurtlarına dönmek için Karanlıkaltı’nın üst katmanlarındaki tünellerde yolculuk etmek üzere yanlarına destek almaya niyetliydiler.

Bu bile Tred için yolun sonu olmayacaktı, zira sert cüce, bir grup savaşçı toplayıp kardeşinin ve diğerlerinin intikamını almak için ava çıkmaya niyetliydi.

Fakat her şeyin bir sırası vardı ve ilk işleri Mithril Salonu’nu bulmaktı. Aldıkları tarife rağmen, cüceler dolambaçlı ve kafa karıştırıcı dağ patikalarında yollarını bulmanın kolay olmadığını

öğrendiler. Kayalar arasından ilerleyen dar kanallarda yaptıkları yanlış bir dönüş sıklıkla uzun ve zorlu oir geri dönüş manasına geliyordu.

‘Lanet olası yanlış nehir,” diye homurdandı Tred bir sabam İkili tempolu bir şekilde ilerliyor, fakat Mithril Salonu Tıkırdayan Ökçeler’in güneybatısında olduğu halde güneyi doğuya doğru gidiyorlardı.

“Tekrar doğru yola çıkacak,” diye onu temin etti Nikwillig. “Pöh!” diye burnundan soludu Tred, yol arkadaşına doğru yumruğunu sallayarak.

Kaybolmuşlardı ve o bunu biliyordu, her ne kadar itiraf etmese de Nikwillig de bunun farkındaydı.

Fakat geri dönmediler. Nehir boyunca uzanan yol onları, tırmanılması çok daha zor olacak birkaç yamaçtan inmek zorunda bırakmıştı. Bu kadar ilerledikten sonra geri dönmek ahmakça görünüyordu.

Yollarına devam ettiler ve nehir bir şelalenin üzerinden başka bir beklenmedik dönüş yaptığında Tred homurdanış söylendi ve yandaki kayalıklardan aşağı indi.

“Öbür tarafa doğru gitmeyi düşünme zamanımız gelmiş olabilir,” diye önerdi Nikwillig.

“Pöh!” inatçı Tred’in tek cevabı oldu ve bu homurtu daha yüksek çıktı, zira Tred elini ‘haydi oradan’ dercesine Nikwillig’e doğru sallarken son derece kaygan bir kayaya basmıştı.

En azından aşağıya çok daha çabuk vardı.

Bundan sonra sessizce yollarına devam ettiler ve kamp kurabilecekleri bir yer ararken kocaman, çatlak kayaların üzerindeki bir çıkıntıya tırmandıklarında önlerindeki arazinin genişçe aşağı doğru meylettiğini gördüler. Karşılarında doğuya ve batıya doğru uzanan kocaman bir vadi duruyordu.

“Büyük geçit,” diye belirtti Nikwillig.

“Kervanların Mithril Salonu’na gitmek için kullanabileceği bir geçit,” diye fikir yürüttü Tred.

“Batıda!”

Yoldaşının yanına jelen Nikwillig başıyla onayladı, ertesi günün yolculuğunu’ ‘daha kolay olacağından en az Tred kadar memnundu.

Tabii ki ikisi de Uğursuz Geçit’in, eskiden büyük savaşın yaşandığı, mağlup edilen ordunun son derece gerçek ve son derece tehlikeli hayaletlerinin hâlâ büyük sayılarla etrafta gezindiği mekanın en kuzey ucunda durduklarını bilemezdi.

ÇATIŞAN SADAKATLER

Cüce konsey üyesi Agrathan Hardhammer, odada etrafında bulunan diğerlerinin —ki hepsi insandı—gerginlikleriyle birlikte sesleri de yükselirken sandalyesinde rahatsızlıkla kıpırdandı.

“Belki de onunla görüşmeyi kabul etmeliydiniz,” dedi şehrin asa taşıyıcısı olan Shoudra Stargleam.

Konuşurken Shoudra’nm parlak mavi gözleri parladı ve kadın her zaman yapar gibi göründüğü şekilde kafasını sağa sola sallayıp koyu renk saçlarının iki yana uçuşmasını sağladı. Saçları sıklıkla şehir kadınlarının dedikodu malzemesi olurdu, zira Shoudra otuzlu yaşlarında bulunmasına ve türrj hayatını Mirabar’ın sert, rüzgarlı ikliminde geçirmiş olmasana rağmen, saçları onun yarı yaşındaki bir kızın saçları gibi rengi, ve parıltısını koruyordu. Asa taşıyıcısı her açıdan gülzel bir yaratıktı, uzun boylu ve esnek yapılıydı, fakat aldatıcı biçimde zarif hatlara sahipti. Aldatıcıydı çünkü son dereci dişi olmasına karşın Shoudra Stargleam, Mirabar’ın en güçl lü erkekleriyle boy ölçüşen bir sertlik ve çetinliğe sahipti.

Minderli tahtta oturan şişman adam, yani Mirabar Markisi ona zoraki bir şekilde gülüp bıkkınlıkla elini sallaya!r ak bu düşünceyi geçiştirdi.

“Beklenmedik bir ziyaretçinin ihtiyaçlarına icabet etmekten çok daha önemli meselelerim vardı ve hâlâ var,” dedi marki, konuşurken Agathran’a sert bir bakış atarak, “bu ziyaretçi Mithril Salonu’nun Kralı olsa bile. Ayrıca, ticaret anlaşması için görüşme yapmak benim değil de senin işin, öyle değil mi?”

«Söylenenlere bakılırsa Kral Bruenor buraya öyle bir maçla gelmedi,” diye itiraz etti Shoudra, Marki Elastul’un kalın ellerini bir kez daha savurmasına sebep olarak.

Marki başını sağa sola salladı ve hepsi de yaralı, yaşlı adamlar olan baş yardımcıları Çekiçlerine baktı.

“Yine de Bruenor ile buluşsaydı iyi olurdu,” diye belirtti erubun lideri olan Djaffar. Markinin omzunu dürtükledi. “Shoudra’nın bir cüceyi bile yumuşatacak bir iki numarası vardır!”

Diğer üç askerdanışman ve Marki Elastul bu sözler üzerine kıs kıs güldü. Shoudra Stargleam mavi gözlerini kıstı ve meydan okuyan bir tavır takınıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Yan tarafta duran Agrathan yine kıpırdandı. Shoudra’nın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ve Elastul’a bağlantısı olan her Mirabar vatandaşı gibi o da, Çekiçler’in ve Marki’nin protokol konusundaki özgürlüklerini sık sık kullanmasına alışkındı. Seçimle gelen konsey üyeleri ve asa taşıyıcısının aksine, onun mevkii soydan geliyordu.

“Sizinle görüşmeyi istedi, Marki, benimle veya konseyle değil,” diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladı Shoudra, sırıtışlarına son vererek.

“Peki Bruenor Battlehammer gibi biriyle ne yapmam bekleniyor?” diye yanıtladı Elastul. “Yemek mi yiyecektim? Onu ağırlayacak ve pek yakında önemsiz biri olacağını ona üstü kapalı bir şekilde açıklayacak mıydım?”

Shoudra sıkkın bir şekilde Agrathan’a baktı ve cüce boğazını temizleyip markinin ilgisini üzerine çekti.

“Bruenor’u hafife almakla iyi etmezsiniz,” diye tavsiyede bulundu Agrathan. “Oğlanları işlerinde gayet iyiler.”

“Önemsiz,” dedi Elastul yeniden rahatça arkasına yaslanarak. “O antikalık Gandalug öldü —taşlar kemiklerini eritsin— Bruenor ise düşüşe geçmiş bir krallığı devralıyor.” Shoudra tekrar Agrathan’a baktı ve bu sefer yüzünde şüpheli bir sırıtış vardı, zira o ve cüce neyin geldiğini biliyorlardı.

“İki düzine metalurjist ve simyacı,” diye övündü Elastul. “Onlara iyi para ödüyorum ve kısa sürede sonuç almaya başlayacaklar!”

Agrathan, Elastul şüpheli ifadesini görmesin diye gözlerini devirdi. Marki, Mirabar madenlerinden çıkan metalin güçlendirilmesi için işe aldığı o takımın en yeni vaatlerini anlatmaya devam etti.

Metalurjistler geldikleri günden beri; —ki bu birkaç yıl önceydi — dünyada hiç kimsenin üretemeyeceği kadar güçlü ve esnek bir metal bileşimi bulacaklarına söz veriyorlardı. Hepsi de büyük ve Agrathan’a göre boş iddialardı.

Agrathan bir asırdır —Dumathoin’in düsturlarını yayma uğraşına döndüğünden beri— madenlerde çalışmamıştı ama Dağ Altındaki Sırların Bekçisi olarak bilinen o cüce tanrısının rahibi olan Agrathan’ın, işe alınan simyacılar ve metalurjistlerin iddialarının o sırlar arasında olmadığına inancı tamdı. Ona göre, metali güçlendirmenin büyülü yolları Dumathoin’in bildiği sırlar arasında değilse, kesinlikle var olamazdı. Kiralanan grup yaptıkları işte çok iyiydi. Agrathan’a göre, yaptıkları tek şey markiyi altın akışını sürdürmeye —ki akan. tek şey de buydu— yetecek kadar meraklı ve ilgili tutmaktı.

Mirabar’daki cücelerin sayısı Mithril Salonu’ndakilerin yarısı kadardı, yani iki binin biraz üzerindeydi, ki o cücelerin birkaç yüz tanesi Balta Birliği’nde hizmet vermekle ve madenleri canavarlardan korumakla meşguldü. Madenlerde çalışan bin cüce, her yıl Parlak Taşlar Konseyi’nin koyduğu kotayı ucu ucuna doldurabiliyordu, ki bunu da zaten var olan cevherlerle yapmak zorunda kalıyordu. Tehlikelerin ve daha iyi bir cevherle daha iyi kalite elde etme ihtimalinin büyük olduğu aşağı seviyelerde pek az keşif yapılıyordu.r erçek şuydu ki, Mirabar daha iyi olan o cevherleri büyütecek süre için üretimden kısmayı göze alamıyordu, bu yüzden marki, metali çok iyi anladıklarını iddia eden o uzmanların —ki aralarında tek bir cüce bile yoktu—sonuna gelmişti. Ayrıca Agrathan’a göre, markinin inandığı gibi bazı işlemler olsaydı neden asırlar öncesinden uygulanmamıştı? Neden bu metalurjistler ve simyacılar, Mithril Salonu cücelerini, hatta tüm dünyadaki cüceleri sadece hammadde sağlamak gibi düşük

seviyeli bir işe mahkum edememişti? Bruenor'un halkının üretebileceği her türlü malı gölgede bırakacak silahlar, zırhlar ve metal eşyalar vaat ediyorlardı, fakat eğer böyle sırları biliyor olsalardı —tabii o sırlar gerçekten varsa— neden bu çeşit işlemlerin ardından efsanevi silahlar üretilememişti?

"Uzmanlarınız söz verdikleri şeyleri yerine getirse bile, Kral Bruenor ile Mithril Salonu'nu 'önemsiz,' kılmaktan çok uzak olacağız," diye yanıtladı Shoudra Stargleam ve Agrathan ipi kadının göğüslemesinden memnundu. "Üçe iki oranında bizden daha fazla üretim yapıyorlar."

Marki ona doğru elini salladı. "Bruenor Battlehammer'a söyleyecek hiçbir şeyim yoktu zaten. Neden buraya geldi ki? Onu kim davet etti? Ona kim sordu…" diye sordu alayla burnundan soluyarak.

"Belki de içeri girmesine izin vermemeliydik," diye belirtti Shoudra.

Agrathan kafasını kaldırıp Elastul'a baktı, markinin tam o anda Shoudra'ya atacağı tehlikeli bakışı doğru tahmin ederek. Kral Bruenor'un Mirabar'ın kapısına dayandığı haberi geldiğinde, Bruenor'u ve diğerlerini içeri almak Elastul'un kararıydı. Konseydeki hiç kimse veya asa taşıyıcısı, Battlehammer Klanı cüceleri at arabalarını Mirabar'ın sokaklarında gezdirmeye başlayana kadar bundan haberdar edilmemişti.

"Evet, belki de vatandaşlarımın sadakatine duyduğum inancım yanlışmış," diye karşılık verdi marki. Bu sert sözleri Shoudra'dan çok Agrathan'a yöneltilmişti ve cüce bunuJ farkındaydı. "Kral Bruenor'un, şehrin yöneticisi tarafından! reddedilmekten daha fazla utanç yaşamasını bekliyordum!

Mirabar halkının, misafirlerimizle ilgilenmeye tenezzül bilj etmeyeceğini umuyordum."

Agrathan markiye döndüğünde, adamın gerçekten de] konuşurken dosdoğru kendisine baktığını gördü. Ne de olsa] Battlehammer Klanı'yla iş yapmaya hiç insan gitmemiş, saJ dece cüceler tezgahlara ilgi göstermişti. Agrathan şehirdeki en yüksek

rütbeli cüceydi, ayrıca Mirabar’ın iki bin cücel sinin gayrı resmi lideri ve sözcüsü sayılıyordu.

“Üstat Hammerstriker ile konuştun mu?”

“Ona ne dememi istiyorsunuz?” diye sordu Agrathan. İnsan liderler arasında cücelerin kabul gören sesi olmal sına rağmen, bu Mirabar cüceleri için her zaman boyla olacak demek değildi.

“Üstat Hammerstriker’a sadakatinin nereye ait olduğunu] hatırlatmanı isterim,” diye yanıtladı marki. “Ya da nereye âia olması gerektiğini.”

Agrathan yüz ifadesini sakin tutmak, içinde aniden uyanan fırtınayı gizlemek için kendini zorladı. Torgar Delzoufl Hammerstriker’ın sadakati sorgulanamazdı. Huysuz, yasin savaşçı, şimdiki markiye ve ondan öncekine ve ondan öncel kine ve ondan öncekine ve ondan öncekine hizmet etmişti!

Şehirdeki hiçbir insanın, hatta onların uzun süre ölmüş ebel veynlerinin uzun süre önce ölmüş atalarının dahi hatırlamayacağı kadar uzun bir süredir hizmet vermekteydi. Markinin Çekiçleri’nin — sözde şeref dolu deneyimli savaşçı mevkileri sayesinde bu seçkin danışmanlık görevine getirilen kişiie| rin— hayatları boyunca görmedikleri kadar korkunç olan üm Karanlıkaltı canavarlarına karşı, tünellerde yapılan saldırılara öncülük eden askerlerden biriydi. Yüz on yedi yıl önce güruhları Mirabar’a saldırdığında, Torgar ve diğer birkaç ice doğu surunu saldırıya karşı korumuş, Mirabar’ın savaşları batı surunda düşmanın bir manevrası olduğu ortaya ikan bir birlikle savaşırken güruhları geri püskürtmüştü.

Torgar Delzoun Hammerstriker, Balta Birliği’nin liderliğini, vara bereleri ve kurnaz zaferleriyle kazanmıştı.

Ama Agrathan’a bile markinin sözlerinde doğruluk payı var gibi geliyordu. Agrathan’a sorulacak olursa bu bir sadakat meselesi değil, yargı meselesiydi. Torgar ile dostları, Mithril Salonu’ndan gelen rakipleriyle ticaret yapmanın ve bundan sonra onlarla arkadaşlık kurmanın getireceği sonuçların farkına varmamıştı.

Bunun üzerine Agrathan ile Shoudra, sinirleri kalkmış olan markiyi orada bırakıp sarayın dış koridorlarında yan yana yürüyerek

ikindi vaktinin donuk güneş ışığına çıktılar. Ayaz bir rüzgar esiyor Mirabar'daki çifte kışın asla uzakta olmadığını hatırlatıyordu.

"Torgar'a Marki Elastul'un gösterdiğinden biraz daha nazikçe yaklaşacaksın değil mi?" diye sordu Shoudra cüceye, yüzünde katıksız eğlencesini yansıtan bir gülümsemeyle.

Shoudra, asa taşıyıcısı olarak ticaret sözleşmelerini imzalamakla görevliydi. Mithril Salonu'nun yükselişiyle o da yara almıştı, ya da en azından işi darbe yemişti. Fakat Shoudra Stargleam bu durumu şehirdeki çoğu kişiden —ki buna birçok cüce de dahil— daha olgun bir şekilde karşılamıştı.

Ona göre Mithril Salonumu yenmenin yolu üretimi arttırmak ve daha iyi ürün elde etmek için daha iyi cevher bulmaktı. Ona göre, ticaret konusunda bir rakibin ortaya çıkışı Mirabar'ı daha güçlü olmaya itecek bir etken olmalıydı.

"Torgar ile cücelerine elimden geleni söyleyeceğim ama onu tanıyorsun ve Torgar'a akıl verebilecek pek fazla kişinin olmadığını biliyorsun."

"O Mirabar'a sadık," diye belirtti Shoudra ve Agrathan başıyla onayladığı halde yüzündeki ifade artık bundan o kadar da emin olmadığını gösteriyordu.

Shoudra Stargleam bu bakışı yakalayıp durdu ve elini Agrathan'ın omzuna koyup cüceyi de durdurdu.

"Şehre mi yoksa ırkına mı sadık?" diye sordu. "Markiyi mi] yoksa Mithril Salonu'nun Kralı Bruenor'u mu esas lideri olarak görüyor?"

"Torgar, daha senin ana baban doğmadan önce bile tüm markiler için savaşmıştır, kızım," diye ona hatırlattı j Agrathan.

Shoudra başıyla onayladı ama tıpkı bir saniye önce Torgar'ın olduğu gibi, pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Ziyaretçi cücelerle ticaret yapıp içki içmemeleri gerekirdi," diye belirtti Shoudra.

Pelerinini önünde toplayıp yoluna devam etti.

“Oldukça cezbedici şeyler. İyi ticaret, iyi içki ve daha da iyi hikayeler. Halkımın Bekçi Vadisi Savaşı’nın hikayelerini duymak istemediğini mi sanıyorsun? O lanet drow elfleri ! Mithril Salonu’ndaki savaşı kazanmış olsaydı, dünyanın j daha iyi bir yer olacağını mı düşünüyorsun?”

“Şey, aslında kara elfler geri püskürtülmeden önce biraz daha fazla hasar vermeyi başarabilseydi…” diye yanıtladı] Shoudra.

Agrathan ona dik dik baktı ama bu bakış hızla alt edildi, zira kadın bu sözleri sarf ederken bile yaramaz yaramaz sırıtıyordu.

“Pöh!” diye homurdandı Agrathan.

“Öyleyse sana göre, Mirabar, kara elflere karşı aldıkları zafer yüzünden Mithril Salonu’na borçlu mu?” diye sordu Shoudra.

Agrathan bir süre durup bu konuyu uzunca ve derinlemesine düşündü. En bir taahhütte bulunmaya niyetli olmadığından omuz silkti.

Shoudra tekrar sırıttı ve başıyla onayladı, zira cücenin kalbinin başka bir cevap, pragmatik zihninin —yani Marki ile Mirabar’a sadık olan yanının— başka bir cevap rcjjSjni biliyordu. Fakat bu gülünecek bir mesele değildi. Gerçekten de Parlak Taşlar Konseyi’ndeki güçlü seslerden hri olan Agrathan’ın, Mithril Salonu konusunda görünüşe bakılırsa karmaşık duygular beslemesi, asa taşıyıcısını epey endişelendiriyordu. Agrathan Mithril Salonu’na olan muhalefetin en güçlü seslerinden biriydi, çoğunlukla Battlehammer Klanı’na karşı üstü kapalı bir şekilde harekete geçilmesini isteyen seçmenlerinin fikirlerini dile getiriyordu. Agrathan bir keresinde komşu krallığa sızmayı ve ambarlarına daha az hararetle yanan kömür koyup eritme ve şekillendirme işlerini sekteye uğratmayı içeren bir planı açıklamıştı.

Agrathan Hardhammer, konsey toplantılarında birçok defa bizzat kendisi Battlehammer Klanı cücelerine karşı ileri geri konuşmuştu ama onları yüz yüze gören Shoudra, onun ve halkının kararlılığının esas derinliklerini görebiliyordu.

“Söyle bakalım, Agrathan, o meşhur drow elfi de Kral Bruenor’un kervanına eşlik ediyor muydu?”

“Drizzt Do’Urden mi? Evet, o da oradaydı ama onu şehre sokmadılar.”

Shoudra ona merakla baktı. Drizzt, Mithril Salonu’na saldıran kendi halkına karşı savaşmasından bile önce Kuzey Diyarı’na epey nam salmıştı. Tüm söylenenlere göre o bir kahramandı.

“Balta Birliği, adı her ne olursa olsun lanet bir kara elfin sokaklarda dolaşmasına izin verecek değildi,” dedi Agrathan sertçe, “ama oradaydı. Torgar ile diğer birkaçı onun, Bruenor’un kızım dediği o insan kızın ve Bruenor’un oğlum dediği o insan oğlanın da kenarda durmuş her şeyi izlediğini görmüşler.”

“Dedikleri kadar yakışıklı mıydı?” diye sordu Shoudra. Agrathan kaşlarını daha da çatarak ona baktı ve ifadesi şüpheye dönüştü.

“O bir drow, seni lanet ahmak!”

Shoudra Stargleam sadece kahkaha attı ve Agrathan sakallı kafasını sağa sola salladı.

Derken yürümeyi bıraktılar, zira Yeraltıkenti Meydanı’na: gelmişlerdi. Burası üç binanın arasındaki açık bir alandı. Binalardan biri ise Shoudra’nın yaşadığı yer olan geniş bölmeli bir yapıydı. Üçgen şeklindeki alanın merkezinde! aşağı inen bir merdiven vardı ve tüm Mirabar’da en sıkı korunan odaya, gerçek işlerin yapılmakta olduğu Yeraltı kenti’nin —Agrathan ile halkına göre gerçek şehir burasıydı— ana girişine iniyordu.

Shoudra cüceye veda ettikten sonra evine girdi. Agrathan, Mirabar’ın iki bin cücesinin sahasına girmeden evvel şimdiye kadar hiç olmadığı kadar rahatsız bir halde merdivenin başında uzunca bir süre durdu. Gidip markinin mesajını Torgar ile diğerlerine verme görevi ona düşüyordu ama Agrathan halkını o kadar iyi tanıyordu ki, bu sözlerini cüceler arasında büyük bir hiddet ve bölünmeye yol açacağını biliyordu. Mithril Salonu konusundaki hisleri geniş bir yelpazeye sahipti. Mirabarlı cücelerin çoğu, Battlehammer Klanı’nın arazisinin batısında yolculuk eden her türlü Mithril Salonu kervanına el konulmasını dahi önermişti, I böyle bir hareketin iki şehir arasında açıktan açığa savaş; çıkmasına yol açabileceğini gayet iyi

biliyorlardı. Diğerleri sessizce, kendi atalarının Mithril Salonu'nda Bruenor'ura atalarıyla yaşamış olduğunu ve bunun iyi bir hayat, bir cücenin isteyebileceği en iyi hayat olduğunu söylüyordu.

Agrathan homurdandı —ki kendisi buna "cüce iç çekişi" diyordu— ve ağır ağır merdivenleri inip asansöre doğru ilerlerken üst odadaki birçok insan muhafızın yanından geçtiJ Hizmetliyi eliyle geçiştirip asansör ipini kendisi çalıştırdı ve yüzlerce metre aşağıdaki sıkı korunan, tüm çıkışları demirli parmaklıklar ve demir destekli kapılarla kapatılmış ikinci bir odaya indi. Oradaki muhafızların hepsi cüceydi ve Balta Birliği'nin en sert savaşçılarındandı.

"Gidip mağaralarda soyumuzdan olan herkese haber verin " diye onlara talimat verdi Agrathan, "aynı şekilde yukarıda, surlarda çalışanlara da. Günbatımından sonra Tüm Ateşler Salonu'nda toplanacağız ve cücelerimin hepsini orada istiyorum. Hepsini!"

Muhafızlar çıkışlardan birini Agrathan için açtı ve cüce başını öne eğip kendi kendine mırıldanarak, son derece hassas olan bu konuyu ele almanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak yoluna devam etti.i nsanlar tarafından yönetilen bir şehirdeki rütbesinin kanıtlayacağı biçimde çoğundan daha nazik biri olsa bile, Agrahtan yine de bir cüceydi ve incelik asla onun güçlü bir yönü olmamıştı.

Mirabar cücelerinden büyük bir kalabalık Tüm Ateşler Salonu'nda her ne zaman toplansa, manzara asla kontrollü ve sessiz olmazdı ama o gece, şehrin iki bin cücesinin neredeyse tamamı oradayken ve konu bu denli hassasken mekana katıksız bir karmaşa hakimdi.

"Yani şimdi çıkıp bana kimin hikayelerini dinleyip, kiminkileri dinleyemeyeceğimi mi söylüyorsun?"diye kükredi Torgar Hammerstriker, Agrathan'a. "Biraları gayet iyiydi, hikayeleri daha da iyiydi!"

Buzyeli Vadisi'nden gelen cücelerin pazaryerinde ve daha sonra Battlehammer Klanı'nın davetinde Torgar'a eşlik etmiş olan cücelerin çoğu haykırarak ona katıldıklarını belirtti. Birkaçı tüccarlardan satın aldıkları güzel oyma süs eşyalarını, çok iyi bir fiyata elde ettikleri muhteşem eşyaları havaya kaldırdı.

“Bunu aldığım fiyatın on katına Nesme’de satabilirim!” diye ilan etti çalışkan, kızıl sakallı bir cüce. Elinde tuttuğu küçük heykelciği —güzel vücut hatlarına sahip bir barbarı kadının tasvir edildiği bir oyma süsüydü bu— havaya kaldırarak herkesin görmesi için karanlık ocağa doğru sıçradı.» “Bana iyi alışveriş yapamayacağımı mı söylüyorsun, rahip efendi?”

Bu tepkiye hiç şaşırmayan Agrathan’ın omuzları biraz çöktü.

“Marki Elastul’un sözlerini iletmeye geldim. Hepimize Battlehammer Klanı cüceleri’nin Mirabar’ın dostu olmadıj ğını hatırlatmak için —ve evet sert bir hatırlatma bu. Ticaretimizi sekteye —”

“Mithril Salonu’nu yeniden açtıklarından beri daha iyi yaşadığını söyleyebilecek biri var mı aramızda?” diyerek rahibin sözünü kesti başka bir cüce. “O cici heykelciğinle bile, şişko Bullvvhip, söz konusu para kesen olunca iyi bir yıl geçirmeyeceksin, değil mi?”

Birçok cüce buna katıldı ve yaygaracı cüceye tezahürat yaptı.

“O lanet Battlehammerlar dönmeden evvel hayatımız daha iyiydi ve paramız daha fazlaydı! Peki onları kim davet etti?”

“Pöh! Ahmakça konuşuyorsun!” diye çıkıştı Torgar. “Bunu bana söyleyen cüce, diğer konsey üyelerinden borç almış biri!” diye lafı yapıştırdı kızgın cüce. “Paraya mı sıkıştın yoksa, Torgar? Kral Bruenor’un hikayeleri karnını doyuracak mı?”

Torgar salonun kuzey ucundaki yüksek kaideye, Agrathan’ın yanına çıktı. Uzun bir süre duraksayıp sağa sola! baktı ve herkesin ilgisini kendisine yöneltmesini sağladı.

“Burada duyduğum şeyler kıskançlık dolu sözlerden ibaret, bu kadar açık ve basit,” dedi çok sakin bir şekilde. “Battlehammer Klanı hakkında sanki bize savaş açmışlar gibi konuşuyorsunuz, ki yaptıkları tek şey daha evvelden, Mirabar, Mirabar olmadan önce dahi orada ve onların olan madenleri tekrar açmaktı. Anayurtlarına sahip çıkmaya ve alışmaya hakları var. Bence kendimizi nasıl kalkındıracağımız konusunda planlar yapacağımız yerde, burada oturmuş onları batırmanın yollarını arıyoruz!”

“İşimizi çalıyorlar!” diye haykırdı kalabalıktan biri. “Bu kısmı unutuyor musun?”

“Bizi mağlup ediyorlar,” diye derhal ve vurguyla düzeltti Torgar. “Daha iyi madenleri ve daha iyi metalleri var. Ayrıca tek tek öldürdükleri orklar, duergarlar ve leş kokulu drow elfleriyle gayet güçlü bir nam saldılar. Kral Bruenor ile cücelerini sıkı çalışıp daha sıkı savaştıkları için suçlayamazsınız!”

Her köşeden haykırışlar yükseldi; bunların bir kısmı onay, bir kısmı ise itiraz haykırışıydı. Salonun farklı köşelerinde birkaç yumruklaşma yaşandı.

Yüksek kaidenin üzerindeki Torgar ve Agrathan birbirlerine baktılar ve ikisi de bir diğerinin bu konudaki bakış açısını sadece birkaç gün öncesinde bile tamamıyla kucaklamış olmasa da, ikisinin de görüşleri belirginleşmekteydi.

Kalabalığın bir yerinden bir haykırış geldi: “Hey rahip efendi, yoksa ırkından olan cüceler yerine insanların tarafını mı tutuyorsun?”

Torgar ile Agrathan aynı anda o yöne döndüler, birçoğu da aynı şekilde oraya dönmüştü.

Büyük toplantı salonu bir anda sessizleşti, cüceler yumruklaşmayı kesti, zira işte bu kadar basit ve konuya doğrudan parmak basacak şekilde dile getirilmişti.

Torgar için bu bir şaşkınlık ve kendini gözden geçirme anı oldu. Gerçekten de işler bu raddeye, Mithril Salonu’ndaki cüce akrabaları ve Mirabar’ın birleşik toplumu arasında bir seçim yapmaya mı varıyordu?

Parlak Taşlar Konseyi’nin yönetici üyesi olan Agrathan ‘Çin seçim daha belirgindi, zira gerçekten de eğer halkından bazıları olayları bu şekilde görecekse, o zaman bırakacaktı öyle olsun. Agrathan’ın sadakati Mirabar’a ve sadece Mirai bar’aydı. Ama karşısındaki cüceye baktığında, markinin! Torgar Delzoun Hammerstriker hakkında sarf ettiği sözlerin —ki Agrathan bu sözleri hakaret olarak görüyordu— o kadar da faziletsiz olmadığını fark etti.

Agrathan’ın kendi toplumunun bütünlüğüne olan inancı!b ir saniye sonra biraz sarsıldı, zira Tüm Ateşler Salonu’nun kocaman kapıları ardına kadar açıldı ve Mirabar Balta Birliği’nin büyük bir taburu içeri dalıp bir kama şeklinde İlerleyerek karmaşa içindeki kalabalığı yardı. Sonra tabur, kabaB kuvvetle kalabalığı iki yana açarak odanın içindeki üçgen alanı hızla boşalttı. Marki ve daha sert yüzlü olan birkaç konsey üyesi, beraberlerinde asa taşıyıcısıyla birlikte içeri daldı.

“Mirabar’ın insan topluluğunun cüce yoldaşlarından bekr lediği davranış tarzı bu değil,” diye hepsini azarladı Elastul.

Bu kadarını söyleyip konuyu kapamalı, şehrin iç çatışmalar olmadan da yeterince düşmana sahip olduğunu sessiz sakin hatırlatmakla yetinmeliydi.

“Fakat Torgar Hammerstriker ve ona Battlehammer Klanı’nın tezgahlarına, ayrıca aynı klanın yalancılarına… şey, yani ozanlarına gitmekte eşlik edenler yanlış bir karar vermiş, büyük bir hata yapmıştır,” diye dobra dobra uyardı Elastul. “Dikkatli olun Hammerstriker Efendi, yoksa Balta Birliği’ndeki mevkiinizi kaybedersiniz. Geri kalanınıza gelince; siz ki birayla ve Bruenor Battlehammer adındaki o yaratık, o sahte efsane tarafından kandırıldınız, kendinize sadakatinizin nereye ait olduğunu hatırlatın. Ayrıca Battlehammer Klanı’nın şehrimize karşı tehdit oluşturduğunu da unutmayın.”

Elastul başını yavaşça çevirerek tüm kalabalığı süzdü ve onları sert bakışlarıyla korkutmaya çalıştı. Fakat ne de olsa karşısındakiler cücelerdi ve içlerinden sadece birkaç tanesinin gözü korktu ve markiyle hemfikir olanların pek azı başlarını sallayıp onay verdi.

Ona katılmayanların çoğu biraz daha dik durdu ve sahde karşısında duran müzakere rakibine bakan Agrathan, Torgar’ın baltasındaki armayı hemen oracıkta sökerek Elastul’un ayağının dibine fırlatıp fırlatmayacağını ciddi ciddi merak etti.

“Dağılın, bu bir emirdir!” diye kükredi Marki Elastul. “İşinize ve hayatlarınıza geri dönün!”

Cüceler bunun ardından dağıldı ve insan askerler de dahil olmak üzere, marki ile heyeti salonu terk etti. Sadece Shoudra Stargleam, Agrathan ile konuşmak için orada kalmıştı.

“Bunlar gerçek bir kralın sözleriymiş öyle mi!” diye homurdandı Torgar, Agrathan’ın yanından geçerken rahibin ayağının dibine tükürerek.

“Marki buraya bu şekilde gelmek için kötü tavsiyeler almış,” diye Shoudra’ya belirtti Agrathan, ikisi yalnız kaldıklarında.

“Konseydeki pirlerinin çoğu onu harekete geçmeye zorladı,” diye açıkladı Shoudra. “Kral Bruenor’un ziyaretinin cüce vatandaşlarımız üzerinde kötü bir etkisi olacağından korkuyorlardı.”

“Öyleydi,” dedi Agrathan tatsızlıkla, “hâlâ da öyle. Hatta şimdi daha da fazla.”

Agrathan her sözünde samimiydi. Salondan ayrılan veya sıra sıra dizili olan ocakları çalıştırmaya giden cüceleri izledi. Yüzlerindeki ifadeleri, kaşları çatık bakışları ve hiddetli gözlerini fark etti. Torgar’ın verdiği yanlış hüküm klanın içinde bir yarık açmış, sağlam toplumun arasına bir kıskı yerleştirmişti.

Agrathan, markinin az önce bir çekiç alıp da o kıskıya sertçe vurduğunu düşünmeden edemiyordu.

HAYALETLERİN GEZDİĞİ YERDE

Kervan, Mirabar’ın güneyindeki köprüyü geçtikten sonri şehrin doğusuna doğru on günlük kolay bir yolculukla Mira Nehri’ni takip etti. Güneylerinde Lurkwood’un, yani bolca ork kabilesi ve bir sürü değişik komşular barındırmasıyla tanınan ormanın uzun ağaçları uzanıyordu.

Kuzeylerinde, Dünyanın Omurgası’nın kule gibi yükselen dağları vardı,zirveleri yaklaşan yaz mevsimine meydan okurcasına bembeyazdı.

Etraflarındaki çimler uzundu ve Khedrun Vadisi’nin geniş otlaklarını karahindiba çiçekleri beneklendiriyordu ama hm zaman tetikte olan cüceler bu huzur dolu mevsim ve manzarayla gevşekleşmemişlerdi. Bu kadar kuzeydeyken, bir şehrin dışındaki

her yer yaban arazi olarak görülmeliydi. Bu sebeple her gece muhafız sayılarını ikiye çıkarıyor, at arabalarının etrafında turlar atıyor, Drizzt, Cattibrie ve Wulfgar'ı kanatları korumakla görevlendiriyorlardı. Drizzt kediyi çağırabildiği zamanlarda Guenhwyvar keşif görevlerinde üçlüye katılıyordu.

Vadinin en doğu ucunda, Mirabar'dan bu yana yaklaşık yüz mil yol kat ettiklerinde, Mirar Nehri kuzeye doğru kıvrılıp Dünyanın Omurgası'nın eteklerinden dökülmeye başladı. Aynı zamanda Lurkwood da, birkaç mil güneyden sanki suyu takip ediyormuş gibi kuzeye doğru kıvrılarak nehirle bir gidiyordu.

"Zemin zorlaşacak," diye hepsini uyardı Bruenor o gece kurduklarında. "Yarın öğle vaktinde dağ eteklerine ve ormanın gölgelerinin altında sık saflarla döneceğiz ilerleyeceğiz.

Etrafına doluşmuş klanına baktı ve tüm cücelerin sabırla başlarını sallayıp onayladıklarını gördü.

"Sonraki günler daha zorlu olacak," dedi Bruenor onlara ve bir tanesi bile gözlerini devirmedi.

Toplantıyı dağıtıp görev yerlerine döndüler.

"Bana kalırsa yol o kadar da kötü değil," dedi Delly Curtie Wulfgar'a, barbar ona ve Delly'nin bir at arabasının yanına yerleştirdiği ufak kundakta duran küçük kızları Colson'a katıldığında.

"Luskan'ın sokaklarından daha kötü sayılmaz."

"Şimdiye kadar şansımız yaver gitti," diye yanıtladı Wulfgar, Colson'ı almak için kollarını uzatarak. Delly çocuğu memnuniyetle kocasına verdi.

Wulfgar minik kıza, grubu Buzyeli Vadisi'nden çıkaran geçidin hemen batısında, Dünyanın Omurgası'nın sırtlarına yerleşmiş küçük bir kasaba olan Auckney'nin Hanımı Meralda Feringal'ın çocuğuna baktı. Wulfgar Colson'ı, Lord Feringal ve tiran ablasının, Colson Feringal'ın kızı olmadığı için piç saydıkları bebeğe karşı yapacakları adaletsiz yargıdan kurtarmıştı. Auckney Lordu bebeğin babasının Wulfgar olduğunu sanmıştı, çünkü Meralda adamın şerefini korumak için bir yalan uydurmuş, yolda tecavüze uğradığını iddia etmişti.

Ama Wulfgar çocuğun babası değildi ve Meralda'ya asla o şekilde yaklaşmamıştı. Fakat Colson'a, onun için bu kadar kıymetli olup çıkan bu küçücük kıza bakan Wulfgar, onun öz babası olmayı diliyordu. Başını kaldırıp Delly'nin kendisine sevgiyle baktığını görünce gerçekten de şanslı bir adam olduğunu anladı.

"Bu akşam Drizzt ve Cattibrie ile gidiyor musun?" diye sordu Delly.

Wulfgar kafasını sağa sola salladı. "Lurkwood'a çok yakınız. Drizzt ile Cattibrie, ben olmadan da gayet iyi gözcülük yapabilir."

"Benim ve Colson için korktuğundan dolayı yakınlarda kalıyorsun," diye mantık yürüttü Delly ve Wulfgar buna karşı çıkmadı.

Kadın bebeği almak için uzandı ama Wulfgar ona doğru sırıtarak kadını engellemek için omzunu çevirdi.

"Benim için görevlerini boş veremezsin," diye şikayet etti Delly ve Wulfgar ona güldü.

"Bu," dedi bebeği uzatarak ve Delly ona doğru uzandı, ğında tekrar göğsüne bastırarak, "benim görevim, ilk ve en önemli görevim. Drizzt ve Cattibrie de bunu biliyor. Artık Lurkwood'a yakınız, bu da orklara da olduğumuz anlamına geliyor. Luskan'ın sokaklarının yaban araziden daha tehlikeli olduğunu düşünebilirsin, çünkü yaban arazileri gerçelş anlamda hiç görmedin. Eğer orklar büyük sayılarla üzerimize kapanırsa kan akacak. Çoğunlukla ork kanı akacak ama cüce kanı da karışacak.

Hayatında hiç savaşa tanık olmadın aşkım ve umarım bu böyle kalır ama buradayken…"

Sözünü burada kesip kafasını sağa sola salladı.

"Eğer orklar bize saldırırsa, oradayken de onları benden ve Colson'dan uzak tutuyor olacaksın,"diye mantık yürüttü Delly.

Kararlı Wulfgar, kollarında bir melek gibi uyumakta olart Colson'a baktı. Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Hiçbir ork, hiçbir dev, hiçbir ejderha sana zarar veremez," diye bebeğe söz verdi ve gözlerini kaldırıp bu sözlere Delly'yi de

dahil etti.

Delly cevap verecek oldu ve Wulfgar kadının alışıldık iğneleyici yorumlarından birini yapacağını sandı ama Delly bunu yapmadı. Sözünü başlamadan bitirdi ve orada öylece durup ona baktı, hatta başını hafifçe sallayıp ondan hiç şüpj he duymadığını belirtti.

Bruenor'un uyardığı gibi, ertesi gün yolculuk çok daha zorlaşmıştıKırlık araziler yerlerini dağ yamaçlarına tırmanan kayalıklı patikalara bırakmıştı. Zemin güneye doğru daha düzdü ama oraya dönmek cüceleri Lurkwood'un birçok düşman yaratığın yuvası olan gür bitki örtüsüne ve tehlikeli gölgelerine fazlasıyla yaklaştırmış olurdu. Kervanda bu kadar çok sert cüce varken, Bruenor onları açık arazide tutmaya, her türlü düşmanın bu birliğin gücünü görmesini sağlamaya karar verdi.

Cüceler bundan şikayet etmedi ve at arabalarını geçemeyeceği bir oluğa veya fazlasıyla çatlaklı bir bölgeye gelip çattıklarında, her bir arabanın yanına bir güruh dolusu cüce doluşuyor ve arabaları güçlü elleriyle kaldırıp taşıyordu. Bu onların yöntemiydi, sert kayaları santim santim oyarak uzun tüneller açmalarını sağlayan mantıklı sabırdan ve faydacılıktan doğan bir tavırdı.

Onları yolculuk sırasında izleyen Drizzt, Mithril Salonu gibi güzel ve muhteşem mekanlar yaratmalarını sağlayan kararlılığı ve uzun vadeli düşünme yeteneğini çok iyi anlıyordu. Bruenor gibi birinin Aegis-fang'i yaratmasını, yanlışlıkla açılacak tek bir çizik bile her şeyi mahvedecekken, çekicin kafasına üç cüce tanrısının sembollerini mükemmel bir şekilde kazımasını sağlayan da aynı sabırdı.

Khedrun Geçidi'nden çıktıklarından sonraki ikinci günde, Lurkwood'un ağaçları grubun kuşların dallarda ötüşünü duyabileceği kadar yakınken, ön taraftan yükselen bir haykırış Bruenor'un diğer korkularını doğruladı.

"Ormandan çıkan orklar!"

“Savaş gruplarınızı kurun!” diye seslendi Bruenor. “Birinci Sol Grup, kama oluşturun!” diye haykırdı ^agnabbit. “Birinci Sağ, sıkı saf düzeni kurun!”

Solda, ormandan en uzakta olan Drizzt ve Cattibrie, deneyimli cüce savaşçılarının eksiksiz hareketlerini izledilerj ve ormandan dışarı koşturup en öndeki at arabalarına doğru hücum eden küçük ork grubunu gördüler.

Görünüşe bakılırsa orklar, saldırmayı amaçladıkları hedefi iyice gözlemlememişti, zira çalılıkların arasından çıkı» da karşılarında bekleyen ordunun büyüklüğünü gördükle] rinde hepsi birden durup hızla geri çekilirken birbirilerinâ takılıp düşmeye başladılar.

Hareketleri o sakin, becerikli cücelerinkinden ne kadar; da farklıydı —yani cücelerin çoğununkinden. Bruenor ile Dagnabbit’in seslenişlerine aldırış etmeyen Thibbledorfj Pwent ile Karındeşen Taburu kendi taktiklerine özgü olanı savaş saflarını kurmuşlardı. Onlar buna hücum diyordu ama Drizzt ve Cattibrie’ye daha çok bir çığı andırıyordu. Pwentj ile oğlanları bağırıp çağırarak, ilk çalılık hattının içine neşe dolu bir gözü dönmüşlükle dalıp, orkların peşinden ormara gölgelerinin karanlığına paldır küldür girdiler.

“Orkların bir tuzak kurmuş olması mümkündür,” diye uyardı Cattibrie, “bizi ağlarına çekmek için birliklerinirj küçük bir kısmını ortaya çıkarmış olabilirler.”

Kervanın hemen güneyinde, ağaç gövdelerinin arasından haykırışlar yükseldi. Çiçekler, bitkiler ve ork vücut parçalan; Karındeşenler’in az önce daldığı alandan dışarı uçuşmaya; başladı.

“Ahmak orklar, öyleyse,” diye yanıtladı Drizzt.

Bruenor’a katılmak için, yanında Cattibrie ile beraberi yüksek zeminden aşağı inmeye başladı.

Kralın yanına vardıklarında, onu at arabasının sürücü sırasının üzerinde, ellerini beline koymuş bir şekilde ve muntazaman, sık saflar halinde sıraya girmiş cüce grupları tarafından çevrelenmiş bir halde buldular. Kama halini almış bir asker grubu, diğer iki grubun

kurduğu.savunmaya yönelik kare şeklindeki saflar» arasından becerikli bir şekilde geçmişti.

“Eğlenceye katılmayacak mısınız?” diye sordu Bruenor.

Drizzt ormana ve hayat bulmuş bir volkanı andırırcasına devam eden kargaşaya bakıp başını sağa sola salladı.

“Cok tehlikeli,” diye açıkladı drow.

“Lanet Pwent tüm disiplini dağıtıyor,” diye dostlarına homurdandı Bruenor.

Derken o, Drizzt, Cattibrie ve Bruenor’un yanında duran Regis aynı anda yüzlerini buruşturdular, zira bir ork çalıların arasından uçarak çıkıp açık zemine, cücelerin önüne yüz üstü düşüverdi. Bruenor’un cücelerinden herhangi biri tepki veremeden önce, ağaç gövdelerinin arasından, yüksekten gelen vahşi bir kükreme duydular ve bir ağaca tırmanmış olan Thibbledorf Pwent’in dalın ucuna kadar koşturup ileri atılışını şaşkınlıkla izlediler.

Ork ayağa kalkmaya başlamıştı ki, Pwent yaratığın sırtına inip onu yere geri mıhladı. Ork muhtemelen çoktan ölmüştü ama çıkıntılı zırhının dört bir yanına kırık dallar ve yapraklar takılmış olan gözü dönmüş savaş öncüsü, yıkım niteliğindeki vücut sarsma işine başladı ve orku kanlı bir et yığınına çevirdi.

Pwent sıçrayarak ayağa kalktı ve hoplayıp zıpladı. “Onnarı tekrar yola çıkarabilirsiniz, kralım!” diye Bruenor’a seslendi. “Burdaki işimiz birazdan bitçek!”

“Ve Lurkwood bir daha asla eskisi gibi olmayacak,” diye homurdandı Drizzt.

“O civarda yaşayan bir sincap olsaydım kendime yeni bir yuva bakınmaya başlardım,” diyerek hemfikir oldu Cattibrie.

“Ben olsam iri bir kuşa beni uzağa uçurması için para öderdim,” diye ekledi Regis.

“Yerimizi koruyalım mı?” diye Bruenor’a seslendi Dagnabbit.

“Hayır, at arabalarını yola çıkartın,” diye yanıtladı cüce kralı elini şöyle bir sallayarak. “Burada kalırsak üstümüz baŞımız kan

içinde kalacak.”

Pwent ve cüceleri —bazıları yaralanmıştı ama bu umurlarında değildi— kısa bir süre sonra zafer ve savaş şarkıları böğürerek dostlarına katıldılar. Bu grupta ciddiyete dal hiçbir işaret yoktu.

Şarkıları daha çok çocukların oynarken söyledikleri neşe dolu tekerlemelere benziyordu.

“Pwent’i izlediğimde, tüm gençliğimi o kadar eğitimle boşu boşuna harcayıp harcamadığımı merak ediyorum,’? dedi Drizzt Cattibrie’ye daha sonra, ikisi Guenhwyvar ile birlikte tekrar kuzey yamaçlarında devriye gezerken.

“Tabii ya, Pwent ve oğlanlarının yaptığı gibi tüm o saatleri kafanı taş duvara vurarak geçirebilirdin.”

“Miğfersiz mi?”

“Tabii ki,” diye onayladı kadın, ifadesiz bir yüzle. “Fakat sanırım Bruenor ona zavallı duvara tahkimat yapmasını söylemişti. Krallığının yapısal bütünlüğünü korumak için.” , “Ah,” dedi Drizzt başıyla onaylayıp ardından kafasını çaresizce sağa sola sallayarak.

O gün ve ondan sonraki birkaç gün boyunca hiçbir ork grubu kervanın karşısına çıkmadı. Yolculuk zor ve yavaş geçiyor, yine de tek bir cüce dahi itiraz etmiyordu. Hem de; yağmurlu bir günün büyük bir kısmını eski bir heyelanın kalıntılarını patikadan temizlemekle geçirseler bile.

Fakat günler geçtikçe, at arabalarının arasında daha fazla söylenti yayılmaya başladı, zira hepsi de Bruenor’un pek yal kın bir zamanda güneye dönmeye niyetli olmadığını bariz bir şekilde anlıyordu.

“Orklar,” diye belirtti Cattibrie, yüksek bir toprak patikadaki kısmi ayak izini inceleyerek.

Kadın kafasını kaldırdı ve sanki rüzgarla havayı ölçüp biçiyormuş gibi etrafına bakini di. “Belki de birkaç günlük.”

“En azından birkaç günlük,” diye yanıtladı kısa bir mesafede olan Drizzt. Ellerini göğsünde kavuşturup bir kayaya yaslanmış,

sanki Cattibrie’nin bilmediği bir şey biliyormuş gibi kadını gözlemliyordu.

“Ne?” diye sordu kadın, dile getirilmemiş işareti fark ederek.

“Belki de meseleye daha geniş açıdan bakabiliyorum,”d iye yanıtladı Drizzt.

Cattibrie drowa dik dik bakarken gözlerini kıstı ve Drizzt’in yüzündeki yaramaz sırıtışa, dudaklarını sıkıp gülümseyerek karşılık verdi. Hiç de iltifat sayılmayan bir şeyler söyleyecek oldu ama aniden belki de drowun sözlerinde kinaye olmadığını fark etti. Ayağa kalkıp geri çekildi ve ayak izinin olduğu bölgeyi daha geniş bir açıyla inceledi. Ork izinin çok daha iri bir çizme izinin yanında olduğunu ancak o zaman görebildi. Çok daha iri.

“Buradan ilk geçen orkmuş,” diye belirtti hiç tereddüt etmeden.

“Bunu nereden biliyorsun?” Drizzt öğretmenlik taslamıyordu, daha ziyade kadının bu sonuca nasıl vardığını gerçekten merak ediyordu.

“Dev orku takip ediyor olabilir ama orkun devi izlediğinden şüpheliyim.”

Cattibrie tekrar izlere baktı. “Bir tepe devi değil,” diye açıkladı, zira tepe devlerinin orklarla sıkça ittifak kurduğu gayet iyi bilinirdi. “Çok büyük.”

“Belki de dağ devidir,” dedi Drizzt. “Aynı yaratığın daha büyüğü yani.”

Cattibrie başını şüpheyle sağa sola salladı. Çoğu dağ devi genellikle çizme dahi giymez, ayaklarını örterlerse deri parçalarıyla sarmalarlardı. Devin topuk izinin belirginliği, bu çizmenin gayet iyi yapılmış olduğuna inanmasını sağlıyordu. Üstelik, ayak nispeten inceydi, fakat dağ devlerinin iri ve geniş ayakları olduğu bilinirdi.

“Taş devleri de çizme giyebilir,” diye mantık yürüttü kadın, “ve ayaz devleri her zaman giyer.”

“Öyleyse devin orkun peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kadın dönüp tekrar Drizzt'e baktı ve omuz silkti. Bu kadar açık bir şekilde dile getirildiğinde —görünüşe bakılırsa Drizzt onu sorgulamıyordu— teorisinin ne kadar dayanaksız olduğunu fark etti.

"Olabilir," dedi, "ya da buradan birbirlerinden bağımsız olarak geçmiş olabilirler. Ya da birlikte çalışıyorlardır."

"Bir ayaz devi ile bir ork mu?" diye geldi drowun şüpheli sorusu.

"Bir insan kadınla bir drow mu?" diye kurnazca cevabı yapıştırdı kadın ve Drizzt kahkaha attı.

İkili fazla endişe etmeden yollarına devam etti. İzler taze değildi, ayrıca bu bir ork veya bir ork grubu olsa ve yanlarında bir ya da iki dev bulunsa bile, beş yüz cüceden oluşan bir orduya saldırmadan önce iki kez düşünürlerdi.

Yolculuk yavaş, hava sıcak ve kuruydu ama doğuya doğru inatla yollarına devam eden cücelerin karşısına başka hiçbir düşman çıkmadı. Sıcak güneşi arkalarına alarak toprak bir patikayı tırmandılar ama çıkıntının en tepesine gelip öbür taraftan aşağı inmeye başladıklarında sanki bütün dünya değişmiş gibiydi.

Önlerinde engin, kayalık bir vadi uzanıyordu. Kuzeyde ve güneyde dağlar kule gibi yükseliyordu.

Vadiyi gölgeler beneklendirmişti ve güneş ışığını önleyecek hiçbir engelin olmadığı yerlerde bile zemin solgun, soğuk ve oldukça gizemli görünüyordu. Görünürde hiçbir su kaynağı olmasa ve çiğ tutacak pek az çimen görünse de, vadi boyunca duman tutamları yükseliyordu.

Bruenor, Regis, Dagnabbit ve Wulfgar ile ailesi, çıkınnın arka tarafından aşağı indiklerinde Drizzt ile Cattibrie'yi onların at arabasını beklerken buldular.

"Gördüğün şeyden hoşlanmıyor musun?" diye sordu Bruenor Drizzt'e, normalde soğukkanlı olan drowun yüzünde endişeli bir bakış görerek.

Drizzt sanki bunu sözlere dökemiyormuş gibi başını sağa sola salladı.

“Garip bir his,” diye açıkladı, daha doğrusu açıklamaya çalıştı.

Kasvetli vadiye dönüp baktı ve tekrar başını salladı.

“Ben de hissediyorum,” diye söze karıştı Cattibrie. “Sanki izleniyormuşuz gibi.”

“Muhtemelen izleniyorsunuz,” dedi Bruenor.

Kamçısını şaklattı ve epey huzursuz görünen atlarını patikadan aşağı, indirdi. Cüce kahkaha attı ama etrafındakiler —özellikle de dönüp dönüp Deliy ile Colson’a bakan Wulfgar— hiç de rahat görünmüyordu.

“Senin at araban en önde olmamalı,” diye Bruenor’a hatırlattı Drizzt.

“Ben de öyle dedim,” diye hemfikir oldu Dagnabbit. Bruenor sadece burnundan soludu. Sıradaki at arabalarına ve yanlarındaki askerlere seslenerek arabayı ileri sürdü. “Pöh, hepiniz tereddüt ediyorsunuz,”d iye şikayet etti Bruenor.

“Hissedemiyor musun?” diye sordu Dagnabbit. “Hissetmek mi? Tam içinde yüzüyorum, seni kısa sakal seni! “Tam orada duracağız,” diye açıkladı, tam aşağılarında, çıkıntının kenarından üçte birlik mesafede bulunan düz ve açık bir alanı işaret ederek, “sonra onları bir araya toplayacaksınız ve ben de hikayeyi anlatacağım.”

“Hikaye mi?” diye sordu Cattibrie, diğer herkesin aklındaki soruyu dile getirerek.

“Geçidin hikayesini,” diye açıkladı Bruenor. “Uğursuz Geçit’in hikayesi.”

Bu isim, Bruenor’un Buzyeli Vadisi’nden cüce olmayan yoldaşları için hiçbir şey ifade etmiyordu ama Dagnabbit’in yüzü bu isim üzerine bembeyaz kesildi —hem de diğerlerinin bir cüceden hiç görmediği kadar. Yine de Dagnabbit kendisine verilen talimatı yerine getirdi ve alışıldık bir beceriyle at arabalarını çıkıntının tepesinden Bruenor’un işaret ettiği platoya getirdi. Cüceler itişip kakışmayı, koşum atlarını yerleştirip liderlerinin sözlerini duyabilecekleri noktalar

bulma işini bitirdiğinde, Bruenor bir at arabasının üzerine çıkıp hepsine seslendi.

“Bu kokusunu duyduğunuz ve içinizi gıdıklayan şey hayaletler,” diye açıkladı. “Hayaletlerin kokusunu duymanız gerek, zira vadi hayalet kaynıyor. Bir savaşta orklar tarafından katledilmiş, uzun süre önce ölmüş Delzoun Cücel leri’nin hayaletleriyle.” Kolunu doğuya ve önlerinde uzanan; geniş geçide doğru savurdu. “Ah ne savaştı o öyle! Burada yüzlerce atanız şehit oldu çocuklar ve binlerce, binlerce düşman katlettiler. Ama içiniz rahat olsun. Uğursuz Geçit Savaşı’nı biz kazandık. O yüzden buradan geçerken o hayaletlerden birini görürseniz, eğer bir orksa laf atın, bir cüceye eğilip selam verin!”

Buzyeli Vadisi’nden arkadaşları Bruenor’u samimi bir hayranlıkla izlediler, klanının ilgisini kesin bir şekilde üzerinde tutmak için sesine nasıl da tam olarak doğru vurguları verdiğine ve anahtar kelimelere vurgu yaptığına dikkat ettiler. Söylentilere göre lanetli olan bu vadide bazı doğaüstü şeylerin olabileceğini bildiriyordu, fakat Bruenor Battlehammer’ın içinde bir damla olsun korku vardıysa bile, bunu belli etmiyordu.

“Daha güneye gidebilirdik,” diye devam etti. “Trol Bataklıklarının kuzey ucundan geçip Nesme’ye gidebilirdik.” Duraksayıp kafasını sağa sola salladıktan sonra çok yüksek bir sesle, “Pöh!” diye haykırdı.

Drizzt ile diğerleri toplanmış kalabalığı inceleyip bu horQ (jolu fikri paylaşan birçok sakallı kafanın onayla sallantına dikkat ettiler.

“Ama çocuklarımın eski kahraman şehitlerin arasında vürümekte zorluk çekmeyeceğini biliyordum,”d iye sözünü bitirdi Bruenor. “Battlehammer Klanı’nı mahcup etmeyeceksiniz. Şimdi arabalarınızı yola koyun bakalım. Arabaları sıkı bir çifte hat halinde geçide süreceğiz ve eğer kadim bir cüce görürseniz saygılı olmayı sakın unutmayın!”

Ordu kusursuz bir şekilde harekete geçip at arabalarını birbirinden ayırdı ve onları patikadan aşağı sürerek geniş geçidin zeminine getirdi. Bruenor’un talimatı doğrultusunda saflarını

sıklaştırdılar ve ikişer ikişer ilerlediler. En sondaki at arabaları daha hareket etmeye başlamadan önce, cücelerden biri bir yürüyüş şarkısına başladı. Uğursuz Geçit'te yaşanandan pek farklı olmayan kadim bir savaşa ait kahramanlık dolu bir hikayenin sarkışıydı bu. Birkaç saniye içinde tüm sıra bu şarkıya katıldı ve gür, güçlü sesleri bu lanetli mekanın dondurucu atmosferini alt etti.

"Etrafta hayaletler varsa bile," diye fısıldadı Drizzt Cattibrie'ye, "dışarı çıkıp bu grubu rahatsız etmeye korkacaklardır."

Hemen yanlarında duran Delly de Wulfgar ile birlikte aynı derecede rahattı.

"Sen de çıkıp bana yolun ne kadar çirkin olabileceğini söyleyip durursun," diye azarladı. "Ben de korkuyordum." Wulfgar ona endişeyle baktı.

"Olabileceğim daha iyi bir yer görmedim," dedi Delly orıa. "Bu hayatı nasıl olur da sefil bir şehirde yaşamak için bırakabileceğini bir türlü anlamıyorum!"

'Biz de öyle," diye hemfikir oldu Cattibrie, barbarın şaşkln bir bakış atmasına sebep olarak.

Wulfgar'ın bakışına, yumuşatıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Biz de öyle." Rüzgar uğulduyordu —belki rüzgar, belki de başka bir şeydi— ama bu ses, devam eden şarkıya uygun bir şekilde] eşlik ediyor gibiydi. Alanı birçok beyaz taş kaplamıştı —yani en azından cüceler ilk başta onların taşlar olduğunu; sanmışlardı. Derken içlerinden biri daha dikkatli baktı ve bunların kemikler olduğunu gördü. Bunlar ork kemikleri ve cüce kemikleri, kafatasları ve göğüs kafesleriydi. Bazısı açık alanda, bazısı ise yarı yarıya gömülmüş bir haldeydi. Onların etrafında paslı metal parçaları, kırık kılıçlar ve çürümüş zırhlar yatıyordu. Hem kemiklerin, hem de zırhların sabık sahipleri hâlâ ortalıklarda gibi görünüyordu, zira yükselen garip duman hareleri arada sırada belirgin şekiller al iyon gibiydi —bir cüceye, bazen de bir orka dönüşüyorlardı.

Heyecan veren şarkıya kapılan ve sarsılmaz liderini takip eden Battlehammer Klanı, cüce olanlara selam veriyor ve ork olanlar

karşısında sadece daha da yüksek sesle şarkı söyleyip hırlıyor ve seslerini daha da yükseltiyordu.

O gece at arabalarını daire şekline sokup kamp kurdular. Tedirgin atlar merkeze yerleştirildi ve sıkı kamp alanını etrafına meşalelerden oluşan bir daire kuruldu. Cüceler, yakın, larda gizlenebilecek hayaletleri püskürtmek için hâlâ şarkı söylüyordu.

"Bu gece devriye gezmeyeceksiniz," diye Drizzt ile Cattibrie'ye talimat verdi Bruenor, "o salak kedini de çağırayım deme, elf."

Bu sözler karşısında birkaç şaşkın ifade üzerine yöneldi. "Burada düzlemler arası seyahat olamaz,"d iye açıkladı Bruenor. "Senin kedinin yaptığı da bu."

"Guenhwyvar'ın, davetsiz misafirlerin de kullanabileceği bir boyut kapısı açacağından mı korkuyorsun?"

"Rahiplerle konuştuk ve bunu deneyip de öğrenmesek daha iyi olacağına karar verdik."

Drizzt başıyla onaylayıp oturdu.

"Drizzt ile benim çıkıp kamp alanının çevresinde devriye gezmemiz için bir sebep daha," diye mantık yürüttü Catti "Hiç sanmıyorum. "Nedenmiş?"

"Ne biliyorsun, Bruenor?" diye konuşmaya teşvik etti Drizzt.

Drow, Cattibrie ve yakınlarda kulak misafiri olan Regis cüceye sokuldular.

"Burası kesinlikle hayaletli bir geçit," diye doğruladı Bruenor, bir saniye etrafına bakındıktan sonra. "Atalarınla dolu," dedi Cattibrie.

"Daha da kötüsüyle dolu," dedi Bruenor. "Güvende olacağız —tahminimce, sayılarımız o hayaletlerin bile oynamayacağı kadar fazla."

"Tahminince mi?" diye şüpheyle tekrarladı Regis. Bruenor sadece omuz silkip Drizzt'e döndü.

"Etrafımızdaki arazi hakkında bilgi sahibi olmamız gerekli," diye açıkladı.

“Gauntlgrym’in yakınlarda olduğunu mu düşünüyorsun?”

Cüce bir kez daha omuz silkti. “Bundan şüpheliyim — zira orası Mirabar’a daha yakın olmalı— ama burada bazı ipuçları bulmamız muhtemeldir. Asırlar önce yapılan o savaş orkların lehine gelişiyordu —atalarımın kötü bir zamanıydı— fakat derken cüceler onlardan daha akıllı çıktı… tabii bu zor bir şey değil! Bu geçit boyunca bir sürü tünel ve derin mağara var. Bazıları doğal, bazıları ise Delzoun cüceleri tarafından açılmış. Atalarım hepsini birbirine bağlayıp onları erzak ulaşımı yapmak, yaralarını sarmak, silahlarını onarmak için kullanıyorlardı —ve tabii sürpriz saldırı için, zira cüceler o ahmak orkları küçük bir grup gibi görünen bir birliğin üzerine çekmişti ve çirkin yaratıklar o çirkin ağızlarından sarkan dilleriyle hücum ettiklerinde, Delzoun cüceleri dört bir yandaki gizli geçitlerden çıkıp saflarının arasına dalmışlardı.

“Yine de haşin bir savaştı. Orklar hiç şüphesiz sert vurabiliyordu ve atalarımdan çok kişi burada can verdi ama hakim kazandı. Okların çoğunu öldürdüler ve geri kalanını dağların derinliklerindeki deliklerine geri kaçırdılar. O mağaralar muhtemelen hâlâ yerinde duruyor ve öğrenmeye nil yetli olduğum sırlar ihtiva ediyor.”

“Aynı zamanda farklı şekil ve boyutlardaki baş belalarını da,” diye ekledi Cattibrie.

“Birilerinin o baş belalarını ortadan kaldırması gerek,” diye hemfikir oldu Bruenor. “Bu ben olabilirim.”

“Yani biz demek istiyorsun,” diye düzeltti Regis. Bruenor ona kurnazca gülümsedi.

“Burada aşağı giden bir yol bulup orduyu tünellere indirmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Drizzt.

“Hayır. Dediğim gibi, geçip gitmeyi planlıyorum. Mithril Salonu’na dönüp formaliteleri hallettikten sonra, bir dahaki kış patlamasının ardından yanımızda kaç kişi getirmemiş gerektiğine karar vereceğiz.”

“Öyleyse neden şimdi buradan geçiyoruz?”

“Bir düşünsene, elf,” diye yanıtladı Bruenor, bulundukları yere rağmen gayet sakin ve rahat görünen kamp yerine bakarak. “Tehlikenin yüzüne bakıyorsun, en kötü haline — ya da en kötüsü olduğunu düşündüğün haline—onunla dos^ doğru yüzleşiyorsun ve böylece artık korkuya gafil avlanmıyorsun.”

Hakikaten de, kurulmuş kampa bakan Drizzt, Bruenor’un ne yapmaya çalıştığını tam olarak anladı.

Gece tam anlamıyla huzurlu sayılmazdı; nöbetçi askerler birkaç kere “Hayalet!” diye haykırdı ve cücelerle diğerleri çabucak kaçıştılar.

Karanlığın içindeki görülmeyen varlıklardan uğultular ve feryatlar yükseliyordu. Yol yorgunu olmalarına rağmen ki ali üyeleri sıkı bir uyku çekemediler ama sabah olduğunda teföj rar yola koyulup şarkılarını söylemeye ve yalnızca bir cücenin yapabileceği şekilde korkularını reddetmeye devam ettiler “Dehşettepe ve Gökalevi,” dedi dostlarına Bruenor ertesi in kuzeydeki ve güneydeki iki dağı işaret ederek. “Geçidin sınırları. Tüm yer şekillerini aklına yaz, elf. Bu mekanı tekrar ziyaret etmeye değer bulursak senin kolcu burnuna ihtiyacım olacak.”

Ertesi gün olaysız geçti ve grup bir başka rahatsız —ama fazlasıyla değil— gece daha geçirip şafak vaktinden önce tekrar yola koyuldu.

Öğle vaktinde hızlı bir tempoyla ilerleyip arka saflardan öne doğru şarkılarını söylüyorlardı ve savaş öncüleriyle diğer askerler rahatça yanlarında seğirtiyordu.

Derken Bruenor’unkinin yanındaki at arabası aniden sarsıldı, arka sağ tekeri düştü ve ön sol tekeri yerden kalktı. Atlar şaha kalkıp kişnedi ve zavallı sürücüler arabayı sabit tutmak için büyük bir çaba harcadı. İki yandan cüceler koşturup arabayı tuttu. Bazıları arkadan düşmek üzere olan, zeminde aç bir ağız gibi bekleyen deliğe doğru kayan erzakları yakalamaya çalıştı.

Drizzt, Bruenor’un at arabasının önünden seğirtti ve at arabasının geri kalan kısmıyla toprağın içine doğru çekilen korkmuş,

şaha kalkan atların arkasına geçti. Palaları hızla çıkıp parladı ve koşum takımlarını kesip atları kurtardı.

Cattibrie drowun yanından koşarak geçip sürücülere doğru yöneldi ve Wulfgar Bruenor'un at arabasının üzerinden atlayıp kadına katıldı.

At arabası geriye doğru kayarak oyuğa düştü ve debelenen iki cüceyle onları kurtarmak için koşturup gelen kadını karanlığın içine gömdü.

Wulfgar hiç tereddüt etmeden deliğin kenarına yüz üstü atlayıp elini uzattı ve güçlü elleriyle atların koşum takımlardan artanları yakaladı. Neyse ki at arabası düşmüyordu.

Eğer düşüyor olsaydı Wulfgar da onunla birlikte kaybolurdu.

Bunun yerine kayalıklı bir hava bacasından aşağı kayıyor ve ağırlığının yeteri kadarı aşağıdan desteklenmişti, böylecç Wulfgar nasıl olduysa onu güvence altına almayı başarabildi.

Küçük bir siluet yanından koşarak geçip oyuğun içi* atladığında ve Drizzt Regis'e seslendiğinde, hırlayan barbar neredeyse geçirdiği şokla arabayı bırakacaktı. Derken ikisi de buçukluğun belinden bağlı olduğunu ve güvenle kendi arabasının üzerinde duran Bruenor'un ipin öbür ucuna tuttuğunu gördüler.

"Onları yakaladım!" diye bir haykırış geldi aşağıdan. Dagnabbit ile diğer birkaç cüce Bruenor'a katılıp ipi ellerine aldılar ve sıkı sıkıya tuttular.

Bu cankurtaran ipine ilk tırmanan Cattibrie oldu, ondan kısa süre sonra ise sarsılıp berelenmiş ama ciddi bir şekilde incinmemiş iki cüce sürücü geldi.

"Gümbürgöbek?" diye seslendi Bruenor diğer üçü çıktıktan sonra buçukluktan bir işaret gelmediğinde.

"Burada bir sürü tünel var!" diye duyuldu Regis'in haykırışı ve buçukluğun sesi kısa bir feryatla kesildi.

Cüce takımının duyması gereken tek şey buydu. Hepsi birden güçlü kollarıyla asılmaya ve oldukça ürkmüş olan Regis'i delikten

dışarı çekmeye başladılar. Wulfgar artık at arabasını tutamayacak hale gelmişti. Araba gürültüyle düşerek görünürden kayboldu Ve zemine düştüğünde çıkarttığı gümbürtü çok uzaktan gelcij “Ne gördün?” diye haykırdı Bruenor ile diğerleri, o anda bir sonbahar bulutu kadar beyaz olan Regis’e.

Regis kafasını sağa sola salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve onları hiç kırpmıyordu. “Sen olduğunu sandım” dedi sürücülerden birine. “S… sana ipi uzatmaya çalıştım. Dosdoğru içinden geçti… yani, değmedi bile… vani.”

“Sakin ol, Gümbürgöbek,” dedi Bruenor buçukluğun omzunu sıvazlayarak. “Artık burada güvendesin.”

Regjs başıyla onayladı ama ikna olmuşa benzemiyordu. Yan tarafta duran Delly, Wulfgar’a sıkı sıkıya sarılıp onu “iyi iş çıkarttın,” diye ona fısıldadı. “Eğer arabayı yakalamasaydın, hepsi aşağı çakılıp ölürdü.”

Wulfgar Delly’nin ötesine, Drizzt’e rahat bir şekilde sarılmış olan ama Wulfgar’a bakıp teşekkür edercesine başını sallayan Cattibrie’ye baktı.

Manzarayı inceleyen, birçoğunun derinden sarsıldığını gören Bruenor Battlehammer deliğin kenarına gitti, ellerini beline dayadı ve aşağı doğru haykırdı, “Hey, sizi lanet hayaletçikler! Sizde bir tutam dumandan daha fazlası var mı?” Deliğin içinden iniltiler yükseldi ve cüceler kaçıştı.

Fakat Bruenor kaçmadı. “Aman aman, şimdi korkudan altıma edeceğim!” diye alay etti. “Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa buraya çıkıp söyleyin. Yoksa çenenizi kapatın!”i niltiler kesildi ve kısa, rahatsız edici bir süre boyunca tek bir cüce bile ne kıpırdadı, ne de ses çıkardı. Hepsi de, Bruenor’un bu meydan okuyuşuna cevaben bir hayalet dalgasının saldırıp saldırmayacağını merak ediyordu.

Saniyeler geçip delikten hiçbir meşum yaratık çıkmayınca cüceler sakinleşti.

“Pwent ile oğlanlarını uzun bir saf halinde en öne al ve yürürken tepinsinler,” diye Dagnabbit’e talimat verdi Bruenor. “Daha fazla at arabası kaybetmek istemiyorum.”

Takım işe koyuldu ve Drizzt cüce dostunun yanına yürüdü.

“Ölülere meydan okumak mı?” diye sordu.

“Pöh, öyle öcü böcü yapıp etrafta uçuşmaktan başka bir ‘§e yaradıkları yok. Muhtemelen ölü olduklarının farkında bile değillerdir.”

“Gayet doğru.”

“Bu noktayı iyi belle, elf,” diye talimat verdi Bruenor. Gauntlgrym’in arayışımız için iyi bir başlangıç noktası olabileceğini düşünüyorum.”

Bunun ardından, sarsılmaz Bruenor at arabasına gerj döndü, bir kez daha Regis’in sırtını sıvazladı ve sanki hiçbjl şey olmamış gibi klana liderlik etti.

“Kim tutar seni, Bruenor Battlehammer,” diye fısıldadı Drizzt.

“Kim tutabilmiş ki?” diye sordu Cattibrie drowun yanına gelip kolunu rahatça beline dolayarak.

Uğursuz Geçit’in kırık dökük zeminini aşmaları üç günlerini aldı. Her adımlarında etraflarında hayaletler uçuşuyordu ve rüzgar kederli şarkısını bir türlü kesmiyordu. Bazı alanlar nispeten temizdi ama bazı yerler uzun zaman önce yaşanmış o savaşın kalıntılarıyla dolup taşıyordu.

İşaretler her zaman fiziksel değildi, çoğunlukla kayıp ve acı hissi, birçok kayıp ruhun hapis kaldığı toprakların kesif, hissedilebilir aurası mevcuttu.

Üçüncü günün geç saatlerinde, bir yükseltinin tepesindeyken, Cattibrie uzak bir mesafede çok kutlu bir manzara tespit etti; dev bir yılan gibi doğuya doğru akan gümüşi bir nehir.

Kadın ona haber verdiğinde, Bruenor gülümseyerek, “Surbrin,” dedi ve bu ismi tanıyan tüm kafalar sallanmaya başladı, zira büyük Surbrin Nehri, Mithril Salonumun sadece birkaç mil doğusundan geçiyordu ve hatta cüceler madenlerden nehrin doğu kıyılarına açılan bir kapı yapmışlardı.

“Birkaç gün içinde yuvaya dönmüş oluruz,” dedi cüce ve Uğursuz Geçit’i fethetmiş olan Kral Bruenor için büyük bir tezahürat

koptu.

“Zaten yuvaya dönmeye niyetli idiysen bizi ta buraya kadar neden getirdiğini hâlâ anlayamıyorum,”d edi Cattibrie cüceye etraflarındaki heyecan dalgası devam ederken.

“Çünkü buraya geri döneceğim, sen de, elf de, Gümbürgöbek ile Wulfgar da —tabii eğer isterse.

Dagnabbit ve e iyi kalkan cücelerimden bazılarını da alacağım. Artık zernıfz ve bu zemini bir ordunun koruması altında öğrendik aramaya başlayabiliriz. biliyoruz ve Artık “Mithril Salonu’ndaki liderlerin öylece dışarı gitmene vereceğini mi zannediyorsun?” diye sordu Cattibrie.

“0nların kralısın, bunu unutma.”

“İzin vermek mi? Ben onların kralıyım, bunu unutma,” diye lafı yapıştırdı Bruenor. “Herhangi birinin iznine ihtiyarın olduğunu sanmıyorum, kızım, izin isteyeceğimi de nereden çıkarttın ki?”

Cattibrie’nin buna karşılık olarak söyleyebileceği pek fazla şey yoktu.

“Drizzt ile gidip avlanmanız falan gerekmiyor mu sizin?” diye sordu Bruenor.

“Bugün yanına Regis’i aldı,” diye yanıtladı Cattibrie ve sanki ikiliyi uzaktaki bir çıkıntıda koştururken görmeyi bekliyormuş gibi kuzeye baktı.

“Buçukluk gitmemek için uluyup durdu mu?” “Hayır. Gitmeyi o istedi.”

“Gümbürgöbek’e neler olduğunu hâlâ merak ediyorum,” diye itiraf etti Bruenor sakallı kafasını sağa sola sallayarak. Bir zamanların konfor aşığı olan Regis hakikaten de bir değişim geçirmiş gibiydi.

Dünyanın Omurgası’nda buz gibi soğuk kışa hiç şikayet etmeden göğüs germiş, hatta dostlarına yüreklendirici sözler etmişti. Eski Regis gözden ırak gölgeleri bulma konusunda hayret verecek

kadar yetenekliyken, buçukluğun bu yeni hali her türlü harekete dahil olmaya, bir şekilde yardım etmeye çalışıyordu.

Değişim Bruenor ile diğerleri için epey rahatsızlık vericiydi, zira bildikleri dünyanın kumları ayaklarının altından kayıyordu. En azından olumlu bir yöne doğru kayıyor gibiydi.

*****

Yakınlarda bir yerlerde, Wulfgar Delly'nin yanına geldi ve onu Cattibrie ile Bruenor'un özel sohbetini izlerken buldu. Barbar, eşinin sanki kadını ölçüp biçiyormuşçasına neredeyse tamamıyla Cattibrie üzerine odaklandığına dikkat etti. Kadına arkasından sokuldu ve iri kollarını beline doladı. "O iyi bir yoldaş," dedi barbar.

"Ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Wulfgar Delly'yi nazikçe kendine doğru çevirdi. "Ona aşık değil…"

"Ah, kesinlikle aşıktın. Hislerimi okşamaya çalışmayı bırak!"

Wulfgar, nasıl yanıtlayacağını bilmediğinden birkaç cevap kekeledi.

"Yollarda ve savaş alanında bana iyi bir yoldaş…" "Ve hayatında," diye sözünü tamamladı Delly.

"Hayır," diye ısrar etti Wulfgar. "Bir zamanlar öyle bir birleşmeyi arzuladığımı sanıyordum ama artık dünyayı değişik bir gözle görüyorum. Artık seni, Colson'ı görüyor ve eksiksiz olduğumu biliyorum."

"Olmadığını kim söyledi ki?" "Sen az önce…"

"Ben Cattibrie'nin sana tüm hayatında iyi bir yoldaş olduğunu söyledim ve bu doğru ve sen bunun için şanslısın," diye düzeltti Delly. "Benim için onu kendinden uzaklaştırıp durayım deme sakın!"

"Seni incitmek istemiyorum." Delly dönüp Cattibrie'ye baktı.

"O da istemiyor. O senin dostun ve ben bunu, bu şekilde seviyorum." Wulfgar'ın kollarından ayrıldı ama güzel yüzünde samimi bir gülümsemeyle ona baktı. "Kesinlikle kalbimin bir kısmı, onu

dostluktan fazlası için isteyeceğinden korkuyor. Bu hisse engel olamam ama bu korkuya boyun eğecek de değilim. Sana ve beraber kurduğumuz bu ilişkiye güveniyorum ama sakın beni koruma çabasıyla Cattibrie'yi bendinden uzaklaştırma, çünkü o bunu hak etmiyor. Çoğu i/isi onun gibi bir dostu olduğuna memnun olurdu."

"Ben de memnunum," diye itiraf etti Wulfgar. Merakla Delly'ye baktı. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?" pelly her şeyi açık eden sırıtışını gizleyemedi.

"Bruenor buraya geri gelmekten söz ediyor. Senin de onlara katılmanı umuyor."

"Benim yerim senin ve Colson'ın yanı."Delly daha barbar bu beklenen cevabı vermeye başladığı anda kafasını sağa sola sallamıştı.

"Senin yerin, hayatın izin verdiğince benim ve Colson'ın yanı. Senin yerin yollarda Bruenor, Drizzt, Cattibrie ve Regis'in yanında olmak. Bunu biliyorum ve bu yüzden seni daha da çok seviyorum!"

"Onların yolu tehlikeli bir yol," diye hatırlattı Wulfgar. "İşte yanlarında olup onlara yardım etmen için bir sebep daha."

"Bunlar cüceler!" diye haykırdı Nikwillig, sesi heyecan ve rahatlamayla çatlayarak.

Dik kayalık yokuşun son kısmını tırmanmamış olan ve bu yüzden güneydeki düz zeminde ilerleyen büyük orduyu göremeyen Tred bir kayaya yaslanıp başını ellerinin arasına koydu. Sol bacağı şişmişti ve bükülmüyordu. Küçük köydeki dinlenme sürelerinde, bacağının ne kadar da kötü bir şekilde yarılmış olduğunu fark etmemişti ve düzgün bir şekilde yarayla ilgilenilmezse, hatta belki de bir ruhbanın nezaketiyle bahşedilen ilahi müdahale olmazsa yola daha fazla devam edemeyeceğini biliyordu.

Elbette ki Tred hiç şikayet etmemiş ve kaçışlarında Nikwillig'e ayak uydurmak için tüm gücünü kullanmıştı. Uzun ve yiğitçe bir yolculuk olmuştu ama iki cüce de katlandıkları zorlukların sonuna yaklaştıklarını biliyordu. Bir molaya ihtiyaçları vardı ve görünüşe bakılırsa onu bulmuşalardı.

“Eğer güneydoğuya doğru kıvrılırsak onları yakalayabiliriz,” diye açıkladı Nikwillig. “Son bir koşu için gücün var mı?”

“Koşmamız gerekiyorsa, koşacağız,” dedi Tred. “Bunca yolu zıbarıp ölmeye gelmedim.”

Nikwillig başıyla onaylayıp döndü ve dik yamacı dikkatle inmeye başladı. Fakat aniden, gözleri karşıya kenetlenmiş, bir halde olduğu yerde donakaldı. Tred bu bakışı fark etti vl cücenin gözlerini takip ederek gece göğü kadar kara renkli, kocaman bir panterin çok da uzak olmayan —hiç de uzak olmayan!— bir çıkıntıya sinmiş olduğunu gördü.

“Sakın kıpırdama,” diye fısıldadı Nikwillig.

Tam olarak aynı şeyi düşünen Tred cevap verme zahmetine bile girmedi, fakat koca kedinin onların nerede olduğunu gayet iyi bildiğini fark etmişti. Eğer kedi onun üzerine’ atılırsa ne yapabileceğini merak etti. O kas ve pençe yığınının canını acıtmak için ne yapabilirdi ki?

‘Pekala,’ diye karar verdi, ‘eğer saldırırsa kan revan içinde uzaklaşır.’

Meydan okurcasına hırlayan Tred duvardan kendini iterek dimdik ve güçlü bir şekilde ayağa kalktı.

Ağır baltasını kaldırıp hazır etti.

Koca panter ona baktı ama tehditkar değildi. Aslında kedi neredeyse canı sıkılmış gibi görünüyordu.

“Lütfen o baltayı ona fırlatma,” diye bir ses geldi aşağıdan ve iki cüce kafalarını eğip baktıklarında, kahverengi saçlı bir buçukluğun açık, düz kayaların üzerine çıktığını gördü.

“Guenhwyvar oyun oynamaya davet edildiğinde, onu durdurmak epey zordur da.”

“Senin kedin mi?” diye sordu Tred.

“Benim değil, hayır,” diye yanıtladı buçukluk. “O bir dost, efendisi de bir dostum, bilmem anlatabildim mi?” Tred başıyla onayladı. “Peki sen kimsin?”

“Aynı soruyu size ben de sorabilirim,” diye yanıtladı burukluk“Hatta sanırım soracağım da.”

“Cevabını, ancak biz cevabımızı aldıktan sonra alırsın.” Buçukluk yerlere kadar eğildi. “Mithril Salonu’ndan Regis,” dedi. “Kral Bruenor Battlehammer’ın dostu ve şu aşağıda gördüğü kervanın izcisiyim. Buzyeli Vadisi’nden dönüyoruz.”

Tred ve Nikwillig rahatladılar.

“Mithril Salonu Kralı’nın garip dostları varmış,” diye belirtti Tred.

“Sandığından çok daha garipleri var,” diye hızla yanıtladı Regis.

Yan tarafa baktı ve iki cüce de kafalarını çevirince karanlık bir siluet gördüler. Bu seferki bir kedi değil, bir drow elfiydi.

Tred neredeyse yere yuvarlanacaktı. Yukarıda duran Nikwillig’in de ayağı biraz kaydı ve kendini sabitleyip yamaçtan düşmekten zor kurtuldu.

“Bana hâlâ isimlerinizi söyletmediniz,” diye hatırlattı Regis, “ve sanırım, eğer Drizzt Do’Urden ve panteri Guenhwyvar hakkında bir şeyler duymadıysanız bu civardan değilsiniz.”

“Durun, ben duydum!” dedi Nikwillig Tred’in tepesinden ve Tred kafasını kaldırıp ona baktı.

“Bruenor’un dostu olan drow. Evet, bunu duyduk!”

“Peki lütfen bunu duyduğunuzda nerede olduğunuzu da söyler misiniz?” diye teşvik etti Drizzt.

Nikwillig hızla hareket edip Tred’in yanına geldi ve iki cüce de kendilerini takdim edecek şekilde durdular — Nikwillig yıpranmış tuniğinin üzerindeki toz toprağı silkeledi.

“Adım Tred McKnuckles,” diye bildirdi Tred, “bu da dostum Nikwillig, Felbarr Kalesi’nden ve Emerus Warcrown’ın krallığından geldik.”

“Yuvanızdan uzaktasınız,” diye gözlemledi Drizzt. “Sandığından daha da uzakta,” diye yanıtladı Tred. “Oklarla, devlerle ve birbiri ardına yanlış yönlere açılan yanlış| yönlerle dolu bir yoldan geldik.”

“Eminim ki, dinlemeye değer bir hikayedir,” diye yanıtladı Drizzt, “ama burada ve şimdi değil.

Sizi Bruenor’un ve diğerlerinin yanına götürelim.”

“Bruenor da kervanda mı?” diye sordu Nikwillig.

“Mithril Salonu’nun tahtına yeniden çıkmak için Buzyeli Vadisi’nden dönüyor, zira kulağımıza Gandalug Battlehammer’ın ölüm haberi geldi.”

“Moradin ruhunu örsünde görevlendirsin,” dedi Tred, cüceler arasında yaygın olan bir takdis duasını dile getirerek.

Drizzt başıyla onayladı. “Hakikaten öyle. Ayrıca Moradin Bruenor’a da yol göstersin.”

“Ayrıca, Moradin veya bizi dinleyen herhangi bir iyilik tanrısı, bize de kervana kadar güzelce yol göstersin,” diye hatırlattı Regis.

Drizzt ile iki cüce buçukluğa baktıklarında, sanki Tred ve Nikwillig’in kafalarına taşlar yağdırmaya hazırlanan bir dev grubunu da peşlerinden çıkıntıya getirmiş olmalarını bekliyormuş gibi tedirginlikle etrafına bakındığını gördüler.

“Keşfe devam et, Guenhwyvar,” diye talimat verdi Drizzt ve cücelere doğru ilerlemeye başladı.

Cücelerin ikisi de içgüdüsel olarak kaskatı kesildiler ve algısı yüksek olan drow onlara yaklaşmayı kesti.

“Regis onları Bruenor’a sen götür,” diye karar verdi Drizzt. “Ben Guenhwyvar ile çevreyi kolaçan edeceğim.” Cücelere selam verip uzaklaştı ve Tred ile Nikwillig gözle: görülür derecede rahatladılar.

“Drizzt ve Guenhwyvar bizi korurken güvendeyiz,” diye cüceleri temin etti Regis, onlara yaklaşırken. “Düşünebileceğinizden daha güvende.”

Tred ile Nikwillig birbirilerine baktıktan sonra buçukluğa dönüp başlarıyla onayladılar, fakat ikisi de Regis'in sözlerine fazlasıyla inanmışa benzemiyordu.

"Merak etmeyin," dedi buçukluk, onları anlarmış gibi göz kırparak. "Ona alışacaksınız."

BİR ORKUN OLMASI GEREKENDEN DAHA ZEKİ

İki cücenin gelişi Tıkırdayan Ökçeler kasabasına büyük bir heyecan getirmişti ve Dünyanın Omurgası'nın bu denli vahşi bölgelerinde heyecan genellikle iyi karşı anmazdı. iki cüce yollarına gittikten sonra, köylülerin saldırıya uğrama korkulan geçti ve bu hikayenin tadım çıkarmaya başladılar. Daha geniş bir kozanın içinde yaşanan heyecan her zaman hoş karşılanırdı… Yine de Tıkırdayan Okçeler'in köylüleri, kendilerini bu kozanın içine fazlasıyla kaptırmayacak kadar deneyimliydi. Önlerindeki birkaç gün için kasaba dışına yapılacak yolculukları sınırladılar ve gündüz nöbetini iki katına, gece nöbetini ise üç katına çıkarttılar.

Geceler boyunca nöbetçiler, kısa aralıklarla sıralanmış nöbet yerlerinden sırayla, "Asayiş berkemâl!" diye haykırıyordu Herkes gözlerini kasaba surlarının dışındaki düz zemine, ancak sert bir deneyimle aşılabilecek olan yere odaklamış duruyordu.

Cücelerin gidişinin ardından ilk ongunun sonuna yaklaşırken dahi, nöbetçiler güçlü ve hazırdı, surlardakı işlerinden kaytarmıyor, uyumuyor, hatta kestirmiyorlardı.

Nikwillig ile Tred'in ayrılışından yedi gün sonraki o gecede surlardaki askerlerden biri olan Carelman Ikıkuruş çok yorgundu ve uyuyakalacağından korktuğundan dolayı direğe bile yaslanmaya cüret edemiyordu. Sur boyunca her ne zaman sağından gelen "asayiş berkemâl" çağrısını duysa, hasım şiddetle sallayıp gözlerini duvarın bu kısmının ötesinde ki karanlık araziye dikiyor ve haykırmak için kendi sırasının gelmesine hazırlanıyordu.

Gece yarısından kısa süre sonra, nöbetçilerin seslenişleri sıra halinde devam etmekteydi. Carelman kendi sırası gelince önünde uzanan boş araziye dikkatle bakıyordu ve sesleneceği sözlerin doğru

olduğundan gayet emindi. Kendi sırası geldiğinde “Asayiş berkemâl!” diye haykırdı, daha doğrusuhaykırmaya çalıştı.

Sözler ağzından çıkmaya başladığı anda üzerine doğru gelen bir hava akımı hissetti ve bir devin fırlattığı kayanın yolunda duracak kadar bahtsızdı. Böylece “asayiş berkemâl,” haykırışı “asayiş berkem—aah!” olarak çıktı.

Bir anlığına patlamayı hissetti, sonra ölüp gitmiş, ahşap nöbetçi siperliğinin yıkıntıları ile ağır kayanın altında ölü yatıyordu.

Carelman İkikuruş etrafında yükselen haykırışları veya bunun ardından ağır kayalar duvarları ve binaları yarıp geçerek köylülerin savunmasını zayıflatmaya başladığında yaşanan patlama seslerini duymadı. Bundan sonra, çoğu vahşi worglara binmiş bir ork güruhu, yaralı köyü yıkıp dökerek geçtiğinde kopan feryatları da duymadı.

Ailesinin, dostlarının, yuvasının ölümünü duymadı. Marki Elastul parlak kızıl favorileriyle oynuyordu. Bu hareket birçok cüceye göre, kişinin sakalıyla hava atmak için kullanılan kibirli bir hareket olarak görürdü. Elbette Torgar, insan markiin kızıl sakalından o kadar da etkilenmemişti, zira hiçbir insan en kötü cüce sakalıyla bile aşık atacak bir sakal bırakamazdı.

“Seninle ne yapacağım ben, Torgar Hammerstriker?” diye sordu Elastul.

Onun ardında duran dört muhafızı, yani Çekiçleri diklenip kendi aralarında fısıldaştılar.

“Benime yapacak bir şeyiniz olduğunu sanmıyordum, Yüce hazretleri,” diye yanıtladj eüce. “Daha sizin ve babanızın doğumundan öncesinden beri Mirabar’da kendi işime bakıyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok.”

Markinin ekşi bakışı, bu sözlerden ve Torgar’ın uzun, çok uzun bir zamandır Mirabar’ın hizmetinde olduğunun hiç de üstü kapalı olmayan bir şekilde hatırlatılmasından o kadar da etkilenmediğini gösteriyordu.

“Beni bü denli mütereddit eden de tam olarak o soy işte,” dedi Elastul.

“Mütereddit mi?” diye sordu Torgar ve kendi sakalını kaşıdı. “Aynı zamanda hem kaya hem süt elde ettiğiniz bir yer mi bu?”

Markinin yüzü şaşkınlıkla buruşuverdi. “Bir ikilem,” diye açıkladı.

“Neymiş?” diye sordu cüce.

Torgar yüzüne yayılacak sırıtışı zapt etmek için büyük çaba sarf ediyordu, insanlar hakkında bildiği tek şey, hepsinin içinde bir üstünlük kompleksi olduğuydu ve bir cücenin tatsızlığı önlemesinin en kolay yolu aptalı oynamaktı.

“Ne neymiş?” diye karşılık verdi marki.

“Evet, o.”

“Yeter!” diye haykırdı marki. Gözle görülecek şekilde titriyordu ve Torgar bunun karşısında sanki hiçbirini anlamıVormıış gibi omuz siikti. “Hareketlerin beni bir ikileme Sürüklüyor.”

“Nasıl vani?”

“Mirabar halkı senin sözüne güveniyor. Balta Birliğindeki en güvenilir kumandanlardan birisin, yüksek bir şan ve şerefe sahip bir cücesin.”

“Poh, Marki Elastul, kıllı olan yanaklarımı ve diğer yanakl arımı kızartıyorsunuz.” Sözünü bitirirken geriye doğru dönerek omzunun üzerinden kıçına baktı. “Fakat sanırım aşağıdakiler de ben yaşlandıkça en az yüzüm kadar kıllanıyor.” Elastul sanki cücenin yüzüne tokadı basmak istercesine baktı ve bu Torgar’ı son derece memnun etti.

Adam derinden iç geçirdi ve cevap verecek oldu, fakat derken taht odasının kapısı güm diye açıldı ve Asa Taşıyıcısı Shoudra Stargleam içeri girdi.

“Marki” diye selamladı ve reverans yaptı.

“Torgar’ın zırhındaki Balta sembolünü eritip eritmemen gerektiğini tartışıyorduk,” diye yanıtladı marki, Torgar’ın konuyu dağıtan yorumlarını bir kenara atarak.

“Öyle miydi?” diye sordu cüce masumca.

“Yeter!” diye azarladı Elastul yeniden. “Bunu konuştuğumuzu biliyorsun ve seni nederi buraya çağırdığımı da gayet iyi biliyorsun. Senin, tüm cücelerin, gidip düşmanlarımızla sürtmesini tartışıyoruz.”

Torgar kısa ve kalın parmaklı ellerini kaldırdı, yüz ifadesi aniden sertleşmişti.

“Kimleri düşmanımız olarak addettiğinize dikkat edin,” diye uyardı Elastul.

“Bruenor Battlehammer ile cücelerinin bizden çaldığı hazineleri sana hatırlatmama gerek var mı?”

“Pöh, hiçbir şey çalmadılar! Hatta bana soracak olursanız, ben de birkaç iyi alışveriş yaptım.”

“Kervanlarından söz etmiyorum! Doğudaki madenlerinden bahsediyorum. Mithril Salonu’nun ocakları bir kez daha yanmaya başladığından beri işlerimizin nasıl da kesat gittiğini hatırlatmama gerek var mı? Shoudra’ya sor bakalım. Anlaşmaları yenilemekte ve yeni müşteriler çekmekte ne kadar da zorlandığını herkesten iyi o anlatabilir.”

“Gayet doğru,” diye ekledi kadın. “MithrilSalonu’nun dönüşünden beri, işim çok daha zorlaştı.”

“Hepimizin işi daha da zorlaştı,” diye hemfikir oldu ‘orgar, “ve bana soracak olursan bu bizi daha iyi yapmalı.”

“Battlehammer Klanı, Mirabar’ın dostu değildir!” diye ilan etti Elastul.

“Düşmanımız da değil,” diye yanıtladı Torgar, “ve onları düşman olarak addetmeden önce dikkatlice düşünmeniz gerekir.”

Marki tahtından öne doğru öyle ani bir şekilde çıktı ki, Torgar refleksif olarak elini sağ omzuna, her zaman sırtında asılı tuttuğu iri baltasının sapma doğru attı ve bu hareket üzerine marki ve dört Çekiç askeri hareketlenip gözlerini fal taşı gibi açtılar.

“Kral Bruenor buraya bir dost olarak geldi,” diye belirtti Torgar ortalık biraz yatıştığında.

“Yoldan geçerken buraya bir dost olarak uğradı ve içeri bir dost olarak kabul edildi.”!

“Ya da en büyük rakibini ölçüp tartmak için geldi,” diye belirtti Shoudra ama Torgar bu düşünceyi sadece omuz silkerek geçiştirdi.

“Şehrinize efsanevi bir cüceyi alırsanız nasıl olur da şehrinizin cücelerinin gidip onunla konuşmamasını istersiniz?”

“Şehrimin cücelerinin çoğu Kral Bruenor’un Mithril Salonu’na karşı casusluk hareketinin en yüksek sesli sözcüleri,” diye hatırlattı Elastul. “Onların Mithril Salonu’na casus gönderme ve ocaklarını kapatmanın veya gelecek vaat eden tünellerden bazılarına sel bastırma, ya da Battlehammer’m pazara çıkarttığı zırhlar ve silahlar arasına daha ucuz mallar yerleştirme önerilerini sen de duydun.”

Torgar ne markinin sözlerindeki gerçeklik payını, ne de geçmişte kendisinin de Mithril Salonu’na karşı buna benzer lanetler okuduğunu reddedebilirdi. Ama o zaman söyledikleri bu kişisel ziyaretten daha farklıydı, simasız bir rakibe karşı edilen sinirli sözlerdi. Torgar Battlehammer Klanı’na ticaret konusunda iyilik dilemiyor olabilirdi ama Bruenor ile klanının karşısına bir düşman çıkarsa, Torgar onlara yardım etmek için memnuniyetle bir hücuma liderlik edebilirdi.

“Battlehammer Klanı’na karşı yanlış bir yol izlediğimizi hiç düşündünüz mü?” diye sordu cüce. Marki ve Shoudra merakla birbirilerine baktılar. “Hepimizin yararına olacak ekilde onların gücüyle kendi gücümüzü birleştirmemiz gerekebileceğini hiç düşündünüz mü?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Elastul.

“Onlarda cevher var —bizim burada yüzlerce mil kazsak bile bulabileceğimizden daha iyi cevher hem de— aynı zamanda hiç şüpheniz olmasın usta işçileri de var ama bizim de ustalarımız var. Bizim en iyilerimizle, onların en iyileri, onların cevherini muhteşem mallar üretmek için işleyebilir.

Bu sırada bizim çıraklarımızla onların çırakları, ya da doğru dürüst göremeyip çekici doğru düzgün kaldıramayacak kadar yaşlı olanlar, daha kalitesiz cevheri işleyip daha düşük seviyeli mallar

yapabilirler —kılıçlar ve göğüs zırhları yerine raylar ve at arabası tekerlekleri gibi demek istiyorum.”

Markinin gözleri gerçekten de fal taşı gibi aşıldı ama işbirliği yapma önerisi biraz olsun ilgisini çektiğinden değil. Torgar bunu derhal gördü ve haddini aşmış olduğunu fark etti.

Tahtından aşağı düşmek üzereymiş gibi görünecek kadar çok titreyen Elastul kendisini zorlayıp büyük bir çaba sarf ederek arkasına yaslandı. Buna itiraz etmek için konuşamayacak kadar hiddetli görünen marki kafasını sağa sola salladı.

“Sadece bir fikir,” diye belirtti Torgar.

“Bir fikir mi? Al sana bir fikir —neden Shoudra’ya göğüs levhandaki o baltayı erittirmiyoruz? Neden seni alenen sokaklarda sürükletip dövdürtmüyor, hatta Mirabar’a ihanet suçundan yargılamıyoruz?

Bunca cüceyi Kral Bruenor Dattlehammer’ın hoş sohbetine çekmeye nasıl cüret edersin!

Baş rakibimizin, bize yığınlar dolusu altın kaybettirmiş bir klanın lideri olan cücenin gönlüne su serpmeye nasıl cüret dersin! Mithril Salonu ile Mirabar arasındaki bir dostluk ne cüretle sunar ve bunun gibi bir şeyi ne cüretle bana teklif edersin!”

Shoudra Stargleam markının tahtının yanına geldi. Elini Elastul’un koluna koydu. Onu yatıştırmaya çalıştığı barizdi. Bunu yaparken Torgar’a baktı ve odanın kapısına doğru başını sallayıp cücenin hızla orayı terk etmesini .şaret etti.

Ama Torgar henüz gitmeye hazır değildi, son sözü söylemeden olmazdı. .

“Bruenor ile cücelerinden nefret ediyor olabilirsin, bunun için bir sebebin de olabilir,” dedi, “ama ben bu durumu Bruenor ile oğlanlarının bize yaptığı bir şeyden çok kendi zayıflığımız olarak görüyorum.”

Marki Elastul başka bir “bu ne cüret, tiradı atacak old ama Torgar konuşmaya devam etti.

“Ben böyle düşünüyorum, diye açıkça belirtti cüce. “Balta amblemimi almak mı istiyorsun? Al o zaman! Ama eğer beni sokakta dövdürtmeyi düşünüyorsan, benim halkıma daha çok dikkat etmen gerekir.”

Bu sözlerin ardından Torgar Delzoun Hammerstrıker arkasını dönüp hışımla odayı terk etti.

“Kellesini bir mızrağa oturtacağım!

“O takdirde iki bin kalkan cücesini Mırabar sokaklarında isyana sürüklersiniz,” diye açıkladı Shoudra. Hâlâ adamın kolunu sıkıca tutuyordu. “Mithril Salonu hakkında söylediğiniz şeylere tamamen karşı çıkmıyorum, iyi vüreklı Elastul ama Torgar ve diğer birçoğundan gelen tepkiye bakınca açıktan açığa husumet politikamızı sürdürmenin ne kadar akıllıca olduğunu da merak ediyorum.”

Elastul ona hiddetli ve tehditkar bir bakış attı. Sadece bu bakış bile, Parlak Taşlar Konseyi’ndeki pek az kişinin onun fikrini paylaşacağını gösteriyordu Shoudra onu bırakıp geri çekildi, saygıyla reverans yap Bir yandan da Kral Bruenor’un Mırabar’a yaptığı ziyaret ortalığı nasıl da karıştırdığını sessizce düşünüyordu, marki daha da baskıcı bir şekilde üstelemeye devam ederse, bunun sonucu kadim madenci şehri için felaket niteliğinde olabilirdi.

Shoudra aynı zamanda, Kral Bruenor’un hoş karşılanmayacağı ama açıktan açığa geri çevrilmeyeceği bu mekana gelmekle yaptığı kurnazca hamleyi takdir ediyordu. Evet, zekice bir manevraydı ve Mirabar’ın Asa Taşıyıcısı’na, patronu tam olarak Bruenor’un istediği şekilde hareket ediyor gibi geliyordu.

“Esirler?” diye sordu Obould oğluna, ikisi Tıkırdayan Ökçeler’in harabesine yüksek bir tepeden bakarlarken.

“Bikaç tanesi kaldı,” dedi Urlgen şeytani bir sırıtışla. “Sorguya çekiyor musun?”

Urlgen, sanki bu fikir aklına hiç gelmemiş gibi kaskatı kesildi.

Obould ona dik dik baktı ve Urlgen’in ensesine tokadı bastı.

“Ne öörenmek istiyoz?” diye sordu şaşkına dönen Urlgen.

“Bize yardımı dokunacak ne söyleyebilirlerse,” dedi Obould, sanki emekleyen bir bebekle konuşurmuş gibi kelimeleri yavaşça ve üstüne basa basa söyleyerek.

Urlgen hırladı ama hoşnutsuzluğunu dile getirmedi. Ne de oisa bu hakareti hak etmişti.

“Nasıl sorguya çekeceğini biliyor musun?” diye sordu Obould ve oğlu ona sanki bu soru tamamen saçmaymış gibi baktı. “Tıpkı işkence gibi,” diyerek yine de açıkladı Obould, sadece oyun oynarken bir yandan da soru soracaksın.”

Urlgen’in dudakları kusursuz bir gaddarlıkla kıvrıldı ve 0rk başıyla onayladıktan sonra, savaşçılarından çoğunun Saldırıda ölmemiş olan bahtsız köylülerle daha şimdiden oynamaya başlamış olduğu köye doğru yollandı.

Bir saat sonra Urlgen babasının yanına geldi ve Obould’u, saldırıya yardım etmiş olan devlerle müzakere edip her zaman olduğu gibi politik oyunlar oynarken buldu.

“Onnara saldırdıımızda cücelerin hepsi ölmemişti,”diye belirtti Urlgen, Sesi takip için heyecanla ama cüceler kaçtığı için hayal kırıklığıyla doluydu.

“Cüceler mi? o küçük, aptal kasabada cüceler mı vardı?” Urlgen’in kafası karışmış görünüyordu. “O cüceler dul,”d edi. “Hiçbiri 0 cüce|erden diildi.” Şimdi şaşıranlar Obould ile devlerdi.

“Kasabada hiç cüce yoktu,” diye açıkça belirtti Urlgen bu çıkmaz döngüyü Sonlandırma çabasıyla.

“Ongun önce saldırdıımız cücelerden iki tanesi kaçtı.”

Bu Obould’u o kadar da şaşırtmamıştı, zira en azından bazı cücelerin bu bölgede dolaştığını biliyordu. Bu kasabadan pek uzak olmayan bir yerde, cücelerin pusu taktiklerine işaret edecek şekilde bir ork grubu katledilmişti.

“Yaralanmış bi halde buraya gelmişler,” diye açıkladı Urlgen.

“Burada ölmüşler mi?” , , “Hayır, kabaya devam etmişler. Mithril Salonu nu arıyolarmış ve saldırmadan önce kaçmışlar.”

“Ne kadar önce?”

“Çok diil.”

Obould’un yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi. “Bir eğlence avına ne dersiniz?” diye sordu devlere ve mavi tenli canavarlar ayhl anda başlarıyla onayladılar.

Ama Ad’non Kareese’in uyarılarını hatırladığı anda Obould’un ifadesi hızla değişiverdi. “Küçük baskınlar, hem de sınırlı çapta Onları ufak ufak dışarı çekiyoruz,” demiş drow. Bu cüceleri güneye doğru takip etmek, orduyu M ıtrin Salonu’na tehlikeli bir şekilde yaklaştırabilir ve Obould’u isteyeceğinden çok ötedeki bir savaşın patlak vermesine sebep olabilirdi.

“Hayır, bırakın gitsinler,” diye karar verdi ork ve devler bunu kolayca kabul eder gibi göründüğü halde, Urlgen’in eözleri öylesine kocaman açıldı ki sanki o çirkin kafasından düşeceklermiş gibi göründü.

“Buna izin…” diye tartışmaya çalıştı genç ve son derece düşüncesiz olan ork..

“Buna izin verebilirim,” diye sözünü kesti Obould. “Bırakın salona gidip ölüm ve yıkım hikayelerini anlatsınlar. Cüceler olayları araştırmak için bir birlik yollayacaktır. Bu daha iyi ve daha büyük bir savaş olur.”

Urlgen’in gülümsemesi bir kez daha kulaklarına vardı ve Obould sadece ihtiyatlı olmak adına açıklamaya devam etti. Ne de olsa Mithril Salonu’nun bahsinin geçmesi genç savaşçıların dosdoğru güneye hücum etmesine sebep olabilirdi. “Çok yaklaşıp dövüşe tutuşursak o cücelerden bazıları da kaçıp yuvalarına dönebilirse, o leş kokulu Mithril Salonu’nun tamamı üzerimize saldırır ve böyle bir savaş istemiyoruz!”

Urlgen’in bile katıldığı onay dolu baş sallayışlara rağmen Obould eklemeden edemedi, “Henüz istemiyoruz.”

SADAKATİN CİLVELERİ

Bruenor, Thibbledorf Pwent’i, Feibarr Kales’i’nden gelen iki cüceyle yapacağı görüşmeden özellikle hariç tutmuştu, zira cücelerin

hikayesinin ana hatlarını Regis'ten öğrenmişti ve savaş öncüsünün büyük bir ihtimalle, Felbarrlı cüce şehitlerin intikamını almak için dosdoğru dağlara koşturacağını biliyordu. Böylece Nikwillig ile Tred hikayelerini, çoğunluğu cüce olmayan kişilerden —Drizzt, Cattibrie, Wulfgar ve Regis'ten— oluşan bir gruba anlattı.

"iyi bir kaçışmış," diye onları tebrik etti Bruenor, ikili sözlerini bitirdiğinde. "Emerus Warcrown'ı gururlandırmışınız."

Tred ile Nikwillig, cüce kralından gelen bu iltifatla birlikte biraz şişindiler.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Bruenor, sorusunu Dagnabbit'e yönelterek.

Genç cüce bu soruyu uzun bir süre dikkatle düşündükten sonra yanıtladı, "Yanıma, Karındeşen Taburu da dahil olmak üzere bir grup savaşçı alıp kuzeydeki Surbrin rotasını takip edeceğim. Eğer akıncılara rastlarsak onları ezip geçer ve yuvaya döneriz. Rastlayamazsak, nehir boyunca güneye gider ve Mithril Salonu'nda size katılırız."

Bruenor, cüce planını anlatırken başıyla onayladı, zira kelimesi kelimesine bunu bekliyordu.

Dagnabbit iyiydi ama aynı zamanda tahmin edilebilir nitelikteydi.

"O katillerle bir kez daha yüzleşmek isterim," diye söze karıştı Tred.

Sözleri, bu görüşü paylaşmadığı besbelli olan Nikwillig'in epey rahatsız görünmesine neden olmuştu.

"Yaralı bacağını unutuyor musun?" diye belirtti Nikwillig. "Pöh, Bruenor'un rahipleri sıcak elleriyle bana şifa verdiler," diye ısrar etti Tred ve sözünü kanıtlamak için ayağa kalkıp sıçrayıp hoplamaya başladı. Hakikaten de birkaç kez yüzünü buruşturmasına rağmen, yola çıkmaya hazır görünüyordu.

Bruenor bir anlığına bu ikiliyi inceledi.

“ikinizin birden ölmenize izin veremeyiz, yoksa Emerus Warcrown’a hikayenizi muntazaman anlatacak kişi kalmaz. Öyleyse, sen bizimle ava gelebilirsin Tred, sen de diğerleriyle Mithril Salonu’na dönersin, Nikwillig.”

“Kral Bruenor, sözlerinize bakılırsa siz de bizzat ava çıkacaksınız,” diye belirtti Dagnabbit, Bruenor’un kendisine sertçe bakmasına sebep olarak.

Bruenor etrafındakilerin, özellikle de hayatını kralının güvenliğine adamış olan Dagnabbit’in kendisinden beklentilerini biliyordu. Mithril Salonu’nun Kralı olarak onun için en uygun yolun, ordusunun ana kısmıyla birlikte dosdoğru güneye, krallığının güvenli sınırları içine dönmek olduğunu biliyordu. Yuvaya döndükten sonra bu çapulcu ork ve dev çetesine düzenlenecek karşı saldırıları yönetebilirdi. Ondan bu bekleniyordu ama bunu düşünmek bile Bruenor’un midesini burkuyordu.

Yalvarırcasına Drizzt’e baktı ve elf cevap olarak hafifçe, halden anlayarak başıyla onayladı.

“Sen ne düşünüyorsun, elf?”

“Canavarları, Pwent ile vahşi grubundan daha kolay bulurum,” diye yanıtladı Drizzt. “Orkları avlama konusundaki becerisinden hiç şüphe etmesem de, Dagnabbit’in yapabileceğinden bile daha kolay bulurum.”

“Öyleyse benimle gel,” diye önerdi Dagnabbit.

Bu konuşmanın nereye gidebileceğini gördüğünü ve bu fikirden hiç de hoşlanmadığını gösterecek bir şekilde sesi hafifçe çatladı.

“Geleceğim,” diye hemfikir oldu Drizzt, “ama yanımda dostlarım olursa. En çok güvendiğim, tüm hareketlerimi en iyi anlayan ve onlara en iyi uyum sağlayan kişilerle birlikte.”

Başıyla Cattibrie’yi, Wulfgar’ı ve Regis’i işaret ettikten sonra bir süre duraksayıp Bruenor’a döndü ve cüceyi gösterdi. Cüce kralının yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Dagnabbit derhal. “Kralımı yaban araziye götüremezsin.”

“Sanırım bunun kararını vermek ne sana ne de bana, sadece Bruenor’a düşüyor, dostum,” diye yanıtladı Drizzt. Bruenor’un minnettar gülümsemesine karşılık verdi ve cüceye “Son bir av mı?”diye sordu.

“Son olacağını kim söyledi?” diye geldi Bruenor’un sert cevabı.

Dostlar kıs kıs güldüler, sonra Dagnabbit ağır çizmesini yere vurup “Kahretsin!” diye haykırdığında daha da fazla güldüler.

“Pöh, sen de gelebilirsin, seni ahmak cüce,” dedi Bruenor genç kumandanına. “Sen de,” diye ekledi Tred’e dönerek. Tred ise başly|a onayladı.

“Yanına biraz savaşçı alacaksın!” diye ısrar etti Dagnabbit.

“Pwent ile adamları,” dedi Bruenor. “Hayır!” diye vurguyla haykırdı Dagnabbit. “Ama az önce kendin dedin…”

“Bunu senin geleceğini öğrenmeden önce söyledim.” Bruenor heyecanlı cüceyi yatıştırmak için ellerini kaldırdı.

“Pwent olmasın, öyleyse,” dedi, genç kumandanının endişesini anlayarak. Mithril Salonu’nda, Pwent’in yerinde cücelerin ilgisini çekti. “Markinin sana ne dediğini bilmiyorum ahbap ama iddiaya varım ki eğer deden burada olup da sana bir şeyler söyleyecek durumda olsaydı, onun söyleyeceği türden şeyler değildir.”

Torgar ellerini havaya kaldırıp bu sözleri ve diğerlerinin bakışlarını savuşturdu.

En azından bunu yapmaya çalıştı, zira diğer cücelerin birçoğu yakına gelip sandalyeler çekmiş ve birden fazlası aynı soruyu sormaya başlamıştı: “Mirabar’dan gidecek misin, Torgar?”

Torgar ellerini gür saçlarına daldırdı.

“Elbette ki gitmeyeceğim, sizi lanet olasıca ahmaklar!” dedi, hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

“Babamın babasının babasının babasının babası burada yaşadı.”

Kabadayılığına rağmen, Torgar bile kendi sözlerindeki şüphe kırıntılarını fark edebiliyordu ve bu durum, Mirabar’ı terk etmeyi gerçekten düşünüp düşünmediğini kendisine sormasına sebep oldu.

Elastul’a bir iblis kadar kızgındı ve bu kadarı kesindi ama gerçekten de kalbinin ve zihninin derinliklerinde, Mirabar’daki Hammerstriker hanedanını sona erdirmenin zamanının geldiğini mi hissediyordu?

Ellerini tekrar gür saçlarına daldırdı ve etrafındakilerin yüzlerine tekrar, “Pöh!” diye bağırdı.

Öyle bir hışımla kalktı ki, sandalyesi arkasından kaydı ve paldır küldür ilerledi. Barın yanından geçerken bir bira sürahisi kaparak, bariz bir şekilde eğlenmiş olan tavernacıya bir sikke fırlattı.i lk Katman’daki —yani Mirabar’ın Yeraltıkenti’nin en yüksek bölümündeki— binaları barındıran mağaraya çıkan Torgar etrafına bakındı. Yapılara ve onları içinde barındıran kayalara, kendisinin ve soyunun bir parçasıymış gibi hissedeceği kadar tanıdık olan kayalara baktı.

“Elastul bir salak,” diye fısıldadı. “Kral Bruenor ile cücelerinin dost olduğunu göremiyorsanız hepiniz salaksınız!”

Son sözlerinin tavernanın penceresine yaklaşan başkaLn özellikle de Shingles— tarafından duyulduğunun farkında olmadan uzaklaştı.

“Gayet ciddi,” diye belirtti başka bir cüce. “Bence gidecek,” dedi bir başkası.

“Pöh! içtiğiniz içkiden başka ne halt bilirsiniz ki?” diye onlara kabadayılandı Shingles. “Tabii içtiğiniz içkiyi de biliyorsanız!”

“Ben biliyorum!” diye haykırdı başka bir cüce karşı taraftan. “Öyleyse sanırım içtiğim içkiden yeterince içmiyorum!”

Bu sözler, tavernanın dört bir yanından kükreyiş dolu kahkahalar yükselmesine sebep oldu.

Shingles McRuff sadece hepsine sırıttı, fakat eski dostu ve cephe arkadaşı olan Torgar çoktan görünürden kaybolduğu halde pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Bunu yadsımasına ve Torgar'ın inkarına rağmen, Shingles dostunun Mirabar'ı terk etmek konusunda epey ciddi olduğu konusundaki ortak fikri çürütemezdi. Kral Bruenor ile Mithril Salonu'ndan cücelerin ziyareti, daha önceden siması olmayan bir düşmana sima kazandırmıştı ve Torgar ile diğer birçoğu o simayı bir dost olarak bellemişti. Belki de bir rakipti ama kesinlikle düşman değildi.

Elastul ile çoğunluğu insan olan diğer liderlerin Bruenor'a ve onun hikayelerini dinleyip Buzyeli Vadisi'nden gelen malları satın almak için kralın yanına giden cücelere yaptığı muamele Torgar ve diğer bir sürü cücenin hiç hoşuna gitmemişti.

O olaydan beri Shingles McRuff son zamanlardaki hadiseleri ve onların doğurabileceği daha büyük sonuçları ilk defa ciddi ciddi düşündü.

Düşüncelerinin kendisini aniden ve çoktan götürmüş olduğu yerden hiç hoşlanmamıştı.

"Suçluluk komik bir şey, değil mi?" diye oyuncu bir edayla sordu Delly Curtie Wulfgar'a, barbar at arabalarında kadının ve Colson'ın yanına döndüğünde.

"Suçluluk mu?" diye geldi şüpheci yanıt. "Yoksa sorumluluklarımı bilmem mi?"

"Suçluluk," diye yanıtladı Delly biraz olsun tereddüt etmeden.

"Bir aile kurarak, o aileyi korumanın sorumluluğunu üstlendim."

"peki etrafımız iki yüz dost cüceyle sarılıyken bana veya Colson'a ne olacağını sanıyorsun? Bizi yaban diyarda bir başımıza bırakmıyorsun, Wulfgar. Güvenli sınırlara doğru gidiyoruz. Tehlikeye doğru giden sensin!"

"Bunda bile sorumluluklarımdan kaçıyor—"

“Ah, bu muhabbete bir daha başlayayım deme,” diye yüksek sesle sözünü kesti Delly, etraftaki birkaç cücenin ilgisini üzerine çekerek. “Ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın. Yaşaman gereken hayatı yaşamalısın.”

“Bunca yolu benimle birlikte geldin…”

“Yaşamayı seçtiğim hayatı yaşadığım için,” diye açıkladı Delly. “Seni kaybetmek istemiyorum —hem de bir an olsun bile— ama eğer bütün gün benimle ve Colson’la birlikte oturmak için kalbinin sesine kulak vermezsen, zaten seni kaybetmiş olacağımı biliyorum. Gerçekten yüreğinden geçen buysa, bizimle Mithril Salonuna gel, aşkım ama eğer öyle değilse Bruenor ve diğerleriyle yola çık.”

“peki ya orada, senden uzaktanken ölürsem?”

Bu soru korkudan doğmuyordu, zira Wulfgar yollarda ölmekten korkmuyordu. O bir maceracı, bir savaşçıydı ve hayatında doğru yolu izlediğine inancını koruyabildiği sürece karşısına çıkacak her şeyi kabul edebilirdi.

Elbette ki yollarda savaş vermeden ölecek değildi! “Bunu her zaman düşünüyorum,” diye itiraf etti Delly, “çünkü gitmen gerektiğini biliyorum. Eğer yollarda ölürsen, Colson’ın babasıyla gurur duyacağını bil. İlk başta yüreğini değiştirmeyi, seni yanımda kalmaya ikna etmeyi düşündüm ama sen öyle biri değilsin. Bunu yüzünde— üzerine acımasız rüzgarlar eserken çok daha içten gülümseyen o yüzünce— görüyorum. Ben ve Colson, yolunun sonunda her ne akıbeti bulacaksan onu kabul edebiliriz, Beornegar oğlu Wulfgar ama kalbinin yolunu takip ettiğin sürece.”

Konuşurken ona yaklaştı, yerde oturan Wulfgar’ın yanına diz çöktü ve kollarını omzuna doladı.

“Oklardan birine benim adıma okkalı bir yumruk indir, tamam mı?”

Wulfgar, kadının kıvılcımlar saçan —Luskan’ın arka sokaklarında Arumn’un tavernasında çalışırken olduğundan çok daha parlak bir şekilde kıvılcımlar saçan— gözlerine bakarken gülümsüyordu. Yoldaki bir şeyler, temiz hava, maceralar ya da çocuk

kadının içine işlemişti ve Delly her geçen gün daha güzelleşmiş, daha eksiksiz, daha sağlıklı olmuştu.

Wulfgar kadını kendine çekip ona sıkıca sarıldı. Robillard'ın onu Luskan'ın merkezine bıraktığı ve ona iki seçenek sunduğu günü hatırladı: Güneye ve Delly ile Colson'ın yanındaki güvenli evine giden yol, ya da maceralarında dostlarına katılması için kuzeye giden yol. Delly'nin sözlerini, sesindeki sevgi ve takdirle dolu samimiyeti duyan Wulfgar, kuzeye gitmeyi seçtiğine hiç bu kadar memnun kalmamış ve kendisinden hiç bu kadar emin olmamıştı.

Ve eşi olan bu kadına daha evvel hiç bu denli aşık olmamıştı.

"Ona senin adına iki tane okkalı yumruk atarım," diye yanıtladı Wulfgar ve eğilip karısını öpmek için öne eğildi.

"Hayır," dedi Delly alaycı bir şekilde geri çekilerek. "Bir yumrukta onu uzağa uçurursun."

Delly artık geri çekilmedi ve adamın dudakları onunkileri buldu, nazikçe başlayan sonra daha ateşli bir şekilde devam eden uzun bir öpücüktü. Barbar ayağa kalktı ve zarif Delly'yi kolayca kaldırıp onu at arabalarının mahremiyetine doğru götürmeye başladı.

Derken Colson uyanıp ağlamaya başladı.

Wulfgar ile Delly'nin elinden sadece kahkaha atmak geldi.

*****

Thibbledorf Pwent sıçrayıp duruyor, hüsran ve hayal kırıklığını gayet iyi dile getiren bir dizi ses çıkarıyor; yanından geçtiği her taşı, hatta çok büyük olanlarını bile tekmeliyordu. Sert cüce acı hissediyorsa bile bunu göstermiyordu, sadece ardı arkası kesilmeyen küfürler arasında homurdanıyor ve inatçı çıkan kayaları tekmeledikten sonra birkaç kez tek ayak üzerinde sekiyordu.

En sonunda Pwent, Kral Bruenor'un etrafında dakikalarca küfürler ederek döndükten sonra bir anda durdu ve tıknaz ellerini beline koydu.

"Savaşmaya gidiyosunuz ve savaş benim ve oolarilarımın ait olduu yer!"

“Küçük bir ork grubundan ve birkaç devden intikam alnaya gidiyoruz,” diye düzeltti Bruenor. “Ona savaş bil denmez, hatta eğer Pwent ve oğlanları da orada olursa hiç denmez.”

“Bizim işimiz bu.”

“işinizi çok iyi yapıyorsunuz!” diye haykırdı Bruenor. Pwent’in gözleri genişledi.

“Höh?”

“Seni lanet olası salak!” diye azarladı Bruenor. “Bunun benim son seferim olduğunu anlamıyor musun?

Mithril Salonu’na döndüğümüzde tekrar kral olacağım. O ne sıkıcı bir makam öyle!”

“Ne diyosun be? Sen gördüüm en iyi kralsın…”

Bruenor elini kaldırıp abartılı bir bıkkınlık ifadesiyle onu susturdu.

“Yalancı elçilerle konuşmak, cicili bicili ahmak lordlar ve onların daha da cicili bicili ahmak kanlarıyla yemekler yemek..Önümüzdeki asırda baltamı kullanabileceğimi mi sanıyorsun sen?

Ancak o lanet drowların başka bir ordusu gelip kapımızı çalarsa! Şimdi elime bir şans, son bir şans geçti ve sen de o katil çetenle gelip tüm eğlencemi çalmayı düşünüyorsun. Seni dostum sanıyordum be!”

Bu sözler Pwent’in afallamasına sebep oldu ve bu durumu asla aklının ucundan bile geçmemiş bir ışık altında değerlendirmesini sağladı.

“Senin dostunum, Kral Bruenor,” dedi Pwent ciddiyetle, Bruenor veya herhangi birinin onu hiç görmediği kadar efendi bir tavırla. “Oolanlarımı Mithril Salonu’na götürcek ve orayı senin gelişin için hazırlıycam!”

Duraksayıp Bruenor’a kurnazca göz kırptı —ya da, en azından kurnazca göz kırpmaya çalıştı, zira Pwent’in bu hareketi sadece abartılı bir göz seğirmesi olarak çıkmıştı.

“Ayrıca umarım yakın bi zamanda dönmezsin,” diye devam etti Pwent, Bruenor’un ondan umduğundan çok daha büyük bir anlayışla. “Felbarrlı oolanlara saldıran tek bi küçük grup olabilir ama burayla oranın arasında başka küçük gruplar da bulabilirsiniz, hatta yuvaya dönerken daha fazlasına da rastlayabilirsiniz, iyi savaşlar, Kral Bruenor. Parlak salonlarını görmeden önce baltanı bin defa daha çentesin!”

Bruenor, cücenin sevgili dostları, Dagnabbit, Tred ve yirmi beş sert savaşçıdan oluşan grup; yüksek tezahüratlar, orklarla devlere ölüm sloganları ve Mithril Salonu ile Felbarr Kalesi arasındaki sonsuz dostluk sözleriyle birlikte ana gruptan ayrılıp kuzeye, dağlara doğru döndü. Cüceler kana susamış bir ırk değildi ama savaşları en nefret ettikleri düşmanları olan goblin türü ve dev soyu yaratıklara karşı olunca gayet iyi kutlama yaparlardı.

Dostlara gelince, hepsi de (hatta Regis bile!) bir kez daha maceralı yollara döküldükleri için kendilerini yenilenmiş ve tazelenmiş hissetmeye başladılar. Böylece o güzel sabah vaktinde, üzgQn olanlar sadece gitmek üzere seçilmemiş olanlardı.

Kara elf içi, es|<i zamanlarla yeni zamanlar bir araya karışmış gibiydi;son yıllarda hayatını bu denli zenginleştirmiş olan eski çetesiyle birlikte yollara dökülmüş, tehlikeli diyarlarda m;ıceraya çıkmıştı. Fakat artık hepsi de birbirlerini dahi jyj anlıyor ve birbirilerinin bu dünyada ait oldukları yeri biliyorlardı. Bugün gerçekten de gelecek vaatleriyle doluydu, Drizzt Do’Urden’in bilmediği şey ise, hayatının en acı dolu günlerin;, balıklama dalmak üzere olduğuydu.

KISIM İKİ

FARKINDA OLMADAN BİR DEVE BULAŞMAK

Ölmekten korkmuyorum.

İşte söyledim, kendime itiraf ettim. Ölmekten korkmuyorum, Menzoberranzan'dan çıkıp gittiğim günden beri bir kez olsun korkmadım. Sadece artık bu gerçeği tam anlamıyla takdir etmeye başladım ve bunun tek sebebi Bruenor Battlehammer adındaki çok özel bir dostum.

Dudaklarımdan böyle sözlerin dökülmesine sebep olan şey boş bir kibir değil. Bir cesaret gösterisi veya kendimi diğerlerinden daha üstün görme hevesi de değil. Bu, basit gerçeğin ta kendisi.

Ölmekten korkmuyorum.

Ölmek istemiyorum ve beni öldürmek için yapılan her türlü girişime karşı tüm gücümle savaşacağıma inancım tam. Zafer kazanma şansımın hiç olmadığı bir düşman kampına ahmakça saldırmayacağım —ki dostlarım sık sık beni bunu yapmakla suçluyor ve henüz hâlâ ölmemiş olmamız gerçeği bile onları bu fikirlerinden caydıramıyor. Hayır, birkaç asır daha yaşamayı umuyorum. O sonsuz yolculuğun her adımında etrafımda biricik dostlarımla birlikte sonsuza dek yaşamayı umuyorum.

Peki öyleyse neden ölümden korkmuyorum? Kendi irademle yürüdüğüm —gerçekten de yürümeyi seçtiğim—yolun tehlikelerle dolu olduğunu ve bir gün, belki de çok yakında, benim ya da arkadaşlarımdan birinin öldürülebileceği gibi son derece gerçek bir

olasılık taşıdığını biliyorum. Bariz bir şekilde, öldürülmek beni öldürecek olsa ve sevgili dostlarımdan birine zarar geldiğini görmek beni daha da kötü öldürecek olsa bile, baş koyduğum bu yoldan dönmeyeceğim. Onlar da dönmeyecek.

Artık nedenini biliyorum. Artık, Bruenor sayesinde, neden ölmekten korkmadığımı anlayabiliyorum.

Daha önceleri, korkusuz oluşumun sebebinin yüce bir varlığa, bir ilaha, ölümden sonra yaşama duyduğum inancımdan kaynaklandığın, sanırdım ve bu huzur verici umut hâlâ kalbimde mevcut. Fakat bu sadece denklemin bir kısmı. Dualar ile körlemesine inanca dayanan bu kısım, beni gerçekten hayatta tutan, bana yön gösteren, tehlikeli yoldaki her adımımı derinden gelen bir içsel sakinlikle atmamı sağlayan kesin bilgjjer gibi değil.

Ölmekten korkmuyorum, çünkü hem ruhen hem bedenen benden daha büyük'olan bir şeylerin, bir fikrin, bir inancın parçası olduğumu biliyorum.

Mithril Salonu'ndan uzağa giden bu yolu seçmesi konusunda Bruenor ile konuştuğumda sorumu gayet basit bir şekilde dile getirmiştim: "Eğer yolda öldürülürsen Mithril Salonu halkının hali ne olacak?"

Bana verdiği c&vap çol< daha oasJt ve barizdi: "Halleri, eve kaçıp saklandığımda olacağından çok daha iyi olacak!" İşte cücelerin bakış açısı bu —ve tüm liderlerinden bekledikleri şey de bu.

Kusursuz muhafız Pwent gibi aşırı derecede korumacı olanları bile, eğer Bruenor'a eksiksiz bir şekilde siper olup onu bir yere kapatırlarsa, Mithril Salonumun Kralı'm çoktan katletmiş olacaklarını yüreklerinin derinliklerinde biliyorlar. Bruenor bir teokrasiyle yönetilen Mithril Salonu'nun aslında, tahta çıkan cüce her kim olursa olsun, ondan Çok daha büyük ve üstü kapalı bir demokrasiye sahip, olduğunu biliyor. Bruenor kendinden önceki kralların savaşlarda trajik bir şekilde öldüğünü, kendinden sonrakilerin bu şekilde öleceğini ve arkalarında bıraktıkları cücelerin onun göçüşüne hazırlıksız yakalanacağını biliyordu. Ama kaçınılmaz gibi görünen bu gerçeğe karşılık olarak, en sonunda Mithril Salonu adındaki bu vücut, cenaze

küllerinin arasından tekrar yükselecekti. Daha evvel her ne zaman bir düşman bu mekanı tehditp> etmiş olsa liderlerin yaptığı üzere, Drowlar Mithril Salonu'na saldırdığında, Bruenor bir kral olarak güçlü ve sağlam durup saldırıda başı çekmişti. Matron Baenre'yi katleden ve o acımasız baltasındaki en iyi çentiği hak eden kişi bizzat Bruenor idi, onun adına savaşan bir başkası değil.

Bir cüce kralının sorumluluğu budur, zira bir cüce kralı, krallığın kraldan daha önemli olduğunu, klanın liderden daha üstün olduğunu, klanın varlığı için konulmuş prensiplerin doğru prensipler olduğunu ve kral veya avam fark etmeksizin tüm bireylerden daha yüce olduğunu anlamalıdır.

Eğer Bruenor buna inanıyor olmasaydı, eğer düşmanlarının gözlerinin içine dürüstçe ve kendi güvenliğinden korkmaksızın bakamasaydı, Mithril Salonu'nun kralı olmaya layık sayılmazdı. Tehlike baş gösterdiğinde saklanan bir lider, lider sayılmaz. Kendisinin eşsiz ve paha biçilmez olduğunu sanan bir lider ahmağın tekidir.

Ama ben bir lider değilim. Peki öyleyse bu durum, bana ve seçtiğim yola nasıl yansıyor? Zira adaletin, en iyi niyetlerin (bazen o niyetler yanlış yönlendirilse bile) ve benim için dürüstçe olan bir yol seçtiğimi yüreğimde hissediyorum. Yöntemlerimin (en azından benim için) doğru olduğuna inanıyorum ve yüreğimde bir an olsun buna inanmazsam, kendimi değiştirmek için büyük çaba sarf etmem gerektiğini biliyorum.

Bu yolda birçok sınav karşıma çıkıyor. Elbette düşmanlar ve başka fiziksel engeller var ama beraberinde yürek sancılarını da getiriyor. Umutsuzlukta kaybolmuşken, dostlarımı rahat bıraksınlar diye teslim olmak için Menzoberranzan'a geri döndüm ve yaptığım en büyük hatalardan biriydi, zira bu davranışım, benim için en kıymetli olan kadının neredeyse hayatına mal olacaktı. Kafası karışmış, hayattan bezmiş olan Wulfgar'ın grubumuzdan ayrılmasını izledim ve asla içinden çıkamayacağı bir karanlığa doğru ilerlediğinden korktum. Fakat o ayrılışın getirdiği ıstıraba rağmen, onun gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. „ Bazen yol üzerinde seçtiğimiz dönemeçlerin doğruluğundan emin olmak zor

gelir. Korkarım ki, ölen f//,/a'n"" görüntüsü sonsuza dek peşimi bırakmayacak, fakat hakikaten de farklı bir şey yapmamın imkansız olduğu gerçeğini de aklımdan çıkarmıyorum. Yarım asır önceki o kader günündeki hareketlerimin hazin sonuçlarını biliyor olsaydım dahi, sanırım aynı yolu seçer, kalbimin ve vicdanımın bana yaptırdığı şeyi yapardım. Zira benim veya herhangi birinin yapabileceği tek şey bu.

Zorlu yolculukta, vicdanımızın bize gösterdiği yönler, gozu kapalı güvenilecek cinsten olmasalar da, bulabileceğimiz en iyi yol tabelalarıdır.

Alabileceğim derin yaraları artık çok iyi bilmeme rağmen vicdanımın sesini takip edeceğim.

Zira doğru yolda ilerlediğimi bildiğim sürece, oldurulşem bile, en azından kısa bir zaman için Drizzt Do'Urden den daha büyük bir şeyin bir parçası olduğumu bilerek öleceğim.

Olmam gerektiği gibi olduğumu bilerek.

Hiçbir drow, hiçbir insan, hiçbir cüce bundan fazlasını isteyemez.

Ölmekten korkmuyorum.

—Drizzt Do'Urden

FELAKETİN EŞİĞİNDE

"Kaybolduk!" diye kükredi sarı sakallı cüce.i leri doğru tehditkar bir adım attı ve az kalsın, salınan, uzun sakalına takılıp düşecekti.

Neredeyse boynu olmayan, geniş omuzlu bir yaratıktı. Yüzü abartılı hatlarla doluydu: iri, uzun ve geniş bir burun; sarı bıyıklarının altında daha da belirgin görünen kocaman dişlere sahip bir ağız; geniş göz çukurlarının içinde, her ne zaman sinirli bir tavır takınsa daha da vahşi görünen çılgın, kara gözler. Ağır göğüs zırhı uyku tulumunun üzerinde olduğu halde, metalden ve dallı budaklı geyik boynuzlarından yapılmış olan kocaman miğferi kafasındaydı.

“Nasıl olur da kayboluruz, seni lanet ahmak?” dedi. “Tüm o kuşlar sana yön göstermiyor muydu?”

Ağabeyi olan diğer cüce omuz silkip acıklı bir, “Oooo,” sesi çıkarttı.

Kafasını eğdi ve bir cüceden beklenecek şekilde çizmeler değil de terlikler geçirmiş olduğu ayaklarına baktı. Sonra yakınlardaki bir taşı uzaktaki çalılara doğru tekmeledi.

“Beni oraya götürebileceğini söylemiştin!” diye kükremeye devam etti Ivan Bouldershoulder. “Bir kestirme mi? Evet, bizi buraya getiren lanet olası bir kestirme yoldu. Peki burası Mithril Salonu’na yakın mı? Hayır! Ama herhangi bir yere yakın ve sen haklısın, seni gidi aptal duurit, bizi buraya çok hızlı getirdin!”

Kabadayılanan cüce dimdik durup ve ezikler içindeki zincir yeleğini çekiştirip, sol omzundan sağ kalçasına kadar uzanan, üzerinde küçük arbalet okları bulunan palaskasını düzeltti.

“Tik, tık, tik, bom,” diye onu yüzüncü defa uyardı ağabeyi, he’r biri’ patlayıcı yağla dolu ufak bölmelere sahip olan o küçük arbalet oklarını göstererek.

Hiddetli Ivan, cevap olarak bir arbalet tabancası çıkarttı — Karanlıkaltındaki kara elflerin gözde silahının tıpatıp kopyasıydı ve onu Pikel’e doğrulttu.

“Bom sana denir, seni gidi aptal duurit!”

Pikel gözlerini devirdi ve hızla bir şeyler mırıldandı. Daha Ivan ona sesini kesmesini söyleyemeden önce, küçük bir ağaç dalı sarı sakallı cücenin ileri uzattığı eline doğru sarkıp bileğine dolandı ve Ivan’ı parmak ucuna kaldıracak şekilde yukarı çekti.

“Şu anda bu oyunu oynamak istemezsin,” diye uyardı Ivan. “ŞinKli olmaz.”

“Bom yok,” dedi Pikel sertçe, çocuğunu azarlayan bir anne gibi parmağını kaldırarak.

Elbette, çoğu zaman olduğu gibi son derece komik görünüyordu Yeşile boyadığı uzun sakalını ikiye ayırıp koca

kulaklarının arkasına atmış ve sırtının yarısına kadar uzanacak şekilde saçıyla birlikte örgü yapmıştı. Katmanlarla dolu, kalın bir iple beline bağlanmış ve kollarını iki yana açacak olursa aşağı doğru sarkacak derin ceplere sahip açık yeşil bir Cübbe giymişti.

Ivan' pek yakında suratına bir yumruk yiyeceğini ağabeyine belirtecek şekilde hafifçe güldü.

Pikel onu duymazdan geldi ve küçük kamp yerlerinin yan tarafına bir tencere dolusu sebze yahnisinin ateşin üzerinde kaynamakta olduğu yere doğru ilerledi. İki Carradoon adındaki küçük kasabanın üzerindeki dağlarda bulunan Yükselen Ruh Katedrali'nden ayrıldığından beri on günden uzun bir süre geçmişti.

Cüceler, Mithril Salonu'ndan Kral Bruenor Battlehammer'ın resmi taç takma töreninde Cadderly'yi eşi Danica'yı ve tüm katedral ahalisini temsil etme görevini kabul etmişlerdi. Ivan ile Pikel zaten yıllardır, vani Drizzt ile Cattibrie kayıp bir dostlarını bulma arayışıyla Yükselen Ruh'a uğradığından beri, gidip Mithril Salonu'nu ziyaret etmek hakkında konuşuyorlardı. Kartanesi Dağları'ndaki işler yoluna girdiğine ve Bruenor'un taç takması gibi büyük bir hadise yaklaştığına göre, bunu yapmanın tam zamanı gibi görünüyordu.

Kartanesi Dağları'ndan henüz çıkmış ve yolculuklarına yeni başlamışlardı ki, teoride ve pratikte bir druid olan Pikel, kardeşine uzun yolculuklarında onlara çok daha hızlı bir şekilde rehberlik edebileceğini söylemişti. Ne de olsa, her homurtusunu anlayan Ivan dışında kimseyle konuşamasa da hayvanlarla konuşabiliyordu. Hava değişimlerini yüksek bir başarıyla tahmin edebiliyordu ve Tikel'in cübbesinin uzun yenlerinden çıkarabileceği bir numarası daha vardı; bu, druidlerin anladığı bir nakil büyüsüydü ve bir ağaçtan girip miller ötedeki başka birinden çıkmak için ağaçların birbirine olan bağını kullanmaya dayalıydı.

Ivan ile Pikel bunu şimdiye kadar sadece bir kere yapmışlardı ve tüm bu yolculuğu son derecen doğadışı bulan Ivan epey söylenmişti. Kendilerini derin ve karanlık bir ormanda bulmuşlardı. İlk başta Ivan, Carradoon'daki Kartanesi Dağları'nın karşısında bulunan elf diyarı Shilimista'ya girdiklerini sanmıştı ama karanlık mekanda dolaşarak geçirdikleri tek bir günün ardından, hem Ivan hem de

Pikel, bu ormanın havasının, Elbereth ve raks eden halkı tarafından yönetilen o büyülü diyardan son derece farklı olduğunu fark etmişlerdi. Her neredeyse ve her ne ise, bu orman Shilimista'nın havadar korularından çok daha karanlık ve çok daha meşumdu. Sanki çok kuzeye gitmişler gibi, rüzgarın daha keskin bir ısırığı vardı.

“Beni indirecek misin.?” diye seslendi Ivan, kendisini yakalamış olan ağacın altından. “Hıhı.”

Ivan hafifçe kıkırdadı ve serbest kalan kolunu sıkışmış kolunun altından uzatıp arbalet tabancasını eline düşürdü. Hızla hareket edip silahı yüzüne doğru kaldırdı ve yay kirişini üst dişlerine takarak hazır konuma gelip klik edene kadar çekti. Sonra silahın kabzasını ısırıp ağzında tutarken aşağı uzanıp palaskasındaki küçük dartlardan birini çıkardı.

“Oooof,” diye uludu Pikel, kardeşinin ne yaptığını gördüğünde. Ateşin yanından küçük bir ağaç dalı çekti ve hızla bir şeyler mırıldanıp artık bunun bir “Şalala,” olduğunu ilan ederek kardeşine hücum etti.

Ivan sakince ve bilhassa dartı arbalete yerleştirdi ve silahı kaldırıp kendisini yakalamış olan dala doğrulttu. Fakat uluyan Pikel'in çok yakında olduğunu fark eden sarı sakallı cüce, silahı derhal indirip Pikel'e doğrulttu ve ateş etti.

Dart, Pikel'in havaya kaldırdığı tılsımlı sopaya çarpıp hedefi buldu ve patladı. Gözleri kör eden, sersemletici bir patlama Pikel'in saldırısını durdurdu ve afallamış cücenin, sağ tarafındaki sakallan ve saçından dumanlar tüterek, kolu hâlâ havada ama tılsımlı bir sopa yerine kömürleşmiş bir tahta parçası tutar bir halde olduğu yerde kalmasına sebep oldu.

“Oooo,” diye inledi druid cüce.

“Evet, sırada ağacın var!” diye söz verdi Ivan ve arbaletini tekrar ağzıyla tutup elini başka bir darta attı.

Pikel uçarak onu kıskaca aldı ve bu hareket gerçekten de bir uçan kıskaç oldu; z\ra birbirine dolanmış cüceler geriye doğru yaylanıp güçlü dal tarafından yukarı çekilerek, elbette ki, tekrar oldukları yere geri geldi.

Böylece ileri geri yaylanıp debelenmeye devam ettiler. Pikel arbalet tabancasını ve Ivan'ın savrulan kolunu yakalamıştı ve gerçek bir basar veremeyeceği kadar birbirilerine dolanmış olmalarına rağmen Ivan Pikel'e yumruklar savur—
uyordu. Bütün bunlar olup biterken güçlü ağaç dalı hâlâ sıkı sıkıya tutuyor ve debelenen iki cüce ileri geri savrulurlarken sadece hız kazanmalarına yarıyordu.

Bu yükselişlerden birinin en yüksek noktasına varmak üzereydiler ki, Pikel'in tılsımı bozuldu ve ağaç dalı, Bouldershoulderlar'dan oluşan bir gülleyi havaya yükseltti ve aynı anda çıkan bir "oof!"s esiyle yere kapaklanıp yuvarlanmalarına sebep oldu.

Yuvarlanarak ateşin çok yakınından geçtiler ve Ivan burnunun ucunu yaktığında cıyakladı. Pikel'in inşa etmiş olduğu küçük çadıra çarparak etrafa ince dallar saçtılar. Bir ara Pikel başka bir tılsım yapmak için mırıldanmasına yetecek kadar uzaklaşmayı başardı, fakat Ivan güçlü elini ağabeyinin ağzının üzerine attı. Pikel derhal ısırdı.

Bu boğuşma dakikalar boyunca sürebilirdi Bouldershoulder kardeşler söz konusu olduğunda çoğunlukla sürerdi— ama alev çukurunun yanından gelen pes bir bırıltı, yuvarlanan iki cücenin, bir diğerini yumruklamaya hazır bir şekilde yumruklarını kaldırmış bir halde anında durmasına sebep oldu. Yerde yatan kardeşler aynı anda yüzlerini çevirdiklerinde, kocaman bir kara ayının sıcak sebze yahnisini pençelediğini gördüler, Ivan Pikel'i üzerinden ittirip ayağa fırladı.

"Moradin'e şükür!" diye haykırarak etrafına bakınıp kudretli baltasını aradı. "Bana yeni bir kürk çıktı!"

Pikel'in feryadı gece göğünü yaydı ve yüzlerce metre etrafta olan tüm gece kuşlarını susturdu.

"Kapa gaganı!" diye emretti Ivan.

Yana doru koşturup silahına bakındı ve yanından geçerken ağabeyinin yeniden bir şeyler mırıldandığını duydu. Ivan, ağabeyinin

yine nispeten zararsız ama kesinlikle can sıkıcı bir doğa numarasından nasibini alacağını sandı.

Heyecanlı Ivan baltasını eline aldığında ateşe döndü… ve Pikel'i, halinden gayet memnun olan ayının önünde, gür kürküne rahatça yaslanmış bir halde otururken buldu. "Bunu yapamazsın," diye inledi Ivan.

"Hee, hee, hee."

Ivan hırlayarak kolunu kaldırdı ve baltasını çimlere fırlattı.

"Lanet Cadderly," diye söylendi, zira Ivan'a göre, Pikel'i bir canavara dönüştüren kişi Cadderly idi.

Her şeyden önce, vahşi bir hayvanı —Percival adını taktığı beyaz bir sincabı— ilk evcilleştiren Cadderly idi. Bunu örnek alan Pikel, edindiği dostlarla Yükselen Ruh Katedrali'nde, özellikle de Cadderly ile Danica'nın çocukları arasında şöhret salmıştı —tabii tüm bunların utanç verici olduğunu düşünen Ivan için bu kötü bir şöhretti. Bugüne kadar bu dostlar arasında, kocaman bir kartal, bir çift kel kafalı akbaba, bir gelincik ailesi, üç tavuk ve Bobo adındaki inatçı bir eşek vardı.

Şimdi de başlarına bir ayı çıkmıştı. Ivan iç geçirdi.

Ayı hafifçe homurdandı ve yana devrilerek zemine rahatça kurulduktan sonra neredeyse anında horlamaya başladı. Pikel de öyle.

Ivan daha da derinden iç geçirdi.

"Övgüye gerek yok, hayır," dedi gnom Nanfoodle. Küçük kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve iri ayaklarından biri tedirginlikle yere vuruyordu, "ama övgüden memnun olurum, evet!"

Bir metre on santimden daha uzun olmayan boyu, uzun, sivri ve çarpık burnu ve kulaklarının yanından uzanıp ta arkaya kadar giden yarım daire şeklindeki gür beyaz saçları haricinde kel olan kafasıyla, Nanfoodle hiç de heybetli bin değildi. Fakat yine de, Kuzey Diyarı'ndaki en meşhur simyacılardan biriydi ve Elastul ile Shoudra Stargleam bu gerçeği gayet iyi biliyorlardı.

Mirabar Markisi, yüzünde kocaman ve samimi bir gülümsemeyle alkışlamaya başladı, zira Nanfoodle ona özel işlemden geçirilmiş, sadece on gün önce madenlerden alınan bir cevherin eritilmesi ve şekillendirilmesiyle yapılmış bir metal parçası getirmişti.

Usta gnomun icat ettiği formülle kaplanmış olan bu plaka, aynı hammaddeden yapılan diğer mallardan daha güçlüydü.

Yan tarafta duran Asa Taşıyıcısı, farklı metal işlemelerini inceleme işine kendini öyle kaptırmıştı ki, alkışlamadı. Fakat gnoma doğru takdirle başını salladı ve Nanfoodle bunu memnuniyetle kabul etti. İkisi çok iyi dostlardı ve bu dostlukları Elastul'un (çoğunlukla Shoudra'nm tavsiyeleri üzerine) Nanfoodle'ı işe alıp buraya getirmesinden öncesine dayanıyordu.

"Metaller için bulduğun yeni işlemle, yaptığımız mallar Kuzey'in en iyi malları olacak," dedi Elastul.

"Şey…" Gnom tereddüt etti. "Eskiden olduklarından daha iyi olacaklar ama…"

"Ama? Burada 'ama' olamaz Nanfoodle. Asa Taşıyıcısı Shoudra'nm güvenceye alması gereken kontratlar var ve son yıllarda kaybettiğimiz ticaret bağlantılarının çoğunu yeniden kazanmamız için en iyisi gerekli —sadece daha iyisi değil, en iyisi!"

"Rakibimizin cevherleri daha kaliteli ve teknikleri kusursuz," diye açıkladı Nanfoodle. "Benim işlemim malların gücünü ve dayanıklılığını epey arttıracaktır ama Mithril Salonu'nun cevherlerini gölgede bırakacağından şüpheliyim."

Elastul tahtına çöküverdi ve elleriyle tahtın kollarını kavradı.

"Ama ilerleme kaydettik!" dedi Nanfoolde büyük bir hevesle, bu hissin markiyi de etkileyeceğini umarak. Ama etkilemedi.

"Bunun, simya işlemleriyle kayda değer bir ilerlemenin ilk kat edilişi olduğuna inanıyorum," diye ekledi Shoudra Stargleam ve gizlice Nanfoodle'a göz kırptı. "Çoğu simyacının acayip iddialarına rağmen, doğası itibarıyla büyülü olmayan pek az gelişme oldu — hayır, daha doğrusu hiç gelişme olmadı.

“Ve her türlü gelişmenin faydası olacaktır,” diye devam etti Shoudra. “Mirabar ile Mithril Salonu arasında bir seçim yapmanın eşiğinde olan birçok eski müşterimiz var ve eğer fiyatımızı arttırmadan kalitemizi yükseltebilirsek, sanırım birçoğunu bize çekebilirim.”

Elastul bu sözler üzerine biraz neşelenmeye başladı, hatta başıyla onaylayacak oldu, fakat Nanfoodle, “Şey..” diye söze karıştı.

“Şey mi?” diye şüpheyle sordu marki.

“Bu çözelti için gerekli olan adamantit tabakaları pek ucuz değil,” diye itiraf etti gnom.

Elastul kafasını ellerinin arasına gömdü. Onun arkasında duran dört Çekiç askeri homurdanarak küfür ettiler.

“Adamantit mi kullanıyorsun?” diye sordu Shoudra. “Kurşunla deney yaptığını sanıyordum.”

“Öyleydi,” diye yanıtladı gnom. “Ama katkı maddesi olarak ana çözeltiye karışan formül kurşunla elde ediliyordu.” Omuz silkti. “Ama ne yazık ki, bu sadece malın kalitesini düşürdü.”

“Dur bakalım,” diye emretti Elastul acı ve bariz bir alaycılıkla. Marki tahtında doğruldu ve sanki bir anda her şeyi anlamış gibi parmağını gnoma doğru uzattı. “Metalleri birbirine karıştırmanın bir yolunu buldun yani? Bunu yaparken daha güçlü metal kullanırsan daha iyi mal elde ediyorsun ama daha ucuz metal kullanırsan daha zayıf mal elde ediyorsun, öyle mi?”

“Evet, Marki,” diye itiraf etti Nanfoodle, bu sert iğneleme karşısında kocaman kafasını öne eğerek.

“Alaşımları hiç duydun mu, sevgili Nanfoodle?” “Evet, Marki.”

“Çünkü bir an onları baştan keşfettin sandım.” “Evet, Marki.”

“Sana ne kadar para ödüyorum?”

“Yeterli,” diye söze karıştı Shoudra Stargleam, markinin yanına gelip adamı yatıştırmak için elini önkoluna koyarak. “Bu, büyük bir kârın ilk adımı olabilir. Eğer Nanfoodle’ın tekniğinde pahalı olan işlemi azaltırsak, bu durum hiç de kârsız sayılmaz. Her açıdan,

kazanç vaat eden bir yoldaki ilk adımımız gibi görünüyor. Ben derim ki, bu iyi bir başlangıç!”

Kadının coşkusu gnomun biraz daha dik durmasını sağladı ama Marki Elastul buna cevap olarak alayla sırıttı.

“Pekala, ne açıdan bakarsak bakalım, iyi yürekli Nanfoodle,” dedi, “bütün bu işlem sırasında benim gönlümü hoş tutmak için zamanımı ve paramı boşuna harcama. İşinin başına dön ve çok büyük bir ilerleme kaydetmeden geri gelme.”

Gnom hafifçe reverans yapıp odayı hızla terk etti. O gittiğinde Marki Elastul hüsran dolu, yüksek bir sesle kükredi. “Simya övünülecek bir bilimdir,” dedi Shoudra.

Geçmişte birçok defa tekrarladığı bir tavsiyeydi bu.

Elastul simyacı takımına büyük meblağlar ödüyordu ve gerçekten de şimdiye kadar tek duydukları ilerleme belirtisi de buydu.

“Bu böyle olmaz,” dedi marki asık bir suratla, sanki tüm hiddetini kükreyişiyle atmış gibi. “Kral Bruenor şehrimize gelip karmaşa çıkarıyor. Bizi hem cevherleriyle, hem de tavırlarıyla alt ediyorlar.

“Bu böyle olmaz.”

“Mithril Salonu’nun kaliteli ve pahalı cevherine ihtiyaç duymadan ürettiğimiz tüm mallar için pazar payımız hâlâ güçlü,” diye hatırlattı Shoudra. “O mallar, yani çapalar ve sabanların, menteşeler ve teker şeritlerinin sayısı kılıç ve göğüs plakalarından çok daha fazla. Mithril Salonu sadece yaptığımız işin bir kısmını baltaladı.”

“Bir madenci şehrini tanımlayan kısmını baltaladı.”

“Gayet doğru,” diye hemfikir olmadan edemedi Shoudra ama sadece omuz silkti.

Komşuları olan cüce kalesinin dönüşü konusunda hiç de o kadar heyecanlanmamış ama Battlehammer Klanı’nın, mekanın kendilerinden önceki sakinleri olan şeytani gri cücelerden daha iyi komşular olduğunu düşünmüştü.

“Güçleri artıyor,” dedi Elastul ve Shoudra’dan çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Efsane Kral Bruenor şimdi onlara geri dönüyor.”

“Kral Gandalug Battlehammer da epey meşhur biriydi,” diye alaycı bir şekilde yanıtladı Shoudra.

“Asırlar öncesinden dönmesiyle falan.”

Elastul her sözle birlikte kafasını sağa sola salladı. “Bizim zamanımızda mekanı tekrar ele geçiren Bruenor kadar değil. O garip dostları ve cesur klanıyla, Bruenor kuzey diyarına yeniden şekil verdi ve korkarım ki onun dönüşü kayda değer bir olay. Bruenor tekrar tahta çıktığında, kalkınmak için ihtiyaç duyduğumuz o kontratları imzalatmakta daha da zorlanacaksın.”

“Hiç değil.”

“Bu işi şansa bırakmak istemiyorum,” diye çıkıştı Elastul. “Sadece şöhretiyle şehrimizi nasıl sarstığına şahit oldun. Sadece geçerken şöyle bir uğradı ve cücelerin yarısı ona övgüler yağdırıyor. Hayır, buna tahammül edemem.”

Arkasına yaslandı ve parmağını büzdüğü dudaklarının üzerine koydu. Sanki aklında kurnazca bir plan oluşuyormuş gibi, yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Shoudra ona merakla baktı ve, “Bunu düşünüyor olamazsınız…” diye söze başladı.

“Mithril Salonu’nun şöhretinin biraz düşmesinin yolları var.”

“Yolları mı?” diye sordu Shoudra duyduklarına inanamayarak.

“Burada Kral Bruenor ile dost olmuş cücelerimiz var, öyle değil mi? Şu anda kendilerini Mithril Salonu’nun Kralı’nın dostu olarak addeden cücelerimiz var ve o da onları dost kabul ediyor.”

“Torgar Mithril Salonu’na sabotaj yapmayı kabul etmeyecektir,” diye mantık yürüttü Shoudra, adamın mantığının nereye gittiğini gayet iyi fark ederek.

“Eğer farkında olmadan yaparsa kabul edecektir,” dedi Elastul gizemli bir şekilde ve Nanfoodle’ın yalan yanlış haberlerle ilk

gelişinden beri markinin yüzündeki gülümseme son derece büyük ve içtendi.

Shoudra Stargleam adama şüpheyle baktı. Markinin kurnazca komplo kuruşuna sıkça tanık olmuştu, zira tahtının üzerinde zamanının büyük bir kısmını bunu yapmakla geçiriyordu. Fakat neredeyse her zaman, bu sadece dileklere dayalı düşüncelerden ibaret oluyordu. Kabadayılığına, dahası her zaman ardında duran dört Çekiç askerinin kabadayılıklarına rağmen, Elastul esasında bir hareket adamı değildi. Elinde olanı korumak ve onu güvenli, emin bir yolla geliştirmek istiyordu —mesela simyacılar kiralaması buna bir örnekti— fakat işi bir adım daha ileri götürüp Mithril Salonu'nu sabote etmeye girişmek suretiyle bir savaş başlatmayı göze alması kesinlikle adamın tarzı değildi.

Fakat Shoudra bunu izlemenin son derece eğlendiri olduğunu kabul etmek zorundaydı.

ÇÜNKÜ BU İŞİ BÖYLE YAPARIZ

Tred McKnuckles şimdiye kadar bu kadar acı verici bir manzara görmemişti. Ona göre Tıkırdayan Ökçeler Kasabası'nın halkı ona ve Nikwillig'e cömertçe davranıp onlarla ilgilenmiş, hiç ilgileri olmadığı bir çatışmaya karışmakla kendi güvenliklerini tehlikeye atmıştı. Kasabalarına gelmekle bu akıbeti onlar için hazırlayan kendisi ile Nikwillig olmuştu ve kasabalılar uzaktaki bir kaleden gelen bir çift cücenin umabileceğinden çok daha kibar ve açık yürekli davranmışlardıŞimdi de bunun bedelini ödemişlerdi.

Tred küçük köyün yıkıntıları arasında, harap olup yanmış evlerin ve cesetlerin arasında yürüdü. Bir cesedin üzerine üşüşmüş leşçi kuşları kovaladıktan sonra acıyla gözlerini kapadı. Onu buraya getiren zorlu yolun bitkinliğini dinlenerek üzerinden attıktan sonra gözlerini ilk açışında karşısında gördüğü şefkat dolu yüzlerden biri olan bu kadını tanımıştı. .

Bruenor Battlehammer, cücenin kederli hareketlerini inceledi ve Tred'in yüzündeki ifadeyi fark etti. Daha evvelden yüzünde bir intikam ifadesi vardı —cücenin kervanı saldırıya uğrayıp yok edilmiş ve Tred dostlarıyla kardeşini yitirmişti. Cüceler bu çeşit trajedileri,

varoluşlarının kaçınılmaz gerçekleri olarak kabul edebilirdi. Genellikle yaban diyarların sınırlarında yaşar ve neredeyse her zaman bir çeşit tehlikeyle karşı karşıya olurlardı ama Tred'in sert, yaşlı yüzündeki bakış farklıydı. Boyun eğmiş gibiydi, bir şekilde daha fazla acı duyuyormuş gibi.

Bu karmaşa dolu duygu karışımında büyük miktarda vicdan azabı vardı. Tred ile Nikwillig, çaresiz yolculukları sırasında "fıkırdayan Ökçeler'e gelmişlerdi ve bunun sonucu olarak kasaba ortadan kalmıştı.

Öylece, vahşi bir şekilde ortadan kalkmıştı.

Tred için için yanan cesetlerin arasında ilerlerken yüzündeki hüsran ve suçluluk duygusu barizdi, özellikle de bol sayıda ork cesetlerinden birinin yanına her ne zaman gelse yüzünün ortasına okkalı bir tekme indirmesinden belli oluyordu.

"Sence sayıları kaçtır?" diye Drizzt'e sordu Bruenor, drow yakındaki kırlarda izleri kontrol etme ve Tıkırdayan Ökçeler'de neler yaşandığına dair daha iyi bir ipucu bulma işinden döndüğünde.

"Bir avuç dolusu dev," diye açıkladı drow. Uzaktaki çıkıntıyı işaret etti. "İzlere ve geriye kalan taş yığınlarına bakarak yaptığım tahmine göre üç ila beş arası." "Yığınlar mı?"

"Saldırı için iyi hazırlanmışlar," diye mantık yürüttü Drizzt. "Sanırım devler gecenin karanlığında köyün üzerine kayalar yağdırıp savunmalarını yumuşatmışlar. Uzun bir süre devam etmiş, en azından saatler boyunca."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Surların çabucak tamir edildiği bazı yerler var—tabii bir kez daha yıkılmadan önce," diye açıkladı drow. Köyün uzak bir noktasını işaret etti. "Şurada bir kadın bir kayanın altında ezilmiş, fakat kasaba halkı taşı kaldırıp onu çekerek uzaklaştıracak zamanı bulmuş. Bombardıman devam ederken, bir grup çaresizlikle köyü terk etmiş ve devlerin olduğu yere gizlice sokulmaya bile çalışmış." Dev izlerini ve taş yığıntını bulduğu çıkıntı şeridinin yamacındaki kaya heyelanını 'Şaret etti. "Pusuya yatmış bir ork güruhu olduğu için asla devlere yaklaşamamışlar."

“Kaç tane?” diye sordu Bruenor ona. “Bir avuç dolusu dev diyorsun, peki köye kaç ork saldırdı?”

Drizzt enkaza, insan ve ork cesetlerine baktı.

“Yüz,” diye tahmin etti. “Belki daha az, belki daha fazla ama bu sayının civarında. Savaş alanında yalnızca bir düzine kayıp vermişler ve bu da bana köylülerin feci şekilde sayıca az olduğunu gösteriyor. Devlerin fırlattığı kayalar çoğunu öldürüp savunma mevkilerini kesinlikle yıkmış. Köyün savaşan gücünün üçte biri çıkıntıdaki devler tarafından katledilmiş ve burayı korumak için sadece yirmi kadar güçlü ve cesur köylü kalmış.

Devlerin dövüşe katıl.nak için kasabaya indiğini bile düşünmüyorum.” Dudakları sımsıkı kesildi ve sesi çok daha ciddileşti. “Buna gerek kalmamış.” “Onlara bunu ödetmeliyiz, biliyorsun değil mi?”

Drizzt başıyla onayladı.

“Yüz kadar diyorsun demek?” diye devam etti Bruenor etrafına bakınarak. “Bizden dörde bir oranında sayıca üstünler.”

Cüce dönüp drowa baktığında, Drizzt rahatça, ellerini kemerindeki palalarının kabzalarına dayamış, yüzünde hem sert, hem hevesli bir ifadeyle dururken gördü —Bruenor ve drowu tanıyan diğer herkesin içine hem biraz korku, hem de macera heyecanı salan bir bakıştı bu.

“Dörde bir mi?” diye sordu Drizzt. “Birliğimizin yarısını Pwent’e ve Mithril Salonu’na yollamalısın… sadece savaşı biraz daha ilginç kılmak için.”

Bruenor’un yıpranmış, yaşlı yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Ben de öyle düşünüyordum.”

*****

“Sen kralsın, lanet olası! Bunun ne demek olduğunu bilmiyor musun?”

Bruenor’un orkları ve devleri yakalayıp hem kasabaya uern deTred’in kervanına yaptıkları saldırının öcünü alacaklarını ilan

etmesine Dagnabbit'in verdiği, hiç de hevesli olmayan tepki, cüce kralı için sürpriz değildi. Dagnabbit bütün bu hadiseyi, Bruenor'un atanmış koruyucusu olan mevkinin çerçevesinden görüyordu —ve Bruenor bazı zamanlarda kendi kararlarından korunmaya ihtiyacı olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ama ona sorulacak olursa, bu o zamanlardan biri değildi. Krallığı Tıkırdayan Ökçeler'den birkaç günlük kolay bir yolculuk ötedeydi, ayrıca yöreyi orklar ve serseri devlerden temizlemeye yardımcı olmak onun sorumluluğu ve özel zevkiydi.

"Kral olmak demek, aynı zamanda o lanet orkların dağlardan inip krallığımın çevresindeki halkı katletmesine izin veremeyeceğim anlamına da geliyor!"

"Orklar ve devler," diye hatırlattı Dagnabbit. "Küçük bir ordu. Buraya bu amaçla gelme—"

"Buraya Tred'in yoldaşlarını öldürenleri öldürmeye geldik," diyerek sözünü kesti Bruenor. "Bana ikisinin de aynı grup olması muhtemel görünüyor."

Yan tarafta duran Tred başıyla onayladı. "Sandığımızdan daha büyük bir grup," diye karşı çıktı inatçı Dagnabbit. "Tred yirmi ork ve bir iki tane dev olduğunu söylemişti ama bu kasabayı yıkanların sayısı daha fazlaydı! Bırak beni geri dönüp Pwent ile oğlanlarını, ayrıca en iyi dövüşçülerimden yüz tanesini alayım, ondan sonra gidip o lanet orklarla devleri haklarız.

Bruenor Drizzt'e baktı. "O zamana kadar izleri soğur mu?" diye sormaktan çok yalvardı.

Drizzt başıyla onaylayıp, "Ayrıca yamaçlarda bir ordu dolusu cüceyle yürürken baskın yapma avantajı bulamayız." dedi.

"Sizin şu orklarınızla devlerinizi gebertecek bir ordu gayet işe yarar," dedi Dagnabbit.

"Ama onların seçtiği bir savaş alanında," diye karşılık verdi Drizzt. Bruenor'a baktı, fakat cüce kralın ikna edilmeye ihtiyacının olmadığı barizdi. "Gidip bir ordu getirirsen belki de düşmanlarımıza gidecek yeni bir iz bulabiliriz. Evet, onları mağlup ederiz ama bizim

geldiğimizi görürler. Hücumumuz sırasında kafamıza devlerden taşlar yağar ve tahkimatlı savunmalara karşı saldırmak zorunda kalırız —kaya duvarlarının arkasına veya daha da kötüsü, zor ulaşılıp kolay korunan uçurum kenarlarına. Eğer şimdi peşlerinden gidip onları kolayca ve pusuya düşürerek avlarsak, kendi istediğimiz savaş alanını seçip hazırlayabiliriz. O takdirde uçan kayalar ve korunan çıkıntılar olmaz, tabii onları biz koruyor olmazsak."

"Biraz eğlenmek istiyor gibisin," diye kurnazca belirtti Cattibrie ve Drizzt'in gülümsemesi bunu inkar edemeyeceğini gösteriyordu.

Dagnabbit itiraz edecek oldu ve bu konuda itiraz etmek onun göreviydi ama Bruenor yeterince dinlemişti. Kral elini kaldırıp kumandanını susturdu.

"Git de izi bul bakalım, elf," diye buyurdu Drizzt'e. "Dostumuz Tred ork kanı dökmek istiyor. Cüce cüceye! Ona bunu borçluyum."

Tred'in yüz ifadesi, bu tartışmanın istediği şekilde sonuçlanmasına duyduğu takdiri gösteriyordu.

Dagnabbit bile bu kararı kabul etmiş gibiydi ve daha fazla bir şey söylemedi. Drizzt Cattibrie'ye doğru döndü.

"Gidelim mi?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım. Kedini de getirecek misin?"

"Pek yakında," diye söz verdi Drizzt.

"Regis ile ben sizinle Bruenor arasındaki bağlantıyı kurarız," diye ekledi Wulfgar.

Drizzt başıyla onayladı. Avdaki görevleri konusunda herkesin kendi yerini bu kadar iyi anlaması ve grubun ahenk içinde çalışması, Bruenor'un kararı konusundaki kendine güvenini arttırdı.

Aslında Bruenor bu morale ihtiyaç duyuyordu. Derinlerde bir yerlerde, bunu kendi bencil ihtiyaçlarından dolayı yaptığı, dostlarını ve tebaasını, yolun sonunda kendisini bekleyen devlet adamı hayatından korktuğu, hatta tiksindiği için çaresiz bir duruma sokmak üzere olduğu konusunda yakasını bırakmayan bir his vardı.

Ama hevesle hazırlık yapmaya başlayan yetenekli ve deneyimli dostlarına bakan Bruenor, bu şüphelerin çoğunu omzunu silkeleyerek üzerinden attı. Bu işi hallettiklerinde, tüm orklar ve devler öldürüldüğünde veya derin deliklerine kaçırıldığında, gidip Mithril Salonumda tahtına çıkacak, aldıkları zaferi ise kim olduğu ve kim olmak istediğinin bir hatırlatıcısı olarak kullanacaktı.

Kesinlikle sıkıcı bürokratik meseleler, ağırlaması gereken soylu konuklardan oluşmuş uzun bir kuyruk olacaktı ama aynı zamanda macera da olacaktı. Gauntlgrym'in sırlarını düşünen Bruenor kendine en azından bu kadarını söz verdi. Açık yollara koyulup rüzgarı kızıl sakallarında hissetmek için zamanı da olacaktı. Kendine sessizce bu sözü verirken gülümsedi.

Dilediği şeyin gerçek olmasının, belki de her şeyden daha kötü olabileceğinden bihaberdi.

“Her taraf kaya dolu ve sayıları fazla olsa bile izlerini sürmek zor olacak,” diye belirtti Drizzt, Cattibrie ile birlikte yıkılmış köyün kuzeyindeki kayalıklı bayırlara çıktıklarında.

“Ya da olmayacak,” diye yanıtladı kadın, Drizzt'e yanına gelmesini işaret ederek.

Kadının yanına geldiğinde Cattibrie yerdeki koyu gri taşı ve pürüzsüz yüzeyindeki kırmızı lekeyi işaret etti. Drizzt bir dizinin üzerine çöküp deri eldivenini çıkarttı ve parmağını bastırıp gülümseyen yüzünün önüne kaldırdı.

“Yaralıları var.” … “Yaşamalarına izin veriyorlar,” diye belırtt Cattibrie.

“Görünüşe bakılırsa medeni bir ork grubuymuş.”

“Bizim avantajımıza,” dedi Drizzt. Sozunu bitirdi ve dönüp baktığında köşeyi dönen iri bir sıluetgordu “Cüceler yola çıkmaya hazır,” diye bildirdi Wulfgar. “Biz de onlara yürüyecekleri bir yol bulduk,” dedi Cattibrie, taşı işaret ederek.

“Ork kanı mı, yoksa esir kanı mı? diye sordu Wulfgar. Bu soru Drizzt ile Cattibrie'nin gülümsemelerini yüzlerinden siliverdi, zira ikisi de böylesine nahoş bir ihtimali düşünmemişti..

“Tahminimce ork kanıdır,” dedi Drizzt. Köyde hiçbir merhamet izine rastlamadım, fakat eğer durum dediğin gibiyse çabucak yola koyulalım.”

Wulfgar başıyla onaylayıp uzaklaştı ve Regıs e işaret verdi. Buçukluk ise bu işareti Bruenor, Dagnabbit ve diğerlerine iletti.

“Gayet rahat görünüyor,” diye belirtti Cattibrie, Wulfgar yanlarından ayrılıp cüce taburunun ilerisindeki yerini aldığında. . :

“Yeni ailesi onu mutlu ediyor,” diye yanıtladı Drizzt. “Ahmaklığı için kendini affetmesine yetecek kadar hem de.”

İlerlemeye başladı ama Cattibrie onu kolundan yakalayıp kendine çevirdi. Drow, kadının yüzünde ciddi bir bakış olduğunu gördü.

“Yeni ailesi onu, ikimizin burada beraber avlandığımızı gördüğünde acı duymayacağı kadar mutlu ediyor.”

“Öyleyse günün birinde Wulfgar’m kaderini paylaşabileceğimizi umalım,” diye yanıtladı Drizzt kurnaz bir sırıtışla. “Pek yakında.” .

Bundan sonra yürümeye başladı ve puruzlu kaya yüzeyleri üzerinde öylesine rahat ve zarif bir şekilde ilerliyordu ki, Cattibrie ona yetişmeye çalışmadı bile. Avlanma tekniklerini biliyordu. Drizzt yüksek bir noktadan diğerine gidip 0na sürekli olarak yön gösterir, bu sırada kendisi de onun izini dikkâtle takip ederdi. Kadının kendi gözleri önündeki taşlara odaklanmışken, drow onun etrafı kollayan gözleri olurdu.

“Kedini çağırmakta fazla gecikme!” diye ona seslendi kadın ve drow elini sallayarak ona cevap verdi.

Kan izlerini takip etmek gayet kolay olduğundan saatler boyunca hızla ilerlediler ve kanın kaynağını —patikanın yan tarafında yatan ölü bir orktu ve ikilinin gönlüne su serpmişti— bulduklarında devam eden izler bariz bir şekilde önlerinde uzanmaktaydı. Dağlar arasından geçen pek fazla patika yoktu ve önlerinde uzanan bu yolun dışındaki zemin, uzun bacaklı ayaz devleri tarafından dahi aşılamayacak derecede engebeliydi.

Ana grupla aralarındaki bağlantıya işaret verdiler ve cüceleri bekledikten sonra orada kamp kurdular.

“Eğer patika yakında ayrılmazsa, onlara iki gün içinde yetişiriz,” diye Bruenor’a söz verdi Drizzt, akşam yemeklerini yerlerken. “Ork üç gün önce ölmüş ama düşmanlarımız ne hızlı ilerliyor, ne de belli bir amaçları var. Sandığımızdan daha yakın olabilirler, hatta daha alçak zeminde başka avlar bulma umuduyla geri dönmüş bile olabilirler.”

“işte bu yüzden muhafızları iki katına çıkarttım, elf,” diye yanıtladı Bruenor, ağzı yemekle doluyken. “Yüz ork ve bir avuç dolusu devin beni uykumda yakalamasını istemiyorum!”

Drizzt, yüz ork ve bir avuç dolusu devi tam olarak bu şekilde bulmayı planlıyordu.

Ertesi gün yollarına devam ettiler. Drizzt ile Cattibrie, kendilerinden önce geçenlerin bıraktığı bolca ize —mesela alçak, çamurlu bir koyaktaki bol sayıda ayak izi gibi—rastladılar. Onlara yol göstermenin yanı sıra, karşılarına çıkan işaretler aynı zamanda Drizzt’in düşman birliğinin sayısı konusunda yaptığı tahmini de doğruluyordu.

Drow ile Cattibrie arayı hızla kapattıklarının ve orklarla devlerin kendilerini gizlemek veya herhangi bir takibe karşı arkalarını kollamak konusunda hiç çaba sarf etmediğinin farkındaydılar.

Bunu neden yapsınlardı ki? Vahşi Sınır’daki diğer tüm köyler gibi Tıkırdayan Ökçeler de münzevi bir yerdi. Normal koşullar altında, köyde yaşanan eksiksiz felaket ve yıkımın haberleri, yolculuğun daha kolay olduğu yaz zamanında bile ongünler veya aylar boyunca yörenin diğer sakinlerinin kulağına erişmezdi. Burası, Mithril Salonu gibi yerlerin pazaryerleri dışında ticaretin yoğun olduğu bir yöre değildi, aynı zamanda engebeli patikalarda sıklıkla yolculuk edilmezdi. Tıkırdayan Ökçeler ana ticaret yolunun üzerinde değildi. Kendisine benzeyen bir düzineden fazla yerleşim yerinin olduğu gibi, çoğunlukla avcılardan oluşan köy, medeniyetin perçeminde varlığını sürdürür ve herhangi bir haritada nadiren görülürdü —tabii görülürse.

Burası yaban, evcilleşmemiş diyarlardı. Elbette ki orklar ve devler de, Drizzt ile Cattibrie'nin bunu anladığı gibi bütün bunları biliyordu. Bu sebeple ikili, düşmanlarının hiç kimseyi sağ bırakmadan ezip geçtikleri kasabadan uzaklaşırken arkalarında nöbetçiler bırakıp izlerini korumasının pek muhtemel olduğunu düşünmüyordu.

İkinci akşam, ikili yemek için cücelere katıldığında, Drizzt bu tahminini Bruenor'a eksiksiz bir özgüvenle söylemişti.

"Dostlarına iyi uyumalarını söyle," diye açıkladı. "Yarın güneş batmadan önce düşmanlarımızı görmüş olacağız." "Öyleyse ertesi günün gündoğumundan önce düşmanlarımızın hepsi ölmüş olacak," diye söz verdi Bruenor. Konuşurken, o gece kendisiyle yemek yemesi için davet ettiği cüceye baktı.

Tred sertçe, takdir dolu bir şekilde başını salladı ve iştahla koyun buduna yumuldu.

Arazi kayalıklı ve kırık döküktü. Çoğunlukla her dem yeşil kalan ağaçlardan oluşmuş tutam tutam kümeler, gitgide daha da yükselen dağların arka planında kalan korunaklı vadilerin arasından görünüyordu. Rüzgar hızla esip deveran ediyor ve bol sayıdaki dağ yamacına çarpıp dönüyordu. Hızla akan derelerin açtığı dolambaçlı yollar bayırlardan aşağı iniyor, gri ve mavi bir arka planın önünde gümüşi şeritler halinde görünüyordu. Deneyimsiz kişiler için, bu dağ patikaları son derece yanıltıcı olabilirdi. Gezgini yukarı, aşağı, tekrar yukarı sürükleyip ona daireler çizdirdikten sonra, gitmeyi amaçladığı yerden çok uzaklara götürebilir veya bir anda iki yüz metrelik bir uçurumun ağzıyla son bulan geniş bir yola çıkarabilirdi.

Bu vahşi dağlar, yaban diyarlarda dolaşmaya alışkın olan Drizzt ile dostlarını bile epey zorluyordu. Ork birliğini gayet kolay takip edebiliyorlardı, zira drowun keskin gözleri doğru yolu seçiyordu ama izler gittikçe daha taze olmaya başladıkça ork birliğinin peşinden gizlice gitmek o kadar kolay olmayacaktı.

Oldukça geniş bir dağın üzerinde, birçok patikanın birleştiği ve hepsi için bir bulvar görevi gören bir platoda Drizzt işaretler buldu. Bir çamur birikintisinin üzerine eğildi ve kenarının oradan yeni geçmiş bir çizmeyle ezildiğini gördü.

“iz taze,” dedi Cattibrie, Regis ve Wulfgar’a. Ayağa kalkıp çamurlu parmaklarını ovuşturdu.

“Bir saatten daha az.”

Dostlar etraflarına bakmıp özellikle kuzeyde uzanan yüksek çıkıntılar serisine yoğunlaştılar.

Orada hareket gören ilk kişi Cattibrie oldu; bu, kırık kayalardan oluşmuş bir öbeğin arasında ilerleyen kocaman bir devdi.

“Guenhwyvar’ın zamanı,” diye belirtti Wulfgar.

Drizzt başıyla onaylayıp heykelciği kemer kesesinden çıkarttı ve onu yere bırakıp büyülü panteri yanına çağırdı. “Bruenor’a da haber iletmeliyiz,” diye ekledi barbar.

“Bunu sen yap,” dedi Cattibrie Wulfgar’a. “Uzun bacaklarınla oraya ufaklıktan daha hızlı varırsın.”

Wulfgar başıyla onayladı, zira bu mantıklıydı.

“Sen cüceleri getirirken, biz de düşmanın yerini ve sayılarını tespit edelim,” dedi Drizzt.

Regis’e bir bakış attı. Buçukluk çoktan harekete geçmiş, fakat kuzeye değil, batıya doğru ilerlemeye başlamıştı. “Kanattan mı geleceksin?”

“Ben bu yönden gideceğim, sen kuzeye gideceksin ve Cattibrie de doğuya ilerleyecek,” diye açıkladı Regis. Üç dostu, eski Regis’in bir kırıntısının geri dönmesine memnun bir şekilde gülümsediler, zira gördükleri dev kuzeydoğuya doğru ilerliyordu ve Regis batıya giderek, iki avcı dostunun ork ve dev grubunu kendisinden önce bulmasını neredeyse garantilemiş oluyordu.

“Guenhwyvar benimle kuzeye gelecek ve düşmana doğru dümdüz bir hat üzerinde ilerleyeceğiz,” dedi Drizzt. “Şüphe çekmeden sadece o koşabilir. Dördümüz gün batımından hemen önce burada buluşacağız.”

Son kez birbirilerine başlarını sallayıp kararlı bakışlar attılar ve her biri kendi yolunda hızla ilerleyerek ayrıldılar.

Drizzt veya diğerlerinden herhangi biri yanında olup onu korumadan, yalnız başına vahşi arazide gezmek Regis için garip bir duyguydu. OnKasaba'dayken, buçukluk sık sık kendi başına Yalnızorman'a giderdi ama neredeyse her zaman tanıdığı patikalardan, özellikle de onu Maer Dualdon kıyılarındaki gözde balık tutma mekanına götürecek olan yoldan ilerlerdi.

Tehlikeli düşmanların pek yakınlarında, vahşi topraklarda gezinmek, onu garip bir şekilde dinçleştirmişti. Cjayet gerçek olan korkularına rağmen Regis, küçücük vücuduna yayılan enerji dalgalarını reddedemezdi. O heyecan patlaması, kayalardan birinin ardında bir goblinin saklanıyor veya bir devin elindeki iri kayayla ona doğru ölümcül bir şekilde nişan alıyor olabileceğini bilmenin verdiği heyecanı yadsıyamazdı… Aslında, Regis'in hayatının ölçüsü olmasını planladığı deneyim bu değildi ama bunun alınması gerekli bir risk olduğunu, daha büyük bir iyiliğe hizmet ettiğini ve bunu kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

Yine de orklarla, ana hattın gerisinde kalmış bir düzine yaratıkla ilk karşılaşanın kendisi olmamasını dilerdi. Düşüncelere dalmış, aklı başka yerde olan buçukluk, neredeyse onların orada olduğunu görmeden evvel dosdoğru aralarına dalacaktı.

Drizzt gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı. Kayalıklı yüksek bir çıkıntıda yüzükoyun yatmış —tam olarak beklediği üzere— yüze yakın orkun kamp yerini gözetliyordu. Fakat kampın hemen ötesinde dört iri yaratık vardr Bunlar kocaman ayaz devleriydi ve orklarm yanında dolaşması beklenecek tipte pis serseriler değildi. Bunlar güzel yaratıklardı. Temiz ve iyi giyimlilerdi; süslü bilezikleri yüzükleri ve ne yeni, ne de yolda aşınmış olan kaliteli kürkleri vardı.

Devler daha büyük ve daha örgütlü bir klanın üyeleriydi —Drizzt ile Mithril Salonu cücelerine hiç de yabancı bir isim olmayan Reis Grayhand'in Dünyanın Omurgası'nın bu tarafında kurulmuş çetesinin bir parçası oldukları barizdi.

Eğer yaşlı Grayhand kudretli savaşçılarından bazılarını bir ork klanına ödünç veriyorsa, bunun işaret edebileceği sonuçlar, yerle bir edilmiş bir köy ve pusuya düşürülmüş bir cüce grubundan çok daha karanlık olabilirdi.

Drizzt etrafına bakındı ve devlere yaklaşıp konuşmalarını dinlemesinin bir yolu olup olmadığını merak etti. Yaratıkların kendisinin anlayabileceği bir dilde konuşuyor olmasını sadece umut edebilirdi.

Fakat kendisiyle ork kampı arasındaki alan gizlenme konusunda pek gelecek vaat etmiyordu, neredeyse dimdik olan uçurum yamaç da öyle. Onun da ötesinde, güneş çoktan gökte aşağı sarkmıştı ve eğer kararlaştırılan yerde, kararlaştırılan vakitte dostlarıyla buluşmayı umuyorduysa fazla zamanı kalmamıştı.

Dakikalar boyunca orada kalıp, devler ve orklar arasındaki sınırlı iletişimi uzaktan izledi.

Pislik içindeki grubun arasında en iyi giyimli olan, sırtında kocaman, süslü bir balta asılı duran iri ve güçlü bir ork, dev dörtlüsüne yaklaşınca drowun ilgisi arttı. Bu ork, devlere yemek götüren veya ellerinden geldiğince göze çarpmadan yanlarından geçip gitmeye çalışan diğerlerinin yaptığı gibi ürkekçe yaklaşmamıştı. Bu ork —ki Drizzt onun lider veya en azından liderlerden biri olduğunu anlamıştı— kararlı adımlarla, hiçbir korku emaresi sergilemeden devlerin yanına gitti ve oldukça dostane bir tavırla onlarla konuşmaya başladı.

Bir kahkaha patlamasından ibaret olsa bile, duyabileceği her şeyi yakalamak için kulak kabartmış olan Drizzt, arkasından yaklaşan ork gözcüsünü çok geç fark etti.

Cattibrie, yüksek bir gözetleme noktasından orklarla devlerin kamplarını kurmak için nerede durduklarına dikkat etti. Seçtikleri yer, onun daha yüksek olan kuzey çıkıntısına girdiği noktanın çok batısmdaydı. Drizzt'in de muhtemelen çoktan onların kampını gözetlemeye başlamış olduğunu fark etti ve oraya varabileceğini biliyordu. Fakat tahminine göre muhtemelen, kararlaştırdıkları noktada Drizzt'le buluşmaya ucu ucuna yetişebilirdi, tabii eğer birbirilerini bulabilirlerse. Bu sebeple, zamanını düşman kampının doğu ucunu koşarak aşmakla, orklarla devlerin muhtemelen sabahleyin geçecekleri —tabii kamp yerini erken toplayıp gece vakti yola koyulmaya karar vermezlerse, ki bu hiç şüphesiz orkların işine yarar ama devleri memnun etmezdi— zemini incelemekle geçirdi.

Bruenor’un üvey kızı olarak hiç şüphesiz bir şekilde edinmiş olduğu deneyimli taktiksel bakışla, avantaj sağlayacak saldırı noktaları aradı; patikanın üzerindeki dar boğazlar, cücelerin düşmanlarının kafasına kayalar ve çekiçler yağdırabileceği yüksek zeminler… Üzerine düşen çok sayıda göreve rağmen, dört arkadaş arasında randevu noktasına ilk varan Cattibrie oldu. Wulfgar ondan kısa süre sonra, yanında Bruenor, Dagnabbit ve Tred McKnuckles ile birlikte çıkageldi.

“Kampları bulunduğumuz noktanın neredeyse tam kuzeyinde,” diye açıkladı kadın.

“Sayıları kaç?” diye sordu Bruenor.

Cattibrie omuz silkti. “Bunu Drizzt öğrenecek. Ben yarın nereden ve nasıl saldırabileceğimizi kararlaştırmak için zemin incelemesi yaptım.”

“Güzel saldırı noktalan buldun mu bari?”

Cattibrie gaddar bir gülümsemeyle cevap verdi ve Bruenor hevesle ellerini ovuşturduktan sonra Tred’e bakıp cüceyi dirseğiyle dürterek ona göz kırptı.

“intikamını alacaksın, dostum,” diye söz verdi cüce kralı.

Geçmişte sıkça olduğu üzere, Regis’i kurtaran tek şey şanstı. Muhtemelen yağmaladıkları köyde buldukları ganimetler konusunda tartışmaya tutuşmuş olan ork grubu tarafından fark edilmeden önce bir kayanın arkasına gizlenmeyi başardı.

Orklar birbirileriy!e tartışıyor, itişip kakışıyor ve bağırıp çağırıyordu. En sonunda ganimeti kendi aralarında gizlice bölüşmeye karar verip bir anda sakinleştiler. Yoldan devam edip ana gruba katılmak yerine, oldukları yere kurulup oturdular ve birkaç tanesini yemek getirmeleri için büyük kampa yolladılar.

Homurtularla çeşitli konularda konuşurken, Regis’e eksiksiz bir şekilde kulak misafiri olacağı bir nokta sağlamışlardı. Buçukluğun birçok sorusunu kendiliğinden yanıtlamış ve aklında daha birçok sorunun belirmesine sebep olmuşlardı.

Bir kaya yükseltisiyle başka bir kayanın arasında yüzükoyun yatmış, çıkıntının kenarından aşağı bakarken ve arkasından birileri, bir şeyler —muhtemelen bir ork— yaklaşırken, bundan daha dezavantajlı bir konumda olamazdı. Loş ışıkta yaratığın kendisini gözden kaçırması umuduyla başını eğip omzunu silkeleyerek pelerinin başlığını daha da örttü. Fakat ayak sesleri yaklaştığında, drow farklı bir yön izlemesi gerektiğini anladı.

Dizlerinin üzerine kalkıp zarafetle ayağa sıçrarken bir yandan da dönüp palalarını çekti ve saldırganın hamlesini tahmin etme çabasıyla onları elinden geldiğince hızlı bir şekilde savunma konumuna getirdi. Eğer yaratık dosdoğru saldırmış olsaydı, Drizzt dövüşe en başından dezavantajlı girmiş olurdu.

Ama ork —bu gerçekten de bir orktu— saldırmamıştı ve saldırmadı. Silahını ayağının dibine bıraktı ve ellerini havaya kaldırıp çılgınlar gibi sallayarak geri çekildi.

Drizzt'in tam olarak anlayamadığı bir şeyler söyledi, fakat bu lisan, drowun bildiği goblin diline yeterince yakındı ve Drizzt, yaratığın sözlerinde bir tanıma emaresi olduğunu, orkun neredeyse özür diler gibi bir tonda konuştuğunu fark etmişti. Sanki drow elfini tanıyan bu ork, onu rahatsız etmiş olmaktan korkuyordu.

Bu bariz korku Drizzt'i hiç şaşırtmadı, zira goblin tarzı yaratıklar —aklı başında olan birçok ırk gibi— çoğunlukla drowlardan korkardı ama Drizzt bunun o korkunun ötesinde bir şey olduğunu seziyordu. Ork, sanki bu ordunun yakınlarda bir drow elfinin varlığı beklenmedik bir şey değilmiş gibi, onu gördüğüne hiç şaşırmamıştı.

Yaratığı daha fazla sorgulamak istiyordu ama orkun yanında hızla ilerleyen kara bir siluet gördü ve fırsatı kaçırdığını anladı.

Guenhwyvar hızla ve şiddetle, orkun göğsüne gelecek şekilde yaptığı kocaman bir sıçrayışla saldırdı.

“Guen, hayır!” diye haykırdı Drizzt, kedi uçarak geçerken.

Orkun gırtlağından kanlar fışkırdr ve yaratık taş zemine çakıldı. Drizzt, gırtlağından akan kanı durdurma düşüncesiyle yanına koşturup orku çevirdi.

Orkun gırtlağının yerinde yeller estiğini işte o zaman fark etti.

Fırsatı kaçırdığı için hüsran içinde olan ama Guenhwyvar'ın tehlikeyi uzaktan görüp onu kurtarmaya gelmesine minnettar kalan Drizzt sadece kafasını sağa sola sallayabildi.

Ölü orku kayalar arasındaki bir oyuğa elinden geldiğince gizledikten sonra, yanında Guenhwyvar ile birlikte, cevap bulmaktan çok sorularla karşılaşmış bir halde randevu noktasına doğru yola koyuldu.

"istediğimiz gibi şekillendireceğimiz bolca nokta var,"d iye hepsini temin etti Cattibrie, düşmanların olduğu yerine aşağısında kalan platoda toplandıklarında. "İstediğimiz şekilde dövüşeceğiz."

Hiçbiri karşı çıkmadı ama Bruenor'un yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Çok dev var," dedi, diğerleri ilgisini ona çevirdiğinde. "Dördü kendi başlarına gayet iyi bir dövüş çıkarır zaten. Bence onlara sabahtan önce vurup sayılarını azaltmalıyız."

"Yarın baskın yapmayı planlıyorsak, dediğini başarmak kolay olmayacaktır," diye ekledi Cattibrie.

Hepsi devleri dışarı çekmek ve yabani yaratıkları ana birlikten uzaklarda öldürecekleri yerler bulmak konusunda muhtemel planlar yaparak birkaç fikir sundular. Görünüşe bakılırsa bu yerlerin sayısı gayet çoktu ama onları oradan uzaklaştırmak kolay olmayacaktı.

"Bir yolu olabilir…" diye önerdi Drizzt, planlama işine ilk defa katkıda bulunarak.

Orkla yaşadığı sahneyi ve yaratığın ona gösterdiği tepkiyi anlatan Drizzt, soyunun onun işine yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

Bir yer üzerinde hemfikir oldular ve altı dost ile Guenhwyvar, Drizzt'i geride bırakarak uzaklaştılar. Drow ise kamp yerine tepeden bakan gözetleme noktasına geri döndü. Orada sadece birkaç saniye kaldı. Geceyi adeta yaran keskin gözleriyle, ana gruptan ayrı duran dev kampına yaklaşmak için bir rota belirledi ve bir gölge gibi süzülerek yola koyuldu.

“Onları geceleyin buraya getirecektir,” dedi Bruenor, pusu kurmayı kararlaştırdıkları alana vardıklarında.

Cüce, sağ ve sol tarafından uzanan iki tane kayalıklı, engebeli patikaya sahip yüksek bir uçuruma bakıyordu. “Oraya çıkabilir misin, Gümbürgöbek?”

Uçurumun dibinde duran Regis, çoktan işe koyulmuştu bile. Daha şimdiden, varmayı umduğu çıkıntıya gideceği birkaç yol seçmişti ama kendisi kadar çevik olmayan yol arkadaşları için daha kolay bir yol bulmak istiyordu.

“Öldürme işine koyulmak istiyor musun?” diye sordu, yanında duran ve deneyimli yoldaşların çılgınlar gibi planlar yapıp bu planları uygulayışından epey etkilenmiş olan Tred Mcknuckles’a.

“Sence?” diye lafı yapıştırdı cüce.

“Öyleyse, sanırım o silahı sırtına takıp beni takip etmelisin,” diye yanıtladı Regis kurnaz bir sırıtışla. Buçukluk daha fazla bir şey söylemeden tırmanmaya başladı.

“Ben lanet bir örümcek değilim!” diye haykırdı Tred. “Öldürmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Bu, Regis’in söyleyeceği ve söylemesi gereken son şeydi, zira Tred, soyulmuş bir cüceyi kıskandıracak şekilde homurdanıp hırlayarak tırmanmaya, Regis’in geçerken seçtiği el ve ayak koyma yerlerini tamı tamına takip ederek ilerlemeye başladı. Çıkıntıya varması uzun zamanını aldı ve oraya ulaştığında, Regis çoktan sırtını duvara dayamış, yerden on metre yüksekte rahatça kurulmuş oturuyordu.

“O kayadan bir parça koparabilecek misin, bir dene bakalım,” dedi buçukluk, yan tarafta çıkıntının üzerinde duran iri bir kayayı kafasıyla işaret ederek.

Tred beş yüz kiloluk granit kayaya şüpheyle baktı.

“Sence onu düşürebilir misiniz?” diye seslendi Cattibrie aşağıdan.

bulmaktan çok sorularla karşılaşmış bir halde randevu noktasına doğru yola koyuldu.

“İstediğimiz gibi şekillendireceğimiz bolca nokta var,”d iye hepsini temin etti Cattibrie, düşmanların olduğu yerine aşağısında kalan platoda toplandıklarında, “istediğimiz şekilde dövüşeceğiz.”

Hiçbiri karşı çıkmadı ama Bruenor’un yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Çok dev var,” dedi, diğerleri ilgisini ona çevirdiğinde. “Dördü kendi başlarına gayet iyi bir dövüş çıkarır zaten. Bence onlara sabahtan önce vurup sayılarını azaltmalıyız.”

“Yarın baskın yapmayı planlıyorsak, dediğini başarmak kolay olmayacaktır,” diye ekledi Cattibrie.

Hepsi devleri dışarı çekmek ve yabani yaratıkları ana birlikten uzaklarda öldürecekleri yerler bulmak konusunda muhtemel planlar yaparak birkaç fikir sundular. Görünüşe bakılırsa bu yerlerin sayısı gayet çoktu ama onları oradan uzaklaştırmak kolay olmayacaktı.

“Bir yolu olabilir…” diye önerdi Drizzt, planlama işine ilk defa katkıda bulunarak.

Orkla yaşadığı sahneyi ve yaratığın ona gösterdiği tepkiyi anlatan Drizzt, soyunun onun işine yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

Bir yer üzerinde hemfikir oldular ve altı dost il Guenhwyvar, Drizzt’i geride bırakarak uzaklaştılar. Dro ise kamp yerine tepeden bakan gözetleme noktasına geri döndü. Orada sadece birkaç saniye kaldı. Geceyi adeta ya ran keskin gözleriyle, ana gruptan ayrı duran dev kampın yaklaşmak için bir rota belirledi ve bir gölge gibi süzülere yola koyuldu.

“Onları geceleyin buraya getirecektir,” dedi Bruenor, pusu kurmayı kararlaştırdıkları alana vardıklarında.

Cüce, sağ ve sol tarafından uzanan iki tane kayalıklı, engebeli patikaya sahip yüksek bir uçuruma bakıyordu. “Oraya çıkabilir misin, Gümbürgöbek?”

Uçurumun dibinde duran Regis, çoktan işe koyulmuştu bile. Baha şimdiden, varmayı umduğu çıkıntıya gideceği birkaç yol seçmişti ama kendisi kadar çevik olmayan yol arkadaşları için daha kolay bir yol bulmak istiyordu.

“Öldürme işine koyulmak istiyor musun?” diye sordu, yanında duran ve deneyimli yoldaşların çılgınlar gibi planlar yapıp bu planlan uygulayışından epey etkilenmiş olan Tred Mcknuckles’a.

“Sence?” diye lafı yapıştırdı cüce.

“Öyleyse, sanırım o silahı sırtına takıp beni takip etmelisin,” diye yanıtladı Regis kurnaz bir sırıtışla. Buçukluk daha fazla bir şey söylemeden tırmanmaya başladı.

“Ben lanet bir örümcek değilim!” diye haykırdı Tred. “Öldürmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Bu, Regis’in söyleyeceği ve söylemesi gereken son şeydi, zira Tred, soyulmuş bir cüceyi kıskandıracak şekilde homurdanıp hırlayarak tırmanmaya, Regis’in geçerken seçtiği el ve ayak koyma yerlerini tamı tamına takip ederek ilerlemeye başladı. Çıkıntıya varması uzun zamanını aldı ve oraya ulaştığında, Regis çoktan sırtını duvara dayamış, yerden on metre yüksekte rahatça kurulmuş oturuyordu.

“O kayadan bir parça koparabilecek misin, bir dene bakalım,” dedi buçukluk, yan tarafta çıkıntının üzerinde duran iri bir kayayı kafasıyla işaret ederek.

Tred beş yüz kiloluk granit kayaya şüpheyle baktı.

“Sence onu düşürebilir misiniz?” diye seslendi Cattibrie aşağıdan.

Regis, kadını görmek için ileri çıktı ve Tred daha da şüpheli bir şekilde baktı.

Cattibrie bir cevap beklemeden yan tarafa doğru ilerleyip Wulfgar’aakıl danıştı. Barbar hızla koşturup uzaklaştı ve birkaç saniye sonra elinde uzun, kalın bir kırık dalla geri döndü. Çıkıntının altında yerini aldı ve elinden geldiğince yükseğe uzandı, fakat yine

de bu dalla yoldaşlarına erişemeyeceğini anlayınca onu yukarı fırlattı.

Regis dalı yakaladı ve yanına çekti. Gülümseyerek onu hayretler içindeki Tred'e uzattı.

"Göreceksin," diye söz verdi buçukluk.

Regis ile Tred'in durduğu yere yakın bir yükseklikte olan başka bir çıkıntıda bulunan Guenhwyvar pes bir sesle hırladı ve zavallı Tred şimdiye kadar hiç olmadığı kadar tedirgin göründü.

Regis sadece sırıttı ve yerini alıp arka taraftaki patikayı inceleme işine döndü.

Devlerin, Ortak Lisan'a onun anlayabileceği kadar yakın olan bir dilde konuştuklarını duyduğunda Drizzt'in planının başarısı için umutları biraz yükseldi. Kamp yerlerinin kıyısında, gölgelerin arasında, iri bir kayanın arkasındaydı. Kazandıkları zaferle, kendilerini bariz bir şekilde güvende hisseden orklar ve devler nöbetçiler dikmemişti.

Devlerin konuşmaları çoğunlukla havadan sudan muhabbetlerdi ve drowa gerçek bir bilgi vermemişti.

Bu onu fazla endişelendirmiyordu, içlerinden birine yalnız başına yaklaşma ve bu grubun kara elflere alışkın olduğu tahmini üzerine oynama şansı bulmakla daha çok ilgiliydi.

Şansı neredeyse bir saat sonra yakaladı. Devlerden biri horluyordu ve bu ses bir çığı andırıyordu.

Birdiğeri —dördü arasındaki tek dişi— onun yanında yatıyordu ve henüz uyumadıysa bile uyumak üzereydi. Geri kalan ikisi sohbetlerine devam ediyordu, fakat uykulu oluşlarının verdiği uzun sessizlikler yaşanıyordu. En sonunda ikiliden biri ayağa kalkıp uzaklaştı.

Drizzt derin bir nefes aldı —ayaz devleri kadar çetin yaratıklarla uğraşmak kolay iş değildi. İri cüsseleri, güçleri ve dövüş yeteneklerinin yanı sıra, ayaz devleri tepe devi ve ogre kuzenleri gibi salak değildi. Çoğunlukla keskin bir zekaya sahip olurlardı ve onları kandırmak kolay değildi.

Drizzt ırkına ve ırkının kendisininkinden hızlı yayılan şöhretine güvenmek zorundaydı.

Gölgelerin arasında gizlice ilerleyip, oturan devin birkaç metre yakınına geldi.

“Bir hazine kaçırdınız,” diye fısıldadı.

Bariz bir şekilde uykulu olan dev biraz ürktü, bir dirseğinin üzerine dayanarak dönüp konuşan kişiye baktı ve “Ne?” diye sordu.

Kara elfi gören dev, daha hızlı bir şekilde hareket edip çabucak dimdik doğrulup oturdu.

“Donnia?” diye sordu. Bu Drizzt’in tanımadığı bir isimdi, fakat Drizzt bunun bir isim, hem de bir drow ismi olduğunu fark etti.

“Bir ortağıyım,” diye sessizce yanıtladı. “Büyük bir hazineyi kaçırdınız.”

“Nerede? Ne?”

“Köyde. Yıkılmış binalardan birinin altına gömülüp kalmış iri bir mücevher ve elmas sandığı.”

Dev etrafına bakmdıktan sonra elfe yaklaştı.

“Bunu bana neden söylüyorsun?” diye sordu şüpheyle.

Bir drowun, herhangi bir drowun öylece kendisine yaklaşıp buna benzer bir bilgiyi vermesine ikna olmadığı barizdi. “O. kadar fazlasını taşıyamam,” diye açıkladı Drizzt.

“Orada bulunan ganimetin onda birini dahi taşıyamam. Za^an içinde hazineyi kısım kısım taşıyabilirim ama yerinden Regis, kadını görmek için ileri çıktı ve Tred daha da şüpheli bir şekilde baktı.

Cattibrie bir cevap beklemeden yan tarafa doğru ilerleyip Wulfgar’a’akıl danıştı. Barbar hızla koşturup uzaklaştı ve birkaç saniye sonra elinde uzun, kalın bir kırık dalla geri döndü. Çıkıntının altında yerini aldı ve elinden geldiğince yükseğe uzandı, fakat yine de bu dalla yoldaşlarına erişemeyeceğini anlayınca onu yukarı fırlattı.

Regis dalı yakaladı ve yanına çekti. Gülümseyerek onu hayretler içindeki Tred’e uzattı.

“Göreceksin,” diye söz verdi buçukluk.

Regis ile Tred’in durduğu yere yakın bir yükseklikte olan başka bir çıkıntıda bulunan Guenhwyvar pes bir sesle hırladı ve zavallı Tred şimdiye kadar hiç olmadığı kadar tedirgin göründü.

Regis sadece sırıttı ve yerini alıp arka taraftaki patikayı inceleme işine döndü.

Devlerin, Ortak Lisan’a onun anlayabileceği kadar yakın olan bir dilde konuştuklarını duyduğunda Drizzt’in planının başarısı için umutları biraz yükseldi. Kamp yerlerinin kıyısında, gölgelerin arasında, iri bir kayanın arkasındaydı. Kazandıkları zaferle, kendilerini bariz bir şekilde güvende hisseden orklar ve devler nöbetçiler dikmemişti.

Devlerin konuşmaları çoğunlukla havadan sudan muhabbetlerdi ve drowa gerçek bir bilgi vermemişti.

Bu onu fazla endişelendirmiyordu. İçlerinden birine yalnız başına yaklaşma ve bu grubun kara elflere alışkın olduğu tahmini üzerine oynama şansı bulmakla daha çok ilgiliydi.

Şansı neredeyse bir saat sonra yakaladı. Devlerden biri horluyordu ve bu ses bir çığı andırıyordu.

Bir diğeri —dördü arasındaki tek dişi— onun yanında yatıyordu ve henüz uyumadıysa bile uyumak üzereydi. Geri kalan ikisi sohbetlerine devam ediyordu, fakat uykulu oluşlarının verdiği uzun sessizlikler yaşanıyordu. En sonunda ikiliden biri ayağa kalkıp uzaklaştı.

Drizzt derin bir nefes aldı —ayaz devleri kadar çetin yaratıklarla uğraşmak kolay iş değildi. İri cüsseleri, güçleri ve dövüş yeteneklerinin yanı sıra, ayaz devleri tepe devi ve ogre kuzenleri gibi salak değildi. Çoğunlukla keskin bir zekaya sahip olurlardı ve onları kandırmak kolay değildi. Drizzt ırkına ve ırkının kendisininkinden hızlı yayılan şöhretine güvenmek zorundaydı.

Gölgelerin arasında gizlice ilerleyip, oturan devin birkaç metre yakınına geldi.

“Bir hazine kaçırdınız,” diye fısıldadı.

Bariz bir şekilde uykulu olan dev biraz ürktü, bir dirseğinin üzerine dayanarak dönüp konuşan kişiye baktı ve “Ne?” diye sordu.

Kara elfi gören dev, daha hızlı bir şekilde hareket edip çabucak dimdik doğrulup oturdu.

“Donnia?” diye sordu. Bu Drizzt’in tanımadığı bir isimdi, fakat Drizzt bunun bir isim, hem de bir drow ismi olduğunu fark etti.

“Bir ortağıyım,” diye sessizce yanıtladı. “Büyük bir hazineyi kaçırdınız.”

“Nerede? Ne?”

“Köyde. Yıkılmış binalardan birinin altına gömülüp kalmış iri bir mücevher ve elmas sandığı.”

Dev etrafına bakındıktan sonra elfe yaklaştı.

“Bunu bana neden söylüyorsun?” diye sordu şüpheyle.

Bir drowun, herhangi bir drowun öylece kendisine yaklaşıp buna benzer bir bilgiyi vermesine ikna olmadığı barizdi.

“O. kadar fazlasını taşıyamam,” diye açıkladı Drizzt. “Orada bulunan ganimetin onda birini dahi taşıyamam. Zaman içinde hazineyi kısım kısım taşıyabilirim ama yerinden 163*p* > oynatamadığım kalın bir molozun altında daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum.”

Dev tekrar etrafına bakındı. Hareketleri, bu işin oldukça ilgisini çektiğini gösteriyordu. Pek yakınlarda olan yoldaşlarından biri horlayıp öksürdü ve öbür tarafa doğru döndü. “Seninle veya onlara ihtiyacımız olacağını düşünürsen arkadaşlarınla yarı yarıya paylaşırım,” dedi Drizzt, “ama orklarla değil.”

Devin yüzünde beliren gaddar bîr gülümseme, Drizzt’in düşman birliği bünyesindeki ırksal ilişkiler konusunda yaptığı tahminlerin hedeften çok uzakta olmadığını gösterdi.

“Haydi konuşmamıza devam edelim ama burada değil,” dedi Drizzt ve gölgelerin arasına karışmaya başladı.

Dev bir kez daha etrafına bakındıktan sonra yere sinip onun peşinden gitti. Sarp bir uçurum duvarı tarafından korunan küçük bir açık alana çıkan kayalıklı bir patika boyunca drowu gecenin karanlığında hevesle takip etti.

O duvarın üzerindeki bir çıkıntıdan, heyula gibi devin kafasının üç metre yukarısından, iki çift meraklı göz izlemekteydi.

“Donnia Seldou bu konuda ne düşünecek?” diye sordu dev.

“Donnia’nın bilmesi gerekmiyor,” diye yanıtladı Drizzt. Devin omuz silkisi ona çok fazla şeyi açık etmişti. Her kim ise Donnia denilen bu d.rovv, herkesin üstünde hakimiyet sahibi bir güç değil, daha muhtemelen sadece bir ortaktı. Bu gerçek, kara elfi biraz daha rahatlattı. Orklar ve devlerin bir drow ordusunun hizmetinde olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

“Geletha’yı yanıma alacağım,” diye bildirdi dev. “Konuştuğun arkadaşın mı?”

Dev başıyla onayladı. “Biz iki pay alacağız, sen bir pay.” “Bu hiç de adil değil.”

“Molozu kaldıramazsın.”

“Molozu bulamazsın,” diye pazarlığa devam etti drow, dostları son yerlerini alırlarken devde şüphe uyandırmamak için büyük bir çaba sarf ederek.

Buna uzun bir süre devam etmek zorunda kalmayacağını düşünüyordu.

Mavi kuyruklu bir ok arka taraftan gelip ıslık çalarak yanından geçtikten sonra devin göğsüne sertçe saplandığında drow hiç şaşırtmamıştı.

Dev inledi ama o kadar da kötü yaralanmamıştı. Drizzt palalarını çekip sıçrayarak Cattibrie’nin olduğu yöne doğru döndü. Hâlâ devin müttefikiymiş gibi davranıyordu.

“Nereden geldi?” diye haykırdı. “Beni kaldır da göreyim.”

“Dosdoğru karşıdan!” diye kükredi yaratık.

Drowu omzuna almak için eğildi ve Drizzt hızla dönüp yaratığın ağaç gövdesi gibi kolunun üzerinde koştu. Palaları devin yüzünü sertçe kesip parlak kırmızı çizgiler açtı.

Dev kükreyip drowu yakalamaya çalıştı ama Drizzt çoktan sıçrayıp uzaklaşmış ve başka bir mavi kuyruklu ok cızırdayarak gelip tekrar yaratığa saplanmıştı.

Bu darbeyi silkeleyen canavar Drizzt’e doğru ilerlemeye devam etti, derken ikiye ayrılan bir ağaç dalını andıran bir ses duyuldu. Bruenor Battlehammer’ın bol çentikli baltası yaratığın diz kapağının arkasında patlamıştı.

Dev yarasını tutarak uluyup yalpaladı ve Cattibrie onu tekrar, bu sefer yüzünden vurdu.

Bu darbeye de elinden geldiğince aldırış etmemeye çalışan dev bir ayağını kaldırdı. Bruenor’u ezmeye niyetli olduğu barizdi.

Ama Dagnabbit koşturarak gelip savaş çekicini devin yere sabit duran ayağına indirdiğinde yaratık olduğu yerde sıçramaya başladı.

Bir “Terppus!” haykırışının ardından ikinci bir savaş çekici geldi; bu seferki havada döne döne uçuyordu.

Aegis-fang yaratığın göğsüne, boynunun tam altına öyle bir kudretle vurdu ki, dev geri sendeleyip duvara çarptı. Çekicin ardından Wulfgar geldi, silahını büyü yoluyla ellerine çağırdı ve dev kendine gelemeden önce saldırıp yaratığın diz kapağına muazzam bir darbe indirdi.

Yabani yaratık nasıl da uludu!

Cattibrie’nin bir sonraki oku yüzünün tam ortasında patladı.

Çıkıntının üzerinde, daldan kaldıracı bir omzunun üzerine dayamış duran Tred devden kafasını çevirip yüzünde afallamış bir bakışla Regis’e baktı. Daha evvel birçok defa devlerle savaşmıştı ama içlerinden birinin hiç bu kadar çabuk bir şekilde alaşağı edildiğini görmemişti.

Bakışlarını Regis'ten Guenhwyvar'a çevirdi. Koca panter yan taraftaki bir çıkıntıya sinmiş dövüşü izliyor, fakat bundan da fazlası, kulaklarını dikmiş bir halde doğu yolunu gözetliyordu.

Regis elini çıkıntıya doğru uzatıp hedefledikleri devin yerini atmış olduğunu belirtti.

Tred tatmin olmuş bir şekilde homurdanıp kayanın önüne ilerledi. Kaldıracı daha sıkıca bastırıp ittirmeye başladı. Kaya sallanıp yuvarlandı ve aşağıdaki zavallı dev, daha yeni kendine gelip drowun, barbarın, kadının ve iki vahşi cücenin hızlı saldırısı karşısında bir çeşit savunmaya geçmeye çalışıyordu ki, beş yüz kiloluk graniti tam kafasının üzerine yiyiverdi. Boynundan çıkan çatırtı sesi, sekerek uzaklaşan kayanın gürültüsü gibi yankılandı.

Regis bu başarılı atış için Tred'i tebrik etti ama bu rahatlamaları kısa süreli oldu, zira buçukluk ve cüce, Guenhwyvar'ın ilgisini bu kadar çeken ve kediyi dövüşün dışında tutan şeyin ne olduğunu ancak o zaman anladılar.

Patikada başka bir dev, arkasında bir diğer devle —bir dişi devle— beraber koşturuyordu.

Regis Tred'e baktı. "Başka bir kaya bulabiliriz," diye önerdi, sesine ufak bir korku tınısı karışarak.

Onların ardında, Guenhwyvar patika boyunca paldır küldür hücum eden devin omzuna atladı. Tred de omuz silkip aynısını yaptı ve kedinin devin ilgisini çekmiş olmasını kullanarak yaratığın kafasına kudretli baltasıyla temiz bir darbe indirdi. Bir taşın başka bir taşa çarpıp çatlaması, Tred'in baltasının devin kafatasını yarışı kadar yüksek bir ses çıkaramazdı.

Regis yüzünü buruşturup kafasını çevirdi ve, "Ya da böyle yapabiliriz," diye belirtti, cüce kendisini duyamadığı halde. ' Tred, devin kafasının arkasına saplanmış duran baltasının sapına büyük bir çaba sarf ederek asıldı.

Tökezleyen devi dizlerinin üzerine çökertip yere yığdı.

Tred ölü canavarın sırtından kalktı ve öbür yaratığa karşı girişilen arbedeye katılmak için döndü —daha doğrusu dönmeye

çalıştı, zira yaratığın kafasına sertçe gömülmüş olan baltası yüzünden geri çekildi.

Aşağı çaprazdan bir inilti duyduğunda Dagnabbit'in, dev yere yığılırken bahtsız bir konumda bulunduğunu ve yaratığın muazzam ağırlığı altında ezilip kaldığını ancak o zaman anlayabildi —ki grup içinde bunu fark eden tek kişi kendisiydi.

Karşı saldırıyı Drizzt başlattı ve patikadaki hiddetli dişi ayaz devine hücuma geçti. Devin elinde tuttuğu iri bir taşı fırlatmak için kolunu kaldırdığını gördü ve doğuştan gelen drow yeteneğini kullanıp yaratığın yüzünün önünde bir karanlık küresi oluşturarak tepki verdi. Bunun ardından drow çılgınlar gibi yana dalış yaptı ve fırlatılan kaya, az önce durmakta olduğu yerdeki kayalara çarpıp geçti. Taşın sekişi, hızla yuvarlanmasına, Cattibrie'yi kıl payıyla sıyırıp Taulmaril'i ellerinden ayırmasına ve parmaklarını kan revan içinde bırakmasına sebep oldu. Kadın, yüzünü acıyla buruşturarak dizlerinin üzerine çöküp ellerini tuttu.

Bundan sonra Bruenor sertçe saldırdı ve devin diğer uyluğuna baltasıyla saldırdı. Dev şiddetli bir tokatla onu kenara savurdu ama cüce kayaların arasında hoplaya sıçraya yuvarlanmayı kabul etti, tekrar ayağa kalktı, tek boynuzlu miğferini düzeltti ve bir parmağını kaldırıp deve doğru salladı.

"Bak şimdi tepemi attırıyorsun, aşırı semirmiş ork seni!" Dev tekrar tekrar Drizzt'e tekmeler savurdu ama drow bunun için fazlasıyla hızlıydı. Her defasında kenara sıçrıyor ve her ne zaman bir açıklık bulsa gaddar bir kesik atmak üzere dönüyordu.

Görünüşe bakılırsa, düşmanlarının kendisinden güçlü olduğunu fark eden dev son bir tekme attı, drowa vurmak yerine onu zapt etmek için darbesini kısa tuttu. Dişi dev, geldiği patika yerine güneye döndü ve uzun bacaklarının kendisine avantaj sağlayacağı kırık dökük zemin üzerinde kaçmaya başladı.

Daha doğrusu kaçmaya çalıştı.

Aegis-fang ıslık çalarak geldi ve dişi devin arkadaki ayağının bileğinde patlayıp o ayağı öndeki ayağının olduğu yere itip devin tökezlemesine sebep oldu.

Bu darbeyle nefesi kesilmiş olan dişi dev sertçe yere yığıldı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama hiç şansı yoktu. Drizzt hemen oraya varmış yaratığın sırtına çıkmıştı. Guenhwyvar da oradaydı ve dişi devin omuzlarına sıçrayıp ensesini sertçe ısırmıştı. Aynı şekilde Cattibrie de yaralı elinde Khazid'hea'yı yani son derece keskin olan kılıcını dikkatle tutarak yetişmişti. Bruenor da baltasıyla oraya gelmişti ve onun hemen ardında kudretli savaş çekici ellerine dönmüş olan Wulfgar vardı.

Tred de, sarsılmış ama kötü yaralanmamış olan Dagnabbit'e eşlik ederek koşturmuştu.

Onların gerisinde, çıkıntının üzerinde olan Regis olan biteni izleyip tezahürat yapıyordu. Yere yığılan ilk devin biraz sersemlemiş bir halde olsa da tekrar hareket ettiğini ve ayağa kalkmak için debelendiğini görünce seslendi. Wulfgar hızla geri koşturup Aegis-fang ile devin kafasında hızlı ve ölümcül çalışmalar yaptı.

"Bunun gibi bir şeyi asla görmedim," diye itiraf etti Tred, grup onları bekleyen ana cüce birliğine geri dönüş yolundayken.

"Tüm mesele savaş alanını şekillendirmekte," diye açıkladı Bruenor.

"Ve bunu kimse Kral Bruenor'dan iyi yapamaz!" diye ekledi Dagnabbit.

"Onun haricinde kimse," diye yanıtladı Bruenor, bir yandan yürürlerken bir yandan Cattibrie'nin yaralı eliyle ilgilenmekte olan Drizzt'i çenesiyle işaret ederek.

Kadının en azından bir parmağı kırılmıştı ama yola devam etmeye son derece hazırdı.

O gece grup için dinlence olmayacaktı. Daha da büyük bir savaş için muntazaman şekillendirmeleri gereken bir savaş alanı daha vardı.

HOŞ KARŞILANMAMAK

"Iıih," dedi Pikel inatla, iri meşe ağacının önünde durup Ivan'ın büyülü geçide giriş yolunu kesmiş, ayağını sertçe yere vuruyordu.

“Ne diyorsun be?” diye bağırdı Ivan. “O kapıyı önünde durmak için mi açtın yani, seni salak şey?”

Pikel kardeşinin ötesini, mahzun bir ifadeyle oturmuş onları izleyen ayıyı gösterdi.”Ayıyı yanımıza almayacaksın!” diye kükredi Ivan ve ileri çıktı.

“Iıh,” dedi Pikel tekrar parmağını sallayıp geçidi tamamen kapamak için hareketlenerek.

Ivan burun buruna geldiği ağabeyine dik dik bakıyordu ama kısa süre sonra arkalarındaki ayının hırladığını anladı ve bir sonraki dövüşünün hiç de adil olmayacağını anladı. “Onu alamazsın,”d iyerek mantıklı bir sebep aradı sarı sakallı cüce. “Zavallıcığın ayıcık ailesini ayırabilirsin ve bunu yapmak istemezsin!”

“Oooo,” dedi Pikel. Sadece bir anlığına gafil avlanmış gibi göründükten sonra yüzü tekrar ışıldadı.i leri çıkıp Ivan’ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Ailesi olmadığını nereden biliyorsun?” diye itiraz içinde kükredi Ivan ve Pikel bir şeyler daha fısıldadı.

“Sana o mu söyledi?” diye böğürdü Ivan duyduklarına inanamayarak. “Sana o salak ayı mı söyledi? Sen de ona inanıyorsun, öyle mi? Sana yalan söylüyor olabileceğini hiç düşündün mü? Bunu sana sadece ineğinin, ceylanının ya da işte… kız ayısının veya dişi ayılara her ne deniyorsa onun çenesinden kurtulmak için söylemiş olabileceğini düşündün mü?”

“Kız ayı, hee hee hee,” dedi Pikel kıs kıs gülerek bir şeyler daha fısıldadı.

“O bir… dişi ayı mı?” diye sordu Ivan ve dönüp ayıya baktı. “Bunu nereden biliyor… boş ver, sakın bana anlatma. Zaten bir önemi yok. Erkek ayı veya dişi ayı fark etmez, o bizle gelmiyor.”

Pikel’in yüzü asılıverdi, alt dudağı son derece acıklı bir şekilde büzülerek kıvrıldı ama Ivan kararlılığını korudu. En iyi şartlar altında bile tedirgin edici olan bu ağaç yürüyüşü işini, yanında vahşi bir ayı varken yapacak değildi.

“Hayır, gelmeyecek,” dedi sakince. “Bruenor’un taş giyme törenini kaçırdığımızda, Cadderly’ye bunun sebebini sen açıklayabilirsin. Kış bizi burada yakalarsa ve dostun zıbarıp uykuya dalarsa, sıcacık battaniyeler yapmak için onun derisini yüzerim, bilmiş ol! Sonra da…”

Pikel’in kısık sesli iniltisi hiddetli kardeşinin tiradını yarıda kesti, zira Ivan Pikel’in ses tonunda yenilgi tınısı olduğunu kesinlikle fark etmişti.

Yeşil sakallı Bouldershoulder Ivan’ın yanından geçip ayıya doğru ilerledi. Uysal hayvanın kulaklarının arkasını okşayıp kaşıyarak ve kenelerini kopartıp böcekleri nazikçe yere bırakarak uzunca bir zaman geçirdi.

Birkaç saniye sonra Pikel’in ayısı ağır ağır uzaklaştı, Pikel yaratığın son derece üzgün olduğunu düşündüğünü belirttiği halde Ivan hiçbir fark gÖremiyordu. Ayı kendi yoluna gidiyordu ve ayı için her yol muhtemelen gayet iyi olurdu.

Pikel tekrar Ivan’ın yanından geçti. En yeni yürüyüş sopasını kaldırdı ve onu üç defa ağacın gövdesine vurduktan sonra yerlere kadar eğilip saygıyla ağaçtan giriş izni istedi. Ivan tabii ki hiçbir şey duymadı ama görünüşle bakılırsa ağabeyi duymuştu, zira Pikel hafifçe yana çekilip kolunu Ivan’a doğru uzatarak sarı sakallı kardeşini başı çekmeye davet etti.

Ivan saygıyla Pikel’in önden gitmesini işaret etti. Pikel tekrar eğilip Ivan’ı buyur etti.

Ivan yine saygıyla, daha ısrarlı bir şekilde işaret etti.

Pikel bir kez daha, eksiksiz bir sakinlikle Ivan’ı buyur etti. Ivan tekrar işaret edecek oldu ama aniden fikrini değiştirdi ve ağabeyini ağaca itti, sonra dönüp ileri atıldı. Sert ağaç gövdesine yüz üstü çarpıp kaldı.

Solgun, neredeyse yarısaydam teni ve etrafındaki renkleri yansıtıyormuş gibi görünecek kadar parlak mavi gözleriyle eif Tarathiel, ufak tefek bir yaratık gibi görünüyordu. Çok uzun boylu olmamasına rağmen incecikti, dik açılı yüz hatları ve sivri kulaklarıyla daha da ince görünüyordu. Fakat bu görünüş yanıltıcıydı, zira elf

savaşçısı gerçekten de çetin biriydi ve feci şekilde keskin, zarif kılıcının ısırığını tadan hiçbir düşman onu kesinlikle küçük bir yaratık olarak görmezdi.

Aykorusu'ndaki yuvasından bir günlük mesafede bulunan yüksek, rüzgarlı bir geçitte sinmiş duran Tarathiel işaretleri açık seçik fark etti. Buradan orklar geçmişti. Sayıları boldu ve onlar geceli çok uzun zaman olmamıştı. Normalde bu Tarathiel'in canını pek fazla sıkmazdı —orklar Dünyanın Omurgası ile Rauvin Dağları arasındaki vahşi diyarlarda yaygın olarak görülen baş belalarıydı— ama Tarathiel bu grubun izini sürmüş ve nereden geldiklerini anlamıştı. Aykosuru'ndan, onun biricik orman yuvasından, ellerinde devirdikleri bol sayıda ağacı taşıyarak çıkmışlardı.

Tarathiel dişlerini sıktı. O ve klanı, ormandaki yurtlarını koruma konusunda berbat bir şekilde başarısız olmuşlardı, zira orkları kovalayacak kadar çabuk tespit dahi edememişlerdi. Tarathiel bunun yakın gelecekte doğurabileceği sonuçlardan korkuyordu. Savunma eksikliği, o çirkin yabanileri geri gelmeye teşvik eder miydi?

"Eğer gelirlerse, onları katlederiz," diye belirtti ay elfi, kenarda otlamakta olan bineğine doğru dönüp konuşarak. Pegasus, sanki neredeyse anlamışçasına cevap olarak homurdandı. Kafasını savurdu ve beyaz tüylü kanatlarını daha sıkı bir şekilde sırtında topladı.

Tarathiel güzeller güzeli yaratığa gülümsedi. Birkaç yıl önce bu hayvana ikiziyle birlikte bu dağlarda, anne ve babası devler tarafından öldürüldükten sonra rastlamıştı. Tarathiel ölü ikiliyi, kayalıklı bir vadide, fırlatılmış kayalarla öldürülmüş bir halde bulmuştu. Ölü kısrağın meme uçlarına baktığında onun daha yeni doğum yaptığını anlamış, bu yüzden bir ongun boyunca etrafı araştırdıktan sonra tayları bulmuştu. İki pegasus, Aykorusu'nda iyileşmiş, Tarathiel'in küçük klanının gözcülüğünde —sahipliğinde değil— güçlenip kuvvetlenmişti. Uzun, parlak yelesi boyunca kırmızıya çalan akıtmalara sahip olduğundan Günbatımı olarak adlandırdığı bu erkek pegasus, onu kendisine binici olarak kabul etmişti. Tarathiel, Günbatımı'nın ikizine Gündoğumu adını takmıştı,

çünkü dişi pegasusun parlak beyaz yelesi daha güçlü bir kızıl akıtmayla, sarıya doğru açılan pembemsi bir renkle süslenmişti, iki pegasus da yaklaşık aynı boydaydı —on altı karış kadar— ayrıca ikisi de güçlü, kalın bacaklara ve geniş, sert toynaklara sahip, kaslı yaratıklardı.

"Haydi şu orkları bulalım da onlara biraz günlerini gösterelim," dedi elf kurnazca, bineğine göz kırparak. Günbatımı, sanki yine anlamış gibi zemini toynakladı. Kısa süre sonra havaya yükselmişlerdi. Günbatımı'nın
kocaman, güçlü kanatları ya sertçe çırpılıyor, ya da dağ yamaçlarından esen rüzgar akımlarını yakalamak için ardına kadar açılıyordu. Kısa zamanda ork grubunu tespit ettiler. Bir düzine yaratık, dağların yükseklerindeki bir patikada ilerliyordu.

Binek ve binicisi o kadar ahenk içindeydi ki, Tarathiel, Günbatımı'nı sadece bacaklarını kullanarak kolayca yönlendirebiliyordu. Pegasusu yükseklerden, orkların elli metre tepesinden parlayan bir zıpkın gibi dalışa geçirdi. Elfin yayı öfkeyle işe koyuldu ve orkların üzerine ok üstüne ok yağdırdı.

Yaratıklar kaçışıp haykırarak küfür etti ve Tarathiel, çoğunun çılgınlar gibi kayaların arkasına kaçışmaktan, attığı oklardan daha fazla yaralandığını tahmin etti. Yükselip köşeyi döndü ve Günbatımı'nı çevirmeden önce belli bir mesafe boyunca uçtu. Orklara bir araya toplanmaları, tehlikenin geçtiğini sanmalari için biraz zaman tanımak istiyordu. Bu sefer daha hızlı saldırmak istiyordu. Çok daha hızlı.

Pegasus daha da yükseldi, sonra keskin bir dönüş yapıp güçlü bir şekilde dalışa geçerek kanatlarını hızla çırptı. Köşeyi çok daha aşağıdan, orklardan biri uzun saplı baltalar veya mızraklar taşıyor olsaydı erişebilecekleri bir mesafeden döndüler. Bu yükseklikten uçarken, hızlı geçmelerine rağmen Tarathiel'in yayı isabetli bir şekilde çalışıp bahtsız bir orku tam göğsünden vurarak geriyeıdoğru uçurup yere yığdı.

Günbatımı, ardından havaya fırlatılan nesnelerden zarar görmeden, kükreyerek geçti.

Tarathiel üçüncü bir geçiş yapmak için şansını zorlamadı. Güneydoğuya doğru kırdı ve dağlardan uzaklaşıp hızla yuvasına doğru uçtu.

O salak büyünün bittiğini nereden bilecektim?” diye böğürdü Ivan, ağabeyinin bitmek bilmeyen kahkahası karşısında. Sarı sakallı cüce, çizilmiş burnundan bir damla kan sildi. “Orada bir kapı olduğunu söylediğin zaman bile o salak kapıyı göremezken, zaten orada olmayan bir kapının ortadan kaybolduğunu nasıl bilebilirim!”’

Pikel uluyarak kahkaha attı.

Ivan öne atılıp yumruk attı ama Pikel elbette ki bunun geleceğini biliyordu ve kafasını öne doğru eğip bir miğfer olarak kullandığı tavayı bekleyen, darbeyi engelleyen eline düşürdü.

‘Bong!’ diye bir ses çıktı ve Ivan bir kez daha acıyla hoplamaya başladı.

“Hee hee hee.”

Ivan birkaç saniye içinde kendine gelip sertçe ağabeyine saldırdı ama Pikel ağacın içine adımını atıp ortadan kayboldu.

Ivan durup sinirini yatıştırdı ve ağabeyinin peşinden atla, di. Zavallı cücenin dünyası tepe taklak oluverdi.

Tam manasıyla.

Pikel’in ağaç nakli büyüsü kolay bir yolculuk değildi, düz ve dikey de değildi. Kardeşler, ağaçlara büyülü bir yoldan bağlanarak kökleri arasında seyahat ediyor, birinin köklerinden diğerinin birleşen köklerine akıyorlardı. Hızla yukarı yükselip aniden düşüşe geçtiler—Pikel, “Weee!” diye uludu ve Ivan midesinin ağzından çıkmasını engellemek için büyük mücadele verdi.

Dolambaçlı bir yolda sarmallar çizerek ilerledikten sonra Ivan’ın yanaklarını ısırmasına sebep olacak kadar şiddetli ve keskin dönüşler yaptılar.

Bu yolculuk dakikalar boyunca devam ettikten sonra, en sonunda, şükür ki, kardeşler dışarı çıktılar. Bir şekilde Pikel’e yetişip

onu geçmiş olan Ivan yüz üstü toprağa düşüverdi. Pikel onun peşinden hızla ve sertçe gelip kardeşinin tam tepesine devrildi.

Her seferinde tamı tamına böyle oluyor gibi görünüyordu.

Ivan tüm gücüyle ittirerek ağabeyini üzerinden attı ama itişi bile Pikel'in devam eden kahkahasını bastırmaya yetmedi.

Ivan onu gırtlaklamak için ayağa sıçradı. Daha doğrusu bunu yapmaya çalıştı, zira fazlasıyla afallamış, başı dönmüştü ve midesi çok fazla çalkalanıyordu. İleri doğru yalpalayarak bir adım attı, sonraki iki adımında yana sendeledi ve biraz duraksadıktan sonra attığı üçüncü ve dördüncü adımla öbür yana doğru gidip bir ağaca çarptı. Neredeyse dengesini sağlayacaktı ama bir köke takıldı ve dizlerinin üzerine çöküverdi.

Ivan başını kaldırıp ayağa kalkmaya davrandı ama baş dönmesi dalgası, çalkalanan midesini tutarak olduğu yerde kalmasına sebep oldu.

Pikel'in de başı dönüyordu ama o bununla savaşm|yordu. Cadderly'nin küçük çocuklarından biri gibi ayağa kalkmış kahkahalar atıyor, dümdüz bir çizgi üzerinde yürümeye çalışıyor, kaçınılmaz bir şekilde yere düşüyor ve bunun her saniyesinden zevk alıyordu.

"Salak duurit," diye homurdandı Ivan kusmadan hemen önce.

Tarathiei, Günbatımı'yia Gündoğumu'nun oyun oynayışını izledi. Pegasuslarm yeniden bir araya gelmekten meninun olduğu barizdi. Küçük merada, kişneyip oyuncu bir Şekilde birbirilerine burun atarak tırıs gidiyorlardı.

"Onları izlemekten asla sıkılmayacaksın," diye daha tiz, güzel bir melodiye sahip bir ses geldi arkasından.

Dönüp baktığında, en yakın dostu ve sevgilisi olan Innovindil'in meraya doğru yürüdüğünü gördü. Dişi en ondan daha ufak tefekti. Onun saçları ne kadar karaysa, kadmınkiler de o kadar sarıydı ve gözleri en az onunkiler kadar göz alıcı bir şekilde maviydi. Yüzünde Tarathiel'i büyüleyen bir ifade, sol dudağını hafifçe kıvırarak takındığı bir gülümseme ve ona "senden daha iyi biliyorum," der gibi bir tavır veren keskin yüz hatları vardı.

Tarathiel’in yanına gelip uzattığı elini tuttu. “Çok uzun süredir yoksun,” diye azarladı kadın.

Serbest olan elini kaldırdı, Tarathiel’in saçını karıştırdıktan sonra aşağı kaydırıp adamın zarif, güçlü göğsünü nazikçe okşadı.

Pegasusların oyununu izlerken yumuşak ve neşeli olan, Innovindil’in gelmesiyle çok daha keyifli bir hal alan yüz ifadesi bir anda karardı.

“Onları buldun mu?” diye sordu kadın.

Tarathiel başıyla evetledi. “Şüphelendiğimiz gibi, bir ork grubu. Günbatımı ile onlara kuzeydeki dağlarda rastladık. Aykorusu’nda devirdikleri ağaçları sürüklüyorlardı.”

“Kaç tane?” “Yirmi.”

Innovindil kurnazca gülümsedi. “Peki şu anda kaçı hayatta?”

“En azından bir tanesini öldürdüm,” dedi Tarathiel, “ve diğerlerinin kaçışmasına sebep oldum.”

“Geri dönmenin iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamalarına yetecek kadar mı?”

Elf tekrar başıyla evetledi.

“ikimiz gidip onları yeniden bulabiliriz,” diye önerdi Tarathiel, kadının gülümsemesine karşılık vererek. “Onlara yetişmemiz en az bir günümüzü alır ama eğer hepsini öldürürse k geri dönmeyeceklerinden emin olabiliriz.”

“Önümüzdeki birkaç günü geçirmenin daha iyi yollarını biliyorum,” diye yanıtladı Innovindil. Adama yaklaştı ve kocasını nazikçe dudaklarından öptü. “Döndüğüne sevindim,” dedi, sesi daha boğuklaşıp ciddileşerek.

“Ben de öyle,” diye tüm kalbiyle hemfikir oldu Tarathiel. İkili, pegasusları oyunlarıyla baş başa bırakarak meradan uzaklaştılar. Kendilerinin ve klanlarının yuvası olan küçük Aysarmaşıkları köyüne doğru ilerlediler.

Fakat meradan henüz ayrılmışlardı ki, bir kamp ateşi fark ettiler.

Aykorusu'nda bir kamp ateşi!

Tarathiel yayını Innovindil'e uzatıp zarif kılıcını çekti.

İkili derhal yola koyulup karanlık ağaçların arasında eksiksiz bir sessizlikle ilerlemeye başladı.

Uzaktaki ateşe yaklaşamadan önce, aynı şekilde ihtiyata geçip savaşa hazırlanmış olan diğer klan üyeleriyle karşılaştılar.

"Yine mi türlü yaptın?" diye böğürdü Ivan. "Son zamanlarda karnımın bana sürekli olarak hırlayıp durmasına şaşmamalı! Hiç et yememe izin vermiyorsun ki!"

"Iıh," dedi Pikel parmağını sallayarak. Bu hareket Ivan'a gittikçe daha da sinir bozucu geliyor ve o parmağı en üst boğumundan ısırıp koparmak konusunda fanteziler kurmasına sebep oluyordu. 'En azından o zaman biraz et yemiş olurum,' diye düşündü Ivan.

"Pekala, ben kendime gerçek yemek bulacağım!" diye kükredi Ivan, ayağa sıçrayıp ağır baltasını kaldırarak. "Ayrıca hayvanı temiz bir şekilde öldürebileyim diye büyünü kullanırsan, bu iş geyik için —veya ne tür bir hayvan bulursam onun için— çok daha kolay olur."

Pikel tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bir ayağını sabırsızca yere vurarak öylece durdu.

"Pöh!" diye ona söylenip yola koyulmaya davrandı Ivan. Önündeki bir ağaç dalına tüneyip yayını germiş bir elf görünce duruverdi.

"Pikel," dedi cüce sessizce, hiç hareket etmeden ve dudaklarını hiç kıpırdatmadan. "Sence önümdeki bu ağaçla konuşabilir misin?"

"Iıh," diye geldi Pikel'in cevabı.

Ivan arkasını dönüp baktığında ağabeyinin kıpırtısızca, teslim olma işareti göstermek için ellerini havaya kaldırmış bir halde

durduğunu gördü. Etrafında birkaç sert yüzlü elf vardı ve hepsinin yayı öldürmek için hazır duruyordu.

Kardeşlerin etrafında, orman bir anda canlanıverdi. Tüm gölgeler arasından ve her ağacın arkasından elfler çıkmaya başladı.

Ivan omuz silkerek ağır baltasını omzunun üzerinden yere bıraktı.

KENDİ SEÇTİKLERİ BİR SAVAŞ ALANINDA

Patikada ilerlerken tedirgin görünüyorlardı. Güruhun arasında sadece tek bir dev vardı ve diğer üçü açıklanamaz bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Her dem yeşil bir ağacın dalları arasından, devin boyundan biraz yüksekte gizlenmiş izleyen Drizzt Do'Urden grubun tetikte olduğunu açıkça fark etti ve dostlarıyla kendisinin çok daha kusursuz bir şekilde saldırmaları gerektiğini anladı. Drow tüm işin sırrının devde olduğunu biliyordu ve birliklerini hazırlarken bunu Dagnabbit ile Bruenor'a da açıklamıştı. Bu inanca sıkı sıkıya sarılan Drizzt, biraz inisiyatif kullanmış ve gizlenen cücelerden ileri çıkmıştı. Amansız panter müttefikiyle birlikte, kesin bir ilk saldırı olacağını umduğu şekilde harekete geçmeye hazırdı.

Küçük korunaklı bir koyaktaki ağaç kümeleri arasından ilerleyen'yol açık bir şekilde belirgindi.

Orklar akıllıca davranıp alanı incelemeleri için öncüler yolladığında, Drizzt nefesini tutup ağaca daha sıkı sarıldı. Bruenor ile Dagnabbit'i, pusuyu bu alanın hemen ötesine kurmaya ikna ettiğine memnundu… Orklar, gölgelerin arasına girip çıkarak, yaprak öbeklerini tekmeleyerek aşağıda gezindiler, iki tanesi savunma konumuna geçerken, diğer ikisi geldikleri yöne doğru ilerleyip ana gruba yaklaşmalarını işaret ettiler.

Ork kervanı, rahatça ve fazla endişeli görünmeyerek ilerledi.

En öndeki orklar Drizzt'in olduğu yerin altından geçtiler. Patikanın öbür tarafındaki Guenhwyvar'a baktı ve kediye sakin ama hazırlıklı olmasını işaret etti.

Aşağıdan gitgide daha fazla ork geçti, bundan sonra, yüzünde kaşları son derece çatık bir ifadeyle yalnız başına yürüyen dev geldi.

Drizzt özellikle seçmiş olduğu dala kendini yerleştirip palalarını yavaşça çekti. Parlak metallerinin ve büyülü parıltılarının kendisini ele vermemesi için silahları pelerinin kenarlarının altında tuttu.

Dev, gözlerini dosdoğru ileri dikmiş bir halde, uzun adımlar atarak geçip gitti.

Drizzt ileri atılıp devin iri omuzlarına bindi. Palaları hızla kesti ve dev onu yakalamak için ellerini kaldırdığında drow yan taraftaki diğer çam ağacına sıçradı. Drow kolcu fazla hasar vermemişti —zaten niyeti de bu değildi— ama devi yeterince kendisine çevirmiş, kollarını, gözlerini ve çenesini yukarı kaldırmasını sağlamıştı.

Guenhwyvar diğer taraftan sıçradığında, devin gırtlağı açıktaydı ve panter oraya sıkıca kenetlenerek ısırıp kopardı.

Dev uludu, daha doğrusu ulumaya çalıştı ve iri ellerini kedinin üzerine attı. Guenhwyvar aman vermeden daha derine indi, daha sert ısırdı, yaratığın nefes borusunu yarıp parçaladı ve atardamarlarını açtı.

Aşağıdaki orklar, yeri döven çizmelerin ve kırılan dalların önünden kaçışmaya çalışıyordu.

“Nedir bu?” diye haykırdı orklardan biri.

“Lanet bir dağ kedisi!” diye uludu bir diğeri. “Kocaman siyah bir şey!”

Dev en sonunda inatçı Guenhwyvar’ı boynundan ayırmayı başardı ve bunu yaparken kediyle birlikte boynunun büyük bir bölümünü de ayırdığının farkına varmadı. Yine büyük bir çaba sarf eden dev, kediyi iri kollarının arasında göğsüne bastırıp onu ezmeye başladı.

Guenhwyvar yüksek sesle, acınacak şekilde inledi.

Bu ses karşısında yüzünü buruşturan Drizzt kediyi azat edip astral yuvasına yolladı. Sıkıp ezmekte olduğu panter bir duman

bulutuna dönüşmeye başladığında dev kendi kendine sarılmış oldu.

Yaratık elini boynuna atıp fışkıran kanı durdurmak için vahşice, çılgınlar gibi uğraştı durdu, ileri geri tökezleyip dehşet içindeki orkları hallaç pamuğu gibi dağıttıktan sonra, en sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve nefesi kesilerek toprağa yığıldı.

“Kediyi gebertti!” diye haykırdı orklardan biri. Lanet şeyi altında ezdi!”

Birkaç ork devin yardımına koştu ama debelenen, dehşet içindeki yaratık onlara vurarak orkları savurdu. Onlarca orkun ilgisi tamamen yerde yatan deve çevrilmişti ve hepsi de bir daha ayağa kalkıp kalkmayacağını merak ediyordu.

İşte bu yüzden, ağaçtan aşağı süzülüp yerini alan kara elfi fark etmediler.

İşte bu yüzden, çekiçlerini fırlatmaya hazır bir şekilde kaldırmış, arbede silahlarını ulaşabilecekleri kadar yakında tutan cücelerin daha da yaklaştığını fark etmediler.

İçlerinden biri dönüp üzerlerine gelen birliği gördüğünde, şaşkına dönmüş orklardan haykırışlar, çığlıklar, öneriler ve yakarışlar yükseldi. Yaratığın gözleri fal taşı gibi genişledi, işaret etmek için parmağını kaldırdı ve haykırmak için ağzını açtı.

Bu haykırış bir anda dört bir yana hakim oldu, zira yirmiden fazla cüce savaş naraları atarak aniden hücuma geçti, ilk misil yağmurlarını başlattı, sonra baltaları, çekiçleri, kılıçları ve kazmalarıyla hızlı, ölümcül bir işe giriştiler.

Arka taraftaki bir ork karşı saldırıya öncülük etmeye çalıştı — fakat bir pala sırtından girip ciğerlerinden birini yardı. Van taraftaki başka bir ork başı çekecek oldu —fakat bir ok havayı yararak gelip kafasının yanındaki bir ağaca saplandı. Cüceler karşısında dostlarını harekete geçirmekten çok kendi can güvenliğiyle ilgilenen lider adayı kafasını eğdi ve kaçtı.

Cücelere en yakın olan orklar, savunma denilebilecek bir konuma geçmeye başlamıştı ki, savaş çekicini çılgınlar gibi savurup orklara ikişer ikişer darbeler indiren Wulfgar sahneye çıktı.

Birkaç yara aldı ama ne yavaşladı, ne de savaş tanrısı Tempus'a yürekten söylediği şarkısını kesti.

Savaş alanının yan tarafında bulunan Cattibrie hem acı hem de neşe içindeydi. Yayını kaldırıp hüsran içinde geri indiriyordu. Yaralı parmakları, dostlarının yakınlarında bir yerlere atış yapmaya cesaret edecek kadar kesin nişan almasını engelliyordu. Ayrıca Drizzt'in, kaçışan ve çığlıklar atan ork bataklığının içinde nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Savaşın dışında olmak ona büyük bir acı veriyordu ama savaşın umdukları kadar iyi gittiğini görüyordu. Orkları tamamen gafil avlamışlardı ve vahşi cüceler bu avantajı öyle kolay kolay ellerinden bırakmayacaktı.

Cattibrie için çok daha harika ve ilham verici olan şey ise Wulfgar'ın hareketleriydi. Barbar kendine güvenerek, muazzam bir şiddetle ve her ölümcül darbesinde kesin bir başarıyla ilerliyordu.

Bu karşısındaki, onun nişanlandığı adam, şüphe içindeki, korku dolu, aşırı korumacı adam değildi. Kristal Parçası'nı yok etmek için yola koyulduklarında onlara yüz çeviren adam değildi.

Bu karşısındaki, Buzyeli Vadisi'nde tanıdığı, Drizzt ile birlikte Biggrin'in inine memnuniyetle saldıran Wulfgar idi.

Barbarların o donmuş diyarda Akar Kessel'in tebaasına yaptığı karşı saldırıda başı çeken Wulfgar idi. Bu, Beornegar'ın oğluydu, Errtu'nun pençelerinden kurtulup büsbütün onlara geri dönmüştü.

Cattibrie onun düşmanların arasında ilerleyişini izlerken yüzünde beliren gülümsemeyi saklayamadı, zira her nasılsa biliyordu ki, bugün onu hiçbir kılıç veya sopa yaralayamayacaktı, bir şekilde diğer hepsinin üzerinde gibiydi. Aegis-fang orkları sanki sadece çocuklarmış, sadece ufak engellermiş gibi kenara savuruyordu. Bir ork ince bir ağacın arkasına kaçıştı, Wulfgar ise daha yüksek sesle hırladı, daha yüksek sesle haykırdı ve çekicini daha güçlü bir şekilde savurup hem ağacı, hem de arkasına gizlenen yaratığı alaşağı etti.

Cattibrie bakışlarını adamdan ayırmayı başardığında, geriye kalan orkların cücelerden hâlâ en az üçe bir oranında sayıca üstün

olmasına rağmen dövüş sona ermişti. Yaratıklar dört bir yana kaçışıyor, birçoğu koşarken bir yandan da silahlarını atıyordu.

Bruenor ile Dagnabbit, mümkün olduğunca fazlasının yolunu kesmek üzere askerlerini hızlı ve kesin bir şekilde harekete geçirdiler ve Wulfgar yakınlarında olan tüm orklara yetişip hepsini alaşağı etti.

Cattibrie yan tarafta ağaçların arasına kaçan bir üçlü gördü ve yayını kaldırdı ama onları bir okla yakalamak için fazla geç kalmıştı.

Ağaç kümesinin arasındaki gölgeler daha da kesinleşip büyülü bir karanlığa gömüldü, bunun ardından yükselen çığlıklar kadına Drizzt'in orada olduğunu ve durumu kontrol altına aldığını söyledi.

Orklardan biri dosdoğru üzerine koşturarak geldi ve kadın onu alaşağı etmek için Taulmaril'i kaldırdı.

Fakat derken ayağının dibinde beliriveren bir çıkıntıya takılıp aniden ve sertçe yere yığıldı.

Cattibrie, Regis'in küçük vücudunun ayağa kalktığını görünce sadece kafasını sağa sola salladı. Buçukluk ileri atılıp gürzünü iki kere savurdu ve havaya saçılan kırmızı sıvı karşısında yüzünde beliren ekşi bir ifadeyle geri çekildi. Kafasını kaldırıp Cattibrie'yi gördü ve omuz silkmekle yetinip tekrar çimlerin arasına karıştı.

Cattibrie, eğer ihtiyaç duyarsa yayını kullanmaya hazır bir şekilde etrafına bakındı ama silahını indirdi ve okunu her zaman dolu olan, büyülü sadağına koydu.

Kısa ve vahşi savaş bitmişti.

Tüm Faerûn'da cücelerden daha dayanıklı bir ırk yoktu ve cüceler arasında pek azı Battlehammer Klanı'nın — özellikle de haşin Buzyeli Vadisi'nde hayatta kalmayı başaranlarının— dayanıklılığıyla boy ölçüşebilirdi. Böylece savaş çoktan bitmiş ve cüceler, içlerinden birçoğu daha savaş sırasında yaralandıklarını dahi anlamadan bir araya toplanmıştı.

O yaraların bazıları derin ve ciddiydi; en azından iki tanesi, eğer grubun içinde şifa büyüleri, merhemler ve bandajlarla donanmış ruhbanlar bulunmasaydı ölümcül nitelikte olurdu.

Wulfgar da o yaralılar arasındaydı. Mağrur ve güçlü barbar, ork silahlarıyla bir çok yerinden yara almıştı. Cücelerden biri yaralarını temizlemek için üzerlerine can yakan bir çözelti dökerken refleksif bir şekilde homurdanmak haricinde hiçbir şikayette bulunmuyordu.

“iyi misin bakalım?” diye sordu Cattibrie barbara, adamı bir kayanın üzerinde sabırla oturmuş, işleri başından aşkın ruhbanların sırasının kendisine gelmesini beklerken bulduğunda.

“Birkaç yara aldım,” diye yanıtladı, bariz olanı dile getirerek. “Hiçbiri ilk tanıştığımızda Bruenor’un bana indirdiği darbe kadar can yakmadı tabii ama…”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sözünü bitirdi ve Cattibrie tüm hayatında şimdiye kadar hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü.

Drizzt, bir eli yaralanmış bir halde onlara katıldı.

“Bir orkun kabzası çizdi,” diye açıkladı ve elini sallayarak bu yarayı geçiştirdi.

“Gümbürgöbek nerede?” diye sordu Cattibrie.

Drow, Cattibrie’nin Regis’in bir orka çelme takışma şahit olduğu yeri başıyla işaret etti.

“Cesetlerin üzerini aramadan bir savaşı bitirmeyecekmiş,” diye açıkladı Drizzt. “işin. raconunun böyle olduğunu söylüyor.”

Oturup bir süre daha konuştular, derken yan taraftan yükselen bir tartışma ilgilerini çekti.

“Bruenor ile Dagnabbit,” diye belirtti Cattibrie. “Ne konuda olduğunu nereden biliyorum acaba?”

Kadın ve Drizzt gitmek üzere ayağa kalktılar. Wulfgar onları takip etmedi ve dönüp ona soracak olduklarında elini sallayıp onları gönderdi.

“Canı söylediğinden biraz daha fazla yanıyor,” diye Drizzt’e belirtti Cattibrie.

“Ama o yaraların yüz katını daha alsa bile yine de ayakta kalır,” diye onu temin etti drow.

Gürültünün yükseldiği yere vardıklarında, tartışmanın sebebini çoktan anlamışlardı ve tam da Cattibrie’nin tahmin ettiği gibiydi.

“Sana Mithril Salonu’na döneceğimi söylediğim zaman Mithril Salonu’na dönüyorumdur!” diye kükredi Bruenor, parmağını Dagnabbit’in göğsüne bastırarak.

“Yaralılarımız var,” diye yanıtladı Dagnabbit, inatçı kralı koruma görevine sıkı sıkıya tutunarak.

Bruenor dönüp Drizzt’e baktı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Ben diyorum ki, bir kasabadan diğerine geçerek ta Shallows’a kadar gidelim. Onları uyarmadan saldırıya uğramalarına izin vermek olmaz.”

“Orklar öldü ve dağıldı,” diye belirtti Dagnabbit, “ve tüm dev dostları da öldü.”

Drizzt bu kanıya katıldığından hiç de emin değildi. Devlerin elbiseleri ve tertemiz oluşları ona, bu yaratıkların başına buyruk serseriler değil, daha büyük bir klanın üyeleri olduğunu söylemişti.

Yine de daha fazla bilgi edinene kadar, muhtemelen yıkım niteliğinde olacak bu haberleri kendine saklamaya karar verdi.

“Bu orklar ve bu devler öldü!” diye böğürdü Bruenor, daha drow cevap veremeden önce. “Dört bir yanda sürüler halinde koşturup duran daha fazlası olabilir!”

“işte geri dönüp yaralarımızı sarmak ve Pwent ile oğlanlarını da yanımıza katmak için başka bir sebep daha!” diye yanıtladı Dagnabbit.

“Pwent ile oğlanlarını Shallows’a götürürsek, zavallıcıkların endişeleneceği son şey o salak orklar olacaktır,” dedi Bruenor.

.Drizzt de dahil olmak üzere etrafındaki birçoğu bu espriyi anladı ve gerginliği azaltan bu sözleri takdirle karşıladı. Kaşları şimdiye kadar hiç olmadığı kadar çatılan Dagnabbit ise espriyi anlamış görünmüyordu.

“Pekala, söylediklerinde biraz mantık payı var,” diye kabul etti Bruenor birkaç saniye sonra. “Bana soracak olursan, bu durumda birkaç tane sorumluluğumuz var ve hiçbirini görmezden gelmeye niyetli değilim. Yaralılarımızı geri götürmek zorundayız. Yöredeki halkları tehlikeden haberdar edip hazırlanmalarını sağlamalıyız ve Mithril Salonu’nun yakınlarında savaşa tutuşmaya hazırlanmalıyız.”

Dagnabbit cevap verecek oldu ama Bruenor bir elini kaldırıp onu durdurarak sözüne devam etti, “Öyleyse yaralılarla birlikte bir grubu geri yollayalım, onlar da Pwent ile takımına yanlarına yüz kişi katıp Bekçi Vadisi’nin kuzeyine bir karargah kurmalarını söylesinler. Ayrıca Mithril Salonu’nun kuzeyinde, Surbrin kıyısındaki alçak zemini kapatmaları için iki yüz asker yollayabilirler. Biz de devriyemizi tamamladıktan sonra döneriz.”

“İyi bir plan ve buna hemfikirim,” dedi Dagnabbit. “İyi bir plan ve başka seçeneğin yok,” diye düzeltti Bruenor.

“Ama…” diye söze karıştı Dagnabbit, Bruenor Drizzt ile Cattibrie’ye döndüğünde.

Cüce kralı hışımla kumandanına döndü.

“Ama yaralıları Mithril Salonu’na götürecek gruba sen de dahil olursan,” diyerek şart koştu Dagnabbit.

Drizzt, bu sözler üzerine Bruenor’un kulaklarından duman tüttüğünü gördüğüne emindi ve önlerindeki birkaç dakikayı Bruenor’u Dagnabbit’in sakalından ayırmakla uğraşarak geçireceklerinden de şüphesi yoktu.

“Bana kaçıp saklanmamı mı söylüyorsun yani?” diye sordu Bruenor, öbür cücenin karşısına gelip burnunu Dagnabbit’inkine bastıracak kadar yaklaşarak.

“Sana, görevimin seni korumak olduğunu söylüyorum!” “Sana bu görevi kim verdi?”

“Gandalug.”

“Peki Gandalug şimdi nerede?”

“Bir höyük dolusu kayanın altında.” “Peki onun yerine kim geçecek?” “Evet, bu sen oluyorsun.”

Bruenor düşünceli bir ifade takınıp ellerini beline dayadı ve sanki bu sözlerden çıkacak mantığın gün gibi aşikar olduğunu belirtircesine Dagnabbit’e zoraki bir şekilde sırıttı.

“Evet ve Gandalug bana bunları söyleyeceğini de söyledi,” diye belirtti Dagnabbit, mağlup olmuş görünerek. “Peki bunu söylediğimde bana ne söylemeni söyledi?” Diğer cüce omuz silkti ve, “Sadece bana güldü,” dedi.

Bruenor cücenin omzuna yumruğu bastı. “Gidip sana söylediğim şeyleri yap bakalım,” diye emretti.

“Oğlum, kızım, buçukluk ve drow haricinde bize on beş kişi bırak.”

“Yaralılarla birlikte en az bir rahibi geri yollamalıyız.” Bruenor başıyla onayladı. “Ama diğeri bizde kalacak.”

Bu konuda uzlaşmaya varıldığında, Bruenor Cattibrie ile Drizzt’e katıldı.

“Wulfgar da yaralılar arasında,” diye ona bilgi verdi Cattibrie.

Onu Wulfgar’m hâlâ bir kayanın üzerinde oturduğu ve bacaklarından birine sıkıca bir bandaj sarmakta olduğu yere götürdü.

“Geri gönderdiğim grupla gitmek istiyor musun?” diye sordu Bruenor, adamın bol sayıdaki yarasını daha iyi incelemek için yaklaşarak.

“Sen ne kadar istiyorsan, o kadar,” diye yanıtladı Wulfgar.

Bruenor gülümsedi ve bu konuyu kapattı.

Daha sonra, yedisi yaralı ve içlerinden biri iğreti bir sedyede taşınan on bir cüce güneydeki alçak zemine ve onları yuvaya götürecek olan patikalara doğru yola koyuldu. Bruenor, Tred ve Dagnabbit’in önderliğinde, Drizzt, Cattibrie, Regis ve Wulfgar’m kanatlarını koruduğu on beş cüce ise kuzeybatıya doğru ilerlemeye başladı.

ENTRİKA

“Eer kaçmasalardı biz kazanırdık,” diye ısrar etti Urlgen, sinirden köpüren babasına. “Gerti’nin devleri koboldlar gibi kaçtı!”

Kral Obould kaşlarını çattı ve yüzükoyun yatan ölü bir orku tekmeleyip yaratığı yarı yarıya çevirdikten sonra yüzünde katıksız bir küçümsemeyle yere bıraktı.

“Kaç cüce vardı?” diye sordu.

“Bi ordu!” diye haykırdı Urlgen, kollarını vurguyla iki yana açıp sallayarak. “Yüzlerce ve yüzlerce!”

Genç kumandanın yan tarafında duran bir ork, şaşkınlık içinde yüzünü buruşturdu ve bir şey söyleyecek oldu ama Urlgen sersemleyen yaratığa öyle gaddar bir bakış attı ki, savaşçı çenesini kapayıverdi.

Obould bütün bunları bilmiş bilmiş izledi ve oğlunun inceliksiz abartısını fark etti. “Yüzlerce ve yüzlerce demek?” diye tekrarladı. “Öyleyse Gerti’nin kaçan üçlüsünün size bir faydası olmazdı, değil mi?”

Urlgen bir cevap kekeledi ve en sonunda, cücelerin sayısı ne olursa olsun kendi birliğinin çok daha üstün olduğu ve o üç dev de yanlarında bulunsa, taktiksel geri çekilme planını büyük bir zafere dönüştürmüş olacağı gibi kulağa komik gelen bir açıklama yaptı.

Obould oğlunun orada ve mağara kompleksine ilk gelişinde “yenilgi” veya “kaçış” sözlerini asla ağzına almamış olmasına dikkat etti “Kaçışınızı merak ettim,” diye belirtti ork kralı. “Savaş çıkmaza mı girmişti?”

“Çok, çok uzun bi süre devam etti,” diye iddia etti Urlgen.

“Peki cüceler yine de etrafınızı sarmadı ve kaçmayı başardınız mı?”

“Yolumuzu savaşarak açtık!”

Obould bilmiş bilmiş başıyla onayladı. Urlgen ile savaşçılarının kuyruklarını kıstırıp kaçtığını ve büyük ihtimalle karşılarındaki birliğin oğlunun belirttiğinden çok daha küçük olduğunu

—muhtemelen kendilerininkine bile denk gelmeyecek sayıdaki bir grup olduğunu— gayet iyi anlamıştı. Fakat ork kralı bu konuya takılıp kalmadı. Bu felaketi, Gerti ile aralarındaki sallantıda ve son derece önemli olan ittifak açısından nasıl toparlayacağı konusunda daha çok endişeliydi.

Kibrine ve birliklerine —yani ona sadakatlerini sunan ork kabilelerine— duyduğu saygıya rağmen, kurnaz ork lideri, Gerti olmadan bu yöredeki kazançlarının hep Vahşi Sınır'ın en ıssız bölgeleriyle kısıtlı kalacağını biliyordu. BolOk Kalesi'ndeki fiyaskoyu bir kez daha yaşamak zorunda kalacaktı.

Obould aynı şekilde, Gerti'nin devlerinin öldüğünü, bir çayır dolusu katledilmiş orkun arasında yattığını duymaktan memnun olmayacağını da biliyordu. Obould, aklında bu rahatsız edici düşünceyle birlikte ölü devin başına gitti. Yaratık, gırtlağının neredeyse tamamen kopartılmış olması dışında pek az yara taşıyordu.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Urlgen'e baktı ve onu açıklamaya teşvik ederek omuz silkti.

"izcilerim onun iri bi kedi olduunu söylüyor," diye açıkladı oğlu. "Kocaman kara bi kedi. O aaçtan atlayıp devin gırtlaana yapışmış. Devi öldürmüş. Dev de onu öldürmüş."

"Peki nerede?"

Urlgen'in ağzı kıvrıldı ve korkunç sivri dişleri alt dudağını ısırdı. Etrafındaki diğer orklara baktı ve onlar da derhal soru dolu gözlerle kendi yoldaşlarına dönmeye başladı.

"Cüceler almış olmalı. Heralde derisini yüzmek için." Obould'un ifadesi hiç de ikna olmuş görünmüyordu.

Aniden hırlayıp ölü devi sertçe tekmeledi ve her zaman için çatık olan kaşlarını daha da çatarak hışımla uzaklaştı. Bir yandan da bu felaketi nasıl Gerti'ye karşı bir avantaja çevirebileceğini bulmak için kafa patlatıyordu. Belki de suçu üç kaçak deve atabilir, gelecekte devlerinin bunun gibi akınlarda eşlik edecekleri orklara niyetlerini daha dürüst bir şekilde açıklaması gerekeceğini söyleyebilirdi.

‘Evet, bu işe yarayabilir,’ diye düşündü ama derken etrafa yolladıkları bol sayıdaki gözcülerden birinden bir haykırış geldi. Bu haykırış kısa süre içinde, hüsran içinde ve hiddetli olan ork kralının fikirlerini başlı başına değiştirmesine sebep oldu.

Kısa süre sonra ikinci savaş sahnesine, üç devin — Certi’nin yakın dostlarından biri de dahil olmak üzere kayıp devler— katledilmiş bir halde yattığı yere bakan Obould, kaşlarını daha da derin bir şekilde çattı. Urlgen’in felaket niteliğindeki savaştan önce kamp kurduğu yerden çok uzakta değillerdi ve bu üçünün orklara katılmamasının sebebinin, son yürüyüş başlamadan evvel öldürülmüş olmaları olduğu barizdi. Eğer bu konuyu üsteler ve yaşanan facianın kendi orklarından çok onun devlerinin suçu olduğu konusunda ısrar ederse, olayı soruşturup inceleyecek olan Gerti de bunu bariz bir şekilde anlayacaktı.

“Bu nasıl olmuş?” diye sordu Urlgen’e.

Oğlu hemen cevap vermediğinde, sinirden köpüren Obould hışımla dönüp orkun yüzüne yumruğu basarak yere devirdi.

“Obould korktu,” diye bildirdi Ad’non Kareese üç ortağına.

Ad’non, Obould’un birliklerini takip edip iki savaş alanına birden gitmiş, bundan kısa süre sonra ork kralıyla buluşmuş ve her zaman olduğu gibi ona sabırlı olmasını tavsiye etmişti.

“Korkmalı,” dedi Kaer’lic Suun Wett ve hafifçe kıs kıs güldü. “Gerti onu top yapıp dağın tepesinden tekmeleyecektir.”

Tos’un rahibenin kahkahasına katıldı ama ne Ad’non ne de Donnia Seldou eğlenmiş görünüyordu.

“Bu, ittifakı bozabilir,” diye belirtti Donnia.

Kaer’lic, sanki bu önemli değilmiş gibi omuz silkti ve Donnia ona kızgın bir bakış attı.

“Deliğimizde can sıkan bir lüks içinde oturmakla yetinecek misin?” diye sordu Donnia.

“Daha kötü kaderler var.”

“Daha iyileri de var,” diye derhal söze karıştı Ad’non Kareese. “Karşımızda büyük bir kazanç ve büyük bir eğlence fırsatı var, ayrıca risk oranı çok az. Bu yolu izlemeyi ve bu ittifakı korumayı tercih ederim.”

“Ben de öyle,” diye arka çıktı Donnia.

Kaer’lic, sanki bütün bunlardan sıkılmış ve hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi omuz silkti.

“Sen ne diyorsun?” diye sordu Donnia, yan tarafta oturmuş besbelli ki hepsini dinleyen, besbelli eğlenmiş olan ama bunun ötesinde hiç renk vermeyen Tos’un’a doğru dönerek.

“Cüceleri küçümsemezsek iyi etmiş olacağımızı düşünüyorum,” diye belirtti Menzoberranzanlı savaşçı. “Benim şehrim bir kez bu hatayı yapmıştı.”

“Gayet doğru,” diyerek hemfikir oldu Ad’non, “ayrıca, savaş alanına bakılacak olursa, Urlgen’in cüce birliğinin büyüklüğü konusundaki saporunun son derece abartılı olduğunu size söylemeliyim. Daha muhtemel olanı, cücelerin feci şekilde sayıca az olduğu ve yine de orkları bozguna uğrattığı —ayrıca dört dev öldürdüğü. Büyüleri epey çetin olmalı.”

“Büyü mü?” diye sordu Kaer’lic. “Tüm söylenilenlere göre, cüceler pek az büyü kullanır.”

“Anlayabildiğim kadarıyla, burada biraz büyü kullanmışlar,” diye ısrar etti Ad’non. “Orklar devlerden birini alaşağı eden ve cinayetini tamamladıktan sonra ortadan kaybolan kocaman bir kediden söz ediyor.”

Kenarda duran Tos’un bir anda kulak kabarttı. “Kara bir kedi mi?”

Diğer üçü Menzoberranzanlı mülteciye baktı.

“Evet,” diyerek doğruladı Ad’non ve Tos’un bilmiş bilmiş başını salladı.

“Drizzt Do’Urden’in kedisi,” diye açıkladı.

“Hain drow mu?” diye sordu Kaer’lic, aniden epey ilgili görünmeye başlayarak.

“Evet, Menzoberranzan’dan çaldığı büyülü bir panteri var. Son derece zorludur.”

“Panter mi?”

“Evet, Drizzt Do’Urden de öyle,” diye açıkladı Tos’un. “Hafife alınacak bir düşman değildir ve savaş alanında sadece orklaria devlere karşı bir tehdit oluşturmakla kalmaz, orklaria devlerin arkasında sessizce işler çevirenlere de tehdit oluşturur.”

“Müthişmiş,” dedi Kaer’lic iğneleyici bir sesle.

“MeleeMagthere mezunlarının en iyilerinden biriydi,” diye açıkladı Tos’un, “ayrıca şehirdeki gelmiş geçmiş en iyi silah ustası olarak görülen Zaknafein tarafından eğitildi. Eğer o savaşta Drizzt de bulunduysa, orklarm nasıl bu kadar kolay mağlup edildiği belli.”

“Bu drow kendi başına bir ork güruhu ve dört dev karşısında yapılan bir savaşın akışını mı değiştirdi yani;”’ diye şüpheyle sordu Ad’non.

“Hayır,” diye kabul etti Tos’un, “ama eğer Drizzt oradaysa, o zaman—”

“Kral Bruenor da oradadır,” diye mantık yürüttü Donnia. “Hain drow, Bruenor’un en yakın dostu ve danışmanı, öyle değil mi?”

“Evet,” diyerek doğruladı Tos’un. “Muhtemelen ikilinin yanında başka kudretli dostları da vardı.”

“Demek Bruenor Mithril Salonu’ndan çıkmış ve yanında küçük bir birlikle sınır bölgelerinde dolaşıyor, öyle mi?” diye sordu Donnia, güzel yüzünde çarpık bir gülümseme belirirken. “Bu ne kadar da iyi bir fırsat!”

“Mithril Salonu’na acımasız bir darbe indirmek için mi?” diye sordu Ad’non, dişi drowun mantığını takip ederek.

“Ayrıca Gerti’yi mevcut rotamızı izleme konusunda ilgili tutmak için,” dedi Donnia.

“Ya da elimizi gereğinden fazla açık edip üzerimize kudretli düşmanlar çekmek için,” dedi, her zaman şüpheci olan Kaer’lic.

“Ah rahibe, korkarım ki rahata çok alıştın ve kaosun getireceği zevkleri unutmaya başladın,” dedi Ad’non, yüzündeki gülümseme en az Donnia’nınki kadar genişlerken. “Bu eğlence ve kâr fırsatının bu kadar kolay geçip gitmesine izin vermeye hazır mısın yani?”

Kaer’lic birkaç kez cevap yetiştirmeye çalıştı ama dile getirmeden evvel tüm cevaplarını kendine sakladı.

“Leş kokulu orklarla iş yapmaktan hiç hoşlanmıyorum,” dedi rahibe, “kendilerini bizden bile üstün gören Gerti ve takımıyla iş yapmaktan da. Eğer Obould ile Gerti’yi birbirilerine düşürüp devlerle orkların birbirilerini katletmesine sebep olursak daha fazla zevk duyarım. Ondan sonra dördümüz, hayatta kalanların hepsini katledebiliriz.”

“Ve burada yalnız .başımıza sefil bir can sıkıntısıyla baş başa kalırız.”

“Gayet doğru,” diye itiraf etti Kaer’lic. “Öyle olsun. O zaman cüceler ve müttefiklerimiz arasındaki bu savaşı körükleyelim bakalım. Kral Bruenor deliğinden çıktığına göre, hakikaten de önümüzde açılmış ilginç bir yol bulabiliriz. Ama dikkatli olmak kaydıyla! Karanlıkaltı’nı, bir cüce baltasına veya hain bir drowun kılıcına kurban gitmek için terk etmedim.”

Diğerleri, özellikle de birçok yoldaşının Mithril Salonu orduları karşısında düşüşüne şahit olmuş olan Tos’un, rahibenin duygularını paylaşarak başlarıyla onayladılar.

“Gerti’nin yanına gidecek ve yaşanan felaketin etkisini yumuşatacağım,” dedi Donnia.

“Ben ise Obould’un yanına döneceğim,” dedi Ad’non. “Ork kralını dev ile konuşmaya yollamadan önce senin işaretini bekleyeceğim.”

Kaer’lic ile Tos’un’u yalnız bırakarak derhal ve hevesle yola koyuldular.

“Derin bir yarığın dibine doğru gidiyoruz,” diye gözlemde bulundu rahibe. “Eğer müttefiklerimiz bize cüce mızraklarının ucunda ihanet ederse, zorunlu kaçışımız uzun ve süratli olacak demektir.”

Tos’un başıyla onayladı. Daha evvel bunu yaşamıştı. Gerti’nin mağara kompleksinde ilerlerken Obould her adımını kendini zorlayarak atıyordu. Ayaz devi nöbetçilerinin ona attığı kaşları çatık bakışların gayet farkındaydı. Ad’non’un ona verdiği teminatlara rağmen Obould, devlerin verdikleri kayıplardan haberdar edildiğini biliyordu. Ork kralı, bu yaratıkların onun ırkına benzemediğini anlamıştı. Kendi klanlarından, kendi türlerinden olan her bireye değer veriyorlardı. Ayaz devleri kendi halklarından birinin ölümünü kolay kolay bir kenara atmazdı.

Ork kralı, Certi’nin odasına girdiğinde, dişi devi tahtının üzerinde, bir dirseğini dizine, zarif çenesini avucuna dayamış, mavi gözlerini hiç kırpmadan dosdoğru ileri bakar bir halde buldu.

Ork ilerledi ve Gerti’nin elini uzatıp gırtlağına yapışacağından korktuğu için devin eriminden uzakta durdu. Felaketi anlatma dürtüsüne direndi ve konuşmayı Certi’nin başlatmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Uzun, çok uzun bir süre bekledi.

“Cesetleri nerede?” diye sordu Gerti en sonunda. “Öldükleri yerde.”

Gerti kafasını kaldırıp ona baktı ve gözleri, sanki tüm hiddeti köpürüp oradan dışarı fışkırıyormuş gibi daha da genişledi.

“Savaşçılarım onları taşıyamaz,” diye çabucak açıkladı Obould. “Eğer dilersen, onların öldükleri yerde höyüklere gömülmelerini sağlarım. Onları buraya getirmek isteyeceğini düşündüm.”

Bu açıklama Gerti’yi gözle görülür derecede sakinleştirmiş gibiydi. Hatta tahtında arkasına yaslandı ve ork kralı sözlerini bitirirken ona doğru çenesini sallayarak işaret verdi.

“Askerlerin, benim seçtiğim devleri onlara götürecek.” “Elbette,” dedi Obould.

“Bana, gruba karşı güçlü düşmanları getiren şeyin senin oğlunun ihtiyatsız hareketleri olabileceği söylendi,” diye belirtti Gerti.

Obould omuz silkti. “Mümkündür. Orada değildim.” “Oğlun kurtuldu mu?”

Obould başıyla onayladı.

“Irkından birçoğuyla birlikte savaştan kaçtı.”

Gerti’nin sesinde beliren suçlayıcı tondan şüphe edilemezdi. , “Savaş başladığında senin halkından yalnızca biri yanlarındaydı ve o dev de çabuk alaşağı edildi,” diye derhal yanıtladı Obould, eğer burayı kellesi hâlâ omuzlarının üzerinde durarak terk etmek istiyorduysa Gerti’nin kendisine karşı bu tartışmayı sürdürmemesi gerektiğini bilerek. “Diğer üçü, kimseye söylemeden gece vakti kampı terk etti.”

Ork kralı doğru sözlerle cümle kurmuş olduğunu, devlere açıktan açığa herhangi bir başarısızlık yüklemeksizin felaketin suçunu dağıtmayı başardığını Gerti’nin yüz ifadesinden anladı.

“Cücelerin savaştan sonra nereye gittiğini biliyor muyuz?”

“Dosdoğru Mithril Salonu’na yönelmediklerini biliyoruz,” dedi Obould. “İzcilerim güneye veya doğuya doğru giden hiçbir ize rastlamadı.”

“Hâlâ bizim dağlarımızda mı geziyorlar?” “Sanırım öyle,” dedi ork.

“Öyleyse bulun onları!” diye emretti Gerti. “Alınacak bir intikamım var ve her zaman düşmanlarımdan öcümü tam olarak almamla tanınırım.”

Obould yüzünde genişleyecek olan sırıtışa izin verme arzusuna karşı direndi, zira Gerti’nin bu konuşmanın saygılı ve ciddi geçmesine ihtiyaç duyduğunu anlıyordu. Yine de içinde yükselen heyecan dalgasını zapt etmek kolay iş değildi. Gerti’nin gözlerindeki bakıştan ve ses tonundan, bu mağlubiyetin uzun sürmeyeceğini, onun ve devlerinin kendilerini savaşa daha fazla adayacaklarını anlayabiliyordu.

Kral Obould, cüce rakibinin kafasına çökmek üzere olan facia konusunda bir fikri olup olmadığını merak etti.”

İŞTE, SONUNDA SÖYLEDİM…

Torgar, kafasının hafif bir hareketiyle ağır yumruğun yanından geçmesini sağladı ve cüce hiç gecikmeden dönüp saldırganın önkolunu ısırdı. Rakibi olan başka bir cüce, bir yandan ışınlan kolunu çılgınlar gibi sallarken, bir yandan da diğer eliyle sert yumruklar atıyordu. Fakat Torgar aldığı darbeleri kabul edip daha da sert ısırdı ve yumrukların gücünü azaltmak için rakibine yaklaştı.

İtip dönen ve güçlü bacaklarıyla rakibine abanan Torgar, rakibini bir masanın ve sandalyenin üzerine devirdi. İki cüce etrafa tahta parçaları uçuşturarak sertçe yere kapaklandı.

Tavernada yalnızca onlar dövüşmüyordu. Yumruklar ve şişeler çılgınlar gibi havalarda uçuşuyor, alınlar başka alınlara çarpıyor ve birden fazla masa veya sandalye havaya yükselip başka bir rakibin kafasında patlıyordu.

Arbede sürdükçe sürüyordu. Hüsran içinde olan, Toivo Foamblovver adındaki zavallı hancı çabalamayı bırakıp bir duvara yaslandı ve kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüzünde eğlenceden pes etmişliğe kadar uzanan birçok ifade vardı ve dükkanının alacağı hasar için o kadar da endişeli değildi, zira kavgaya karışan cücelerin derhal onarım işine koyulacağını biliyordu.

Konu tavernalar olunca her zaman onarırlardı. Dövüşçüler, çoğunlukla birinden tekme yiyerek veya uzun süre önce paramparça olmuş pencerelerden tepe taklak bir halde uçarak, birer birer barı terk etmeye başladı. .

Kalabalık, azalırken, bu kavgayı başlatmış olan Torgar HammerstriKer’ın hâlâ hışımla dövüşmekte olduğunu görünce Toivo’nun sırıtışı daha da genişledi. Toivo’nun en başından beri tahmini bu yönde olmuştu. SertTorgar, rakip sayısının ezici üstünlükte olmadığı bar kavgalarından neredeyse hiçbirini kaybetmemişti, özellikle de Shingles onun yanında dövüşüyorsa.

Yumruk atma konusunda diğerleri kadar hızlı olmasa bile, huysuz ve yaşlı Shingles nasıl savaşacağını, düşmanlarını nasıl gafil

avlayacağını çok iyi biliyordu. Hiddetten köpürmüş bir cüce, havaya kaldırdığı bir şişeyle Shingles'a hücum ettiğinde Toivo kahkahayı bastı.

Shingles bir parmağını kaldırdı ve saldırganı durduracak kadar hayret dolu bir bakış attı. Bunun ardından Shingles havaya yükselmiş şişeyi işaret etti ve saldıran cüce şişenin içinde hâlâ bir miktar bira olduğunu görünce parmağını salladı.

Shingles cüceye durup içkisini bitirmesini işaret etti.

Cüce bunu yaparken, Shingles ağzına kadar dolu olan kendi şişesini aldı ve sanki derin bir yudum alacakmış gibi kaldırdı. Derken şişeyi öbür cücenin yüzüne gömüp bir yumruk atarak rakibini devirdi.

Toivo, dövüş en sonunda bittiğinde Torgar, Shingles ve ayakta kalmış olan bir çift cüceye, "'Pekala, o zaman hepsini dışarı atın!" diye haykırdı.

Dördü tavernanın içinde dolaşarak, rakip veya müttefik farkı gözetmeksizin, yarı yarıya baygın olan cüceleri yerden kaldırıp incelikten uzak bir şekilde kırık kapıdan dışarı fırlatmaya başladılar.

Bunun ardından, ayakta kalan dört dövüşçü tavernayı terk etmeye davrandı ama Toivo, Torgar ile Shingles'a seslendi ve onları içki dizmekte olduğu bara çağırdı.

"Gösteri için bir ödül mü?" diye sordu Torgar şişmiş dudaklarının arasından.

"içkileri ve daha fazlasını sen ödeyeceksin," diye onu temin etti Toivo. "Seni lanet ahmak. Tüm şehirde sorun çıkarmak mı istiyorsunî"'

"Sorun falan çıkarttığım yok. Bana kalırsa sadece çıkmış soruna dahil oluyorum!"

"Pöh!" diye homurdandı hancı, kırık camlardan oluşmuş bir yığını bar tezgahının üzerinden silerek.

"Bruenor'un Mirabar'dan nasıl bir karşılama göreceğini umuyordun ki? Herifin salonları bizim işimizi sekteye uğratıyor."

“Çünkü bizden daha iyiler!” diye haykırdı Torgar. Duraksayıp bir elini acıyan dudaklarına götürdü.

“Daha iyi zırhlar ve daha iyi silahlar yapıyorlar,” dedi, biraz peltekçe olsa da daha kontrollü bir şekilde konuşarak. “Onları mağlup etmenin yolu, kendi işimizi daha iyi yapmak veya malları satacak yeni yerler bulmak. Onları mağlup etmenin yolu—”

“Senin düşüncene karşı çıkmıyorum, hatta sana karşı çıkmıyorum,” diye sözünü kesti Toivo, “ama deli gibi ortalıklarda dolaşıp tüm sinirini kasabada haykırıyorsun. Seni lanet ahmak, şu anda yaşadığından daha azını umabilir misin? Tüm cüceleri marki ve konseye karşı ayağa kaldırmayı mı düşünüyorsun? Mirabar’da iç savaş çıkartmayı mı istiyorsun?”

“Elbette ki hayır.”

“O zaman o salak çeneni kapat!” diye azarladı Toivo. “Bu gece buraya girip sinirini boşaltmaya başladın. Seni lanet ahmak! Buradaki cücelerin yarısının altın sandıklarının boşalışını izlediğini biliyorsun, bunun en büyük sebebinin de Mithril Salonu’nun yeniden açılması olduğunu da gayet iyi biliyorsun. Sözlerinin açık fikirli kulaklara hitap etmediğinin farkında değil misin?”

Torgar başından savarcasına elini salladı ve Toivo’nun akıllıca gözlemlerine cevap veremeyişini gösterecek şekilde fiziksel olarak kendi içine gömülüp içkisinin üzerine eğildi.

“Haklilik payı var,” dedi yanında duran Shingles ve Torgar ona dik dik baktı.

“Dövüşmekten bıktığım falan yok,” diye derhal ekledi Shingles. “Fakat bu gece bolca iyi birayı mahvettik ve bu hiç de iyi bir şey değil.”

“Tepemi attırdılar, hepsi bu,” dedi Torgar, ses tonu aniden pişman ve biraz mağlup olmuş gibi çıkmaya başlayarak. “Bruenor düşman değil. Onu ve Mithril Salonu’ndaki halkını hakkıyla mağlup etmeye çalışmak yerine onu düşman bellemek tam bir ahmaklık.”

“Ama sen üst düzeydeki takımdan hiç hoşlanmamışsındır zaten. Ne markiden, ne de onun peşinde dolaşıp sanki büyük

savaşçılarmış gibi havalar takınan o dört ahmaktan da," dedi Toivo, cücenin bu duygusunu paylaştığını gösterecek şekilde. "Bu doğru değil mi?"

"Eğer Mithril Salonu bir insan kasabası olsaydı, sence marki ve oğlanları onları mağlup etmeye bu kadar kararlı olurlar mıydı?"

"Bence olurlardı," diye yanıtladı Toivo hiç tereddüt etmeden. "Sadece o zaman Torgar Hammerstriker'ın bunu bu kadar umursayacağını sanmıyorum."

Torgar başını, tezgaha dayadığı kollarının üzerine gömdü. Bu sözlerde gerçeklik payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Derinlerinde bir yerde, Bruenor ile Mithril Salonu'ndaki halkının onun kanından olduğunun bilinci vardı. Hepsi en yaşlı cücelerin hatıralarının bile öncesinde var olmuş Delzoun Klanı'ndan geliyordu. Mithril Salonu, Mirabar, Felbarr… hepsi tarih ve kan bağıyla bağlıydı. Cüce cüceye. En temel seviyede, darkafalı tartışmaların ve ticaretin, her şeyden önemli olan kan bağından önce geldiğini düşünmek Torgar'ı öfkeden köpürtüyordu.

Ayrıca, Mithril Salonu'ndan gelen ziyaretçilerle geçirdiği geceyi düşündükçe, Torgar onlardan gerçekten hoşlandığını fark etmişti.

"Umarım bağırıp çağırmayı kesersin de biz de kavgaya tutuşmayı keseriz," dedi Shingles en sonunda.

Torgar'ı dirsekledi ve kafasını kaldırıp baktığında elebaşına göz kırptı. "Ya da en azından biraz ağırdan al. Artık genç değilim. Bunlar sabahleyin epey canımı yakacak!"

Toivo Torgar'ın omzuna hafifçe vurdu ve ortalığı temizleme işine koyuldu.

Torgar tüm gece boyunca kafasını tezgaha dayamış bir halde, orada öylece kaldı ve düşündü.

Kendi kendini şaşırtacak şekilde, Mirabar'ı terk etme zamanın gelip gelmediğini düşünüyordu.

"Umarım elf onları bu gece yakalayıp da öldürmez," diye homurdandı Bruenor. "Tüm eğlenceyi kendisine saklayacak."

Dagnabbit kralına meraklı bir bakış attı ve okunması imkansız olan ifadesini okumak için büyük çaba sarf etti. Ne de olsa, sadece bir çift ize rastlanmıştı ve bunlar bozgundan korkup kaçan bahtsız orklardı. Son birkaç gün hep aynı şekilde, dağ patikalarında, çoğunlukla bir iki orktan oluşan küçük grupları takip ederek geçmişti. Bruenor'un sık sık şikayet ettiği üzere, çoğunlukla kaçan yaratıklara ilk rastlayan Drizzt, Cattibrie, Wulfgar ve Regis oluyor, yaratıklar ise ana grup onlara yetişemeden çok önce ölüp gidiyordu. “Yakalanacak pek fazla ork kalmadı,” dedi Dagnabbit.

“Pöh!” diye homurdandı cüce kralı, boşalmış yahni kabını yere koyarak. “Yüz yaratığın yarısından fazlası kaçtı ve biz daha bir düzine bile yakalamadık!”

“Ama her geçen gün, geri kalanların daha fazlası derin deliklere kaçışıyor. Onları oraya kadar takip etmeyeceğiz herhalde.”

“Neden etmeyecekmişiz?”

Bu basit soru elbette ki oldukça fazla şeyi açık ediyordu, zira Bruenor bunu vahşi gözlerinin ardında yanan alevlerle ve yadsınamayacak bir hevesle söylemişti.

“Neden buradasın, kralım?” diye sessizce sordu Dagnabbit. “Kara elf dostun ve küçük çetesi geri kalan tüm işi kendi başlarına halledebilir ve bunu sen de biliyorsun!”

“Shallows'a ve diğer kasabalara gidip onları uyarmalıyız.”

“Drizzt bu görevi daha iyi ve biz olmadan daha hızlı bir şekilde başarabilir.”

“Olmaz, eğer onları kendi başına uyarmaya çalışırsa kasaba insanları lanet elfi kovalar.”

Dagnabbit kafasını sağa sola salladı. “Etraftaki çoğu halk Drizzt Do'Urden'i biliyor ve eğer bilmiyorsa bile onları uyarması için Cattibrie, Wulfgar veya ufaklığı yollar. Yarısından fazlası kaçmış olsa bile, akıncı çetenin ortadan kalktığının farkındasın. Çil yavrusu gibi dağılıp derin deliklere kaçtıklarını ve yakın zamanda hiç kimseye tehdit oluşturmayacaklarını da biliyorsun.”

“Ortalıktaki tek tehdidin bu akıncı çetesi olduğunu sanıyorsun,” diye tartışmayı sürdürdü Bruenor.

“Eğer bundan daha fazlası varsa, bu, Mithril Salonu’na dönmen için başka bir sebep demektir,” dedi Dagnabbit, “bunun da farkındasın. Peki neden buradasın, kralım? Burada olmanın gerçek sebebi ne?”

Bruenor kendine oturak olarak aldığı kütüğün üzerinde daha da dik oturdu ve Dagnabbit’e ciddi, kararlı bir şekilde baktı.

“Sakalında rüzgar, elinde baltan ve karşında kesip biçeceğin bir orkla birlikte burada olmayı mı tercih ederdin, yoksa Mithril Salonu’nda, Gümüşay veya Sundabar’dan gelen cicili bicili elçilerle konuşmayı, ya da Mirabarlı bir tüccarla ticaret hakları konusunda tartışmayı mı tercih ederdin?

Hangisini tercih ederdin, Dagnabbit?”

Diğer cüce bu beklenmedik ve dosdoğru soru karşısında yutkundu. Elbette ki verebileceği muhtemel bir cevap vardı ama Bruenor’un da, Dagnabbit’in de kesin bir yalan olacağını bildiğinin farkındaydı.

“Kralımın yanında olurdum, çünkü benim görevim bu…” diye sorudan kaçmaya çalıştı genç cüce ama Bruenor bunu dinlemiyordu bile.

“Tercih ederdin, diye sordum. Hangisini tercih ederdin? Hiçbir tercihin yok mu yani?”

“Görevim—”

“Görevini falan sormuyorum!” diyip elini sallayarak onu geçiştirdi Bruenor. “Karşıma, dürüstçe konuşmak istediğinde çık,” diye kabadayılandı. “O zamana kadar ise git bana daha taze bir yahni getir, zira bu tas çok yavanmış. Görevini yapsana, seni lanet golem!”

Bruenor boş tası kaldırıp Dagnabbit’e uzattı ve genç cüce, kısa bir duraksamanın ardından onu aldı. Fakat derhal ayağa kalkmadı.

“Burada olmayı tercih ederdim,” diye itiraf etti Dagnabbit, “ve bir orkla dövüşmeyi ocaklarda çalışmaya yeğlerdim.”

Bruenor’un gülümsemesi alev kızılı sakallarının arşından adeta fışkırdı.

“O zaman bana sorduğun o şeyi neden soruyorsun?”d edi. “Sana benzemediğimi mi düşünüyorsun? Kral olmam demek, diğer Battlehammerlar’dan farklı bir şey istediğim anlamına gelmez.”

“Yuvaya dönmekten korkuyorsun,” demeye cüret etti Dagnabbit. “Buna sanki yolunun sonuymuş gibi bakıyorsun.”

Bruenor rahatça kurulup omuz silkti, derken yan taraftaki çalıların arasından kendisine bakan mor gözleri fark etti.

“Ayrıca hâlâ biraz daha yahni istediğimi düşünüyorum,” dedi.

Dagnabbit ona birkaç dakika boyunca dikkatle baktı ve dudağını ısırıp başıyla onayladı.

“Ben de umarım ki, o lanet elf bu gece hepsini gebertmez,” deyip sırıttı ve gitmek için ayağa kalktı.

Dagnabbit uzaklaştığı anda Drizzt Do’Urden çalıların arasından çıkıp Bruenor’un yanına oturdu.

“Hepsi çoktan öldü, değil mi?” diye sordu Bruenor. “Cattibrie çok iyi bir okçu,” diye yanıtladı drow. “Gidip daha fazlasını bulacağız.”

“Her zaman daha fazlası olacaktır,” diye yanıtladı drow. “Tüm hayatımızı bu dağlarda ork avlayarak geçirebiliriz.” Cüce dönüp ona bakana kadar Bruenor’u çarpık bir gülümsemeyle süzdü. “Ama elbette ki bunun farkındasın.”

“Önce Dagnabbit, şimdi de başıma sen mi çıktın?” dedi cüce. “Ne dememi istiyorsun elf?”

“Kalbinden geçenden fazlasını değil. Yola ilk çıkışımızda büyük bir beklentiye sahiptin ve adımların şevk doluydu. O zaman Gauntlgrym’i arıyordun, ya da en azından büyük bir maceranın, en büyük maceranın vaadini arıyordun.

“Hâlâ arıyorum.”

“Hayır,” diye gözlemledi Drizzt. “Uğursuz Geçit’te gördüğümüz şeyler, planını yakın zaman içinde sorunlarla karşılaşacağını gösterdi. Mithril Salonu’na geri döndüğünde, tekrar orayı terk etmekte zorlanacağını biliyorsun. Seni orada tutmaya çalışacaklarını biliyorsun.”

“Tahmin mi yürütüyorsun, elf?” dediBruenor elini sallayarak. “Yoksa bildiğinden fazlasını’bildiğini mi sanıyorsun?”

“Tahmin değil, gözlem,” diye yanıtladı Drizzt. “Buzyeli Vadisi’nden çıktığımızdan beri Bruenor Battlehaınmer’ın attığı her adım bir öncekinden daha ağır oldu —tabii, Mirabar’a yolculuğumuz ve dağlardaki kovalamaca gibi, kısa bir süreliğine ana varış noktamızdan yön değiştirdiğimiz zamanlar haricinde.”

Bruenor öne eğilip Dagnabbit’in boş kasesini aldı. Kaseyi sallayıp, neredeyse boşalmış olan yahni kazanına daldırdıktan sonra çıkardı ve tıknaz parmaklarındaki kıvamlı et suyunu yaladı.

“Elbette ki Mithril Salonu’nda yahnim daha iyi kaplarda, daha kaliteli tabaklarda ve güzel peçetelerle birlikte servis edilir.”

“Peçetelerden asla hoşlanmamışsındır.”

Bruenor omuz silkti. Yüz ifadesi drowun konuyu nereye getirmek istediğini kesin bir şekilde anladığını gösteriyordu. “Öyleyse döner dönmez kendine bir vekilharç ata,” diye önerdi drow. “Yollarda gezen, halkının şanını yayan ve daha kadim, daha büyük bir kayıp krallığı arayan bir kral ol. Mithril Salonu kendi başının çaresine bakabilir. Buna inanıyor olmasaydın, asla kalkıp da Buzyeli Vadisi’ne dönmezdin.”

“Dediğin kolay iş değil.”

“Kral sensin. Bir kralın ne olduğunu sen tanımlarsın. Bu görev seni dört duvar arasına tıkacak ve korktuğun şey de bu ama bunu sadece seni dört duvar arasına tıkmasına izin verirsen yapabilir.

Eninde sonunda, Bruenor Battlehammer’ın kaderine karar verecek tek kişi yalnızca Bruenor Battlehammer’dır.”

“Bence bunu olduğundan daha kolaymış gibi söylüyorsun, elf,” diye yanıtladı cüce, “ama yanıldığını söylemiyorum.”

Sözünü bitirdiğinde iç geçirdi ve yahniden kocaman bir lokma aldı.

“Ne istediğini biliyor musun?” diye sordu Drizzt. “Yoksa biraz kafan mı karışık, dostum?”

“Mithril Salonu’nu aramaya çıktığımız zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Bruenor. “Ölüm döşeğinde olduğumu sanmanı sağlayarak seni kandırışımı hatırlıyor musun?” Drizzt hafifçe güldü —bu, asla unutmayacağı bir sahneydi. OnKasaba halkına öncülük eden yol arkadaşları, Kristal Parçası’nı eline geçirmiş olan Akar Kessell’in tebaasına karşı dahjl yeni zafer kazanmıştı. Drizzt’i, ölüm döşeğinde gibi görünen —fakat bunu sadece drowu kandırıp Mithril Salonu’nu bulma işine yardım etmesini sağlamak için yapan— Bruenor’un yanına götürmüşlerdi.

“Pek fazla ikna edilmeye ihtiyaç da duymuyordum hani,” diye itiraf etti Drizzt.

“Mekanı bulduğumuzda iki şey düşündüm,” dedi Bruenor. “Ah, kalbim nasıl da gümbür gümbür çarpıyordu! Yurdumu tekrar görmek… atalarımın intikamını almak. Sana söyleyeyim elf, o ejderhanın sırtında karanlığa gömüldüğüm an, hayatımın en büyük anıydı, fakat o anda bunun hayatımın en son anı olduğunu sanıyordum!”

Drizzt başıyla onayladı ve bunun ardından ne geleceğini anladı.

“Mithril Salonu’nu bulduğunda düşündüğün diğer şey neydi peki?” diye teşvik etti, zira Bruenor’un bunu yüksek sesle söyleyip açıkça itiraf etmesi gerektiğini biliyordu.

“Gerçekten de heyecanlanmıştım! Ama başka bir şey daha vardı…” Kafasını sağa sola sallayıp tekrar iç geçirdi. “Güney diyarından döndüğümüzde ve klanım yurdumuzu fethettiğinde, yüreğimde biraz hüzün vardı.”

“Çünkü asıl önemli olanın amaçtan çok yollar ve macera olduğunu anladın.”

“Bunu sen de biliyorsun!” deyiverdi Bruenor.

“Cattibrie ile benim, drow savaşından sonra neden çabucak Mithril Salonu’nu terk ettiğimizi sanıyorsun? Korkarım birbirimize benziyoruz ve muhtemelen bu hepimizin sonu olacak.”

“Ama ne yollar aşarız, değil mi, elf?”

Drizzt kahkaha attı ve Bruenor çabucak ona katıldı. Drizzt’e sanki cücenin omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi geldi. Ama Bruenor’un kahkahası aniden kesiliverdi ve yüzünü ciddi bir ifade gölgeledi.

“Peki ya kızım?” diye sordu. “Eğer yollarda ölüp giderse ne yaparsın? Kendini sonsuza kadar suçlamaz mısın?”

“Bu, sık sık düşündüğüm bir şey,” diye itiraf etti Drizzt. “Bunun Wulfgar’a ne yaptığını gördün,”d edi Bruenor.

“Görevini unutup tüm zamanını onu korumaya ayırmasına sebep oldu.”

“Ve bu bir hataydı.”

“Öyleyse, umursamadığını mı söylüyorsun?” Drizzt yüksek sesle kahkaha attı.

“Beni gitmek istemediğim yerlere götürmeye çalışma,” dedi. “Elbette ki umursuyorum, fakat bana şunu söyle bakalım, Bruenor Battlehammer, bu dünyada Cattibrie ile Wulfgar’ı senden fazla seven biri var mıdır? Peki, o zaman sen onları Mithril Salonu’na tıkıp güvenle orada tutar mısın?

“Elbette ki bunu yapmazsın,” diye devam etti Drizzt. “Ona güvenir ve onu kendi haline bırakırsın.

Onun dövüştüğünü ve yaralandığını gördün —hem de kısa zaman önce. Bana soracak olursan, bir babaya hiç yakışmıyor.”

“Sana kim sordu ki?” “Soracak olursan dedim…”

“Eğer sorsaydım ve bana bunu söyleseydin, o minnacık elf kıçına tekmeyi basardım!”

“Eğer sorsaydın ve sana bunu söyleseydim, ancak havayı tekmeler ve o kalın kafana inen yüz darbenin nereden geldiğini merak ederdin.”

Bruenor alayla güldü ve kasesini yere fırlattı. Tek boynuzlu miğferini çıkardıktan sonra sertçe kendi kafasına vurmaya başladı.

“Pöh! Bu kafatasını aşman için yüzden fazla kez vurman gerek, elf!”

Drizzt gülümsedi ve buna karşı çıkmadı.

Derken Dagnabbit geri döndü ve kralının keyfinin yerinde olduğunu gördü. Genç cüce, Drizzt’e baktı ama drow sadece başını salladı ve daha da fazla sırıttı.

“Öyleyse artık ojk peşinde koşmak yok,” dedi Drizzt. Dagnabbit başıyla onayladı ama ne şaşırmış ne de üzülmüştü.

“Beni hâlâ eve götürmeye çalışıyorsunuz,” dedi Bruenor kafasını sallayıp sakallarından etrafa et suları saçarak. Bir elini kaldırıp sakalını siliverdi.

“Shallows’u ön karargah olarak kullanabiliriz,” diye önerdi Dagnabbit. “Mithril Salonu’nun dışındaki iki kampta bulunan Pwent ile oğlanlarıyla aramızda iletişim hattı kurarız ve yaz zamanını Shallows’un yakınlarındaki dağlan temizlemekle geçiririz. Sanırım yöre halkı bundan memnun olacaktır.”

Bruenor’un yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi yerini bir gülümsemeye bıraktı.

“Düşünce tarzını beğenmeye başladım,” dedi, üçüncü porsiyonunu yemek için kaseyi alarak. “Buraya geldiği zaman Cümbürgöbek’e fazla kalmasın diye yiyorum ha,” dedi Bruenor lokmalarının arasından.

“Dağ yollarında yürüyeceksek herifin tekrar şişmanlamasına izin veremeyiz, değil mi?”

Drizzt rahatça arkasına yaslandı ve cüce dostu için memnuniyet duydu. Kalbindekini bilmek ve onu itiraf etmek ayrı şeylerdi.

Kalbinin sesini izlemek için kendine izin vermek ise apayrı bir şeydi.

Torgar, Mirabar'ın kuzey surundaki görev yerinde volta atıyordu. Evvelki gecenin vurdu kırdısmdan kalan şişmiş bacağı yüzünden yürüyüşü hafif bir şekilde aksıyordu. Bugün rüzgar güçlüydü ve cücenin üzerine toz toprak üfürüyordu ama hava, Torgar'a göğüs zırhını çıkarttıracak kadar sıcaktı.

Diğer nöbetçilerden gelen bakışların —çoğu kaşları çatık bakışlardı— gayet farkındaydı. Bruenor'un yanına gitmiş olması aşağı doğru inen bir sarmal başlatmış, tüm şehirde tartışmaların çıkmasına ve bolca yumruğun havaya yükselmesine sebep olmuştu. Torgar bütün bunlardan usanmıştı. Tek istediği görevleriyle yalnız bırakılmak, hiçbir konuşmaya katılmadan, hiçbir soruna karışmadan surda volta atmaktı.

Parlak bir cübbe giymiş, saçı sakalı muntazaman taranmış bir cücenin kendisine yaklaştığını fark edince, dileğinin gerçek olmayacağını anladı.

"Torgar Hammerstriker!" diye seslendi Konsey Üyesi Agrathan Hardhammer.

Sipere çıkan merdivenin altına geldi, cübbesini topladı ve tırmanmaya başladı.

Torgar öbür tarafa doğru ilerleyip duvarın üzerinden öteye bakmaya ve duymamış gibi yapmaya devam etti ama Agrathan tekrar, daha yüksek bir sesle bağırdığında, bu işi ertelemenin ona sadece daha fazla sinir bozukluğu yaşatacağını anladı.

Duraksadı ve güçlü, çürükler içindeki ellerini sura yaslayıp önündeki boş, açık araziye baktı.

Agrathan onun yanına geldi ve aynı şekilde sura yaslandı. "Dün gece bir kavga daha çıkmış," diye belirtti konsey üyesi.

“Yumruk yemek için kaşınırlarsa, yumruğu yerler,” diye yanıtladı Torgar.

“Peki kaç kişiyle savaşmaya niyetlisin;”’ “Kaç kişi sıkı bir tekme için kaşınıyor?”

Agrathan’a baktı ve konsey üyesinin hiç de eğlenmediğini gördü.

“Hareketlerin Mirabar’ı bölüyor. Yapmayı amaçladığın şey bu mu?”

“Hiçbir Şey yapmayı amaçlamıyorum,” diye dürüstçe ısrar etti Torgar. Gözleri kısılarak Agrathan’a döndü. “Eğer fikrimi söylemem o dediğin şeye sebep oluyorsa, o zaman sorun ben fikrimi söylemeden önce de mevcut demektir.”

Agrathan sura daha da rahatça yaslandı, sanki onun düşüncesine karşı çıkmıyormuş gibi daha sakin görünüyordu. ,11

“Çoğumuz Mithril Salonu sorunu karşısında kaşlarımızı çatıyoruz. Bunu biliyorsun. Hepimiz en büyük rakibimizin Battlehammer cüceleri olmamasını dilerdik! Ama öyleler. Durum böyle ve bunu biliyorsun.

Bu konuyu herkesin burnuna sokmaya devam edersen, o burunların şeklini bozmak zorunda kalırsın.”

“Rekabet ve tartışmalar, Battlehammerlar in olduğu kadar bizim de suçumu^,” diye hatırlattı Torgar.

“İki tarafında kârına olacak bir anlaşma yapılabilir ama bîri bunu denemeden işe yarayıp yaramayacağını nasıl bilebiliriz?”

“Sözlerin faziletsiz değil,” diye hemfikir oldu konsey üyesi. “Parlak Taşlar Konseyi’nde gündeme getirilip tartışıldı.”

“Yani konsey üyelerinin çoğunluğunun cüce olmadığı yerde,” diye belirtti Torgar ve Agrathan ona soğuk bir bakış attı. , . , , , “Cüceler temsil ediliyor ve düşünceleri konsey tarafından dinleniliyor.”

Torgar, cücenin bakışından ve buz gibi ses tonundan, mağrur ve uzun süredir hizmet veren konsey üyesi Agrathan’m bamte line

basmış olduğunu anladı. Cüretkar ve acımasız yorumunu geri almayı, ya da en azından sözünü meclisten dışarı ithaf etmeyi düşündü ama bunu yapmadı. Sağduyusundan bağımsız olmaya başlamış, içsel bir ses tarafından dürtüld üğünü hissediyordu.

“Mirabar’ın Ba ita Birliği’ne katıldığında yemin etmiştin, dedi Agrathan. ” Ettiğin yemini hatırlıyor musun, Torgar Hammerstriker?”

Şimdi dönüp soğuk bir bakış atma sırası Torgar’daydı. “Mirabar’ın Markisi’ne hizmet etmek için yemin ettin, Mithril Salonu’nun Kralı’na hizmet etmek için değil. Bu konuyu biraz düşünmekle akıllılık edersin.”

Son Konsey üyesi Torgar’ın omzuna hafifçe vurdu zamanlarda birçok kişi bunu yapıyor gibiydi— ve gitti anki Torgar ettiği yemini hatırladı ve bu yemini o Mirabar’ın gerçekleriyle kefeye koyup tarttı.

EN KÖTÜSÜNÜ GÖRDÜKLERİNİ SANIYORLARDI

“işte dolaba kilitlenmiş bir bira fıçısı gibi kaldık,” diye homurdandı Ivan.

Elflerin, davetsiz misafirler için geçici bir hapishane olarak kullandıkları küçük merada volta atıyordu. Ivan’ın anlayamadığı bazı büyüler kullanan ay elfleri, meranın etrafındaki ağaçları yakına getirmiş ve tüm çıkışları neredeyse ağaç gövdelerinden oluşmuş bir duvarla kapamışlardı.

Elbette ki Ivan bundan hiç hoşnut değildi. Pikel meranın ortasında uzanmış, sırtüstü yatarken ellerini rahat başının altında kavuşturmuş, yıldızlara bakıyordu. Keyfi yerinde olan cüce, terliklerini çıkarmıştı ve neşeyle şişko ayak parmaklarını oynatıyordu.

“Eğer baltamı almış olmasalardı, kendime birkaç yol açardım!” diye kabadayılandı Ivan.

Pikel kıs kıs gülüp ayak parmaklarını oynatmaya devam etti.

“Kapa çeneni,” diye patladı Ivan, ellerini beline atıp meydan okurcasına ağaç duvarına bakarken.

Bir saniye sonra, ağaçlardan biri kenara doğru süzülüp yolu açtığında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu. Açılan yerden

elflerin içeri dalmasını bekleyen Ivan duraksadı ama saniyeler geçti ve kendilerini esir alan elfler gelmedi Cüce hoplayıp sıçradı ve açık yere doğru atıldı, derken ağabeyinin kıs kıs güldüğünü duyduğunda kayarak durup hışımla döndü.

“Bunu sen yaptın,” diye suçladı Ivan. “Hee hee hee.”

“Eğer bunu yapabiliyorsan, neden iki gündür burada oturuyoruz?”

Pikel dirseklerinin üzerine doğrulup omuz silkti. “Haydi gidelim!”

“Iıh,” dedi Pikel.

Ivan duyduklarına inanamayarak ona bakakaldı. “Nedenmiş?”

Pikel ayağa sıçradı ve hoplayıp sıçramaya başladı. Büzdüğü dudaklarının üzerine bir parmağını koyup, “Şşşşşşt!” dedi.

“Kime şiş diyorsun bakayım?” diye sordu Ivan, yüz ifadesi hiddetten şaşkınlığa değişerek. “Lanet ağaçlarla konuşuyorsun!”

Pikel ona bakıp omuz silkti.

“Eğer buradan gidersek, şu lanet ağaçlar o lanet elflere bizim gittiğimizi söyler mi demek istiyorsun yani?”

Pikel hevesle başını sallayıp evetledi.

“Pekala, seslerini kes o zaman!” Pikel çaresizce omuz silkti.

“Onları yerinden oynatabiliyorsun, içlerinden geçip gidebiliyorsun ama seslerini kesemiyor musun?”

Pikel tekrar omuz silkti.

Ivan bir çizmesiyle sertçe yere vurdu. “Peki o zaman, gidip elflere söylesinler! O eifler de beni yakalamaya çalışsın bakalım!”

Pikel ellerini beline koydu ve yüzünde şüpheli bir ifadeyle kafasını yana yatırdı.

“Tamam, tamam,” diye ona seslendi Ivan. Kafasını sağa sola salladı, zira artık tek kelime bile duymak istemiyordu.

Elbette ki hiç silahı yoktu. Elbette ki zırhı yoktu. Elbette ki nerede olduğu ve buradan nasıl çıkabileceğine dair hiçbiri fikri yoktu. Elbette ki yeniden yakalanmadan —hem de muhtemelen acı verecek bir şekilde— ormanda on beş metre bile ilerleyemezdi.

Ama hiddetten köpüren cüce için bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Sadece bir şeyler, herhangi bir şeyler yapmak, mesela parmaklarını elflerin gözüne sokmak istiyordu. Ne de olsa cücelerin ve az konuşan ırkın normlarının dahi ötesinde olan Ivan'ın huyu böyleydi. Tam siperlikli ve hatta sivri demirli bir miğfer takmış olsa bile, düşmanına kafa atmak, karşısında çaresizce durmaktan daha iyiydi.

Kararlı olan Ivan, Pikel'in açtığı yerden geçip orman patikasında ilerlemeye başladı.

Pikel iç çekti ve terliklerini almak için hareketlendi. Meranın ötesinde patlayan bir gürültü patırtı duydu ve tekrar omuz silkip çimlere uzanıp yıldızlara bakmaya devam etti. Halinden son derece memnundu.

"Bir cücenin, balta kullanmadan bir ağacı yerinden oynatabileceğine asla inanmazdım," diye belirtti Innovindil.

Meraya tepeden bakan alçak bir ağaç dalında Tarathiel'in yanında durmuş iki kardeşi inceliyordu. "Gerçekten de druid büyüsüne sahip," diyerek hemfikir oldu Tarathiel. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Innovindil kıs kıs güldü. "Belki de cüceler daha yüksek bir bilinç seviyesine doğru evrim geçiriyordur, fakat bunun kaynağı olarak şu cüceyi düşünecek olursan buna inanmak biraz zor."

Pikel'e ve oynatıp durduğu ayak parmaklarına bakan Tarathiel, kadının yorumunun son kısmına hemfikir olmadan edemedi.

Elf çifti, Ivan'ın hışımla açık alandan çıkışını izledi ve üç elf onu sürükleyerek geri götürürken geçen birkaç dakika içinde kaba kuvvetle tekrar kardeşine katılmasını sabırla bekledi.

"Tehlikeli olabilir," diye belirtti Innovindil.

“Hâlâ niyetlerinden emin olamıyoruz,” diye yanıtladı Tarathiel.

Kadın bütün gündür, cücelerle olan meseleyi halletmesi için ona baskı yapıyor, onlara Aykorusu’nun sınırına kadar eşlik edip onları serbest bırakma fikrini şiddetle savunuyordu.

“Öyleyse onu sına,” dedi Innovindil. Ses bir çözüm bulduğunu gösteriyordu. “Eğer göründüğü gibi bir druidse, bunu kanıtlamanın bir yolu var. Pikel Bouldershoulder, kendisini yargılayacak olan hakimi Montolio’nun Korusu nda bulsun bakalım.”

Bu sözleri düşünürken yüzünde bir gülümseme beliren Tarathiel çenesini kaşıdı. Belki de Innovindil bir çözüm yolu bulmuştu, ki üzerinde düşündüğünde bu Tarathiel’i hiç de şaşırtmadı. Innovindil her zaman ondan daha ileri görüşlü olmuş, en karanlık ikilemlerden çıkış yollan bulmuştu.

Ona takdirle baktı ama kadın, yüzünde gitgide büyüyen bir endişeyle merayı izlemekteydi. Tarathiel’e başıyla kendisini izlemesini işaret ettikten sonra ağaçtan aşağı atladı ve meraya doğru ilerledi. Sarı sakallı Bouldershoulder ile üç elf arasındaki sürtüşme patlama sınırında gibi görünüyordu.

“Sakin ol, Ivan Bouldershoulder,” diye seslendi ve beşinin de ilgisini kendi üzerine çekti.

“Hiddetinde haksızsın.”

“Pöh!” diye burnundan soludu cüce, son derece beklenen bir şekilde. “Beni buraya tıkıyorsunuz, elf! Bunu nasıl karşılayacağımı sanıyorsunuz?”

“Eminim ki, içimizden biri sizin yurdunuza gidecek olsaydı, kendini karşılayan açık kucaklar bulurdu,” diye iğneleme dolu bir cevap geldi kadından.

“Muhtemelen bulurdu,” diye lafı yapıştırdı Ivan, kıs kıs gülen Pikel’e burnundan soluyarak.

“Cadderly her zaman yufka yürekli biri olmuştur, hatta bir insan için bile.”

Muhtemelen acı verecek bir şekilde— ormanda on beş metre bile ilerleyemezdi.

Ama hiddetten köpüren cüce için bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Sadece bir şeyler, herhangi bir şeyler yapmak, mesela parmaklarını elflerin gözüne sokmak istiyordu. Ne de olsa cücelerin ve az konuşan ırkın normlarının dahi ötesinde olan Ivan'ın huyu böyleydi. Tam si peri iki i ve hatta sivri demirli bir miğfer takmış olsa bile, düşmanına kafa atmak, karşısında çaresizce durmaktan daha iyiydi.

Kararlı olan Ivan, Pikel'in açtığı yerden geçip orman patikasında ilerlemeye başladı.

Pikel iç çekti ve terliklerini almak için hareketlendi. Meranın ötesinde patlayan bir gürültü patırtı duydu ve tekrar omuz silkip çimlere uzanıp yıldızlara bakmaya devam etti. Halinden son derece memnundu.

"Bir cücenin, balta kullanmadan bir ağacı yerinden oynatabileceğine asla inanmazdım," diye belirtti Innovindil.

Meraya tepeden bakan alçak bir ağaç dalında Tarathiel'in yanında durmuş iki kardeşi inceliyordu. "Gerçekten de druid büyüsüne sahip," diyerek hemfikir oldu Tarathiel. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Innovindil kıs kıs güldü. "Belki de cüceler daha yüksek bir bilinç seviyesine doğru evrim geçiriyordur, fakat bunun kaynağı olarak şu cüceyi düşünecek olursan buna inanmak biraz zor."

Pikel'e ve oynatıp durduğu ayak parmaklarına bakan Tarathiel, kadının yorumunun son kısmına hemfikir olmadan edemedi.

Elf çifti, Ivan'ın hışımla açık alandan çıkışını izledi ve üç elf onu sürükleyerek geri götürürken geçen birkaç dakika içinde kaba kuvvetle tekrar kardeşine katılmasını sabırla bekledi.

"Tehlikeli olabilir," diye belirtti Innovindil.

"Hâlâ niyetlerinden emin olamıyoruz," diye yanıtladı Tarathiel.

Kadın bütün gündür, cücelerle olan meseleyi halletmesi için ona baskı yapıyor, onlara Aykorusu'nun sınırına kadar eşlik edip onları serbest bırakma fikrini şiddetle savunuyordu.

"Öyleyse onu sına," dedi Innovindil. Ses bir çözüm bulduğunu gösteriyordu. "Eğer göründüğü gibi bir druidse, bunu kanıtlamanın bir yolu var. Pikel Bouldershoulder, kendisini yargılayacak olan hakimi Montolio'nun Korusu'nda bulsun bakalım."

Bu sözleri düşünürken yüzünde bir gülümseme beliren Tarathiel çenesini kaşıdı. Belki de Innovindil bir çözüm yolu bulmuştu, ki üzerinde düşündüğünde bu Târathiel'i hiç de şaşırtmadı. Innovindil her zaman ondan daha ileri görüşlü olmuş, en karanlık ikilemlerden çıkış yolları bulmuştu.

Ona takdirle baktı ama kadın, yüzünde gitgide büyüyen bir endişeyle merayı izlemekteydi. Tarathiel'e başıyla kendisini izlemesini işaret ettikten sonra ağaçtan aşağı atladı ve meraya doğru ilerledi. Sarı sakallı Bouldershoulder ile üç elf arasındaki sürtüşme patlama sınırında gibi görünüyordu.

"Sakin ol, Ivan Bouldershoulder," diye seslendi ve beşinin de ilgisini kendi üzerine çekti.

"Hiddetinde haksızsın."

"Pöh!" diye burnundan soludu cüce, son derece beklenen bir şekilde. "Beni buraya tıkıyorsunuz, elf! Bunu nasıl karşılayacağımı sanıyorsunuz?"

"Eminim ki, içimizden biri sizin yurdunuza gidecek olsaydı, kendini karşılayan açık kucaklar bulurdu," diye iğneleme dolu bir cevap geldi kadından.

"Muhtemelen bulurdu," diye lafı yapıştırdı Ivan, kıs kıs gülen Pikel'e burnundan soluyarak.

"Cadderly her zaman yufka yürekli biri olmuştur, hatta bir insan için bile."

"Cüce yurdunuzdan bahsediyorum," diye sözüne açıklık getirdi, laf yarışında iyi olan Innovindil.

“Pöh!” İvan kabul etmeden edemezdi. “Peki bir elf neden oraya gitsin ki?”

“Bir çift cüce neden bir ağacın içinden çıksın?” diye geldi cevabı.

İvan laf yetiştirecek oldu ama bunun beyhude olduğunu anladı.

“Sana bir puan,” diye hemfikir oldu.

“Bir cüce nasıl olur da bir ağacı yerinden oynamaya ikna edebilir?” diye sordu elf, Pikel’e bakarak.

“Duurit,” diye geldi Pikel’in cevabı. Bunu söylerken kıkırdıyor ve başparmağını göğsüne bastırıyordu.

“Tabii, bu çok yaygın bir şeydir,” dedi Tarathiel alaycı bir şekilde.

“Hiç de yaygın falan değil,” diyerek kadınla hemfikir oldu İvan.

“Öyleyse kafamızın karışmasını mazur görün,” dedi Innovindil. “Sizi esir etmek istemiyoruz, İvan Bouldershoulder ama seni ve hayrete şayan kardeşini çabucak salıveremeyiz. Bizim yurdumuza izinsiz girmiş olduğunuzu ve bu yurdun güvenliğinin her şeyden önemli olduğunu takdir etmelisin.”

“Bu konuda bir puan daha aldın,” diye yanıtladı cüce, “ama sizin de, burada oturup yıldızları izlemekten başka yapılacak işlerimin olduğunu takdir etmeniz gerek. Lanet şeyler kıpırdamıyor bile!”

“Ah ama kıpırdıyorlar,” diye hevesle yanıtladı Innovindil, ortak bir payda, buzları kıramasa da biraz eritmenin yolunu bulduğunu düşünerek.

Pikel ayağa sıçrayıp kadına katılırcasına cıyakladığında elfin umutları yükseldi.

“En azından bazıları kıpırdıyor,” diye açıkladı elf.

Ivan’a yaklaştı ve ufuk çizgisinin tepsinde, ağaç sırasının hemen üzerinde duran parlak bir yıldızı işaret etti. Bir saniye daha

devam ettikten sonra Ivan'a döndü ve cücenin ellerini beline koymuş, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Sanırım ne demek istediğimi anlamadın," dedi cüce sevimsizce.

"Gayet doğru," diye kabul etti elf.

"Daha evvel elflerle takılmışlığımız yok değil," diye açıkladı İvan. "Shilimista Ormanı'nda koca bir elf sürüsüyle birlikte savaşıp orkları ve goblinleri kovaladık. Benden ve kardeşimden gayet memnunlardı!"

"Kardaşım!" diye hemfikir oldu Pikel.

"Belki biz de sizden memnun olacağız," dedi Innovindil. "Aslında, tam olarak böyle olacağını tahmin ediyorum ama yalvarırım sabırlı ol. Aceleci bir seçim yapamayacağımız kadar önemli bir mesele bu."

"Ah işte, tam bir elf," diye yanıtladı İvan, pes etmiş ama kesinlikle razı olan bir tavırla iç geçirerek. "Carradoon'da bir dişi elf gördüm, şarap almak için pazara çıkmıştı, acele etmeden mahzenin başından sonuna, sonra da sonundan başına kadar yürüdü, en nihayetinde tabii ki gördüğü ilk şişeyi aldı."

"İşte o elf, alışverişin tadını çıkartmış, bizim Pikel ve İvan Bouldershoulder'ın nasıl kişiler olduğunu öğrenmenin tadını çıkartmak istememiz gibi," diye açıkladı Innovindil.

"Bizi bu salak meradan çıkarırsanız daha fazla şey öğrenirsiniz."

"Muhtemelen ve belki de çok yakında."

Inovvindil sözünü bitirirken, kadının cömert düşüncelerini paylaştığı bariz olan Tarathiel'e baktı. Kadın, elfin kaburgalarını sertçe dürttü.

"Göreceğiz bakalım," Tarathiel'in kabul edeceği tek şey oldu ve bunu da sertçe söyledi.

Thibbledorf Pwent bir taşı tekmeleyip metrelerce öteye fırlattı.

“Bruenor senden daha iyisini bekliyor,” diye onu azarladı yaralılara Mithril Salonu’na kadar eşlik etmiş olan ruhban Cordio Muffinhead.

Pwent ile Karındeşen Taburunu, Bekçi Vadisi’nin kuzeyindeki yüksek zeminde kamp kurmuş bir halde bulmuşlardı, zira savaş öncüsü, ana birliğe Mithril Salonu’na kadar eşlik ettikten sonra buraya yönelmişti.

Bu karşılaşmanın nasıl da bir manzarası olmuştu, zira Cordio ile diğerleri, Pwent ile oğlanlarının vahşi hücumunu yavaşlatmak için çılgınlar gibi ellerini sallayıp durmuşlardı. Cordio en sonunda Bruenor ile diğerlerinin iyi olduğunu ve Mithril Salonu’na başka, daha dolambaçlı bir yoldan geleceklerini, iyi bir kralın yapması gerektiği üzere bazı yerleşim yerlerine uğrayacaklarını söylediğinde yaşanılan rahatlama barizdi.

“Eeer beni tanıyosa, o salak adamı aramak için yola koyulcaamı da biliyodur!” diye karşı çıktı Pwent.

“Senin, sana yapmanı söylenilen şeyi yapacak sadık bir savaşçı olduğunu biliyor.”

Pwent yana sıçrayıp üç adım attıktan sonra başka bir taşa tüm gücüyle tekme attı. Fakat bu seferki çok daha büyüktü ve yerden o kadar da ayrı durmuyordu bu yüzden yerinden pek kıpırdamadı.

Pwentyeni edindiği topallamayı saklamak için çaba sarf etti.

“Organize etmen gereken iki kamp yerin var,” dedi Cordio sertçe. “Ayak parmaklarını kırmayı bırak da ulaklarını Mithril Salonu’na yolla. Burada bir kamp kuracak ve bir tanesini de madenlerin kuzeyinde Surbrin kıyısına yerleştireceksin.”

Pwent tükürüp homurdandı ama başıyla onaylayıp işe koyuldu ve Karındeşenler’in etrafta aceleyle koşturmasına sebep olacak emirler haykırmaya başladı.

Aynı gün içinde, Bruenor’un dönüşünü bekleyen sıradan bir kamp yeri olan mekan, Bekçi Vadisi’nin kuzeyindeki dağ yamacında yığılmış kayalardan oluşan küçük bir kaleye dönüştürüldü.

Ertesi sabah Mithril Salonu'ndan iki yüz asker ayrılıp Karındeşenler'e katılmak için kuzeye giderken, diğer bir yüz elli savaşçı ise, ikinci ön garnizonu kurmak için gerekli malzemelerle donatılmış bir halde Mithril Salonu'nun doğu kapısından çıkıp Surbrin kıyıları boyunca güneye doğru ilerledi.

Thibbledorf Pwent derhal Karındeşenleri'ni iki kamp arasındaki bağlantı durumuna getirdi ve onları kamplar arasındaki dosdoğru patikalarda devriye gezdirmeye başladı.

Bu kadar güneyde durup beklemek Pwent'e işkence gibi geliyordu ama ortalıklarda olmayan, biricik kralından bir ize rastlama çabasıyla sürekli olarak kuzeye ve kuzeydoğuya keşif birlikleri yollasa da görevini yaptı. Aklında en ön planda tuttuğu düşünce, eğer ihtiyaç duyulacağına inanmasaydı, Bruenor'un bu tip ileri düzeydeki kamp yerlerinin kurulmasını emretmiş olmayacağıydı.

Ki bu da bekleyişi çok daha huzursuz kılıyordu.

"O gerçekten bir druid mi?" diye sordu Tarathiel. Klanından bazıları Pikel'in büyülerinin bir çeşit numara olmadığını, cücenin gerçekten de druid büyüsüne sahipmiş gibi göründüğü haberlerini ona getirdiğinde, elf duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Onun yanında duran Innovindil yüzündeki sırıtışı zapt etmekte güçlük çekiyordu. Bu beklenmedik misafirlerin gelişinin tadını çıkarıyordu ve hakikaten de, şimdiye kadar gördüğü tüm cücelerden daha eksiksiz bir şekilde cüce mizacına sahip, kardeşler arasında huysuz olan Ivan ile epey zaman geçirmişti. O ve Ivan son birkaç gün içinde birbirilerine birçok hikaye anlatmışlardı ve orada bir esir olarak kalmasına rağmen, Innovindil'in Ivan ile iletişim kurması sert cücenin moralini düzeltmiş ve yol açtığı sorunları azaltmıştı.

Fakat Tarathiel hâlâ, onun bu zahmete katlanmakla ahmaklık ettiğini düşünüyordu.

"Mielikki'ye samimiyetle dua ediyor," dedi gözlemcilerden biri, "ayrıca büyü yeteneklerinden hiç şüphe edilemez, ki bu büyü güçlerinin çoğu bir cüce tanrısının ruhbanları tarafından uygulanamaz."

"Hiç mantıklı gelmiyor," diye belirtti Tarathiel.

“Pikel Bouldershoulder mantık çerçevesindeki biri değil,” dedi diğeri, “ama anlayabildiğimiz kadarıyla, göründüğü gibi biri. O bir orman rahibi, kendi tabiriyle bir ‘duurit.’ “ “Büyüsü ne kadar güçlü?” diye sordu her zaman için druidlere büyük saygı göstermiş olan Tarathiel.i ki gözlemci elf birbirilerine baktılar ve yüz ifadeleri, duymaktan korktukları sorunun bu olduğunu gösteriyordu.

“Bunu kestirmek güç,” dedi ilki. “Pikel’in büyüsü… seyrek.”

Tarathiel ona merakla baktı.

“ihtiyacı olduğu zaman yapıyor gibi görünüyor,” diye açıklamaya çalıştı diğeri. “Çoğunlukla küçük tılsımlar, fakat arada sırada sadece üst düzey bir druidden, yani onların tarikatındaki bir yüce rahipten beklenecek bir büyüye sahipmiş gibi görünüyor.”

“Sanki neredeyse tanrıçanın beğenisini kazanmış gibi,” dedi ilki. “Sanki Mielikki, ya da onun tebaasından biri, onunla fazlasıyla ilgileniyor ve ona göz kulak oluyormuş g«bi.”

Tarathiel bu bilgiyi hazmetmek için bir süre duraksadıktan sonra, “Hâlâ soruma cevap vermediniz.” diye belirtti.

“Kardeşi kadar tehlikeli değil,” diye yanıtladı ilki. “Yani bize ve Aykorusu’na karşı kesinlikle bir tehdit oluşturmuyor.”

“Emin misiniz?” “Eminiz,” dedi ikincisi.

“Belki de cücelerle konuşma zamanın gelmiştir,” diye önerdi Innovindil.

Tarathiel tekrar duraksayıp düşündü. “Sizce Gündoğumu onu taşır mı?” diye sordu.

“Montolio’nun Korusu’na mı?”

Tarathiel başıyla onayladı. “Bakalım, Mielikki’nin sembolü şu ‘Duurit’ cücenin üzerinde nasıl duracak.”

KISIM ÜÇ

BİR YOLUN BİTTİĞİ YERDE

Hayat yolculuğumu, üç yolun bir noktada birleşmesi olarak görmeye başladım. Birincisi, Do'Urden Evi'nde, drowların savaşçı okulu MeleeMagthere'de ve babam Zaknafein'in gözetimindeki fiziksel eğitimim. Beni zorlu sınavlara hazırlayan, drow savaş sanatının temellerini aşmamı sağlayacak hareketleri bana gösteren ve her türlü savaşta yaratıcı düşünmeyi öğreten babamdı. Zaknafein'in tekniği daha çok kasları çabucak ve kusursuz bir uyum içinde zihnin ve daha da önemlisi hayal gücünün çağrılarına tepki vermeye eğitmek üzerine kurulmuştu.

Bir savaşçıyla bir silah ustasını birbirinden ayıran özellik, ezberci karşılıklar değil, doğaçlama yeteneğidir.

Menzoberranzan'dan çıkıp Karanlıkaltı'nın vahşi diyarında gezindikten sonra beni Montolio'ya getiren dağ patikalarından geçişim ve en sonunda şu anda sevdiğim dostlarımı bulduğum Buzyeli Vadisi'ne yaptığım bu fiziksel yolcuk, sık sık ikinci yolla iç içe geçmiş durumda. Kaçınılmaz bir şekilde birbirilerine bağlılar.

Zira ikincisi duygusal yoldu: Sadece ne olmak ve ne elde etmek istediğimi değil, aynı zamanda başkalarının ihtiyaçlarını da anlamayı ve onların dünya görüşünün benimkine uymayabileceğini takdir etmeyi öğrenip olgunlaştığım yolculuktu, ikinci yolculuğum, Menzoberranzan dünyasının gerçeği gözlerimin önünde aşikar olduğunda ve bu dünyanın benim görüşlerime hiç uymadığını anladığımda yaşadığım şaşkınlıkla başlamıştı. Bu yolun başlangıç

adımlarını benim için belirgin/eştiren yine Zaknafein olmuş, kalbimde bildiğim —ama belki de zihnimde itiraf edemediğim— o gerçeklerin hakikaten de doğru olduğunu bana göstermişti. Bu yolda bana yardım edenler arasında en üst basamakta Cattibrie'yi tutuyorum. En başından beri ırkımın kötü şöhretinin ötesine bakmayı, beni hareketlerim ve yüreğimle yargılamayı bildi. Bu benim için öylesine özgür kılıcı bir deneyimdi ki, bu felsefeyi kabul edip ona kucak açmadan edemezdim. Bunu yaparak birçok ırktan, birçok kültürden ve birçok bakış açısına sahip türlü türlü kişileri takdir etmeyi öğrendim. Hepsinden bir şeyler öğreniyorum ve açık fikirlilikle öğrendiğim bu şeylerle gelişiyorum.

Şimdi, onca macera dolu yılın ardından, gerçekten üçüncü bir yolun olduğunu fark ettim. Uzun bir süre boyunca bunun ikinci yolun bir uzantısı olduğunu sanmıştım ama artık onun diğerinden bağımsız bir şey olduğunu biliyorum. Belki de ince bir ayırımları var ama önem bakımından hiç de küçük değil.

Bu üçüncü yolculuk, diğer tüm bilinç sahibi varlıklarda olduğu üzere doğduğum gün başladı. Yıllar boyunca içimde hareketsiz kaldı, Menzoberranzan'ın taleplerinin altında gömüldü ve doğuştan gelen bir şekilde, bu yolun kapısının gerçekten açılabilmesi için öncelikle diğer iki yolu anlamam gerektiği bilinciyle tarafımdan bastırıldı.

Bu yolun kapısını, Montolio deBrouchee'nin yuvasında, Mooshie'nin Korusu'nda, Mielikki'yi bulduğumda, yüreğimde ve ruhumda yatan gerçeği keşfettiğimde açmış oldum. Ruhani yolculuğumdaki, deneyimden çok gizemlerle, cevaptan çok sorularla ve idrakten çok inanç ve umutla dolu olan bir yoldaki ilk adımım buydu. Bu patika, ancak diğer ikisinde atılması gerekli olan adımlar atıldığı zaman bize açılıyor. Belki de en kısa ama kesinlikle —en azından ilk başlarda— en zor adımları gerektiriyor. Eğer bu üç yol daha başlangıçtan ve ilerleyen safhalarda birbirinden ayrılıp farklı yönlere saparsa fiziksel olanını belirleyen çoğunlukla ihtiyaç, duygusal olanı belirleyen isteklerdir, peki ya ruhani olanı belirleyen ne?

Bu hiç de net bir yol değil ve korkarım birçoğu için asla netleşmiyor.

Kendi adıma, doğru yolda olduğumu biliyorum, fakat henüz tüm cevapları bulduğumdan değil. Yolumun doğru olduğunu biliyorum zira soracağım soruları buldum, özellikle 'nasıl/ 'neden,' ve 'nereye,'sorularını.

Buraya nasıl geldim, ya da başkaları nasıl geldi? Bir doğal hadiseler silsilesinin sonucunda mı, bir yaratanın veya yaratanların tasarımıyla mı var oldum, yoksa aslında ikisi de aynı şey mi?

Her iki seçenekte de, neden buradayım? Gerçekten bir sebebi var mı, yoksa tamamen bir şans ve tesadüf eseri mi? Son olarak da, bilinçli bir varlık için belki de en önemli soru; bu ölümlü bedenden ayrıldığımda yolculuğum beni nereye götürecek?

Bu sonuncu ve en önemli olan yolun nihai bir şekilde kişiye özel olduğuna inanıyorum. Bu soruları, benim için benden başkası cevaplayamaz. Birçok kişinin kendi "cevaplarını" başkalarının vaazlarında bulduğunu görüyorum. Kendi ruhani yolculuklarına mutlu sonlar yazıp, gerçekten de kafa kurcalayan sorulara cevaplar getiren yazarların ilerleyen yaşı veya algıya göre değişen bilgelikleri tarafından kutsallık kazanan sözler bunlar. Hayır, aslında bir son değil, bir duraksama, bizim bildiğimiz bu hayat sona erdiğinde yenisinin devam etmesini beklemek.

Belki de birçok cemaate haksızlık ediyorum. Belki de içlerinden birçoğu kendilerine gerekli soruları sormuş ve kişisel yanıtlarını, sonra da ruhani doğrularını rahatlıkla paylaşacak başka kimseler bulmuştur. Eğer hal böyleyse, yani inançları kulaktan dolma bilgilere dayanmıyorsa, ruhani yolculuklarında benden daha fazla ilerlemiş olanlara gıpta duyuyor ve onları takdir ediyorum.

Bana gelince, Mielikki'yi buldum, fakat hâlâ aklımdaki bu isim için belirgin bir fiziksel suret oluşmuş değil. Bir duraksama veya yolculuğumun sonundan da ötede, Mielikki'yi bulmuş olmam sadece bana en başta sormam gereken o sorulara doğru yön gösterdi. Mielikki bana huzur veriyor, fakat nihai olarak cevapları ancak içimde, Montolio'nun bana öğrettiği şekilde Mielikki'nin prensipleriyle örtüşen hislere sahip yönümde bulabiliyorum.

Hayatımın en büyük ruhani tezahürünü, bu en sonuncu ve en önemli yolculukta yaşadım: geriye kalan her şeyin — duygusal, fiziksel ve maddesel unsurların— bunun için bir zeminden ibaret olduğunu anladım. Afakta edindiğimiz tüm başarılar, eğer enfüse yönelmemize hizmet etmiyorsa değerleri kat be kat azalır. Zira benliğimizin manası orada ve ancak orada mevcuttur. Aslında bu üç soruyu yanıtlamanın büyük bir kısmı öncelikle onları sormaya, hatta daha da fazlası, mantıklı düşünceyle bunların önemini anlamaya dayanır.

Sanırım, ruhani yolculuğumuzda bize yol gösteren işaretler pek nadiren açıkça karşımızda olacaktır, zira yolda edindiğimiz kendimize özgü sorular sürekli değişir ve bazen cevaplanması imkansız gibi görünür. Şimdi, yani her şey yolundaymış gibi görünürken dahi, Ellifain ve onun kaybının muammasıyla yüz yüzeyim. Kendimi, Cattibrie ile birlikte hayatımın en büyük macerasına çıkmış gibi hissetsem de, hâlâ ilişkimiz konusunda aklımda bir çok soru mevcut. Onunla beraber anı yaşamaya çalışıyorum, fakat bir an gelecek ki paylaştığımız bu yolculukta daha ileri bakmamız gerekecek. Sanırım ikimiz de göreceğimiz şeyden korkuyoruz.

Her şeyin berraklaşacağına, ihtiyacım olan cevapları bulacağıma dair inancımı korumalıyım.

Şafak vaktini her zaman sevmişimdir. Hâlâ, eğer durumum el veriyorsa oturur ve her şafağı izlerim.

Artık güneş gözlerimi daha az yakıyor ve her gün doğumunda bu daha da azalıyor. Belki de bu, ruhani hakikatin yüreğimde, ruhumda daha derinden akmaya başladığına ve hepsine olan idrakimin arttığına dair bir işarettir. Tabii ki benim umudum bu.

Drizzt Do'Urden

HOŞGÖRÜSÜZLÜK

"Bunu gerçekten yapmaya niyetli misin?" diye sordu Sbingles Torgar'a, dostunu daha nöbetinden yeni azat olmuş ve Mirabar Yeraltıkenti'ndeki mütevazı yuvasında, en değerli eşyalarını iri bir bohçaya tıkıştırırken bulduğunda. "Yapacağımı biliyordun."

“Bu konuda konuştuğunu biliyordum,” diye düzeltti Shingles. “Bunu gerçekten yapmaya kalkacak kadar kafayı yediğini sanmıyordum.”

“Pöh!” diye burnundan homurdandı Torgar, eşyalarını toplama işini bırakıp dostunun gözlerinin içine bakarak. “Bana başka ne seçenek bırakıyorlar? Agrathan surlara gelip bana çenemi kapamamı söylüyor… çenemi kapamamı! Üç yüz yıldır Mirabar’ın Markisi için savaşıyorum. Agrathan, Elastul ve onun dört özel muhafızının toplamından daha fazla yara izim var. O yara izlerinin hepsini bileğimin hakkıyla kazandım ve şimdi Agrathan’ın gelip beni azarlamasına ve bunu da nöbetim sırasında, diğer bütün nöbetçiler bakıp dinlerken yapmasına izin verip sessiz sedasız oturmam bekleniyor, öyle mi?”

“Peki nereye gideceksin?” diye sordu Shingles. “Mithril Salonu’na mı?” “Evet.”

“Seni orada karşılayacak açık kucaklar ve bir şişe bira mı var yani?” diye geldi iğneleyici cevap.

“Kral Bruenor benim düşmanım değil.”

“Ayrıca sandığın gibi bir dost da değil,” diye tartıştı Shingles. “Seni oraya neyin götürdüğünü merak edecektir, senin bir casus olduğunu düşünecektir.”

Bu mantıklı bir fikirdi ama Torgar dostunun söylediği her sözle birlikte kafasını sağa sola sallıyordu. Shingles bu konuda haklı çıkarsa bile, bunun muhtemel sonuçları Torgar’a, şu anda içinde bulunduğu, müsamaha gösterilemeyecek durumdan çok daha yeğ görünüyordu. Yaşlanıyordu ve Hammerstriker soyundan gelen son kişiydi, bu durumu pek yakında düzeltmeyi umuyordu. Şu son birkaç ongünde Kral Bruenor ve daha da önemlisi sevgili Mirabar’ı hakkında öğrendiklerini hesaba katınca, sahip olacağı çocukların Battlehammer Klanı arasında büyümesinin daha hayırlı olacağını düşünüyordu.

Belki de Torgar’m Bruenor’un halkının güvenini kazanması aylar, hatta yıllar alacaktı ama varsın öyle olsun diyordu.

Eşyalarının sonuncularını da bohçasına tıkıştırdıktan sonra şişkin bohçayı omzuna atıp kapıya yöneldi. Shingles, onu şaşırtacak şekilde ona bir bira kupası uzattı ve kendi kupasını havaya kaldırdı.

“Öldürebileceğin canavarlarla dolu bir yolculuğa!” dedi yaşlı cüce.

Torgar bira kupasını diğerine vurdu. “Yolu senin için açacağım,” diye belirtti. Shingles hafifçe güldü ve derin bir yudum aldı.

Torgar, cücenin bu tepkisinin sadece kibarlıktan ileri geldiğini biliyordu. Shingles’ın Mirabar’daki konumu kendisininkinden çok farklıydı. Yaşlı cüce, geniş bir klanın atasıydı. Onları Mithril Salonu na yolculuk etmek için yuvalarından kopartmak hiç kolay bir iş olmazdı.

“Burada özleneceksin, Torgar Hammerstriker,” diye yanıtladı yaşlı cüce. “Kap kaçakçılar ve cam ustaları kesinlikle büyük zarar edecek, zira kasabadaki her tavernada kırıp döktüğün kavanoz ve kupaların yenilerini yapmaları gerekmeyecek.”

Torgar kahkahayı bastı ve bir yudum daha aldıktan sonra kupayı Shingles’a uzatıp kapıya doğru yoluna devam etti. Sadece bir kez duraksayıp dostuna samimi bir minnettarlıkla baktı ve serbest olan eliyle Shingles’ın omzunu içtenlikle sıvazladı.

Dışarı çıktı ve Yeraltıkent’in işlek caddelerinden birinde yürüyüp düzinelerce ve düzinelerce cücenin yanından geçerken üzerine birçok bakış çekti. O geçerken demirci ocaklarında çınlayan çekiçler durdu. Mirabar’ın tüm cüceleri Torgar’ın son zamanlarda otoritelerle yaşadığı sorunları, çıkardığı bolca kavgayı, Kral Bruenor’un ziyaretine kötü niyetli bir yaklaşım sergilendiği konusunda inatla ısrar ettiğini biliyordu.

Onu sırtında iri bir bohçayla Üstşehir’e çıkan merdivenlere doğru kararlılıkla yürürken görmeleri… Torgar hiçbirine dönüp bakmadı. Bu onun seçimi ve onun yolculuğuydu. Az önce Shingles’a yaptığı ima dışında, hiç kimseden kendisine katılmasını istememiş ve kimseden aleni bir destek beklememişti. Bunun öneminin gayet net bir şekilde farkındaydı. Mirabar’a asırlarca hizmet etmiş iyi ve

şanlı bir aileden gelen bir cüceydi ve şehri terk ediyordu. Hiçbir cüce böyle bir hareketin sorumluluğunu kolayca üstlenemezdi. Sakallı halk için, demirci ocağı ve yuvaları varoluşlarının temel taşıydı.

Asansörlere vardığında, Torgar'ın ardında Shingles da dahil olmak üzere birkaç cüce vardı.

Fısıltılarını duyabiliyordu —bazıları ona destek çıkıyor, bazıları ona deli diyordu— ama hiçbirine karşılık vermedi.

İkindi güneşi donuk bir şekilde parlarken Üstşehir'e çıktığında, yürüyüşünün haberinin görünüşe bakılırsa ondan hızlı ilerlediğini fark etti, zira cüce ve insanlardan oluşan hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Ayaklarıyla olmasa da gözleriyle onu doğu kapısına kadar takip ettiler. Yüzeyde cüce hakkında yapılan yorumların çoğu övgüden uzaktı. Torgar birçok defa "hain" ve "ahmak" kelimelerini duydu.

Tepki vermedi. Daha ilk giysisini bohçasına tıkıştırmadan evvel bunların hepsini zihninde canlandırmıştı ve olan.her şey beklediği gibiydi.

Kendine bunun bir öneminin olmadığını hatırlattı, zira doğu kapısından çıktıktan sonra, muhtemelen bu kişilerden hiçbirini bir daha görmeyecek ve onlarla konuşmayacaktı. Bu düşünce neredeyse onu durduruyordu.

Neredeyse.

Cüce, Agrathan ile aralarında geçen konuşmayı tekrar tekrar zihninde canlandırdı ve onu kararlılığını güçlendirmek için, hakikaten doğru şeyi yaptığını, Mirabar'dan yüz çevirmediğini, Kral Bruenor'a kötü niyetli yaklaşarak ve ziyarete gelen cüce lideriyle dost olmaya cüret etmiş kişileri azarlayarak Mirabar'm ondan yüz çevirdiğini kendine hatırlatmak için kullandı. Torgar burasının artık, atalarının yaşadığı güçlü ve mağrur şehir olmadığına karar kılmıştı. Burası başkalarına örnek olmaya kararlı bir şehir değildi. Burası çöküşe geçmiş bir şehirdi. Kendilerine ticaret konusunda rakip olanlardan yükseğe çıkmaya uğraşacağına, rakiplerini hile ve sabotajla alaşağı etmeye kararlı bir şehirdi.

Bir çift cüce muhafızın gözlerine inanamayarak ve bir çift insan muhafızın çatık kaşlarla ona baktığı kapılara varmadan az önce, Torgar kendisine seslenen tanıdık bir ses duydu.

“Bunu yapma,” diye tavsiye etti Agrathan, sert yüzlü cücenin yanına gelerek.

“Beni durdurmaya kalkma.”

“Burada taşınmaya karar veren cüceden daha fazlası söz konusu,” diye açıklamaya çalıştı meclis üyesi. “Bunun farkındasın, değil mi? Tüm halkının seni izlediğini ve hareketlerinin halkımız arasında tehlikeli fısıltılara yol açtığını biliyorsun, değil mi?”

Torgar aniden durdu ve başını çılgınlar gibi peşinden gelen Agrathan’a çevirdi. Cücenin, cücelerinkinden çok insanlarınkine meyleden aksanı üzerinde yorum yapmak istedi. Arabulucu, temsilci Agrahtan’ın iki farklı sesle konuşur gibi görünmesini garip bir şekilde uygun buluyordu.

“Mirabar cücelerinin senin o korktuğun soruları sormaya başlama zamanı gelmiş de geçiyor olabilir.”

Agrathan şüpheyle başını sağa sola salladı ve omuz silkip pes edercesine iç geçirdi.

Torgar bakışını bir süre daha koruduktan sonra döndü ve kapıya doğru sert adımlarla ilerledi. Orada duran dört muhafızın veya onu takip edip kapıların önüne kadar gelen ve aynı anda duran insan ve cücelerden oluşmuş kalabalığın yüz ifadelerine bakmak için duraksamadı bile.

Kalabalığın arasından cesur bir cüce, “Moradin’in lütfü seninle olsun, Torgar Hammerstriker!” diye haykırdı.

Diğer birkaç tanesi hiç de övgü niteliğinde olmayan şeyler söyledi.

Torgar batan güneşi ardına alarak yürümeye devam etti. “Tahmin edilebilir ahmak,” dedi Çekiçler’den bici olan Djaffar yanındaki askerlerden birine. Hepsi de ağır zırhlı atların sırtında duruyordu.

Mirabar’ın doğu kapısının kuzeydoğusundaki yüksek bir uçurumun üzerindeki bol sayıda kayanın arkasına gizlenmişlerdi. Kapıdan çıkıp yolda gururla ve kararlılıkla yürüyen yalnız silueti izliyorlardı.

Djaffar ile taburu hiç şaşırmamıştı. Bu göçün haberini Yeraltıkent’in merdivenlerini tırmanmasından sadece birkaç saniye önce almış olmalarına rağmen, bunun gibi bir olasılığa uzun süre önce kendilerini hazırlamışlardı. Böylece, diğer tüm gözler doğu kapısına doğru ilerleyen cüceye çevrilmişken, onlar sessizce kuzey kapısından dışarı çıkmışlardı. Dolambaçlı bir yol izleyip bu noktaya gelmiş ve oturup beklemeye başlamışlardı.

“Bana kalsaydı, onu yolda gebertir ve çürüyen etlerini akbabalara bırakırdım,” dedi Djaffar diğerlerine. “Haine bu müstahaktır! Ama Elastul yufka yürekli biri —tek gerçek zayıflığı da bu zaten— öyleyse buradaki rolünüzü anlıyorsunuz, değil mi?”

Diğer üç atlı cevap olarak, elinde güçlü bir ağ tutan dördüncüye baktı.

“Ona teslim olması için bir şans vereceksiniz. Sadece bir şans,” dedi Djaffar.

Dördü başlarıyla onayladılar.

“Ne zaman, Çekiç Djaffar?” diye sordu içlerinden biri. “Sabırlı olun,” diye tavsiye verdi deneyimli lider.

“Kapılardan uzaklaşıp diğerlerinin görüş ve duyuş eriminden çıksın. Buraya bir isyan başlatmaya gelmedik, sadece bir hainin tüm sırlarımızı düşmanlarımıza açık etmesini önlemek için buradayız.”

Djaffar’a bakan sert yüzler, elle seçilmiş olan bu savaşçıların üzerlerine düşen rolü ve bunun önemini anladığını gösteriyordu.

Kısa bir süre sonra, diyara alacakaranlık çökerken Torgar’a yetiştiler. Dört atlı hızla yaklaşırken, cüce bir taşın üzerine oturmuş, ağrıyan ayaklarını ovuşturuyor ve çizmelerindeki taşları silkeliyordu. Ayağa sıçradı, hatta kocaman baltasına uzandı, fakat derken görünüşe bakılırsa atlıları tanıyarak yerine oturdu ve meydan okurcasına bir poz takındı.

Dört savaşçı hızla gelip etrafını kuşattı, deneyimli binekleri ise hevesle kıpırdanıyordu.

Birkaç saniye sonra Djaffar geldi. Hiç şaşırmamış görünen Torgar burnundan soludu.

“Torgar Hammerstriker,” dedi Djaffar. “Marki Elastul Raurym fermanına göre, seni Mirabar’dan sürülmüş ilan ediyorum.”

“Bunu zaten kendim yaptım,” diye karşılık verdi cüce. “Doğu yolunda ilerleyip Mithril Salonu’na ve Kral Bruenor Battlehammer’ın sarayına gitmeye mi niyetlisin?” “Kral Bruenor’un benimle görüşecek zamanı olduğunu sanrrayorum ama eğer isterse gidip onu görürüm, evet.” Bunu son derece rahat ve içten bir şekilde söylemişti ki, beş adamın yüzleri de sinirle gerildi ve bu Torgar’ı daha da çok memnun etti.

“Öyleyse, tacımıza karşı ihanetten suçlusun.”

“İhanet mi?” diye pufladı Torgar. “Mithril Salonu’na savaş açmıyorsunuz, değil mi?”

“Onlar bizim baş rakibimiz.”

“Bu, oraya gitmemi ihanet kılmaz.”

“Öyleyse casusluk!” diye haykırdı Djaffar. “Şimdi teslim ol!”

Torgar bir saniyeliğine onu dikkatle inceledi ve az sonra ne olacağına dair hiçbir duygu veya işaret sergilemedi. Yanında uzanmış duran koca baltasına baktı.

Mirabarlı muhafızların ihtiyaç duyduğu tek mazeret de buydu. Torgar’ın solundaki ikili ağlarını aralarında açıp atlarını mahmuzladı ve cücenin iki yanından geçip onu oturduğu yerden sökerek güçlü ağa takılarak yere devrilmesine sebep oldu.

Torgar çılgına dönmüşçesine ipleri koparmaya, kendisini ağdan kurtarmaya çalıştı ama diğer iki muhafız oraya gelip sert sopalar çıkarmış ve bineklerinden inmişti. Torgar debelenip tekmeledi, hatta içlerinden birini ısırmayı başardı ama imkansız bir şekilde dezavantajlıydı.

Askerler çabucak cücenin bilincini yarı yarıya karartacak kadar onu dövdüler ve kısa süre sonra onu ağdan kurtarıp kaliteli göğüs zırhını çıkarmayı başardılar.

“Bırakalım da biz dönmeden önce şehir uykuya dalsın,” dedi onlara Djaffar. “Balta Birliği’nde, bu akşam surlarda hiçbir cücenin görev almamasını ayarladım.”

Shoudra Stargleam, o gece yaşanan hadisenin üzerinde düşündüğünde o kadar şaşırmamıştı ama gerçekten de dehşete düşmüştü. Asa Taşıyıcısı evinin balkonunda durmuş gecenin tadını çıkartıyor ve uzun, esmer saçlarını tarıyordu ki, balkonundan gayet iyi bir şekilde görebildiği şehrin doğu kapısında bir kargaşanın patlak verdiğine dikkat etti.

Kapılar sonuna kadar açıldı ve içeri at sırtında birkaç kişi girdi. Shoudra Çekiçler’den Djaffar’ı, kocaman bir kuş tüyüne sahip miğferinden tanıdı. Pek az detay seçebilmesine rağmen, atlıların ardında, sadece pantolonu ve yırtık gömleğiyle bırakılmış, elleri önünde zincirlenmiş bir halde yürüyen ufak tefek siluetin kim olduğunu anlamak Asa Taşıyıcısı için zor olmadı.

Sessizliğini korudu arna esir konvoyu balkonunun tam altından geçerken kendisini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Dördünün arkasında, beşincisi tarafından sürüklenerek ilerleyen zincirlenmiş ve bariz bir şekilde tartaklanmış olan Torgar Hammerstriker geliyordu.

Zavallı cücenin çizmelerini giymesine bile izin vermemişlerdi.

“Ah, Elastul, sen ne yaptın böyle?” diye sessizce sordu Shoudra ve ses tonunda büyük bir korku vardı, zira markinin feci bir hata yapmış olabileceğinin farkındaydı.

Kapının çalmışı, bir büyücünün yıldırım oku gibi gümbürdeyip Shoudra’yı huzursuz uykusundan silkeleyerek uyandırdı. Yatağından fırladı ve nerede olduğunun tam olarak farkında bile olmadan kapıyı yanıtlamak için ilerledi.

Kapıyı ardına kadar açtı ve Djaffar’ı, evinin dışındaki duvara yaslanmış bir halde gördüğünde donakaldı. Adamın gözlerinin onu

baştan ayağa süzdüğünü gördü ve aniden, bu sıcak yaz gecesinde üzerinde giysi namına pek az şey — sadece üzerini hiç de örtmeyen ipek bir gecelik— olduğunu fark etti.

Shoudra kapıyı biraz kapatıp iffetli bir şekilde arkasına geçti ve kendisine yan gözle bakıp sırıtan Çekiç'e kapı aralığından baktı.

"Leydim," dedi Djaffar, meşale ışığında parlayan, yüz kısmı açık miğferini hafifçe eğerek.

"Saat kaç?" diye sordu. "Şafağa birkaç saat var."

"Öyleyse ne istiyorsun?" diye sordu Shoudra.

"Uykuya çekilmenize şaşırdım, leydim," dedi Djaffar masumane bir tavırla. "Kısa bir süre önce sizi gayet uyanık bir halde balkonunuzda dururken görmüştüm."

İşte o zaman Shoudra neler döndüğünü anlamaya başladı, zira tamamen uyanmıştı ve bu gece, sıradan bir geceden ayrı olarak gördüğü şeyleri hatırladı.

"Kısa süre sonra yattım."

"Hiç şüphesiz, o güzel kafanızda birçok soruyla birlikte." "Bu bana kalmış, Djaffar." Kendisine fazlasıyla güvenen bu adamı savunmaya çekilmeye itmek isteyen Shoudra, ses tonuna bir hiddet tınısı verdi. "Beni uykumdan uyandırmanın bir sebebi var mı? Marki ile ilgili acil bir durum mu var? Çünkü eğer yoksa…"

"Balkonunuzdan tanık olduğunuz şeyi konuşmamız gerekli, leydim," dedi Djaffar soğukkanlılıkla ve Shoudra'nın güçlü ses tonu karşısında gözü biraz olsun korktuysa bile bunu belli etmedi.

"Herhangi bir şeye tanık olduğumu kim bilebilir?" "Kesinlikle ve bunu hatırlamakla iyi edersiniz."

Shoudra'nın mavi gözleri genişledi. "Sevgili Djaffar, Mirabar'ın Asa Taşıyıcısı'nı tehdit mi ediyorsun?"

"Sizden doğru olanı yapmanızı istiyorum," diye yanıtladı Çekiç, hiç geri çekilmeden. "Hain Torgar'ın tutuklanması bizzat markinin emriydi."

“Kaba kuvvetle…”

“Hiç değil. Adil otoriteye, karşı koymadan teslim oldu,” diye karşı çıktı Djaffar.

Shoudra bunun tek kelimesine inanmıyordu. Djaffar ve diğer dört Çekiç’i gayet iyi tanıyor ve koşullar kendi avantajlarına olduğunda dövüşe girmeyi çok sevdiklerini biliyordu.

“Mirabar’a gecenin örtüsü altında getirilmesinin bir sebebi var, leydim. Kesinlikle bunun hassas bir mesele olduğunu anlar ve takdir edersiniz..”

“Zira Mirabar cüceleri, hatta Torgar’ın fikirlerine katılmayanlar bile, onun şehre zincirlerle sürüklenerek getirildiğini öğrenirlerse bundan memnun olmayacaktır,” diye yanıtladı Shoudra.

Kadının ses tonunda bariz bir iğneleme olduğu halde, Djaffar bunu tamamen duymazdan geldi ve sadece, “Kesinlikle,” diye yanıtladı.

Çekiç çarpık bir gülümseme takındı.

“Onu yaban arazide öldürüp, kimsenin bulamayacağı bir yere gömebilirdik. Bunu elbette ki anlıyorsunuz, tıpkı bu konuda sessiz kalmanızın son derece önemli olduğunu anladığınız gibi, değil mi?”

“Bütün o dediklerini yapabilir miydiniz? Buna vicdanınız el verir miydi?”

“Ben bir savaşçıyım, leydim ve markiyi korumaya ant içtim,” diye yanıtladı Djaffar, aynı sırıtışla. “Bu konuda sessiz kalacağınıza güveniyorum.”

Shoudra sadece ona dik dik baktı. En sonunda, bundan daha ötede bir yanıt alamayacağını anlayan Djaffar tekrar miğferiyle selam verdi ve koridorda ilerleyip uzaklaştı.

Shoudra Stargleam kapısını kapattıktan sonra dönüp kapıya sırtını yasladı. Gözlerini ovuşturdu ve son derece sıradışı olan bu geceyi düşündü.

“Ne yapıyorsun sen, Elastul?” diye sordu kendi kendine.

Shoudra’nm dairesinin yanındaki odada, başka biri daha bu soruyu kendisine soruyordu. Simyacı Nanfoodie, yıllardır Mirabar’da olmasına rağmen, mekanın politik olaylarından uzak durmak için büyük çaba sarf etmişti. O bir simyacıdan, bir bilginden ve gözbağı büyüsü konusunda biraz yeteneği olan bir gnomdan ibaretti. Yine de Mithril Salonu’nun efsanevi kralının —ki Nanfoodie gidip onunla tanışmayı çok istemişti— ziyareti konusunda çıkan bu en son fikir ayrılıkları onu epey endişelendiriyordu.

Kapının yüksek sesle çalmışını duymuş ve bunun kendi kapısı olduğunu sanıp derhal yatağından fırlamıştı. Fakat kapının önüne geldiğinde Shoudra ile Djaffar’m seslerini duymuş ve adamın kendisiyle değil de Shoudra’yla konuşmaya geldiğini anlamıştı.

Nanfoodie konuşulanları kelimesi kelimesine duymuştu. Mirabar’daki en saygın cücelerden biri olan, asırlardır birçok markiye hizmet etmiş bir aileden gelen Torgar Hammerstriker, yolda tartaklanıp, gizlice, zincirlere vurulmuş bir halde şehre sürüklenmişti.

Nanfoodle’ın sırtından yukarı bir ürperti yükseldi. Bruenor Battlehammer’ın kapılarını çaldığını öğrendikleri andan beri gelişen tüm bu olaylar, kafasını allak bullak etmişti.

Bunun sonunun iyi olmadığını biliyordu.

Gnom, politikayla ilgili her konuda tarafsız kalmaya ve deneylerini yapıp parasını almaya uzun süre önce karar vermiş olduğu halde, kendisini ertesi gün bir dostunun evinde buluverdi.

Konsey Üyesi Agrathan Hardhammer, gnomun verdiği haberlerden memnun kalmadı. Hem de hiç. “Biliyorum,” dedi Agrathan Shoudra’ya, kadın ertesi sabah kapısını açar açmaz. Cüce, Nanfoodle ile görüşmesinin ardından dosdoğru Asa Taşıyıcısı’nın dairesine gitmişti. “Ne biliyorsun?”

“Küskün bir cücenin gördüğü kötü muamele ve şehre geri getirilişi hakkında sen ne biliyorsan onu.

Torgar dün gece zincirlere bağlı bir halde Çekiçler tarafından şehre sokulmuş.”

“En az bir Çekiç tarafından.”

“Djaffar, adına lanet olsun!” dedi Agrathan.

Cücenin Djaffar’a duyduğu nefret, Shoudra’yı şaşırttı, zira daha evvel Agrathan’ın Çekiçler’den herhangi biri hakkında konuştuğunu hiç duymamıştı.

“Bu kararın kaynağı Djaffar veya diğer Çekiçler’den biri değil, Elastul Raurym,” diye hatırlattı.

Agrathan kafasını kapının eşiğine vurdu. “Barutla dolu bir odada ateşle oynuyor,” dedi cüce.

Shoudra buna karşı çıkmadı —bir noktaya kadar. Agrathan’ın hüsranının ve korkularının farkındaydı ama aynı zamanda Elastul’un cücenin gitmesine izin vermekteki tereddüdünü de anlıyordu. Agrathan Mirabar’ın savunmalarını, aynı zamanda üretim kapasitesini ve çeşitli cevher damarlarının durumunu herkesten daha iyi biliyordu. Asa Taşıyıcısı, hadisenin Mithril Salonu’yla savaşmaya varacağına hiç inanmıyordu ama eğer varırsa… “Sanırım Elastul başka seçeneğinin olmadığına inanıyordu,” diye yanıtladı Shoudra. “En azından yalnız cüceyi yolda öldürmediler.”

Bu sözler Shoudra’nın umduğu etkiyi yaratmadı.

Agrathan’ı sakinlealuva.ştirmek yerine, bu feci ihtimalden söz edilmesi bile cücenin gözlerinin fal taşı gibi açılıp çenesinin sımsıkı kenetlenmesine sebep oldu. Fakat çabucak sakinleşti ve metin olmak için derin bir nefes aldı.

“Öyle yapsaydı daha zekice davranmış olabilirdi,” dedi sessizce ve bu sefer gözlerinin genişleme sırası Shoudra’daydı. “Mirabar cüceleri Torgar’ın kendi şehrinde bir esir olduğunu öğrenince hiç de mutlu olmayacaklar —ve hiç şüphen olmasın, bunu öğrenecekler.”

“Onu nerede tuttuklarını biliyor musun?” “Bana bunu senin söylemeni umuyordum.” Shoudra omuz silkti.

“Gidip Elastul ile görüşme zamanımız gelmiş olabilir.” Shoudra Stargleam buna karşı çıkmadı, fakat görünüşe bakılırsa, yapacakları bu görüşmenin mevcut sorunu aluca.çözmeye pek bir faydası olmayacağını Agrathan’dan daha iyi anlıyordu. Elastul’un bakış

açısına göre, Torgar Hammetstriker ihanet, hatta hainlik sayılacak bir harekette •bulunmuştu ve Shoudra, bahtsız cücenin yakın zaman içinde hücresinin dışındaki dünyayı görebileceğinden şüpheliydi.

Fakat Agrathan ile birlikte markinin sarayına gitti ve ikisi derhal Elastul'un taht odasına götürüldüler. Shoudra, markinin arkasında alışıldık şekilde duran dört' Çekiç haricinde, odada resmi muhafızlar ve hizmetlilerin bulunmadığına dikkat etti. Aynı şekilde Djaffar'ın kendisine attığı bakışa da dikkat etti. Müstehcen ve rahatsız edici bir bakıştı ve kadının cübbesiyle vücudunu daha da örtmek istemesine sebep oluyordu.

“Bu acelenizin sebebi nedir?” diye derhal sordu marki, herhangi bir resmi selamlamayı beklemeden.

“Bugün yapılacak çok işim var.”

“Bu acelemizin sebebi, Torgar Hammerstriker'ı hapse atmış olmanız, Marki,” diye dobralıkla yanıtladı Agrathan ve üstüne basa basa ekledi, “Torgar Delzoun Hammerstriker'ı.”

“Kötü muamele görmüyor,” diye yanıtladı Elastul ve Shoudra'nın şüpheci bakışını gördüğünde, “direnmediği sürece.” diye ekledi.

“Bu konuda sağduyu istiyor ve bekliyorum,” diye devam etti marki, bariz bir şekilde bunları Shoudra'ya söyleyerek. “Bana söyleyen o değildi,” diye yanıtladı Agrathan.

“Peki kim söyledi?”

“Önemi yok,” diye yanıtladı cüce. “Eğer bu konuda konuşacak herkesi yakalamaya niyetliyseniz, parmaklarınızın arasından akan suyu yakalamaya çalışsanız daha iyi.”

Elastul bu yorumdan hiç memnun kalmış görünmüyordu ve Djaffar'a dönüp kaşlarını çattı, adam ise sadece omuz silkti.

“Bu önemli bir şey, Marki,” dedi Agrathan. “Torgar sıradan bir vatandaş değil.”

“Torgar bir vatandaş değil,” diye düzeltti Elastul. “Artık değil ve buna kendisi sebep oldu. Ben Mirabar'ın savunmasıyla yükümlüyüm

ve bu yönde gerekli adımları attım. O hapse atıldı. Bu konudaki tavrından toplumun gözlerinin önünde cayana ve Mithrii Salonu'na gitmek gibi saçma sapan fikirlerinden vazgeçene kadar da hapiste kalacak." Agrathan cevap verecek oldu ama Elastul onu susturdu.

"Bu konu kapanmıştır, Konsey Üyesi."

Agrathan destek bulmak için Shoudra'ya baktı ama kadın omuz silkip başını sağa sola salladı.i şte bu kadardı. Marki Elastul bariz bir şekilde Mithrii Salonu'nu bir düşman olarak görüyor ve attığı her adım bu görüşünün gerçek olmasını daha da fazla garantiliyor gibiydi.

Agrathan ile Shoudra, Elastul'un bu son hareketinin sonuçlarını bildiğini umuyordu, zira Torgar'm esir edilişinin ardındaki gerçekler şehirde yaygın bir haber olursa ortaya çıkacak tepkiden korkuyorlardı.

Cücenin, barutla dolu bir odada ateşle oynamak konusundaki yorumu, o anda Shoudra Stargleam'e gayet yerinde görünüyordu.

KAHRAMAN

Cattibrie kayalıklı çıkıntının kenarına doğru sessizce süzü'üp gizlice baktı. Tıpkı umduğu gibi, orkun kamp yeri tam aşağısında, etrafına kırık taşlar serpiştirilmiş düz bir kaya parçasının üzerindeydi. Fazla ateş yoktu, sadece parıldayan közlerle dolu bir alev çukuru mevcuttu. Ork ateşe yaklaşmış, parıltının büyük bir kısmını engelliyordu.

Cattibrie gözlerinin ışık tayfından ısı görüşüne geçmesine izin verip alanı taradı ve pek yakınlarda bir yerlerde, kırık bir dalı yontmakta olan başka bir orkun hafif parıltısını gördüğünde büyülü tacını yanına aldığına memnun oldu. Alanı hızla taradıktan sonra görüşünün normale dönmesini sağladı. Tacı gerçekten de muhteşem bir nesneydi; karanlıkta görmesine yardımcı oluyordu ama sınırları yok değildi. Aksi takdirde hiçbir şeyi göremeyeceği yeraltında, gece göğünde olduğundan çok daha iyi işine yarıyordu. Gökte yıldızlar veya yakında yanan bir ateşin parıltısı varken, büyülü taç sıklıkla kadının kafasını daha da fazla karıştırıyor, mesafeleri çarpıtıyordu, özellikle de ısı konusunda nötr olan kırık kayalar üzerinde.

Cattibrie duraksadı ve gözleri loş ışığa uyum sağlarken onları hiç kırpmadan kıpırtısız durdu.

Çoktan orka ulaşabileceği bir yol belirlemiş ve bu yolu büyülü tacıyla doğrulamıştı. Oraya inip yaratığı yakalamaya veya onu öldürmeye niyetliydi.

Ama artık iki tane olduklarını biliyordu.

Cattibrie değişen sayıları düşününce içgüdüsel olarak Taulmaril'e uzandı ama eli sırtına asılı duran yayı kavramadan önce duruverdi. Parmakları hâlâ şiş ve çürük içindeydi, içlerinden en az bir tanesi kırılmıştı. O günün erken saatlerinde antrenman yaptığı için, bu mesafeden orkları vurmayı umut edemeyeceğini biliyordu.

Bunun yerine Khazid'hea'ya uzandı. Keskin ve ölümcül demiri yüzünden Kesici adını almış olan, bir zırhı sanki kumaşı kesiyormuşçasına kolayca yarabilen muhteşem kılıcını aldı. Eli kabzasını kavradığı anda, bilinçli ve kana susamış kılıcın enerjisini, hevesini hissetti. Khazid'hea bu savaşı çok istiyordu, diğer savaşları istediği gibi.

Kadın kılıcı kınından yavaşça çıkartırken enerji çekimi daha da güçlendi. Cattibrie silahı kayalıklı barikatın arkasında, aşağıda tuttu, zira keskin kenarı en ufak bir parıltıyı dahi yakalayıp net bir şekilde yansıtabilirdi.

Kılıç açlıkla ona çağrıda bulunuyor, ilk kurbanına doğru patikada ilerlemeye başlamasını söylüyordu.

Cattibrie neredeyse harekete geçecekti ama duraksadı ve omzunun üzerinden geriye baktı. Gidip diğerlerinden yardım alabileceğini fark etti. Drizzt daha erken vakitte dolaşmaya çıkmıştı ama diğer dostları pek uzaklarda olamazdı.

'Ne de olsa sadece bir çift ork, ilk olarak ve hızlı saldırırsan bire bir kalırsın,' diye düşündü —ya da belki de bu düşünceyi zihnine kılıcı sokmuştu.

Hangisi olursa olsun, bu düşünce Cattibrie'ye çok mantıklı geldi. Kılıç oyununda onunla boy ölçüşebilecek bir orka hiç rastlamamıştı.

Kendisini “daha fazla sorgulayamadan önce kayanın arkasından çıktı ve onu düz taştaki kamp yerine götürecek en yakındaki patikadan aşağı sessizce ve yavaşça ilerlemeye başladı.

Kısa süre içinde orkla aynı seviyeye ve ondan sadece üç metre uzağa geldi. Tehlikeden habersiz olan yaratık ateşin korlarına eğilmiş duruyor, arada bir közleri dürtüyor, bu sırada aynı derecede habersiz olan yoldaşı uzak köşede tahta yontmaya devam ediyordu. Yarım adım, sonra bir yarım adım daha atarak yaklaştı. Derken orktan bir buçuk metre uzağa geldi. Görünüşe bakılırsa onun varlığının farkına varan ork kafasını kaldırdı ve haykırdı——ve Cattibrie ona art arda iki darbe indirdiğinde geriye düşüp yuvarlandı, debelendi ve hücuma geçmiş olan yoldaşına doğru dönmek zorunda kaldı.

Khazid’hea kusursuz bir dengeyle, parlayarak önünde yükseldiğinde, ikinci ork kayarak durdu. Ork kaba mızrağıyla şiddetli bir saplama yaptı ama Cattibrie kolayca silahı savuşturdu. Tekrar saldırdı ve yine hiç etkili olamadı, sonra öne çıkıp aniden geri çekilerek tekrar saplama yaptı. Bu sefer beklenilen tarafa doğru hamle yapmıştı.

Yanlış tarafa doğru.

Cattibrie bu ikinci hamleden kaçarak kurtulduktan sonra üçüncünün yolundan da çekilmeye davrandı ama ork silahını geriye savurduğunda durdu ve mızrak dosdoğru ileri çıkarken kenara sıçradı.

Bir şans yakalamıştı ve bunu kaçırtmadı. Khazid’hea savruldu ve muhteşem kılıç orkun mızrağının yarım metre kadarını temiz bir şekilde kesti. Yaratık uluyup geri sıçradı, bunu yaparken elinde kalan sopayı kadına fırlattı ama Cattibrie bileğini hafifçe kıvırıp mızrağın sapını döne döne karanlığa gönderdi.

Kadın kılıcıyla yolunu açarak, silahı orkun göğsüne saplamaya hazır bir şekilde ileri çıktı.

Bir taş ıslık çalarak tam önünden geçtiğinde aniden duruverdi.

En yeni saldırganla yüzleşmek için döndüğünde, sertçe fırlatılmış ikinci bir taşla isabet aldı.

Üçüncü bir taş ise yakın bir yere çarpıp sekti, dördüncüsü ise tam omzuna çarptı ve aniden uyuşan kolu sarkıverdi. Orklar kamp yerinin dört bir köşesindeki kayaların arkasından çıkıp silahlarını sallamaya ve kadını dengesini yitirmiş bir halde tutmak için daha fazla taş fırlatmaya başladılar.

Cattibrie'nin zihni karmaşa içindeydi. Bir tuzağa bu kadar ahmakça daldığına inanmakta zorluk çekiyordu. Khazid'hea'nın ona sürekli olarak savaşa karışıp hepsini öldürmesi için yaptığı ısrarları hissetti ve bir an için, her zaman kana susamış olan bu kılıç üzerinde ne kadar kontrolü olduğunu merak etti.

Ama bunun kılıcın değil kendisinin kabahati olduğunu fark etti. Normalde bu durumdayken savunmaya yönelik davranır, düşmanın üzerine gelmesine izin verirdi ama orklar saldırıya geçmeye hiç de hevesli görünmüyorlardı. Bunun yerine yere eğilip daha fazla taş alıyor ve üzerine fırlatıyorlardı.

Sağa sola sıçrayıp çekilerek taşlardan kaçıyordu ve bazıları epey can yakan birkaç isabet aldı.

Çemberin en zayıf noktası olduğunu düşündüğü yeri seçti ve çılgınlar gibi parlayan kılıcıyla oraya saldırdı.

Artık Cattibrie için savaş sadece içgüdülerden ibaretti, kasları bilinçli düşünceleriyle takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu. Kadın harika denilebilecek bir şekilde bir kılıcı, bir baltayı ve başka bir mızrağı —arka arkaya— savuşturdu ve yine de aniden yan tarafa adım atıp onun ileri gitmesini bekleyen bir orku şişlemeyi başardı. Yaratık karnını tutarak devrildi.i kinci bir ork savaşa katıldı ve yere devrilip yarılan boynundan fışkıran kanı durdurma çabasıyla çılgınlar gibi debelenmeye başladı.

Cattibrie bileğini bükerek üçüncü orkun silahının ucunu aşağı eğdi ve bu ona ölümcül bir darbe için kolay bir açıklık sağladı ama Khazid'hea ileri doğru atıldığında, kadının yaralı olan eline bir taş çarptı ve kolundan yukarı içini kavuran bir acı dalgası yaydı. Daha ne olduğunu anlayamadan, Khazid'hea'nın düşüp taşların üzerinde sektiğini dehşete duydu.

Üzerine bir mızrak geldi ama çevik kadın hızla dönüp çekildi ve yanından geçen mızrağı kavradı.

Fakat derken kürek kemiklerinin arasına bir sopa çarptı ve Cattibrie'nin kolları zayıfladı. Mızrağı tutan ork silahını geri çekip kurtardıktan sonra ileri saplayıp kadının kalçasını yardı. Cattibrie öne doğru sendeleyip uzaklaştı ve her nasılsa elini kaldırıp üzerine doğru savrulan bir kılıcı iki defa engellemeyi başardı, fakat ikinci savuşturması avucunun yumuşak derisinin genişçe yarılmasına sebep oldu.

Bundan sonra her an çaresizlikle doluydu, Cattibrie şimdiye kadar hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı.

Dönüp duran düşüncelerinin derinlerinde bir yerde, kendisinin ve dostlarının uzun süredir felaketin eşiğine ne kadar da yakın oldukları fikri vardı. Kamp yeri boyunca koşturup gecenin karanlığına kaçmaya çalışırken, sopa ona tekrar vurup kadını dizlerinin üzerine çökertmeden bir saniye önce zihninde net bir şekilde parlayan bir düşünceyle, tek bir hatanın nasıl bu kadar çabuk felakete dönüşebileceğini fark etti.

Sertçe yere yığıldı ve Khazid'hea"nın pek uzakta olmadığına dikkat etti. Ama eriminin ötesindeydi ve orklar üzerine kapanırken, kadın silah dünyanın öbür ucunda olsaydı da aynı olacağını fark etti.

Çaresizce yuvarlanıp sırtüstü döndü ve tekmeler atmaya, silahlarını uzakta tutmak için elinden geleni yapmaya başladı.

“Ne oldu, Guen?” diye sordu Drizzt sessizce.

Kulaklarını yatırmış bir halde kıpırtısız duran ve karanlık geceye bakan panterin yanına geldi.

Drow kedinin yanına diz çöktü ve o da etrafı taradı. Etrafta'herhangi bir düşman bulmayı beklemiyordu, zira ne o gün ne de geçe vaktinde hiçbir ork izine rastlamamıştı.Ama bir şeyler yanlıştı. Panter de Drizzt de bunu biliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Dağ yamacından aşağıya, Bruenor'un kamp yerinin uzaktaki ışıltısına baktı, orada her şey yolunda gibi görünüyordu.

“Ne seziyorsun?” diye pantere sordu drow. Guenhwyvar neredeyse ağlamaklı olan pes bir sesle hırladı. Drizzt içinin kalktığını hissetti ve çaresizce etrafına bakındı. İkindi vaktinde kendi başına yola çıkıp, Shallows Kasabası’nı belirleyen kuleyi tespit etme çabasıyla dağlarda daha da uzaklaşarak dostlarını çok geride bırakmış olduğu için kendisini azarladı.

Orkları uzun bir süre boyunca üzerinden uzak tutmakta iyi bir iş çıkarttı ama açısı çok elverişsizdi ve büyük çaba sarf etmek zorunda kalıyordu. Bu yüzden Cattibrie’nin tekmeleri azar azar yavaşlayıp etkisiz hale geldi. Kaburgalarına sert bir tekme yedi ve kıvrılıp acıyan yerini tutmaktan başka bir seçeneği kalmadı. Kadın hatasını ve bunun sonuçlarını anladığında gözünden yaşlar aktı.

Dostlarını bir daha asla göremeyecekti. Bir daha Drizzt ile kahkahalar atamayacak, Regis’e takılamayacak veya babasının Mithril Salonu’nun Kralı olarak tahta çıkışını göremeyecekti.

Asla çocuk sahibi olamayacaktı. Kızının büyüyüp bir kadın, veya oğlunun büyüyüp bir adam olduğunu göremeyecekti. Bir daha Colson’ı kucağına alamayacak ve Wulfgar’ın yüzüne yeni dönmüş olan o gülümsemeyle cesaret bulamayacaktı.

Etrafındaki her şey bir anlığına donup kalmış gibiydi ve kafasını kaldırıp baktığında, ork grubu içindeki en iri yaratığın tepesine dikildiğini, iki güçlü eliyle birden ağır bir baltayı kaldırdığını ve diğerlerinin ona tezahürat yaptığını gördü.

Savunmasızdı. Sadece canının çok yanmaması için dua ediyordu.

Balta havaya yükseldi ve orkun başı aşağı çöktü. Aşağıya, bir savaş çekicinin parlak mithril kafasının altında omuzlarını arasına çöktü. Ork hafifçe sekti ama taş zemine devrilmedi, zira Wulfgar güçlü omzuyla ona vurdu ve yaratığı yerdeki kadının üzerinden uçurdu.

Beornegar’ın oğlu kükreyerek ileri adım attı ve Cattibrie’yi korumacı bir şekilde güçlü bacaklarının arasına aldı. Kudretli kollan güçlü bir şekilde çalışıp Aegis-fang’i ileri geri, sağa sola savuruyor ve şaşkına dönen orkları püskürtüyordu. Bir tanesine darbe indirip

böğrünü ezdi, sonra başka bir yaratığın bacaklarına doğru bir savuruş yapıp yaratığın ayaklarını yerden kesecek ve uluyarak yere yığılmasına sebep olacak kadar ileri çıktı. Cattibrie'nin şimdiye kadar hiç görmediği bir hiddet, orkların şimdiye kadar hiç karşılaşmadıkları bir savaş öfkesiyle dövüşen barbar, eğilip döndü ve Aegis-fang'i en yakındaki orkun göğsüne fırlatıp yaratığı havaya uçurdu.

Fakat orkların hiçbiri bu canavarımsı insanın, biraz önce Cattibrie'nin olduğu gibi silahsız olduğunu düşünmüyordu. Wulfgar dosdoğru üzerlerine hücum etti, yaratıkların gönülsüz darbelerinin verdiği küçük acıları duymazdan geldi ve orkları hallaç pamuğu gibi dağıtan yumruklarla karşılık verdi.

Cattibrie düşürdüğü kılıcına doğru yana yuvarlanmayı akıl edecek kadar kendine gelmeyi başardı.

Silahı aldı ve ayağa kalkmaya davrandı ama kendinde bu gücü bulamıyordu. Tekrar devrildi ve bir ork hızla yanından geçerken, bu girişiminin hayatına mal olup Wulfgar'ın çaresiz kurtarışını boşa çıkaracağını düşündü. Fakat yarım saniye sonra orkun ona saldırmaya çalışmadığını, sadece kaçmaya çabaladığını fark etti.

Dönüp Wulfgar'a baktığında, 'Nasıl kaçmasın ki?' diye düşündü. Başka bir ork havaya uçarak gecenin karanlığına karıştı ve bir diğeri sıkıca gırtlağına kenetlenen bir elin ucunda havaya yükseldi.

Ork kocamandı, neredeyse Wulfgar kadar iriydi ama barbar onu kolayca havada tutuyordu. Çırpınan yaratık, Wulfgar'ın demirden kavrayışını kıramıyordu.

Wulfgar serbest olan eliyle hantal orklardan bir diğerini uzaklaştırdı. Aegis-fang eline geri döndü ve barbar onu savunmaya yönelik bir şekilde savurduktan sonra ilgisini havada tuttuğu orka çevirdi. Vahşi bir hırıltıyla damarlı kasları güçlü bir şekilde gerildi.

Orkun boynu kırıldı ve yaratığın vücudu gevşeyince Wulfgar onu kenara fırlattı.

Hiddeti hiç dinmemiş olan barbar ileri çıktı ve Aegis-fang ile orklara vurup onları gecenin karanlığına kaçıştırdı. Safları arasında,

buğday tarlasındaki bir harmancı gibi ilerlerken kudretli darbelerinin altında kemikler paramparça oldu.

Bir anda bitivermişti ve Wulfgar'ın kolu aşağı indi. Gözle görülebilecek şekilde titreyerek, bu yetersiz ışıkta bile solgunluğu belli olan yüzüyle Cattibrie'nin yanına gelip ona elini uzattı.

Kadın adamın elini kavradı ve hızlı bir çekiş onu, onu hiç desteklemeyecek olan bacaklarının üzerine doğrulttu.

Fakat bunun bir önemi yoktu, zira kadın Wulfgar'ın onu bekleyen kollarına yığıldı. Barbar, kadını kollarının üzerine kaldırıp ona sıkıca sarıldı.

Cattibrie yüzünü adamın güçlü omzuna gömdü ve hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı, Wulfgar ise ona sıkıca sarıldı ve kendi yüzü kadının gür, kestane rengi saçlarına gömülmüş bir halde kulağına sakinleştirici sözler fısıldadı.

Etraflarında, savaşın karmaşasından rahatsız olmuş olan gece yaratıkları, yavaş yavaş sakinleştiler, orklar karanlıkta kaçıştı ve gece geçip gitti.

MIELIKKI'NİN ONAYI

Tarathiel ilk başlarda, Pikel Bouldershoulder'ın bitmek bilmeyen "wu\\" sesini rahatsız edici bulsa da, Günbatımı'nı ormana indirip de cücenin pegasusun sırtından inmesine yardım ettiğinde, bu yeşil sakallı adamdan gayet hoşlanmaya başlamış olduğunu fark etti.

"Hee hee hee," dedi Pikel, Tarathiel'i takip ederken birçok defa dönüp pegasusa bakarak.

Günün büyük bir kısmını gökyüzünde uçarak geçirmişlerdi ve ikindi ışığı sönükleşmeye başlıyordu.

"Günbatımı'ndan hoşlandın mı?" diye sordu Tarathiel. "Hee hee hee," diye yanıtladı Pikel.

"Pekala, seni aynı derecede memnun edeceğini umduğum başka bir şey daha var," dedi elf.

Pikel ona merakla baktı.

“Şimdi ölü olan büyük bir kolcunun yuvasına yaklaşıyoruz,” diye açıkladı Tarathiel. “Mooshie’nin Korusu olarak bilinen tılsımlı ve kutsal bir yer.”

Pikel’in gözleri öyle bir genişledi ki kafasından fırlayıp düşecekmişgibi göründü.

“Bunu hiç duydun mu?” “Iıh.”

Tarathiel gülümsedi ve dört bir yanlarında çam ağaçlarıyla, üzerlerinden esip geçen rüzgarla birlikte dolambaçlı dağ patikasında başı çekmeye devam etti. Elmas şeklinde bir ağaç korusuna ve bundan kısa süre sonra yığın, halinde dizilmiş taşlardan oluşan duvarlara geldiler. Mekan sanki Montolio hâlâ hayattaymış ve koruyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Tarathiel’in tek umudu buranın en son sakininin hâlâ koruda olmasıydı. Birkaç yıl önce Drizzt Do’Urden’i buraya getirmişti, zira sıradışı elfi sınamak istemişti ve Innovindil ile birlikte buna benzer bir sınavın Pikel Bouldershoulder için de gayet münasip olacağına karar vermişlerdi.i kisi koruya girip içinde gezinmeye başladılar. Asma yürüyüş yollarının ve kulübelerin basit ama güzel tasarımlarını hayranlıkla izlediler.

“Demek sen ve kardeşin Kral Bruenor Battlehammer’ın taç giyme törenine gidiyordunuz?” diye sordu elf zaman geçirmek için. Innovindil’in de aynı şekilde diğer cüceyi Aykorusu’nda sorgulamakta olduğunu biliyordu.

“Hıhı,” dedi Pikel ama aklının başka yerde olduğu barizdi. Seke seke yürüyor, kafasını kaşıyor ve neşeyle başını sallıyordu.

“Kral Bruenor’u iyi tanıyorsunuz öyleyse?” “Hıhı,” diye yanıtladı Pikel.

Aniden durup elfe baktı ve birkaç kez gözünü kırpıştırdı. “Iıh,” diye düzeltti ve omuz silkti.

“Bruenor’u iyi tanımıyorsunuz demek?” “Yok.”

“Ama şu adamı…adı neydi, Cadderly’yi temsil edecek kadar iyi tanıyorsunuz.”

“Hıhı.”

“Anladım. Söyle bakalım Pikel,” dedi Tarathiel, “hasıl oldu da böyle druidlere özgü bir…”

Sesi kısıldı zira Pikel’in aniden dikkatinin başka bir yere çekildiğine ve gözlerinin genişlediğine dikkat etti. Cücenin bakışlarını takip eden Tarathiel kısa süre içinde bu sorusunun kendisini duymayan kulaklara yöneltildiğini anladı, zira orada, hemen korunun dışında, tüm dünyadaki tüm atçıl yaratıkların en muhteşemi duruyordu. Bir devin kafatasını parçalayabilecek bacaklara ve sırt sırta duran iki adamı birden şişleyecek kadar uzun bir boynuza sahip olan iri ve güçlü tekboynuz, tedirginlikle yeri toynaklıyor, Pikel’in kendisine baktığı kadar dikkatli bir şekilde cüceyi izliyordu.

Pikel kolunu kaldırıp alnının üzerine koydu ve sanki kendi tek boynuzunu yapar gibi parmağını ileri uzatıp hoplayıp sıçramaya başladı.

“Rahat dur, cüce,” diye uyardı Tarathiel, bu muhteşem ve son derece tehlikeli olan yaratığın nasıl karşılık vereceğinden emin olmadığı için.

Fakat Pikel hiç de tedirgin görünmüyordu. Neşeyle çığlık atan cüce yol boyunca hoplayıp sıçrayarak ilerledi, korunun kenarında sıra halinde uzanan taş duvarın üzerinden yuvarlandı ve hayvana doğru koşturdu.

Tekboynuz yeri toynakladı ve muazzam bir sesle kişnedi ama Pikel bunu hiç fark etmemiş görünerek yoluna devam etti.

Cüceyi koruya getirmekle ahmaklık ettiğini düşünen Tarathiel yüzünü buruşturdu. Cücenin peşine düştü ve Pikel’e durması için seslendi.

Ama duvarın üzerinden aşarken durup kalan kişi Tarathiel oldu. Küçük meranın ilerisinde, Pikel tekboynuzun yanında durmuş, yüzünde huşu dolu bir ifadeyle hayvanın kaslı boynunu okşuyordu. Tekboynuz biraz kararsız görünüyor ve zemini toynaklamaya devam ediyordu ama ne Pikel’i uzaklaştırdı, ne de kaçmak için herhangi bir harekette bulundu.

Tarathiel gülümseyerek, başıyla onaylayarak ve bundan son derece memnun olarak duvarın üzerine oturdu.

Pikel muhteşem tekboynuzun yanında biraz daha kaldı ve yaratık en sonunda dönüp dört nala koşarak uzaklaştı. Büyülenmiş cüce mera boyunca süzüldü, öyle hafif adımlar atıyordu ki, ayakları sanki yere değmiyordu.

“Memnun musun?” “Hıhı!”

“Sanırım senden hoşlandı.” “Hıhı!”

“Mielikki’yi biliyor musun?”

Pikel’in gülümsemesi neredeyse koca kulaklarına kadar yayıldı. Tuniğinin ön kısmından elini soktu ve doğa tanrıçasının sembolü olan bir tekboynuz başı pendantifi çıkarttı.

Tarathiel başka birinin de buna benzer bir pendantif taşıdığını görmüştü, fakat Pikel’inki tahtadan yontulmuştu, diğeri ise Buzyeli Vadisi’nin boğumbaş alabalığının kemiklerinden yapılan bir oyma süsüydü.

“Kral Bruenor, tanrıçaya hizmet eden birinin kendi sarayında bulunmasından hoşlanır mı?” diye sordu Tarathiel, sohbeti birçok şeyi açık edebileceğini düşündüğü bir konuya yönlendirerek.

Pikel ona merakla baktı.

“Ne de olsa o bir cüce ve cücelerin çoğu Mielikki’ye hizmete eğilimli değildir.”

“Pffft,” diye burnundan soludu Pikel, bir elini elfi geçiştirircesine sallayarak.

“Yanıldığımı mı düşünüyorsun?” “Hıhı.”

“Onun saray erkanında, Mielikki’ye hizmet etmeye çok hevesli olan başka birinin daha bulunduğunu duydum,” diye belirtti Tarathiel. “Tam burada, Kolcu Montolio tarafından eğitilmiş biri. Çok sıradışı bir yaratık, tıpkı Pikel Bouldershoulder gibi.”

“Drizzit Dudden!” diye haykırdı Pikel ve Tarathiel’in kötü telaffuz edilmiş olan bu ismi anlaması birkaç saniyesini aldı, fakat elf

bunu anlayınca başıyla onayladı.

Tekboynuz yeterli kanıt sayılmayacak olsaydı bile, Pikel'in Drizzt'i tanıması kesinlikle yeterliydi.

"Drizzt, evet," dedi elf. "Tekboynuzu ilk buluşum, onu buraya getirdiğim zamandı. Tekboynuz ondan da hoşlanmıştr."

"Hee hee hee."

"Bu geceyi burada geçirelim," dedi elf. "Güneş doğar doğmaz kardeşine dönmek üzere yola koyulacağız."

Bu düşünce Pikel Boudlershoulder'a gayet makul, hatta memnuniyet verici görünüyordu. Cüce'h oplaya sıçraya korunun dört bir yanını araştırdı ve en sonunda ağaçlara asabileceği bir çift hamak buldu.

Mooshiç'nin Korusu'nu kuşatan büyülü auranın İçinde, hakikaten de çok rahat bir gece geçirdiler.

"Drizzt Do'Urden'i tanıyor," dedi Tarathlel Innovindil'e, ikisi ertesi akşam garip cüce kardeşlerle olan görüşmelerini tartışmak için buluştuklarında.

"Ivan da öyle," diyerek doğruladı Innovindil." Aslında Drizzt Do'Urden ve Bruenor'un üvey kızı Cattibrie, rahip Cadderly ile Mithril Salonu arasındaki esas bağlantıymış. Ivan, Pikel ve Cadderly, Bruenpr hakkında bildikleri her şeyi bu ikiliden öğrenmiş."

"Pikel Drizzt'in Bruenor ile birlikte olacağına inanıyor," dedi Jarathiel ciddiyetle.

"Eğer yöreye dönerse, Elllifain'in hem fiziksel hem de zihinsel durumunu öğrenebiliriz."

Tarathiel'in gözleri buğulandı..ve elf başını öne eğdi. Ellifain Tuuşerail'in hayatı Aykorusu'ndakf en hüzünlü ve en karanlık hikayelerden b.inydi. Yarım asır önceki o kader gecesinde, kara elfler tünellerinden çıkıp da geceyi kutlamak için bir araya toplanmış, olan bir ay elfi grubuna saldırdığında, o henüz küçük bir çocuktu. Ellifain haricinde tüm elfler katledilmişti ve eğer alışılmadık bir şekilde merhametli davranan özel bir drowun, yani Drizzt Do'Urden'in

çabaları olmasaydı o küçük kız da aynı akıbeti paylaşacaktı. Çocuğu ölü annesinin altına gömmüş ve Ellifain'in de ölümcül bir yara almış gibi görünmesini sağlamak için onu annesinin kanına bulamıştı.

Tarathiel, Innovindil ve Aykorusu klanının geri kalanları, Drizzt'in hareketlerindeki merhameti anlamış ve Drizzt'in o feci gecede yaptıkları konusunda anlattığı hikayeye inanmış olsalar da, Ellifain o dehşet sahnesini asla atlatamamıştı. Ruhbanlar ve büyücülerin çabalarına rağmen, o gece yaşanan katliam, elfi akıl sağlığını etkileyecek kadar çok yaralamıştı ve onu yetişkin hayatı boyunca tek bir amaca yöneltmişti: Tüm drow elflerini ve Drizzt Do'Urden'i öldürmek.

Drizzt Aykorusu'ndan geçtiği zaman ikisi yüz yüze gelmişlerdi ve Tarathiel ile diğerlerinin Ellifain'i zapt edebilmek, Drizzt'in gırtlağına yapışmasına engel olabilmek ve daha büyük ihtimalle, onu drowun palalarının ucundaki ölümden kurtarabilmek için büyük çaba sarf etmeleri gerekmişti.

"Sence onu öldürmek için kendini açık eder mi?" diye sordu Innovindil. "Eğer öyleyse Drizzt Do'Urden ile Kral Bruenor'u, Mithril Salonu'na kabul edecekleri elflere dikkat etmeleri konusunda uyarmak bizim sorumluluğumuz mu olur?"

Tarathiel ilk soruya cevaben omuz silkti. Birkaç yıl önce, Ellifain hiçbir açıklama yapmadan Aykorusu'ndan kaybolmuştu. Drowlar arasında yaygın olan çift kılıçlı dövüş konusunda uzman olması kaydıyla, dövüş partneri olarak kullanmak için bir kılıççı kiralamak üzere gittiği Gümüşay'a kadar izini sürmüşlerdi.i kili birkaç defa Ellifain'i yakalamaya çok yaklaşmıştı ama her zaman onlardan bir adım önde görünüyordu. Derken ortadan kaybolmuş, öylece yok olmuş ve izleri kısa soğumuştu. Elfler büyüsel müdahaleden, muhtemelen bir nakil büyüsünden şüphelenmiş ama tüm çabalarına ve önerdikleri büyük meblağlarda altınlara rağmen böyle bir büyüyü yaptığını, hatta Ellifain ile görüştüğünü dahi itiraf edecek birine rastlamamışlardı.

İzler kaybolmuştu ve elfler Ellifain'in Drizzt'i bulup öldürme konusundaki hayat amacından vazgeçtiğini umut etmişlerdi —ki hâlâ da umut ediyorlardı— Fakat Tarathiel ile Innovindil durumun böyle

olacağından şüpheliydi. Ellifain'in silah tutan elini yönlendiren mantık değil, sadece hiddet ve elflerin daha evvel hiç görmediği bir intikam ateşiydi.

"Bir komşu olarak Kral Bruenor'u uyarmak bizim sorumluluğumuzdur," diye yanıtladı Ellifain.

"Cücelere karşı sorumlu muyuz?"

"Ellifain'in seçtiği yolun ahlaki bir temele dayanmaması yüzünden, tabii eğer hâlâ o yolu izliyorsa."

Innovindil birkaç saniye eltin sözlerini düşündükten sonra başını sallayıp onayladı. "Eğer Drizzt'i öldürürse, attığı her adımda onu takip eden o anıları da yok edeceğine inanıyor. Drizzt'i öldürmekle tüm drowlara saldırıp ailesinin intikamını alacağını düşünüyor."

"Ama eğer drow uyarılırsave Ellifain kendini ve niyetini açık ederse, Drizzt muhtemelen onu katledecektir," dedi Tarathiel ve Innovindil bu düşünceyle irkildi.

"Belki de en merhametli yol bu olacaktır," dedi dişi elf sessizce ve kafasını kaldırıp yüzü sımsıkı kesilmiş, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmış olan Tarathiel'e baktı.

Ama bu yüz ifadesi Innovindil'in basit mantığıyla ve Ellifain'in —esas Ellifain'in—uzun yıllar önceki o gecede, ay ışığıyla aydınlanmış o koruda öldüğü ve dönüştüğü bu yaratığın onarılmaz bir şekilde hatalı olduğu düşüncesiyle yumuşadı.

"Böyle bir mesajı Kral Brueıor'a iletecek kişilerin Ivan ve Pikel Bouldershoulder olduğunu düşünmüyorum," diye belirtti Innovindil ve Tarathiel'in karanlık yüz ifadesi biraz aydınlandı, hatta yüzünden hafif bir sırıtış geçti.

"Muhtemelen mesajı bozup çarpıtır ve Mithril Salonu ile Aykorusu arasında bir savaşa sebep olurlar," dedi zoraki bir kahkahayla.

"Buum!" diye ekledi Innovindil, elinden geldiğince PikeJ'i taklit ederek ve iki elf de kahkaha attı.

Fakat Tarathiel'in gözleri, batan güneşin bulut kümelerine pembe ışıklar göndermekte olduğu batı göğüne yöneldi ve neşesi kaçıverdi. Ellifain oralarda bir yerdeydi veya ölmüştü. İki seçenekte de, onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İTİBAR GÖREN BİR VATANDAŞ

Gnomun kafasını karıştırmak hiç de zor değildi ama bu, kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Mirabar sokaklarında hızla yürüyor, Yeraltıkent'e açılan geçitlere doğru ilerliyor ama dosdoğru bir yol izlemiyordu. Nanfoodle göze çarpmamak için büyük —çok büyük— bir çaba sarf ediyordu.

Bu gerçeğin farkındaydı ve bu yüzden rotasını düzleştirmeye ve adımlarını normal bir ritme sokmaya çalıştı. Hem neden Yeraltıkent'e gitmesindi ki? O, markinin Baş Simyacısı'ydı, sık sık taze cevherle çalışır ve cüceleri ziyaret ederdi. Peki öyleyse neden gideceği yeri gizlemeye çalışıyordu?

Nanfoodle kafasını sağa sola sallayıp kendisini defalarca azarladıktan sonra durdu, derin bir nefes aldı ve yüzünde zoraki bir sakinlik, adımlarında daha normal bir tempoyla tekrar yürümeye başladı.

Bu sakin yüz ifadesi, izlemeyi seçtiği yolu tekrar düşünene kadar sürdü. Konsey Üyesi Agrathan'a Torgar'm esir edilmesinden bahsetmiş ve kazara edindiği bu bilgiyi burada bırakmayı düşünmüş, cücelerin bir dostu olarak görevini yaptığına kanaat getirmişti —ve gerçekten de bir dost olduğunu hissediyordu. Yine de, üzerinden bu kadar zaman geçip de Torgar'm lehinde hiçbir girişimde bulunulmadığında, Nanfoodle, Agrathan'ın bu meseleyi markiden daha fazla umursamamış olduğunu düşünmüştü.

Mirabar'ın cüceleri hâlâ Torgar'm yollarda olduğunu, hatta belki de Mithril Salonu'na vardığını sanıyordu. Gnom, günlerdir bu konuda vicdanıyla savaşıyordu. Yeterince çaba sarf etmiş miydi? Cücelere, en azından Torgar Hammerstriker'ın en yakın dostu olan Shingles McRuff'a bunu anlatmak onun görevi miydi? Yoksa işvereni ve onu Mirabar'a getirmiş kişi olan markiye karşı görevi, çenesini kapalı tutup kendi işine bakmak mıydı?

Bu düşünceler zavallı Nanfoodle'ın düşüncelerinde bir kez daha dönüp dururken, gnomun adımları çok daha kararlı ve dolambaçlı olmaya başladı ve ellerini önünde havaya kaldırıp baş parmaklarını birbiri üzerinde çevirmeye başladı. Çevresine ilgi gösterdiği kadar yüreğine ve ruhunu incelemekte olan gnomun gözleri yarı yarıya açıktı ve dar bir arka sokağa döndüğünde karşısına uzun boylu, heybetli biri çıkınca çok şaşırdı.

Nanfoodle aniden durdu, bakışları yavaş yavaş yükselerek önündeki cübbeli kişiyi süzdü ve en sonunda Shoudra Stargleam'in yoğun gözlerine kenetlenip durdu.

"Ah, merhaba Asa Taşıyıcısı," diye tedirginlikle selamladı gnom. "Yürüyüş için ne güzel bir gün, değil mi?"

"Yerin üstünde gayet güzel bir gün, evet," diye yanıtladı Shoudra. "Yeraltıkent'in de aynı şekilde hoş olduğundan emin misin?"

"Yeraltıkent mi? Şey, Yeraltıkent hakkında hiçbir şey bilmiyorum… ongünlerdir orada cücelerin yanında bulunmadım!"

"Hiç şüphesiz bu durumu bugün telafi etmeyi planlıyorsun."

"Yyok, hayır," diye kekeledi gnom. "Sadece yürüyüşe çıktım. Evet, evet… aklımda bir formülü çözmeye çalışıyorum. Metali daha dayanıklı yapmak…"

"Kaçamak konuşmaya çalışma," dedi Shoudra. "Artık Agrathan'ın kulağına kimin fısıldadığını biliyorum demektir."

"Agrathan mı? Konsey Üyesi Hardhammer demek istiyorsunuz galiba?"

Nanfoodle hiç de inandırıcı olmadığını fark etti ve bu, onun zeki Shoudra'ya çok daha tedirgin görünmesine sebep oldu.

"Torgar Hammerstriker'm Mirabar'a geri getirildiği gece, Djaffar koridorda biraz fazla yüksek sesle konuştu," diye belirtti Shoudra.

"Djaffar mı? Yüksek ses mi? Şey, genellikle öyle konuşur, sanırım," diye blöf yaptı Nanfoodle, kendini gayet zeki görerek.

“Sanırım her türlü koridorda sesi öyle çıkar, fakat onu herhangi bir koridorda gördüğümü veya duyduğumu hatırlamıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Shoudra, güzel yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. “Yine de Torgar Hammerstriker’m Mirabar’a getirildiğini duyduğunda hiç şaşırr/ıadın. Peki bu senin için nasıl olur da yeni bir haber olmaz?”

“Şey!., şey…”

Küçük gnom pes ederek ellerini kaldırdı.

“O gece kapımın dışında konuşurken onu duydun.” “Duydum.”

“Ve Agrathan’a söyledin.”

Nanfoodle derinden iç geçirip, “Bilmesi gerekmez miydi? Cüceler markilerinin hareketlerinden bihaber mi kalmalı?”d iye sordu.

“Bunu onlara söylemek sana mı düşer?”

“Şey…” Nanfoodle iki kere burnundan soluyup ayağını yere vurdu. “Bilmiyorum!”

Birkaç saniye boyunca dişlerini sıktıktan sonra kafasını kaldırıp Shoudra’ya baktı ve kadının yüzünde son derece duygudaş bir ifade gördüğünde epey şaşırdı.

“Sen de en az benim kadar ihanete uğramış hissediyorsun,” diye belirtti gnom.

“Markinin bana ve sana hiçbir borcu yok,” diye çabucak yanıtladı kadın. “Bir açıklama borcu bile yok.”

“Fakat bizim ona bir şeyler borçlu olduğumuzu düşünüyor gibisin.”

Shoudra’nın gözleri genişledi ve kadın, küçük gnomun önünde don derece uzun ve heybetli göründü.

“Ona borçlusun çünkü o Mirabar’ın ta kendisi]” diye azarladı. “Saygını gerektiren şey mevkiidir, o mevkiide bulunan adam değil, Ahmak Nanfobdle.”

“Ben Mirabarlı değilim!” diye hiç beklenmedik bir hiddetle lafı yapıştırdı gnom. “Buraya uzmanlık alanım sebebiyle getirildim ve

alanımda en iyisi olduğum için bana iyi para ödeniyor."

"Alanın mı? Sen aynı anda hem gözbağının, hem de bariz olan şeylerin ustasısın," diye karşılık verdi Shoudra. "Sen bir karnaval palyaçosusun, bir düzenbazsın ve—"

"Bu ne cüret?" diye haykırdı Nanfoodle. "Simya sanatların en büyüğüdür, sırlarını henüz çözemediğimiz bir sanattır. Kendi kişisel çıkarı için büyük sırlar saklayan Shoudra ve onun gibi seçilmiş birkaç kişi için değil, herkes için güç vaat eden bir sanattır!"

"Simya düşük seviyeli büyüyle birkaç iksir ve çoğunlukla amaçlanan hedeften çok kendi yaratıcısını havaya uçuran birkaç tutam barut yapmaya yarayan bir uğraştır. Bunun ötesinde bir numaradan, kurnazların açgözlüler üzerinde kullandığı bir yalandan ibaret. Çeliği altına çeviremeyeceğin gibi, Mirabar'ın madenlerinden çıkan metali de güçlendiremezsin."

"Sert toprakta, seni yutacak aç bir çamur deryası yaratabilirim!" diye kükredi Nanfoodle.

"Suyla mı?" diye sakince sordu Shoudra, bu basit cevapla, heyecanlı gnomun kabadayılığını büyük ölçüde silip götürerek ve gözle görülebilecek şekilde ona haddini bildirerek.

Gnom cevap verecek oldu ve anlaşılmaz bir şeyler kekeledi.

"Agrathan mı? Konsey Üyesi Hardhammer demek istiyorsunuz galiba?"

Nanfoodle hiç de inandırıcı olmadığını fark etti ve bu, onun zeki Shoudra'ya çok daha tedirgin görünmesine sebep oldu.

"Torgar Hammerstriker'ın Mirabar'a geri getirildiği gece, Djaffar koridorda biraz fazla yüksek sesle konuştu," diye belirtti Shoudra.

"Djaffar mı? Yüksek ses mi? Şey, genellikle öyle konuşur, sanırım," diye blöf yaptı Nanfoodle, kendini gayet zeki görerek. "Sanırım her türlü koridorda sesi öyle çıkar, fakat onu herhangi bir koridorda gördüğümü veya duyduğumu hatırlamıyorum."

“Gerçekten mi?” dedi Shoudra, güzel yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. “Yine de Torgar Hammerstriker’ın Mirabar’a getirildiğini duyduğunda hiç şaşırıjıadın. Peki bu senin için nasıl olur da yeni bir haber olmaz?”

“Şey!., şey…”

Küçük gnom pes ederek ellerini kaldırdı.

“O gece kapımın dışında konuşurken onu duydun.” “Duydum.”

“Ve Agrathan’a söyledin.”

Nanfoodle derinden iç geçirip, “Bilmesi gerekmez miydi? Cüceler markilerinin hareketlerinden bihaber mi kalmalı?” diye sordu.

“Bunu onlara söylemek sana mı düşer?”

“Şey…” Nanfoodle iki kere burnundan soluyup ayağını yere vurdu. “Bilmiyorum!”

Birkaç saniye boyunca dişlerini sıktıktan sonra kafasını kaldırıp Shoudra’ya baktı ve kadının yüzünde son derece duygudaş bir ifade gördüğünde epey şaşırdı.

“Sen de en az benim kadar ihanete uğramış hissediyorsun,” diye belirtti gnom.

“Markinin bana ve sana hiçbir borcu yok,” diye çabucak yanıtladı kadın. “Bir açıklama borcu bile yok.”

“Fakat bizim ona bir şeyler borçlu olduğumuzu düşünüyor gibisin.”

Shoudra’nın gözleri genişledi ve kadın, küçük gnomun önünde don derece uzun ve heybetli göründü.

“Ona borçlusun çünkü o Mirabar’ın ta kendisil” diye azarladı. “Saygını gerektiren şey mevkiidir, o mevkiide bulunan adam değil, Ahmak Nanfobdle.”

“Ben Mirabarlı değilim!” diye hiç beklenmedik bir hiddetle lafı yapıştırdı gnom. “Buraya uzmanlık alanım sebebiyle getirildim ve alanımda en iyisi olduğum için bana iyi para ödeniyor.”

“Alanın mı? Sen aynı anda hem gözbağının, hem de bariz olan şeylerin ustasısın,” diye karşılık verdi Shoudra. “Sen bir karnaval palyaçosusun, bir düzenbazsın ve—”

“Bu ne cüret?” diye haykırdı Nanfoodle. “Simya sanatların en büyüğüdür, sırlarını henüz çözemediğimiz bir sanattır. Kendi kişisel çıkarı için büyük sırlar saklayan Shoudra ve onun gibi seçilmiş birkaç kişi için değil, herkes için güç vaat eden bir sanattır!”

“Simya düşük seviyeli büyüyle birkaç iksir ve çoğunlukla amaçlanan hedeften çok kendi yaratıcısını havaya uçuran birkaç tutam barut yapmaya yarayan bir uğraştır. Bunun ötesinde bir numaradan, kurnazların açgözlüler üzerinde kullandığı bir yalandan ibaret. Çeliği altına çeviremeyeceğin gibi, Mirabar’ın madenlerinden çıkan metali de güçlendiremezsin.”

“Sert toprakta, seni yutacak aç bir çamur deryası yaratabilirim!” diye kükredi Nanfoodle.

“Suyla mı?” diye sakince sordu Shoudra, bu basit cevapla, heyecanlı gnomun kabadayılığını büyük ölçüde silip götürerek ve gözle görülebilecek şekilde ona haddini bildirerek.

Gnom cevap verecek oldu ve anlaşılmaz bir şeyler kekeledi. Sonra sadece burnundan soludu ve, “Simyanın değeri konusunda senin görüşüne herkes katılmıyor.” dedi.

“Hakikaten de öyle, bazıları onun sunduğu asılsız vaatlere iyi para ödüyor.”

Nanfoodle yine burnundan soludu. “Markine benim işverenim olmasından öte hiçbir borcum olmadığı konusunda hâlâ haklıyım,” dedi, “ve sadece şu andaki iş verenim olarak, zira ben Kuzey Diyarı’ndaki birçok iyi para ödeyen halka hizmet etmiş, serbest çalışan bir simyacıyım. Yarın Derinsu’ya gitsem neredeyse aynı paraya iş bulabilirim.”

“Gayet doğru,” diye yanıtladı Shoudra, “ama senden Elastul’a karşı bir sadakat istemedim, sadece Mirabar’a, yani yuvam dediğin bu yere sadık olmanı talep ettim. Konsey Üyesi Agrathan bana Torgar’ın esir edil işiyle ilgili bilgiyle birlikte geldiğinden beri seni dikkatle izliyordum, Nanfoodle. Djaffar’la olan konuşmamızı

defalarca zihnimde canlandırdım ve kapımın tam karşısında kimin kapısı olduğunu biliyorum. Bugün dışarı çıkmış, tedirgin adımlarla yürüyor, yolunu uzatıyorsun ve hiç şüphesiz madenlere, cücelerin yanına gidiyorsun. Hüsranını paylaşıyorum ve yüreğini kemiren şeyi gayet iyi anlıyorum, bu yüzden, Konsey Üyesi Agrathan hiçbir girişimde bulunmadığı için haberleri diğerlerine söylemeye karar verdin. Muhtemelen, markinin hareketlerine karşı toplu bir talepte bulunup Torgar'ı hücresinden —artık her nerede ise— kurtarma çabasıyla Torgar'ın dostlarına anlatacaksın."

"Torgar'ın dostlarına sadece gerçekleri bilsinler diye söylemeye karar verdim," diye itiraf etti ve düzeltti Nanfoodle. "Ne şekilde hareket edecekleri onlara kalmış bir şey."

"Ne kadar da demokratik," diye geldi iğneleyici cevap. "Az önce benim hüsranımı paylaştığını söyledin," diye karşılık verdi Nanfoodle.

"Ama görünüşe bakılırsa ahmaklığını paylaşmıyorum," diye derhal yanıtladı Shoudra. "Bunun doğuracağı sonuçları

gerçekten anlıyor musun? Bir cücenin başka bir cüceye olan kardeşliğinin gerçekten farkında mısın?

Şehri bölme, insanlarla cüceleri karşı karşıya getirme riskini göze alıyorsun. Mirabar'a ne borcun var, Cözbağcı Nanfoodle? Marki Elastul'a, yani işverenine ne borcun var?"

"Peki dostlarım olarak gördüğüm cücelere ne borcum var?" diye masumca sordu küçük gnom, bu sözleri Shoudra'yı bir adım geriletmiş gibiydi.

"Bilmem," diye itiraf etti iç geçirerek. Bu hareketi, az önce sözünü ettiği hüsranı net bir şekilde gösteriyordu. "Ben de bilmiyorum," diye hemfikir oldu Nanfoodle.

Shoudra dimdik doğruldu ama artık Nanfoodle'a o kadar da heybetli görünmüyordu, daha ziyade halinden anlayan biri gibiydi. Etrafında, onun kontrolü dışında gelişip duran olaylarla aklı karışmıştı ve bundan memnun değildi.

Kadın bir elini gnomun omzuna koydu —bu bir duygudaşlık ve arkadaşlık ifadesiydi— ve sessizce konuştu; "Dikkatli ol, dostum.

Hareketlerinin sonuçlarını fark et. Mirabar cüceleri bir sağa bir sola gidip gelen bir hançerin sırtında duruyor. Şu andaki markiye, diğer bütün vatandaşlar arasında en az sevgi ve en çok sadakat duyan onlar. Vereceğin haberler onları ne hale sokacaktır?”

Nanfoodle başıyla onayladı, kadının mantığına karşı çıkmıyordu ama, “Eğer bu şehir iddia ettiğin tüm o meziyetlere sahipse, eğer Mirabar’daki bu muhteşem uyum havası öyle bir sadakate ilham veriyorsa, Torgar Hammerstriker’ı hapse atmak gibi adaletsiz bir davranışa göz yumabilir mi?”

Gnomun sözleri yine Shoudra’yı geri çekilmek zorunda bırakmış, ona her türlü tokattan daha sert çarpmış gibiydi. Kadın durup gözlerini kapadı ve en sonunda başıyla onaylamaya başladı.

“Ne yapacaksan yap, Nanfoodle, Shoudra Stargleam seni yargılamayacak. Seçimi senin yüreğine bırakacağım. Bu konuşmadan, hatta Torgar meselesini bildiğinden —en azından benim tarafımdan— kimsenin haberi olmayacak.” Küçük gnoma içten bir şekilde gülümseyip tekrar omzunu sıvazladı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Nanfoodle orada kalıp kadının gidişini izledi ve hangi yolu izlerse daha iyi olacağını düşündü.

Dairesine ve atölyesine geri dönüp Torgar’ı, cüceler ile marki arasında gitgide büyüyen sorunları unutmalı mıydı? Yoksa amaçladığı gibi, elindeki bilginin patlamaya hazır olduğunu bildiği halde yoluna devam edip cücelere markinin hapishanesindeki esirin haberini vermeli miydi?

En cilveli bilim dalı olan simyanın hiçbir sorunu dahi, şimdiye dek gnomun aklını bu konu kadar karıştırmamıştı. Bir şamata, hatta belki de bir isyan çıkartmak onun haddine düşer miydi? Peki hiçbir şey yapmadan böyle bir adaletsizliğe göz yummak dostluğa sığar mıydı?

Peki ya Agrathan’a ne demeliydi? Eğer marki, bariz bir şekilde görüldüğü üzere cüce konsey üyesini sessiz kalmaya ikna ettiyse, Nanfoodle dürüst bir ahmak rolü mü oynuyor demekti? Ne de olsa Agrathan onun bildiğinden daha fazlasını biliyor olmalıydı.

Agrathan'ın halkına olan sadakati sorgulanamazdı ve yine de Agrathan Torgar'ın akıbeti hakkında hiçbir şey söylememişti.

Peki bu, Nanfoodle'ı ne durumda bırakıyordu?

Küçük gnom iç geçirerek arkasını döndü ve evine doğru yöneldi. Böyle bir yolu izlemeye kalkıştığı için bir ahmak olduğunu düşünüyordu. Fakat daha on atmamıştı ki, önünden tanıdık biri geçti ve duraksayıp selam verdi.

“Sana da selamlar, Shingles McRuff,” diye yanıtladı Nanfoodle ve midesinin burkulup dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Konsey Üyesi Agrathan, kısa bacakları birbirine dolaşarak Marki Elastul'un taht odasına, takdim edilmeden ve peşinde birkaç kapı muhafızıyla birlikte dalıverdi.

“Biliyorlar!” diye haykırdı cüce, şaşkına dönen marki bu davetsiz girişi sorgulamaya ve Elastul'un ardında duran dört Çekiç izinsiz girdiği için onu azarlamaya başlayamadan önce.

“Kim?” diye yanıtladı Elastul, fakat Agrathan'ın kimden bahsettiğini bildiğini herkes bariz bir şekilde anlamıştı.

“Torgar'ın haberleri,” diye açıkladı Agrathan. “Cüceler ne yaptığını biliyor ve bundan hiç memnun değiller!”

“Sahiden mi?” diye yanıtladı Elastul, tahtına kurularak. “Peki halkın bunu nasıl öğrendi, Konsey Üyesi?”

Ses tonundaki itham dolu ifadeyi gözden kaçırmak imkansızdı.

“Benden değil!” diye itiraz etti cüce. “Bu gelişmeden memnun olduğumu mu sanıyorsunuz? Mirabar cücelerinin birbirilerine bağırıp çağırmasını, laflar ve yumruklar atmas.nı izlemek şu yaşlı kalbime iyi mi geliyor sanıyorsunuz? Ama bunu pek yakında öğreneceklerini biliyor olmanız gerekirdi. Böyle bir sırrı saklayamazsınız, Marki, hele Torgar Delzoun Hammerstriker kadar önemli biri hakkındaki bir sırrı asla.”

Cücenin orta ismini, Mirabar cüceleri arasında gerçekten de çok saygın olanbu ismi söylerken yaptığı vurgu karşısında Elastul'un

gözleri tehditkar bir şekilde kısıldı. Ne de olsa Elastul'un orta ismi Delzoun değildi ve olamazdı. Hepsi insan olan Mirabar'ın gelmiş geçmiş tüm markileri için Delzoun ırkının mirası hem bir lütuf, hem de bir lanet niteliğindeydi. Delzoun ırkı, bu ülkenin cücelerini birbirine bağlıyor ve bu ülke de onları markiye bağlıyordu. Ama Delzoun soyu aynı zamanda onları kendi ırklarının bütünlüğüne bağlıyor ve markiden ayırıyordu. Yoksa neden Agrathan her ne zaman Elastul'un hain Torgar'ı esir etme kararının ağırlığı konusunda konuşsa, o orta ismi büyük bir
vurguyla kullanacaktı ki?

"Demek biliyorlar," diye belirtti Elastul. "Belki de bu, eninde sonunda münasip bir şeydir.

Kesinlikle Mirabar cücelerinin birçoğu Torgar Hammerstriker'ın bir hain olduğunu biliyordur ve kesinlikle o cücelerin birçoğu —ki aralarında tüccarlar da var— eğer en çok nefret ettiğimiz düşmanlarımızın yanına gitmesine izin verilseydi bu hainin bize ne gibi zararlar getirebileceğini takdir edecektir." "Düşmanlarımız mı?"

"Rakiplerimiz olsun öyleyse," diye kabul etti marki. "Sence Mithril Salonu, hainin onlara sunacağı bilgileri seve seve kabul etmez miydi?"

"Torgar'ın Mithril Salonu'na dostluktan başka bir şey sunacağını hiç sanmıyorum," diye yanıtladı Agrathan. "Bu bile onu asmaya yeter," diye karşılık verdi Elastul.

Çekiçler kahkaha atıp ona katıldılar ve beti benzi atan Agrathan'ın gözleri genişledi. "Bunu düşünüyor olamazsı…"

"Hayır, hayır, Konsey Üyesi," diye onu temin etti Elastul. "Hain cüce için bir darağacı yaptırtmadım. En azından henüz yaptırtmadım. Yaptırmaya da niyetli değilim. Sana daha evvel söylediğim gibi. Torgar Hammerstriker, işlerin aslını anlayıp da aklını başına toplayana dek hapis kalacak. Kötü muamele görmeyecek ama esir tutulacak. Mirabar'm servetini onun yargılarına izin vererek, riske atmayacağım."

Agrathan bunun üzerine biraz rahatlamış göründü ama yumuşak yüz hatlarındaki (yani, en azından bir cüce için) kara bulut

kaybolmadı. Uzun, beyaz sakalını okşadı ve derin düşünceler içinde biraz duraksadı.

“Söylediğiniz her şey doğru,” diye kabul etti, sakinleştikçe dile olan hakimiyeti de artarak, “bunu reddetmiyorum, Marki ama tüm değerine rağmen sebepleriniz, tam bu odanın altında gürül gürül yanan ateşleri yatıştırmaya pek yaramıyor. Cüce tebaanızın yüreklerinde yanan ateşleri —ki içlerinden büyük bir kısmı Torgar Delzoun Hammerstriker’ı dostları olarak addediyordu.”

“Akılları başlarına gelecektir,” diye yanıtladı Elastul. “Sevgili konsey üyemiz Agrathan’ın onları, hareketlerimin gerekliliği konusunda ikna edeceğine inancım tam.”

Agrathan Elastul’a uzun bir süre baktı ve yüz ifadesi değişerek pes etmişliğe dönüştü. Bu mantığı en başından beri anlamıştı. Torgar’ın çıkmaya niyetlendiği yolundan neden alıkonulduğunu ve neden hapse atıldığını biliyordu. Elastul’un neden cüceleri yatıştırma işini onun görevi olarak gördüğünü anlıyordu.

Fakat bu, Agrathan’ın başarılı olacağına dair en ufak bir şansı olduğuna inandığı anlamına gelmiyordu.

“Ben diyorum ki, ona müstahaktır,” diye haykırdı cücelerden biri ve yumruğunu duvara vurdu.

“Ahmak herif gidip onlara bizim sırlarımızı anlatacaktı. Eğer Mithril Salonu’nun dostu olacaksa, o zaman onu bir deliğe tıkın ve bırakm orada kalsın!”

“Bunlar duyduğum en ahmakça sözler,” diye haykırdı bir diğeri.

“Sen kime ahmak diyorsun bakayım?” “Sana diyorum, ahmak herif!”i lk cüce ileri koşturup yumruklarını savurdu. Etraflarındakiler onu durdurmaya çalışmak yerine, cücenin yanında hücuma geçtiler. Hakaret eden cüce ve onunla aynı fikirde olanlarla çarpıştılar.

Toivo Foamblovver, etrafında kavga patlak verirken duvara yaslandı. Bugün tavernasında yaşanan beşinci kavgaydı ve görünüşe bakılırsa en büyüğü ve en kanlısı olacaktı.

Sokaklarda, hemen penceresinin ötesinde bir düzine cüce, diğer yirmi cüceyle kavga ediyor, yumruklar atıp yuvarlanıyor, ısırıp tekmeliyordu.

“Torgar, sen ahmak bir herifsin,” diye mırıldandı Toivo. “Elastul, sen daha da ahmaksın,” diye ekledi, üzerine doğru uçan canlı bir misilden kaçarken. Uçan cüce duvara çarptı ve önündeki hatırı sayılır büyüklükte malı yerlere devirerek inleyip sızlandı.

Bu, Yeraltıkent’te uzun bir gece olacaktı. Hakikaten de çok uzun bir gece.

Bu sahne Yeraltıkent’teki her barda yaşanıyordu. Torgar Hammerstriker’ın esir ediliş haberleri Mirabar cüceleri arasında bir yangın gibi süratle yayılırken, madenciler diğer madencilere girişiyor, bazen kazmalar havaya yükseliyordu; Cüce yerleşim yerlerinin dört bir yanından, “Aferin Elastul’a!” haykırışları yükseliyor ve kaçınılmaz bir şekilde, ‘Lanet olsun markiye!” nidalarıyla yanıt buluyordu. Yükselen sesler, tahmirVedHdiği gibi kalkan yumruklarla sonuçlanıyordu.

Toivo’nun tavernasının dışında, Shingles McRuff ile bir grup dostu, bir güruh dolusu karşıt görüşteki cüceyle yüz yüzeydi. Bu ikinci grup, “Mirabar’a ihanet edip Mithril Salonu’na gitmeden evvel haini durduran,” adama övgüler yağdırmaktaydı.

“Elastul’un içinizden birini hapse tıkmasından biraz fazla memnun olmuş gibisiniz,” dedi Shingles.

“Bir cücenin bir insan hücresinde çürümesi sizce iyi bir şey mi?”

“Mirabar’a ihanet etmiş birinin bir Mirabar hücresinde çürümesi iyi bir şey!” diye lafı yapıştırdı diğer cüce. Kara sakallı ve neredeyse gözlerini örtecek kadar gür, çalı gibi kaşları olan, sert görünüşlü bir cüceydi bu. “En azından it herife muntazam bir darağacı hazırlayana kadar!”

Bu sözleri onun ardındaki cücelerden tezahüratlar, Shingles’ın ardmdakilerden hiddet dolu kükreyişler yükselmesine sebep oldu. Yaşlı Shingles ise itirazını daha dosdoğru bir şekilde belirterek iyi nişanlanmış bir yumruk savurdu.

Kara sakallı cüce, yumruğun etkisiyle geri tökezledi ama yol arkadaşlarının onu yakalayan kolları sayesinde yere düşmekten kurtulmakla kalmadı, aynı zamanda hızla Shingles'ın üzerine atıldı.

Yaşlı cüce hazırdan da öteydi. Saldırıyı yüksekten durduracakmış gibi yumruğunu kaldırdıktan sonra, en son anda dizlerinin üzerine çöktü ve omzunu kara sakallı cücenin bel kemiğine gömüverdi.

Shingles yukarı yükselip, hiddetten köpürmüş cücenin ayaklarını yerden kesti ve onu dostlarının üzerine fırlattı ve hemen ardından yumruk ve tekmeyle gruba girişti.

Savaşan cüceler sokaklarda yuvarlanıyor ve bu kargaşa birçok kapının ardına kadar açılmasına sebep oluyordu. Bu sahneyi gören cüceler, aslında hangi tarafa katıldıkları konusunda hiçbir fikirleri olmadığı halde dosdoğru kavgaya katılıp yumruklar savurmaya başlamakta hiç zaman kaybetmiyordu.

Bu hengame sokaktan sokağa yayılıyor ve evlerin çoğuna sızıyordu. Evlerin birden fazlasında alev çukurları darmadağın edildi, alevler mobilyalara ve duvar halılarına sıçradı.

Bütün bunların arasında, Mirabar'ın Balta birliği —bu isyan tüm Yeraltıkent'i felakete götürmeden önce hızla olaya müdahale etme çabasıyla bazıları asansörlerden, diğerleri ise aşağı sarkıttıkları iplerden aşağı iniyordu— aceleyle hücum ederken yüzlerce boru ötüyordu.

Cüceler cücelere ve insanlara karşı savaşıyordu. Savaşa insanlar katılıp da bazıları silahlarını çekince, ilk başta Shingles ile aynı fikri paylaşan yoldaşlarına karşı çıkmış olan cücelerin çoğu taraf değiştirdiler. Torgar'ın tutuklanması konusunda iki arada bir derede kalmış olanların çoğu için, bundan sonra olay bir sadakat sorununa dönüştü: soya veya ülkeye olan sadakat.

Cücelerin neredeyse yarısı Balta Birliğimin yanında savaştığı ve çok sayıda insan asker isyanı bastırmak için yeryüzünden aşağı inmeye devam ettiği halde, Torgar'ın destekçilerini kontrol altına almak saatler aldı. Ondan sonra bile, markinin askerleri yüzden fazla

esiri zapt etmek gibi hiç de gıpta edilmeyecek bir görev üstlenmek zorunda kaldılar.

Yüzlercesinin onları izlediğini ve esirlere gösterdikleri en ufak bir kötü muameleyle muhtemelen daha da büyük bir isyanın patlak vereceğini biliyorlardı.

Sokaklardaki yıkım, halkından birçoğunun kan revan içindeki yüzleri ve bundan da ötesi birçoğunun yüzündeki katıksız hiddet ifadesi, olay mahaline geç varmış olan Agrathan'a, markiyi hakkında uyarmış olduğu tehlikenin patlak vermiş olduğunu gösterdi. Tek tek Balta Birliği kumandanlarının yanına gitti, onları nazik davranmaya, esirleri götürme konusunda akıllı seçimler yapmaya teşvik etti ve her defasında, kaynayan suların çaydanlığın üzerinde olmasına rağmen, onu kaynatan alevlerin hâlâ aşağıda yanmakta olduğu konusundaki sert uyarısını ekledi.

“Elinizden geldiğince asayişi sağlayın ama fazla ileri gitmeyin,” diye her kumandanı tek tek uyardı Agrathan.

Bu konuşmayı defalarca yaptıktan ve hiddetli muhafızları esirlerin yakasından ayırdıktan sonra, bitkin düşen konsey üyesi bir caddenin yan tarafına ilerledi ve taştan bir banka çöküverdi.

“Torgar ellerinde!” diyen, duymazdan gelemeyeceği bir ses duydu.

Kafasını kaldırdığında yara bere içinde ama onu tutan iki adamın elinden kurtulup bütün karmaşayı en başından başlatmaya hazır gibi görünen Shingles'ı gördü.

“Onu yolda sürükleyip pataklamışlar!”

Agrathan yaşlı cüceye ciddiyetle baktı ve Shingles'ı yatıştırmak için nazikçe elini kaldırdı.

“Bunu biliyordun!” diye kükredi Shingles. “Bunu en başından beri biliyordun ve umurunda değil!”

“Umurumda,” diye karşılık verdi Agrathan, banktan ayağa sıçrayarak.

“Pöh! Sen kısa boylu bir insandan başka bir şey değilsin!” Bu hakareti savururken, Shingles’ı tutan iki insan ona sertçe asıldılar ve bir tanesi ellerinden birini serbest bırakıp yaşlı cücenin yüzüne sert bir tokat indirdi.

Cücenin ihtiyaç duyduğu tek açık da buydu. Tokadı yüzünde genişleyen bir sırıtışla kabul ettikten sonra sıçrayarak dönüp adamın elinden tamamen kurtuldu. Bunun ardından, hiç tereddüt etmeden, serbest olan yumruğunu onu hâlâ tutan askerin karnına gömüp adamı iki büklüm ederek kavrayışını gevşetti. Shingles, ilk adamın kendisini yakalamasını engellemek için kıvrılıp yumruk savurarak kendini tamamen kurtardı.

Asker geri çekilip yardım çağırdı ama Shingles çok hızlı davranıp adamın inciğine tekme attı, alnını ileri ve aşağı doğru savurup sertçe —fazlasıyla sertçe— adamın bacaklarının arasına kafa attı. Gözleri kayan asker iki büklüm olup dizlerinin üzerine çöktü. Shingles vahşice dönüp ikinci askere saldırdı.

Ama asker kenara çekildiğinde, cüce onun peşinden gitmek yerine dosdoğru ilerleyip esas hedefine yöneldi: zavallı Konsey Üyesi Agrathan’a.

Agrathan asla Shingles ile boy ölçüşecek bir savaşçı olmamıştı, yumrukları da, huysuz madencininkilerin olduğu gibi, yeni yapılan savaşlarla sertleşmemişti. Agrathan için daha da kötüsü, kendisini savunma dürtüsü, Shingles’in hiddetinin yakınından bile geçmemesiydi.

Konsey üyesi ilk birkaç darbeyi keskin bir şekilde hissetti; sol dirsek, sağ yumruk, birkaç hızlı darbe ve onu yere düşüren sert bir kroşe. Cüce, peşinden gelen bir çift muhafız tarafından yerden kaldırılırken son bir tekme savurduğunda Agrathan, Shingles’m çizmesinin tabanını hissetti. Agrathan bir insanın onu omzunun altından kavrayıp ayağa kalkmasına yardım ettiğini hissetti ve cüce bu yardımı sertçe iterek reddetti.

Dişlerini sıkan, fiziksel olarak yaslanabileceğinin çok daha ötesinde yüreğinden yaralanmış olan Konsey Üyesi Agrathan hışımla asansörlere doğru ilerledi.

Markinin huzuruna çıkması gerektiğini biliyordu. Ne söyleyeceği, hatta markiden ne yapmasını beklediği veya istediği konusunda hiçbir fikri yoktu ama adamla daha güçlü bir şekilde yüzleşme zamanının geldiğini biliyordu.

ÖLÜMCÜL RÜZGARLAR ESİYOR

“Hayatımda kendimi hiç bu kadar ölümlü hissetmemiştim,” dedi Cattibrie fısıldayan rüzgara doğru.

Onun gerisinde ve aşağısında bulunan cüceler, Regis ve Wulfgar akşam yemeğini hazırlama, en son kamp’yerini kurma işlerine koyulmuşlardı ama kadın, hislerini çözümlemek üzere yalnız kalabilmesi için görevlerinden muaf tutulmuştu.

Ve Cattibrie’nin içinde şimdiye dek hiç yaşamadığı bir duygu karmaşası vardı. Kesinlikle en son savaşı, kadının ölümcül tehlikeyle yüz yüze geldiği ilk savaşı değildi, hatta nefret ettiği bir düşman karşısında ilk çaresiz kalışı da değildi. Bir keresinde kiralık katil Artemis Entreri tarafından esir edilmiş ve adamın Regis’i takibi boyunca alıkonulmuştu ama o zaman bile, kendisini ne kadar çaresiz hissetmiş olursa olsun, Cattibrie öleceğini sanmamıştı.

Etrafını saran vahşi orkların ayaklarının dibinde, çaresizlik içinde yerde yatarken olduğu gibi hiç hissetmemişti. O feci anda Cattibrie kendi ölümünü kaçınılmaz ve net bir şekilde görmüştü. O feci anda, hayatındaki tüm hayalleri ve umutları bir dalgayla savrulup gitmişti… Peki ne dalgasıyla? Pişmanlık mı?

Gerçekten de herhangi birinin yapabileceğinden daha dolu dolu yaşamış, vahşi maceralarda dünyayı dolaşmış, ejderhalar ve iblislere karşı dostlarına yardım etmiş, Mithril Salonu’nu üvey babası ve klanı için geri almak üzere savaşmış, engin denizlerde korsan avlamıştı.

Aşkın ne olduğunu öğrenmişti.

Bunu düşünürken omzunun üzerinden geriye, Wulfgar’a baktı.

Hüzün nedir öğrenmişti ve belki de aşkı yeniden bulmuştu. Yoksa kendini mi kandırıyordu? Etrafı, herhangi birinin tanımayı umup umabileceği en iyi dostlarla, kendisini onun onları sevdiği

kadar çok seven sıradışı bir grupla çevriliydi. Yol arkadaşlarıyla ve dostlarla. Bir zamanlar Wulfgar'la ondan da ötesi olmuştu, yani öyle olduğunu sanmıştı. Ve şimdi Drizzt ile… Ne?

Bunu bilmiyordu. Onu çok seviyordu ve onun yanındayken kendini daha iyi hissediyordu ama ikisi karı koca olarak yaşamak için mi yaratılmıştı? Drizzt onun çocuklarının babası mı olacaktı? Bu mümkün müydü?

Kadın bu düşünceyle irkildi. Yüreğinin bir kısmı bu düşünceyle neşe doluyor ve bunun muhteşem, güzel bir şey olacağına inanıyordu. Ama yüreğinin diğer, daha faydacı yaklaşan kısmı bu düşünceden çekiniyor, o çocukların sadece ırksal özellikleri yüzünden, Drizzt Do'Urden'in gerçekte nasıl biri olduğunu bilen pek az kişi dışında herkes için toplum dışı olarak kalacağını biliyordu.

Cattibrie gözlerini yumdu ve başını kıvırdığı dizlerinin arasına koydu. Orada, yüksek bir kayada kıvrılıp top olmuş bir şekilde oturdu. Kendini çok daha az heybetli ve kesinlikle halkının neredeyse sonsuz gençliğiyle kutsanmış olan Drizzt Do'Urden'in yanında dağ patikalarında koşamayacak durumdaki yaşlı bir kadın olarak hayal etti. Onu her gün, maceranın tadını çıkarırken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle patikalarda dolaşırken aklında canlandırdı. Ne de olsa bu, kadının doğasında olduğu gibi drowun doğasında da vardı. Ama yüreğinde biliyordu ki, bu isteğin onun doğasında ancak birkaç yıl daha kalacak ve bir çocuk yaparsa bu süre daha da kısalacaktı.

Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı ve çok acı vericiydi. Etrafını kuşatan o orklar ona daha evvel hiç fark etmediği bir şeyi göstermişti. Her ne kadar eğlenceli, çılgın maceralarla dolu olsa bile, şu andaki hayatının (eğer yaban diyarlarda öldürülmezse) biraz daha farklı bir şeye başlangıç teşkil etmesi gerektiğini anlamasını sağlamıştı. O bir anne mi olacaktı? Belki de babası Kral Bruenor'un erkanında hizmet veren bir elçi? Bu, onun yabani diyarlardaki son yolculuğu, son büyük macerası mıydı?

"Öyle bir mağlubiyetin arkasından şüphe duyman doğal," diye yumuşak ve tanıdık bir ses geldi arkasından.

Kadın gözlerini açıp döndüğünde Wulfgar'ın orada, hemen aşağıda, kollarını önde duran büktüğü bacağının üzerinde kavuşturmuş bir halde durduğunu gördü.

Cattibrie ona merakla baktı.

"Ne hissettiğini biliyorum," dedi barbar sessizce, samimiyet ve şefkat dolu bir tonla. "Ölümle yüzleştin ve önünde yükselen o hayalet seni uyardı."

"Beni uyardı mı?"

"Ölümlü olduğun konusunda," diye açıkladı Wulfgar. Cattibrie'nin yüzünde duyduklarına inanamaz bir ifade belirdi. Wulfgar bariz olanı dile getirmiyor muydu? "Yochlol ile birlikte düştüğümde…" diye başladı barbar ve gözleri bu hatırayla birlikte bariz bir acıyla kapandı. Duraksayıp sakinleşti ve gözlerini kocaman açıp kendini zorlayarak konuşmaya devam etti. "Errtu'nun ininde, umutsuzluğun ne olduğunu öğrendim. Hiç hayal dahi etmediğim bir şekilde mağlubiyetin ve şüpheyle pişmanlığın ne demek olduğunu öğrendim. Yaşadığım yıllarda başardığım onca şeye rağmen; halkımı bir araya getirmeme, OnKasaba'yla uyum içinde yaşamalarını sağlamış olmama, sizin, yani dostlarımın yanında Regis'i kurtarmak için savaşmama, Mithril Salonu'nu geri almak için…"

"Beni yochloldan kurtarmana," diye ekledi Cattibrie ve Wulfgar gülümseyip bu nazik iltifatı hafifçe başını sallayarak kabul etti.

"Bütün bunlara rağmen, Errtu'nun ininde, o ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir boşluğun içinde buldum kendimi," diye açıkladı barbar. "Hayatımın son anları olduğunu sandığım şeye bakarken, kendimi garip bir şekilde üşümüş ve hayatta hiçbir şey başaramamış olduğum için memnuniyetsiz hissettim."

"Bütün o başardığın şeylerden sonra mı?" diye sordu kadın şüpheyle.

Wulfgar başıyla onayladı. "Çünkü diğer birçok açıdan başarısız olduğum için," diye yanıtladı Wulfgar, kafasını kaldırıp kadına bakarak. "Sana olan aşkım konusunda başarısız oldum. Kim olduğumu, kim olmak istediğimi ve rüzgarlı patikaların artık yuvam

olmayacağı zaman geldiğinde hayatım için ne isteyip neye ihtiyaç duyduğumu anlamak konusunda… başarısız oldum.”

Cattibrie duyduğu şeylere inanmakta güçlük çekiyordu. Sanki Wulfgar onun içini görüyor ve kadının kendi sözlerini içinden çekip çıkarıyor gibiydi.

“Sonra Colson ile Delly’yi buldun,” dedi.

“Belki de iyi bir başlangıçtı,” diye yanıtladı Wulfgar. Gülümsemesi çok içten görünüyordu, Cattibrie adamın gülümsemesine karşılık verdi ve birkaç saniyeliğine sessiz kaldılar.

“Onu seviyor musun?” diye aniden, beklenmedik bir şekilde sordu Wulfgar.

Cattibne bu soruya soruyla yanıt verecek oldu ama adamın sözlerini gerçekten düşündüğünde cevabı bariz görünüyordu.

“Peki sen?” diye sordu bunun yerine.

“O benim kardeşim, herhangi birinin olabileceğinden çok daha gerçek bir şekilde hem de,” diye yanıtladı Wulfgar en ufak bir tereddüt göstermeden.

“Eğer Drizzt’in göğsüne doğru bir mızrak yönelmiş olsaydı, kendi hayatıma mal olacak olsa bile önüne atlardım ve huzurlu bir şekilde ölürclüm. Evet onu seviyorum, Bruenor’u da, Regis’i de, ve…”

Orada durdu ve sadece omuz silkti.

“Ben de onları seviyorum,” diye yanıtladı Cattibrie. “Demek istediğim bu değildi,” diye yanıtladı Wulfgar, kadının konuyu dağıtmasına izin vermeyerek. “Onu seviyor musun? Onu yollarda ve yuvanda eşin olarak görüyor musun?”

Cattibrie Wulfgar’a ciddiyetle bakıp adamın niyetini çözmeye çalıştı. Hiçbir kıskançlık, hiddet veya her ne şekilde olursa olsun herhangi bir umut işareti görmedi. Gördüğü kişi Wulfgar, gerçek Wulfgar, Beornegar’ın oğlu, önem veren ve seven bir yol arkadaşıydı.

“Bilmiyorum,” dediğini duydu kadın kendi sesinin, daha soruyu gerçek manasıyla düşünmeden önce.

Busözler onu şaşırttı ve hem havada hem de düşüncelerinde a*Sılı kaldı, zira bunun gerçek olduğunu biliyordu.

“Hissettiğin acıyı ve şüpheleri yaşadım,” dedi Wulfgar, sesi daha da yumuşayarak. Kadına doğru ilerleyip elini uzatarak omuzlarını dikleştirdi ve alnını eğip onunkine dayadı. “Senin için hepimiz buradayız, bize ne şekilde ihtiyaç duyarsan duy. Biz, Drizzt de dahil olmak üzere hepimiz ilk başta senin dostlarınız.”

Cattibrie gözlerini kapadı ve kendini o huzur dolu ana bıraktı, Wulfgar’ın sağlam desteğiyle, acısını derin bir şekilde bildiği gerçeği ve kadının hayal dahi edemeyeceği derinliklerden tırmanmış olduğu bilgisiyle kendini salıverdi. Wulfgar’ın cehennemden dönmüş ve yolunu bulmuş olması, ya da en azından daha doğru bir yolda yürüyor olması gerçeğiyle huzur buluyordu.

O da kendi yolunu bulacaktı, artık onu her nereye götürecekse.

“Bruenor bana anlattı,” dedi Drizzt Wulfgar’a, kuzeydoğuda bulunan dağlardaki geniş çaplı keşif görevinden döndüğünde.

Drow bir elini omzuna koydu ve başını salladı. “Drizzt Do’Urden’in mükemmel bir şekilde gerçekleştireceğinden farklı bir kurtarış değildi,” diye yanıtladı Wulfgar ve başını çevirdi. “Sana teşekkür ederim.” “Bunu senin için yapmadım.”

Açık bir kötü niyet veya hiddetle söylenmemiş, basitçe sarf edilmiş olan bu açıklama Drizzt’in mor gözlerinin genişlemesine sebep oldu.

“Elbette ki,” diye hemfikir oldu.

Kara elf geri çekilip Wulfgar’a dikkatle baktı ve barbarın düşüncelerinin ne yönde olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalıştı.

Sadece kendisine doğru çevrilmiş, ifadesiz bir yüz gördü. “içimizden birine doğrultulmuş düşman silahını her önleyişimizde birbirimize teşekkür edeceksek, günlerimizi bundan başka pek az şey yaparak geçireceğiz demektir,”d edi Wulfgar. “Cattibrie’nin başı

dertteydi ve şansım vardı —hepimizin şansı vardı ki— ona zamanında yetişebildim. Drizzt Do'Urden'in o durumda yapacağından azını veya fazlasını mı yaptım?"

Kafası karışan Drizzt, "Hayır," dedi.

"Kızını öyle ölümcül bir tehlike içinde görse Bruenor Battlehammer'ın yapacağından fazlasını mı yaptım?" "Hayır."

"Regis'in yapacağından, ya da en azından yapmaya çalışacağından fazlasını mı yaptım?"

"Ne demek istediğini anladım," dedi Drizzt.

"Öyleyse bunu iyice belle," dedi Wulfgar ve bir kez daha kafasını çevirdi.

Neler olduğunu en sonunda anlaması Drizzt'in birkaç saniyesini aldı. Wulfgar sanki bir şekilde, yoldaşların birbirinden bekleyeceğinin ötesinde bir şey yapmış gibi ona teşekkür etmesini küçük düşürücü bulmuştu. Bu düşünce iri adama hiç de hoş gelmemişti.

"Teşekkürümü geri alıyorum," dedi Drizzt. Wulfgar sadece kıs kıs güldü.

"Belki de bunun yerine, sana aramıza tekrar hoş geldin demeliyim," diye ekledi Drizzt.

Bu sözler Wulfgar'ın dönüp onunla yüzleşmesine ve drowa şaşkın bir ifadeyle bakmasına sebep oldu.

Drizzt başıyla onayladı ve Wulfgar'ı bu sözleri düşünmesi için yalnız bırakarak uzaklaştı. Drow bakışlarını kamp yerinin güneyine, bir siluetin yalnız başına oturmakta olduğu kayalıklı bir çıkıntıya çevirdi.

"Bütün gün orada oturdu," diye belirtti Bruenor, drowun yanına gelerek. "Çocuk onu geri getirdiğinden beri."

"Hiddetli orkların ayaklarının dibinde yatıp kalmak rahatsız edici bir deneyim olabilir."

"Öyle mi dersin?"

Drizzt sakallı dostuna baktı.

“Yanına gidecek misin, elf?” diye sordu Bruenor.

Drizzt bundan emin değildi ve kararsızlığı yüzünden net bir şekilde okunuyordu.

“Evet, belki de biraz kendi başına kalmaya ihtiyacı vardır,” diye belirtti Bruenor. Kafasını çevirip Wulfgar’a baktı ve drowun bakışlarını da o tarafa yöneltti. “Sanırım kendisini kurtarmasını beklediği kahraman o değildi.”

Bu sözler Drizzt’e sert bir tokat gibi indi, bunun büyük bir sebebi cücenin imasının onu gitmek istemediği duygusal yerlere gitmeye zorlamasıydı. Asıl mesele neydi? kendi eski ve Drizzt’in şu andaki aşkını kurtarması mı? Yoksa, uzun ve zorlu yollarında birçok sefer olduğu üzere yoldaşlardan birinin diğerini kurtarması mı?

Drizzt ikincisinin olduğuna karar verdi. İkincisi geçerli olmak zorundaydı ve bunun ötesindeki her şey aralarında yer bulamayacak olan duygusal meselelerdi. Her bir kayanın ardında onları öldürmeye hazır bir orkun veya devin gizlenir gibi göründüğü bu vahşi diyarda bunların yeri olamazdı. Bu şekilde dikkat dağıtan duygular inanılmaz bir felakete yol açabilecekken olamazdı. Drizzt içinde kıvranıp duran düşünceler girdabını —ki Wulfgar gençken aynısı yaptığı için Wulfgar’ı azarlamış olduğu, Cattibrie’ye karşı beslediği korumacı hisler de dahildi— fark ettiğinde neredeyse kahkahayı basacaktı.

Derken bu hadisenin olumlu yönüne, Cattibrie’nin ciddi bir yara almadan kurtulmuş olmasına, Wulfgar’ın cesaret, güç ve kahramanlıkla attığı bu büyük adımın Errtu’nun cehenneminin derinliklerinden uzaklaşma yolunda daha fazla yol kat etmesini sağladığına odaklandı. Gerçekten de o anda, cücelerin arasında özgüven, zarafet ve yüzünde sakin bir ifadeyle dolaşan barbara baktığında, Drizzt’e sanki Cehennem dumanının son kırıntıları da adamın yüzünden silinip gitmiş gibi geldi. ‘Evet,’ diye karar verdi Drizzt, ‘bu iyi bir gün.’

“Öğle vaktinde Shallows’un kulesini gördüm,” dedi drow Bruenor’a, “Ama onu, hatta üzerinde yürüyen askerlerin siluetlerini net bir şekilde görebilecek kadar yakınlaşmış olmama rağmen,

önümüzde birkaç günlük yolculuk olduğuna inanıyorum. Oraya baktığımda, etrafından dolaşmamızın günler alacağı uzun bir koyağın kıyısında duruyordum.” “Ama kasaba hâlâ ayaktaydı, değil mi?” diye sordu cüce.

“Flamaları yaz meltemiyle dalgalanırken, gayet sakin bir yer gibi görünüyordu.”

“Olması gerektiği gibi, elf. Olması gerektiği gibi,” diye belirtti Bruenor. “Pekala gidip onlara olan bitenleri anlatacağız, hatta eğer yardıma ihtiyaçları varsa yanlarına birkaç cüce de bırakırım, sonra da—”

“Sonra da yuvaya döneceğiz,” dedi Drizzt, konuşurken Bruenor’u inceleyerek ve cücenin bu sözleri hiç de iyi bir şeymiş gibi karşılamadığına dikkat ederek.

“Gidip kontrol etmemiz gereken başka kasabalar da olabilir,” diyerek ofladı Bruenor.

“Eğer dikkatle arayıp tararsak birkaç tane bulacağımızdan eminim.”

Bruenor ya Drizzt’in yüzündeki alaycı sırıtışı gözden kaçırmış, ya da bunu görmezden gelmeyi tercih etmişti. “Evet,” dedi cüce kralı ve yürüyüp uzaklaştı.

Drizzt onu gidişini izledi ama bakışları kaçınılmaz bir şekilde tekrar kayalıklı yükseltiye, yalnız başına oturan Cattibrie’ye yöneldi.

Kadının yanına gitmeyi, ona kollarını dolayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi deli gibi istiyordu.

Fakat Drizzt, bir sebepten dolayı bunun son derece adaletsiz olacağını düşündü. Kadının ondan ve diğer her şeyden biraz uzak kalmaya, ölümlü olduğu gerçeğiyle yaptığı yakın yüzleşmenin içinde doğurduğu, fokur fokur kaynayan o duyguları çözümlemeye ihtiyacı olduğunu seziyordu.

Eğer ona ihtiyacı olduğu zamanı tanımazsa kendisini nasıl bir dost sayabilirdi?

Ertesi gün yola koyulduklarında, Wulfgar ana cüce grubuyla birlikte kalıp erzakları çekme işine yardım etti. Regis grubun dışında kalıp yüksek patikalarda Drizzt ve Cattibrie ile birlikte yolculuk etti. Fakat düşmanlar için yolu gözlemekle pek az zaman geçiriyordu, zira iki dostunu gözlemekle meşguldü ve ikisinin üzerine gelen değişikliğe kesin bir şekilde dikkat etmişti.

Drizzt her zaman olduğu gibi işine odaklanmıştı, geriye doğru yön işaretleri veriyor ve o gün orada olmayan Guenhwyvar dışında grubun diğer hiçbir üyesinin yetişmeyi umut dahi edemeyeceği bir kesinlik ve hızla yol alıyordu. Regis, drowun sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandığını açık bir şekilde görüyordu ama drowun sadece rol yaptığını da biliyordu.

Buçukluk, drowun zikzak çizen rotasıyla kendisini Cattibrie'ye daha yakın tuttuğuna, sürekli olarak kadını doğrudan görebileceği, yüksek bir gözetleme yerine çıktığına dikkat etti. Drowun hareketleri Regis'i şaşırttı, zira Drizzt'in bu kadar korumacı davrandığını hiç görmemişti.

Buçukluk, bunun korumacılık mı yoksa başka bir şey mi olduğunu düşünmeden edemedi.

Cattibrie'deki değişim daha da belirgindi. Üzerine soğuk bir hava gelmişti, özellikle de Drizzt'e karşı. Açıktan açığa kaba davranmıyordu, sadece o gün normalde olduğundan daha az konuşuyor, drowun gösterdiği yönlere basitçe başıyla onaylayarak veya omuz silkerek cevap veriyordu. Regis, kadının orklarla yaşadığı olayın zihnini kurcaladığını düşündü.

Arkasını dönüp cüce kervanına göz attıktan sonra etrafına bakındı ve o an için güvende olduklarından emin oldu —ne de olsa o gün hiçbir ork veya dev izine rastlamamışlardı— ve patika boyunca ilerleyip Cattibrie'ye yetişti. "Bu sabah rüzgar biraz serin," dedi kadına.

Kadın başıyla onayladı ve dosdoğru ileri bakmaya devam etti. Aklı, önünde uzanan yolda değil düşüncelerindeydi.

"Sanırım soğuk, omzunu kötü etkiledi," diye belirtmeye cüret etti Regis.

Cattibrie tekrar başıyla onayladı ama durdu ve ağır ağır dönüp ona baktı. Her ne kadar bariz bir şekilde onun aleyhinde bir yorumda bulunmuş olsa bile, kadının sert yüz ifadesi, buçukluğun masumiyet dolu, çocuksu yüzüne karşı fazla dayanamadı.

“Afedersin,” dedi kadın. “Kafam biraz meşgul de.” “Nehirde, Cadderly’ye giderken o goblin mızrağı omzuma saplandığında ben de aynı şekilde hissetmiştim,” diye yanıtladı Regis, “çaresizdim ve yolumun sonuna geldiğimi sanıyordum.”

“O günden bu yana Regis’te yaşanan değişimi birçok kişi fark etti.”

Omuz silkme sırası Regis’teydi.

“Öyle anlarda çoğunlukla her şeyimizi kaybettiğimizi sanırız,” dedi, “birçok şey… öncelik verdiğimiz şeyler… bize daha net görünür. Bazen, neler olduğunu çözümlememiz için hadisenin üzerinden biraz zaman geçmesi gerekir.” Cattibrie’nin gülümsemesi, buçukluğa hedefi tutturmuş olduğunu gösterdi.

“Seçtiğimiz şu yaşam ne garip,” dedi Regis düşünceli düşünceli. “Şartların bize hiç şüphesiz bir gün vahşi diyarlarda öldürüleceğimizi söylediğinin farkındayız ama kendimize bunun en azından bugün olmayacağını söyleyip duruyor ve aynı yol üzerinde daha da fazla ilerliyoruz.”

“Peki öyleyse neden yolları hiç sevmeyen Regis bu yolda ilerlemeyi seçiyor?” diye sordu Cattibrie.

“Çünkü dostlarımın yanında yürümeyi seçiyorum,” diye açıkladı buçukluk. “Çünkü biz bir bütünüz ve senin ölüm haberini rahat koltuğumda otururken duymaktansa burada senin yanında ölmeyi tercih ederim —özellikle de böyle bir haber, beraberinde eğer yanında olsaydım belki de öldürülmemiş olacağın hissini de getirecekken.”

“Öyleyse suçluluk duygusu mu?”

“Hem o, hem de heyecanı kaçırmama isteği,” diye yanıtladı Regis kahkahayla. “Hikayeler, deneyimlerden daha büyük olabilir mi hiç? Bunu da Bruenor ile halkının attıkları her yumruğu abartıp bir

kalenin duvarlarını yıkacak bir koç başına dönüştürmelerinden biliyorum ama yine de bunu bildiğim halde, dahil olmadığım o hadiseler hakkında anlattıkları hikayeleri dinlemek bende hayret ve pişmanlık uyandırıyor.”

“Yani maceracı yanını kabul etmeye başladın, öyle mi?” “Belki de.”

“Daha fazlasına ihtiyacın olmayacağını mı düşünüyorsun?”

Regis kadına, “daha fazlası” demekle neyi kastettiğinden emin olmadığını gösterecek bir ifadeyle baktı.

“Kendi türünden diğerleriyle bir hayat yaşamak isteyeceğini düşünmüyor musun? Yani bir eş ve birkaç tane…”

Cattibrie sanki bu sözleri dudaklarından dökülmeye zorlayamıyormuş gibi duraksadığında Regis, “Çocuk mu?” diyerek onun cümlesini tamamladı.

“Evet.”

“Diğer buçukluklar arasında yaşamayalı yıllar geçti,” dedi Regis, “Ki … pekala, o da pek dostane bitmemişti.” “Hiç anlatmadığın bir hikaye bu.”

“Bu yolculuk için fazlasıyla uzun bir hikaye,” diye yanıtladı Regis. “Sana nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Gerçekten. Şimdilik dostlarım yanımda ve bu bana yeterli görünüyor.”

“Şimdilik mi?”

Regis omuz silkti. “Canını sıkan şey bu mu? Orklar etrafını sardığında ve hayatının sona ereceğini düşündüğünde, beklediğinden daha fazla mı pişmanlık duydun?”

Cattibrie başını çevirdi ve buçukluğa ihtiyaç duyduğu tüm yanıtı vermiş oldu. Algısı kuvvetli olan Regis sorusuna verilecek dosdoğru bir cevaptan çok daha fazlasını görmüştü. O pişmanlıkların çoğunun kaynağını anlıyordu.

Cattibrie’nin Drizzt ile ilişkisinin son birkaç ay içinde gelişmesini izlemişti ve onları bu şekilde görmek kalbinin romantik yönüne hoş gelse de, böyle bir birleşmenin —tabii eğer gerçekleşirse

— sorundan arınmış olmayacağını biliyordu. Orklar üzerine kapandığında Cattibrie'nin ne düşündüğünü de biliyordu. Çocukları, kendi çocuklarını düşünüyordu ve o çocukların, Cattibrie'ye Drizzt Do'Urden'in veremeyeceği bir şey olduğu Regis'e bariz görünüyordu.

Bir drow ile bir insanın çocuğu olabilir miydi?i nsanlar ve elflerde olabildiği ve olduğu üzere belki de bu mümkündü ama öyle bir çocuğun kaderi ne olacaktı? Cattibrie öyle bir kaderi kabul edebilir miydi?

"Ne yapacaksın?" diye sordu buçukluk ona, kadının kendisine meraklı bir bakış atmasına sebep olarak.

Regis patikanın ilerisine, onlara doğru yürümekte olan Drizzt'i işaret etti. Cattibrie ona bakıp derin bir nefes aldı. "Grubumuza izcilik etmek için bu patikalarda yürüyeceğim," diye soğukkanlılıkla cevap verdi kadın. "TaulmariPi sıkça omzumdan çekip keskin nişan alacağım ve savaş patlak verdiğinde ise, *Cesc*/'nin parlayan kenarıyla düşmanlarımın üzerine atılacağım."

"Ne kastettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye yanıtladı Cattibrie.

Regis tartışacak oldu ama Drizzt o anda yanlarına vardığı için buçukluk vereceği karşılığı yutuverdi.

"Yolda ork izi yok," diye belirtti drow, yavaş yavaş konuşarak ve sanki bariz bir şekilde bölmekte olduğu sohbetin içeriğinden şüphelenirmişçesine Regis ve Cattibrie'ye bakarak.

"Öyleyse gece çökmeden evvel koyağa varacağız demektir," diye yanıtladı Cattibrie.

"Çok daha önce varacağız ve kuzeye döneceğiz."

Kadın başıyla onayladı ve Regis hüsranla bir, "Üfffff!" koyverip uzaklaştı.

"Küçük dostumuzun derdi ne?" diye sordu Drizzt. "Önünde uzanan yol," diye yanıtladı kadın.

"Ah, belki de içinde hâlâ biraz eski Regis kırıntısı vardır," dedi Drizzt, kadının sözlerindeki esas anlamı kaçırıp gülümseyerek.

Cattibrie de sadece gülümsedi ve yürümeye devam etti.

*****

Kısa süre sonra koyağa vardılar ve Shallows kasabasını belirten parlak kuleyi —fazla büyük bir şöhrete sahip olmayan bir büyücünün, Withegroo Seian’Doo’nun kulesini— gördüler. Grup, hiç duraklamadan yola devam edip güneş battıktan uzun süre sonrasına kadar koyağın batı ucundan ilerledi.. O gece kurt ulumaları duydular ama sesler uzaktan geliyordu ve yol arkadaşları bunların herhangi bir şekilde orklarla bağlantılı olup olmadığını kestiremiyordu.

Ertesi gün koyaktan çıkıp tekrar güneydoğuya döndüler ve moralleri yerine geldi, zira hâlâ orklardan hiçbir iz yoktu. Görünüşe bakılırsa “Fıkırdayan Ökçeler’e saldıran grup başına buyruk bir çeteydi ve intikamcı cüceler karşısında hayatını kaybetmemiş olanlar ise muhtemelen karanlık dağ deliklerine çekilmişti.

Yine günbatımından uzun süre sonrasına kadar yola devam ettiler ve kamplarını Shallows’un surlarındaki gözcü ateşlerinin görüş hizasına kurdular. Kendi kamp ateşlerinin, kasabadan net bir şekilde görülebildiğini biliyorlardı.

Drizzt, gecenin karanlığında onlara doğru yürüyen bir çift gözcü tespit ettiğinde buna hiç şaşırmadı. Drow civarı son bir kez gözden geçirmek için devriyeye çıkmıştı ki, ayak sesleri duydu ve kısa süre sonra gizlice yaklaşan adamları gördü. Adamlar bariz bir şekilde sessiz olmaya çalışıyor ve neredeyse devamlı ağaç köklerine veya taşlara takıldıkları için şansları pek yaver gitmiyordu.

Drow, iki adamın arkasındaki bir ağacın yanına geçti ve seslendi, “Durun da sizi sayalım!”

Bu vahşi diyarlarda yaygın olarak kullanılan bir tabirdi. iki adam yine tökezlediler ve yere sinip tedirginlikle etraflarına bakınmaya başladılar.

“Kral Bruenor Battlehammer’ın kamp yerine bu münasip olmayan şekilde yaklaşan kim?” diye haykırdı Drizzt.i ki adam aynı anda ve birbirilerine hitaben, “Kral Bruenor!” diye haykırdı.

“Evet, Mithril Salonu’nun Kralı, eskiden kral olan Candalug’un ölüm haberi üzerine yurduna döndü.”

“Bana kalırsa biraz fazla kuzeye gelmiş,” demeye cüret etti adamlardan biri.

İkili etrafa bakınıp konuşanın yerini tespit etmeye çalışıyordu.

“Güneybatıdaki bir kasabayı yağmalayan bir ork ve dev grubunun peşindeyiz,” diye açıkladı Drizzt.

“Shallows’a, güzel Shallows’a yolculuğumuzun sebebi, eğer herhangi bir canavar onlara saldıracak olursa halkın güvenliğini ve iyi korunmasını sağlamak.”

Adamlardan biri burnundan soludu ve diğeri cevaben haykırdı, “Pöh! Hiçbir ork Shallows’un surlarına tırmanamaz ve hiçbir dev surları yıkamaz!”

“iyi dedin,” dedi Drizzt ve adam dimdik durup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak meydan okurcasına bir poz takındı. “Öyleyse, anladığım kadarıyla siz Shallows’un gözcülerisiniz, öyle mi?”

“Surlarımızın karşısında kimin kamp kurduğunu öğrenmek istiyoruz,” diye seslendi adam.

“Size onun kim olduğunu söyledim ama lütfen yolunuza devam edin. Kral Bruenor’a takdim edileceksiniz. Bu gece sofrasını sizinle paylaşmaktan memnun olacağına eminim.”

Adam rahatlayıp meydan okuma tavrını bıraktı ve pek emin görünmeyen dostuna baktı.

“Yola devam edin!” diye seslendi Drizzt.

Sonra ortadan kaybolup gece karanlığına karıştı. Engebeli arazide rahatça koştu ve adamlarla arayı çabucak açtı. Öyle ki, gözcüler kamp yerine vardığında, Bruenor ile diğerleri, sofrada tepeleme doldurulmuş fazladan iki tabakla birlikte onları bekliyordu.

“Dostum bana sizin geleceğinizi söyledi,” dedi Bruenor ikiliye.

Yan tarafa baktı ve gözcüler de bakışlarını o yöne çevirdi. Drizzt pelerininin başlığını açıp karanlık ırkını gözler önüne serdi.

Bu görüntü karşısında iki adamın da gözleri genişledi ama içlerinden biri hiç beklenmedik bir şekilde haykırıverdi; "Drizzt Do'Urden! Tanrılar adına, seninle tanışıp tanışamayacağımı hep merak ediyordum!"

Drizzt gülümsedi —yüzey sakinlerinden böyle sıcak selamlar duymaya hiç alışık olmadığı için buna engel olamadı. Bruenor'a baktı ve cücenin yanında durup kendisini izleyen Cattibrie'nin yüzünde meraklı, biraz şaşkın ve biraz da büyülenmiş bir ifade olduğunu gördü.

Drizzt, o bakışın ardında dönüp duran hisleri sadece tahmin edebilirdi.

YOLDAKİ KESKİN BİR DÖNÜŞ

Grup Aykorusu'nun patikalarında ilerliyor, Günbatımı'nın üzerinde oturan Tarathiel ise başı çekiyordu. Eyerindeki çanlar neşeyle çınlıyor ve Innovindil hemen onun ardından cüce kardeşlerle birlikte yürüyordu. Gökyüzü gri, hava ise boğucu ve biraz fazla sıcaktı ama elflerin ve dolambaçlı patikaya hayranlıkla bakan Pikel'in keyifleri yerinde görünüyordu. Sürekli olarak çıkmaz yol gibi görünen yerlere gelip çatıyorlardı, fakat Aykorusu'nun batı kısmını yaşayan herkesten daha iyi bilen Tarathiel, hafif bir ayarlama yapıyor ve önlerinde açık, davetkar bir patika beliriveriyordu. Sanki neredeyse Tarathiel ağaçlardan geçiş izni istiyor ve onlar da razı oluyor gibiydi.

Pikel buna bayılıyordu.

Dördü içinde huysuz bir ruh halinde olan tek kişi İvan idi. Cüce evvelsi gece iyi uyuyamamış, sürekli olarak elflerin şarkısıyla uyanıp durmuştu. İvan güzel bir kafa çekme şarkısına veya herhangi bir cüce tanrısına söylenen bir ilahiye (ki ikisi de birbirine çok yakın şeylerdi) veya eski kahramanlara ya da kaybedilip bulunan hazinelere düzülmüş methiyelere seve seve katılacağı halde, elflerin şarkı söyleme tarzını aya ve yıldızlara doğru inleyip ulumak olarak değerlendiriyordu.

Aslına bakılacak olursa, şu son birkaç gün içinde Ivan'a elflerden gına gelmişti ve sadece Mithril Salonu'na giden ana yola çıkmayı istiyordu. Asla incelikli biri olarak tanınmayan sarı sakallı cüce, bu hislerini sık sık ve sürekli olarak Tarathiel ile Innovindil'e belirtiyordu.

Dördü, Aykorusu Elfleri'nin ana yerleşim bölgelerini kurdukları yörenin batısına ve daha yüksek bir zemin bulunduğundan, yılankavi Surbrin Nehri'ni tespit etmelerinin daha muhtemel olacağı kuzeye doğru ilerliyordu. Ondan sonra cüceler güneye, Mithril Salonu'na doğru dönüş yaparak nehri bir kılavuz olarak kullanabilirdi. Tarathiel önlerinde yaklaşık on günlük —tabii nehrin üzerinde bir çeşit salla, geceleri de ilerleyerek giderlerse daha da kısa— bir yolculuk olduğunu açıklamıştı.

Pikel ile Innovindil yol boyunca neredeyse durmaksızın sohbet ediyor, yanından geçtikleri bitkiler ve hayvanlar konusunda bilgi ve düşüncelerini paylaşıyorlardı. Pikel bir ya da iki kez, ağaçların birinden bir kuş çağırdı ve hayvana bir şeyler fısıldadı. Görünüşe bakılırsa ne dediğini anlayan kuş uçup gitti ve beraberinde birçok kuşla birlikte dönüp dörtlünün etrafındaki ağaç dallarına sıra halinde.konarak havayı cıvıl cıvıl bir şarkıyla şenlendirdi. Innovindil el çırptı ve Pikel'e büyülenmiş bir gülümsemeyle baktı. İki elf arasında çok daha ciddi olan Tarathiel bile son derece memnun görünüyordu. Fakat rap rap yürüyen ve kendi kendine, "aptal periler," diye homurdanan Ivan bütün bunları kaçırdı. Bu, eli ;tte ki elfleri daha da memnun etti —özellikle de Pike! kuşları, hayret verecek derecede başarılı bir bombardımanla kardeşinin üzerinden geçmeye ikna ettiği zaman. "Bana şu cici yayını ödünç verir misin?"d iye Tarathiel'e sordu tepesi atan Ivan. Cüce bir yandan konuşurken, bir yandan ağaç dallarına baktı. "Biraz akşam yemeği bulabilirim de."

Tarathiel'in cevabı neşeli bir gülümsemeydi, ki Pikel, "Hee hee hee," diye eklediğinde bu gülümsemesi daha da genişledi.

"Size Mithril Salonu'na kadar refakat edemeyeceğiz," dedi Tarathiel.

"Kim istedi ki?" diye cevap olarak homurdandı Ivan ama elfler ona şaşkın ve biraz da kırgın bakışlar atınca, cüce sözünü geri

alacak gibi oldu. “Pöh! Hem neden gidip bir avuç dolusu cüceyle beraber kalmak isteyeceksiniz ki? Tabii ki eğer isterseniz kalabilirsiniz ve kardeşimle ben, sizin bize bu leş kokulu… yani şey, güzel ormanınızda iyi davrandığınız gibi orada size iyi davranılmasını sağlarız.”

“İltifatların donmuş bir nehir gibi gürül gürül akıyor, Ivan Bouldershoulder,” dedi Innovindil, yanıltıcı bir şekilde övgü dolu bir sesle.

Dişi elf, Tarathiel’e ve kıkırdayan Pikel’e göz kırptı. “Evet,” dedi Ivan, görünüşe bakılırsa imayı anlamayarak. Zoraki bir şekilde gülüp elfe dik dik baktı.

“Fakat Kral Bruenor ile konuşacak çok şeyimiz var,” diye belirtti Tarathiel, sohbeti tekrar ana konuya döndürerek.

“Belki de ondan Aykorusu’na bir elçi yollamasını isteyebilirsiniz. Drizzt Do’Urden olursa seviniriz.”

“Kara elf mi?” Ivan şaşırmıştı. “Sizin gibi bir çift ay elfi, benden bir drowa onu yuvanıza davet ettiğinizi söylememi mi istiyor yani? Dikkatli olsan iyi edersin, Tarathiel. Cüceler ve kara elflere karşı misafirperverliğinin şöhreti, halkının pek hoşuna gitmeyebilir!”

“Seni temin ederim ki kara elflere karşı değil,” diye düzeltti elf, “ama o kara elfe karşı, evet.

Onu dostumuz addetmesek de, Drizzt Do’Urden’e kapımız açıktır. Onu ilgilendiren önemli bir bilgi var —hem onun, hem de bizim için önemli olan bir bilgi.”

“Ne gibi?”

“Şu anda ancak bu kadarını söylemeye yetkim var,” diye yanıtladı Tarathiel. “Kral Bruenor’a iletmeniz için bu kadar uzun ve detaylı bir hikayeyle sırtınıza yük bindiremem. Meselenin evveliyatını bilmediğiniz için, size vereceğimiz haberleri münasip bir şekilde iletemezsiniz.”

“Kral Bruenor’un resmi elçisinin gelmesini beklememizin sebebi size güvenmememiz değil,” diye derhal ekledi Innovindil, zira Ivan’ın kaşları çatılmaktaydı. “Bu, izlememiz gereken bir protokol

sadece, iletmenizi istediğimiz mesaj büyük önem taşıyor ve sadece sözlerimizi Kral Bruenor'a aktarmakla kalmayıp, aynı zamanda bu haberin ivediliğini aklınızda tutacağınıza canı gönülden inanarak sizi salıveriyoruz."

"Oy, oy!" diye hemfikir oldu Pikel, bir yumruğunu havaya kaldırarak.

Tarathiel de buna destek çıkacak oldu ama aniden durdu ve yüz ifadesi son derece ciddi bir hal aldı. Önce etrafına, sonra Innovindil'e baktı ve kanatlı bineğinin sırtından aşağı indi.

"Ne gördü?" diye sordu İvan.

Yüz ifadesi aynı derecede sertleşen Innovindil, bakışlarını Tarathiel'e kenetledi.

Tarathiel, Ivan'a sessiz olmasını işaret ettikten sonra sessizce patikanın yan tarafına ilerleyip yere çömeldi ve sanki bir şey duymak için kulak kabartıyormuş gibi başını yana eğdi. İvan tekrar bir şey diyecek oldu ama Tarathiel bir elini kaldırıp onu susturdu.

"Oooo," dedi Pikel, endişeyle etrafına bakınarak.

İvan hoplayıp sıçradı ama endişe içindeki üç yol arkadaşından başka hiçbir şey göremedi.

"Ne oluyor be?" diye sordu Tarathiel'e ama düşüncelere dalmış olan elf cevap vermedi.

İvan hızla Pikel'in yanına gelip sordu, "Ne oluyor?" Pikel yüzünü buruşturdu ve kendi burnunu çimdikledi.

"Orklar mı?" diye haykırdı İvan. "Hıhıı."

İvan tek bir hareketle sırtından baltasını çekti ve döndü. Ayaklarını sağlam bir dengeyle iki yana açtı, baltasını hazır bir şekilde önünde tuttu ve gözlerini kısıp tüm gölgeleri dikkatle taramaya başladı.

"Haydi gelsinler, öyleyse. Bir diğer uzun ve sıkıcı yoldan evvel biraz kesip biçmeye hevesliyim!"

"Onları ben de seziyorum," dedi Innovindil bir saniye sonra.

“Ooda,” diye ekledi Pikel, kuzeyi işaret ederek.

İki elf, cücenin parmağını takip ettikten sonra dönüp ona baktılar ve başlarıyla onayladılar.

“Sınırlarımız son zamanlarda ork baskınlarına maruz kalıyor,” diye açıkladı Innovindil. “Bu akın da, diğerleri gibi püskürtülecek. Bu yaratıklarla canınızı sıkmayın. Sizin yolunuz güneybatıya uzanıyor ve hızla o yöne gitmelisiniz. Aykorusu’nu lekelemeye cüret eden bu yaratıklarla biz ilgileneceğiz.”

“Iıh,” diye karşı çıktı Pikel, iri ve kıllı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

“Pöh!” diye burnundan soludu İvan. “Eğlence başlamadan evvel bizi dışarı atamazsınız! Kendinize iyi ev sahibi diyorsunuz da, ortalıkta gebertilecek orklar varken bizi dışarı mı kışkışlıyorsunuz yani?”

İki elf samimi bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Evet, biliyorum, ayrıca hayır, sizden hoşlandığım falan yok,” diye açıkladı İvan, “ama düşmanlarınızdan nefret ediyorum ve bu gayet iyi bir şey. Şimdi, bir cüceyle dost olup onun bir ya da elli orku kesmesine izin mi vereceksiniz? Yoksa bizi gönderip Kral Bruenor’a iletmemizi istediğiniz haberleri hatırlamamızı mı umut edeceksiniz?”

Elfler hâlâ şüpheli gözlerle bakışıyordu. Innovindil hafifçe omuz silkip kararı Tarathiel’e bıraktı.

“Haydi gelin öyleyse,” dedi elf cüce kardeşlere. “Halkımı tehdit karşısında seferber etmeden evvel neler öğrenebileceğimizi bir görelim bakalım. Lütfen sessiz olmaya çalışın.”

“Pöh, eğer çok sessiz olursak orklar öylece geçip gidebilir, bunun neresi iyi?”

Kısa bir mesafe ilerledikten sonra Tarathiel onlara durmalarını işaret etti ve beklemelerini söyledi. Pegasusun sırtına bindi, Günbatımı’na koşarak kalkışa geçebileceği bir yer bulup havalandı. Dikkatle, ufak yarım daireler çizerek ve kuzeye doğru yönelerek yükseldi.

Neredeyse derhal geri dönüp üçünün önüne kondu ve onlara sessiz olup kendisini takip etmelerini işaret etti. Kuzeye doğru kısa bir mesafe ilerlediler ve elf onları bir çıkıntının tepesine götürdü. Ivan durdukları yüksek mevkiiden bakınca, dostunun ağaçlarla uyum içindeki gizemli sezilerinin onları yanıltmamış olduğunu gördü.

Orada, kendi elleriyle yarattıkları açık bir alanda, bir ork grubu duruyordu. En az bir düzine ve muhtemelen yirmi kadar ork, ağaçların gölgelerinin arasına girip girip çıkıyordu. Ellerinde, uzun ağaçları kesmek için kusursuz olan iri baltalar vardı. Daha da önemlisi, orklar için hiç de alışılmadık (ve Tarathiel'in neden Günbatımı'yla bu kadar çabuk geri döndüğünü açıklayacak) bir şekilde, hepsinin omzunda uzun, güçlü bir yay bulunuyordu.

“Onları uzaktan gördüm,” diye açıkladı Tarathiel diğer üçüne, çıkıntının kenarında yere sinmiş bakarlarken. “Beni gördüklerini sanmıyorum.”

“Gidip klana haber ulaştırmalıyız,” dedi Innovindil. Tarathiel şüpheyle etrafına bakındı. Birkaç gündür yolculuk etmekteydiler. Yanlarında onları yavaşlatan bir çift cüce yokken, bunun gibi kötü haberler ve topraklarında ork çapulcuları varken halkının çok daha hızlı hareket edeceğini bilse de, onların Aykorusu'ndaki orkları yakalamak için zamanında yetişebileceğini sanmıyordu.

“Kaçmamalılar,” dedi elf sertçe, zira dağlara çekilen son grubun düşünceleri hâlâ zihninde tazeydi.

“Öyleyse haydi onları gebertelim,” dedi Ivan.

“Üçe karşı bir,” diye belirtti Innovindil.. “Belki de beşe karşı bir.”

“Öyleyse, çabuk bitecek demektir,” diye yanıtladı Ivan. Ağır baltasını kaldırdı. Onun yanında duran Pikel bohçasına elini daldırdı, tavasını çıkartıp kafasına taktı ve, “Oy, oy!” diyerek kardeşine katıldı.

Elfler bariz bir şaşkınlık ve hayretle birbirilerine baktılar. “Oy, oy!” diye tekrarladı Pikel.

Tarathiel bir cevap bekleyerek Innovindil'e baktı.

“Uzun süredir iyi bir dövüşe girmemiştim,” dedi dişi elf kurnaz bir sırıtışla.

“Sadece bir düzine —gerçek bir dövüş için daha beklemen gerekecek,” dedi Ivan huysuzca ama elfler onun bu yorumuna pek aldırış etmiş gibi görünmüyordu.

Tarathiel Ivan’a baktı ve, “Bize nasıl uyacaksın?” diye sordu.

“Tam ortalarına sıçrayacağım,” diye yanıtladı cüce, uzaktaki orkları işaret ederek. “Baltamın da şu orkların gözlerinin tam ortasına gayet güzel uyacağını düşünüyorum.”

Bu gayet basit görünüyordu ve Tarathiel ile Innovindil Pikel’e dönüp baktılar. Yeşil sakallı cüce sadece, “Hee hee hee,” diye kıkırdadı.

“Ağabeyim konusunda endişelenmeyin,” dedi Ivan. “Üzerine düşeni yapmanın bir yolunu bulacaktır.

Nasıl olduğunu bilmiyorum —genellikle dövüş bittikten sonra bile bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum— ama yapıyor ve yapacak.”

“Gayet iyi , öyleyse,” dedi Tarathiel. “Haydi saldırımız için en iyi noktayı bulalım.”

Günbatımı’nın yanına gidip pegasusun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yürümeye başladı. Günbatımı ise aksi istikamete doğru ilerledi. Onun ardından Innovindil gitti ve elf partneri kadar sessiz bir şekilde ilerledi. Onların ardından, tüm kurumuş yapraklara ve dallara basıp çatırtılar çıkartan Ivan ile Pikel yola koyuldu.

“Saldırı noktasıymış,” diye homurdandı Ivan ağabeyine.

“Öylece aralarına dalıp, n’aber falan deyip öldürmeye başlasak ya!”

“Hee hee hee,” diye güldü Pikel.

Innovindil de bu yorum üzerine sırıttı ama gülümsemesi bir parça endişeyle gölgelenmişti. Özgüven ayrı bir şeydi, dikkatsizlik ayrı bir şey.

Elfler başı çekerken ve cücelerin çıkarttığı gürültülere rağmen, dörtlü grup kayalıklı bir açık alanın kenarına geldi. Karşı tarafta, orklar işlerine bakıyor, bazıları ağacın birine sert darbeler indiriyor, diğerleri ise daha yüksek dallara bağlanmış iplerle ağaç gövdesine yön veriyordu.

“Onlara dinlenmeye çekildiklerinde saldıracağız,” diye sessizce açıkladı Tarathiel. “Güneş yüksek.

Fazla uzun sürmeyecektir.”

Fakat Pikel’in yüzü sımsıkı kesildi ve cüce başını sağa sola salladı.

“Onların bir ağacı kesmesini izlemeyecekmiş,” diye açıkladı Ivan ve elfler şüpheyle birbirilerine baktılar.

Pikel bir kese açıp parlak kırmızı, küçük meyveleri gözler önüne serdi. Yüz ifadesi son derece ciddi ve sert bir hal aldı. Diğerlerine sertçe başıyla işaret verdikten sonra yakında duran ve etraftaki en büyük ağaç olan bir meşenin yanına gidip alnını ağacın kalın gövdesine dayadı.

Gözlerini kapayıp sessizce bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Mırıldanmaya devam ederek ağacın içine adımını attı ve tamamen ortadan kayboldu.

“Evet, ne hissettiğinizi biliyorum,” diye fısıldadı Ivan, şaşırıp kalmış, ağızları bir karış açılmış bir halde duran iki elfe. “Bunu hep yapıyor.”

Ivan’ın bakışları yüksekteki dallara yöneldi ve cüce orayı işaret edip, “işte orada,” dedi.

Pikel, altı metre yukarıda ağaç gövdesinden dışarı adımını atıp, kayalıklı alanın üzerine doğru sarkan bir dalın üzerinde ilerledi.

“Ağabeyin garip biri,” diye fısıldadı Innovindil. “Birçok numarası var.”

“O numaralara ihtiyacımız olabilir,” diye ekledi Tarathiel.

Sırtlarında asılı veya erişebilecekleri kadar yakında tuttukları yaylarıyla duran bir düzineden fazla orka şüpheyle bakıyordu. Fakat kafasını kaldırıp Pikel'e baktığında, kendisi her ne tavsiyede bulunursa bulunsun, cücelerin büyük ihtimalle beklemeyeceğini anladı. Böylece yere sindi ve savaş alanını incelemeye başladı. Sonra da Innovindil'e yana doğru açılmasını işaret etti.

Ivan dosdoğru ikisinin arasından geçip çatırtılar çıkartarak ağaçların arasından yürüdü ve elinde baltasıyla açık alanın kenarına çıktı.

“Hareket eden her şeyi vuramazsınız, değil mi?” diye yüksek sesle alay etti.

Ağaç kesme işi derhal duruverdi. Açık alanın öbür tarafından gelen tüm sesler kesildi ve tüm orklar, sarımsı, kan çanağı gözleri genişleyerek aynı anda döndü.

“Pekala?” diye seslendi Kan onlara. “Daha evvel ölümle göz göze gelmediniz mi hiç?”

Orklar saldırmadılar. Yavaşça, maksatlı bir şekilde hareket etmeye başladılar. İçlerinden birkaçı emirler yağdırdı.

“Onlar liderler,” diye fısıldadı Ivan, gizlenmiş olan elflere. “Atışlarınızı iyi seçin.”

Orklar gözlerini dahi kırpmıyor, bakışlarını sadece yedi metre ötelerinde yalnız başına karşılarında duran cüceden hiç ayırmıyordu. Yavaşça yaylarını sırtlarından indirip germeye ve kaldırıp hazır etmeye başladılar.

Liderleri diğerleriyle konuşmaya devam ediyordu ve işbirliği içinde yaylım atışı yapmaları, atış için çoktan hazır olanların beklemesi için haykırdıkları barizdi.ilk atış elflerdendi. Bir çift ok çalıların arasından uçarak geldi. Tarathiel'in oku liderlerden birinin gırtlağına saplandı, Innovindil'inki ise diğerinin karnına gömülüp yaratığın yere düşerek kıvranmasına sebep oldu.

Aynı anda Ivan'ın önündeki hava, sanki bir su birikintisindeki hareler gibi hareket etmeye başladı ve orklar atışlarını yaptıklarında bu hava dalgası açık alana doğru hızla ilerledi.

Oklar daha yaylarından çıkar çıkmaz şekil değiştirip bir söğüt ağacının dallan gibi kıvrıldı ve dosdoğru gitmek yerine dört bir yana saçıldı. Yan taraftaki ağaçlardan Ivan'ın üzerine doğru süzülen tek bir ok dışında.

Fakat cüce bunu zamanında gördü, aşağı eğilip baltasını yanına çekti ve şansına, silahını okun tam önüne getirdi. Baltanın metal kısmını ve Ivan'ın zırhlı kolunu sıyıran ork, cücenin yana doğru sendelemesine sebep olduysa da, giydiği zırha karşı gerçek bir hasar veremedi.

"Hepsini hakla, seni lanet ahmak!" diye ağabeyini azarladı Ivan. Pikel ise yukarıdaki dalların arasından kıs kıs güldü.

Karşı tarafta duran orklar sanki ihanete uğramışçasına yaylarına baktılar ve yaylarının çoğunun da tıpkı oklar gibi druid büyü dalgasıyla şekil değiştirmiş olduğunu gördüler. Bu sebeple onları yere atıp kılıçlarını ve mızraklarını çekerek vahşice hücuma geçtiler.

İki tanesi daha koşmaya başlayamadan önce elf okları tarafından alaşağı edildi.

Ivan Bouldershoulder buna kendi hücumuyla karşılık verme ve kafasını kaldırıp aklı bir karış havada olan ağabeyinin hâlâ savaşla ilgilenip ilgilenmediğine bakma dürtüsüne karşı direndi.

Bir çift elf oku daha uçtu ve Tarathiel ile Innovindil çalıların arasından dışarı sıçrayıp Ivan'ın yanına geldi, ikisi de zarif bir kılıç ve uzun bir kama çekti.

Orklar taşların üzerinden atlayıp kayaların üzerinden yuvarlanarak ve gırtlaktan yükselen savaş naralarını haykırarak yaklaştılar.

Ivan ile elflerin üzerinden avuçlar dolusu parlak kırmızı yemiş uçtu. Bu büyülü nesneler, çarptıkları yerde yüksek sesle patlayıp acı verecek şekilde kıvılcımlar saçıyordu. Hücum eden orkların etrafında düzinelerce küçük patlama oldu. Tılsımlı patlangaçlar pek az hasar verdi ama büyük bir kargaşa çıkardı ve ne Ivan'ın, ne de elflerin gözden kaçırabileceği bir açıklık yarattı.

Ivan kemerinden bir el baltası çekip en yakındaki orkun yüzüne savurdu. Sonra ikinci bir balta çıkarıp yanındaki orku kesti. Kükreyerek hücuma kalktı, iri baltası derhal işe koyulup tökezleyen bir canavarın göğsüne saplanarak hücumunu kesti. Sonra Ivan onun yanından geçip hızla döndüğünde balta genişçe savrulup sertçe indi ve yaratığın ense köküne gömüldü.

Ama yukarıdaki Ivan'dan içten bir takdirle dolu bir, "Oooo," sesinin yükselmesini sağlayan şey, gözü dönmüş Ivan'ın değil, elflerin hareketleriydi.

Yan yana duran Tarathiel ile Innovindil, silahlarını akıcı bir hareketle göğüslerinin önünde tutup yüzlerinin üzerine yükselterek çaprazladılar ve hazır bir şekilde iki yana doğru açıldılar; böylece Tarathiel'in sağ kolu Innovindil'in sol kolunun üzerinden geçti ve ikisi dirsek dirseğe kenetlendi. Saldıran düşmanlara karşı harekete geçerken bu kenetlenmeyi korudular ve tek vücutmuş gibi hareket ettiler; ileri geri süzülüp duruyor ve ilerlerken dönüyorlardı. Tarathiel Innovindil'in arkasına geçip dişi elfin sağına geliyordu, böylece sağ kolu onun sağ koluna, sağ ayağı sağ ayağına topuktan buruna gelecek şekilde değiyordu.

Bu birleşimin seviyesini anlamayan bir ork, Tarathiel'in görünüş itibarıyla açık olan sırtına saldırdı ve Innovindil'in kılıcını, mızrağını rahatça yana savuşturmak üzere beklerken buldu. Fakat Innovindil bu hareketi tamamlamak yerine, hâlâ Pikel'in patlangaç yağmuruyla kaybettiği dengesini sağlayamamış olan bir orka yöneldi. Elf kılıcını, yanında tökezleyerek geçen orkun kaburgalarından içeri rahatça kaydırdı. Bu hareketi de tamamlaması gerekmiyordu, zira Tarathiel sanki bu hareketi kendisi yapmışçasına, kadının bu savuşturmayla neler başardığını anlamıştı. Spl elinde duran kamasının tutuş yönünü değiştirdi ve hâlâ kırıcıyla savaşmakta olduğu önündeki orku savuştururken, diğer silahını sertçe geri saplayıp mızraklı saldırganın göğsüne batırdr.

Tarathiel tek bir akıcı hareketle hançerini geri çekti ve havada döndürüp ucundan yakaladı, sonra sanki kamayı fırlatmaya niyetliymiş gibi kolunu önündeki orka doğru kaldırdı.

Ork ürküp çekildi ve Tarathiel dönerek yer değiştirdi. Innovindil turunu tamamlayıp geldi ve uzun kılıcıyla afallamış orkun gırtlağını yardı.i lk olarak dönüşü Tarathiel durdurdu ve kılıç tutan kolunu aşağı indirip çevirerek, hâlâ hareket eden partnerinin belinin etrafına doladı. Sertçe asılıp Innovindil'i yerden kaldırıp belinin etrafından döndürerek önünde savurdu. Dişi elfin ayağı ileri uzandı ve Tarathiel'e saldıran orka bir tekme savurdu.

Dişi elf orka isabet etmedi —zaten bunu yapmaya çalışmıyordu— ama savrulan ayağı, yaratığın kısa, kancalı kılıcıyla tepki verip ona art arda ve beyhude yere hamleler yapmasına sebep oldu.

Innovindil, partnerinin göğsünün etrafında dönerken, Tarathiel sol eliyle ileri uzandı ve dişi elf sağ dirseğini onun üzerinden kanca gibi geçirdi. Erkek elf, o kolu haricinde dönüşünü tamamen durdurdu ve Innovindil'in devinimini değiştirerek, kadının dönerek soluna geçmesini sağladı.

Aynı anda, kadın yolu açar açmaz, erkek elf, kılıç tutan sağ koluyla öne çıktı. Hâlâ Innovindil'e yetişmeye çalışan zavallı ork, üzerine gelen kılıcı göremedi bile.

Innovindil hafifçe yere kondu. Devinimi ve dönüşü onu başka bir orkun önüne getirmişti. Dişi elfin silahları alçaktan saplanarak geldi.

O tek bir saldırı ve dönüşle, elfler beş orku ölü veya ölmek üzere yere sermişti.

“Oooo,” dedi Pikel ve elindeki büyülü yemişlere şüpheyle,.baktı.

Derken yan tarafta, çalıların arasında bir hareket tespit etti ve bir çift orkun yaylarını kaldırdığını gördü.

Yaratıklar daha atışlarını yapamadan, Pikel elindeki yemişleri fırlattı; iki düzine küçük patlama, orklarm canını yakıp gözlerini kör ederek sıçramalarına ve geri çekilmelerine sebep oldu.

Pikel'in kollan o yöne doğru uzandı ve parmakları kıpırdayarak ork çiftinin etrafındaki çalılıklara seslendi. Sarmaşıklar

ve fundalıklar yaratıklara dolandı; Pikel kıs kıs gülerek aynı zamanda bir üçüncüsünün de yakalandığını fark etti, zira görünmeyen bir orkun sıkışıp kalan yoldaşlarının atından hırladığını duydu.

Ivan, savaşçı elfierin zarafetine ve eşgüdümüne sahip değildi. Aslında elfierin ölümcül dansları cüceyi etkilemişti. Komik görünüyordu ama yine de etkileyiciydi.

Fakat sarı sakallı cüce, zarafet konusundaki açığını, katıksız şiddetiyle fazlasıyla kapatıyordu.

Kesip biçtiği orkun yanından hızla geçerek bir diğerinin saldırısıyla —sertçe— yüzleşti, bir kalkan hücumunu kabul ederek bacaklarını güçtü bir şekilde yere sabitledi. Yerinden kıpırdamadı bile. Ork geri sekti.

Ivan öndeki kalkan tutan kolu sertçe kesti; baltası kalkanı ezip büzdü, hatta altında bağlı duran kola da saplandı. Silahını derhal sertçe asılarak serbest bıraktı, orkun ayağını yerden kesip yaratığı hafifçe döndürdü ve dengesini yeniden sağlamak zorunda bıraktı. Cüce tekrar saldırdı; bu sefer baltasının kafasını engelleyici kalkanın üzerinden aşırıp orkun omzuna gömdü.

Yaralı yaratık geri tökezledi ama yanından başka biri, onun ardından ise bir başkası koşturdu.

Ivan çoktan harekete geçmiş, geriye doğru bir adım atmış ve yere çömelmişti. Bir kaya parçasını kaptı ve ayağa kalkarken savurarak en yakındaki orkun göğsüne isabet ettirip yaratığın geri yalpalamasına sebep oldu. Yoldaşı sol tarafından geçip geldiğinde, Ivan da sağa kaçtı. Baltası afallayan orkun bağırsaklarına saplanıp yaratığın ayağını yerden kesti ve sırtüstü yere çakılmasına neden oldu.

İkinci ork kayarak durdu ve dönmeye çalıştı —ve Ivan'ın boylu boyunca dönerek uçan baltasını tam göğsünün ortasına yedi.

Ivan, peşinde orklarla dosdoğru saldırdı, iki büklüm olmuş orka çullanıp onu devirdi ve bu sırada baltasını çekerek aldı. Yakındaki bir kayaya doğru koşturdu ve sıçrayıp üzerinden yuvarlanarak ayaklarının üzerine konup kayanın arkasına geçmiş oldu.

Saldırıya devam eden orklar, Ivan'ın diğer tarafından kaçmakta olduğunu zannederek ikiye ayrılıp kayanın etrafından dolaştılar.

Baltası soldan gelen ilk yaratığı yakaladıktan sonra dosdoğru sağa yöneldi ve o taraftaki ilk orka da çarptı.

Ivan dosdoğru savaşmaya hazır bir şekilde dışarı sıçradı ama elflerin çoktan ork kanıyla ıslanmış olan silahlarının, peşindeki canavarlara yetiştiğini görünce savaşın hızla sona ermekte olduğunu gördü.

Orada, Tarathiel ile Innovindil, kayanın iki tarafında durmuş cüceye bakıyordu. O anda üçü arasında bir çok şey geçti, hiçbirinin beklemediği bir saygı hissi doğdu.

Bu bakışı bozup etrafına bakman ilk Ivan oldu. Cüce, etrafta ölü ve ölmek üzere olanlardan başka ork olmadığını fark etti. Geri kalan yaratıkların uzaktaki ağaçların arasından kaçarken çıkarttıkları gürültü patırtıyı duydu.

"Sekiz tane hakladım," diye bildirdi Ivan.

Elinin tersiyle, baltasının kör kısmıyla vurmuş olduğu orka baktı. Yaratık yaralanmış, afallanmıştı ve ayağa kalkmaya çalışıyordu ama cüce ona doğru bir harekette bulunamadan önce Tarathiel'in kılıcı yaratığın gırtlağını yarıverdi. Cüce omuz silkti. "Pekala, yedi buçuk," dedi.

"Yine de, aramızda en az ork öldüren kişinin, bu kolay zaferi kazanmamızda en büyük rolü oynadığını söylemem gerekir," dedi Innovindil.

Kafasını kaldırdı ve Pikel'in az önce oturmakta olduğu ağaca baktı.Yan taraftan gelen bir hareket, kadının, Ivan'ın ve Tarathiel'in aynı anda dönüp, Pikel'in elinde kanlı sopası ve yüzünde kocaman bir sırıtışla içinden çıkmakta olduğu çalılıklara bakmasına sebep oldu.

"Shalala," diye açıkladı cüce, tılsımlı sopasını göstererek. Üç tıknaz parmağını kaldırıp "Uç!" diye bildirdi. Arkasından bir hareket geldi.

Pikel’in gülümsemesi kayboldu ve cüce hızla dönüp sopasını indirdi.

Karşısında duran üç yoldaş kemiğin kırılma sesi karşısında irkildiler ama derken Pikel yüzüne dönen gülümsemesiyle birlikte geri geldi.

“Pek becerememişsin galiba?” diye sordu Ivan tatsızca. “Uç!” diye hevesle yanıtladı Pikel, üç parmağını havaya kaldırarak.

Dört yoldaş, Aykorusu’nun kuzeybatı ucuna geldiğinde gün sıcak ve güneşliydi. Bir çıkıntının üzerindeki yüksek bir noktadan bakan Tarathiel, batıdaki Dünyanın Omurgası’nın alçaktaki yamaçlarının arasından yılan gibi kıvrılarak ilerleyen ve kuzeyden güneye doğru akan Surbrin Nehri’nin parlak çizgisini işaret etti.

“Nehir sizi Mithril Salonu’nun doğu kapılarına götürecektir,” diye açıkladı Tarathiel. “Yani en azından, yakınlarına götürecektir. Sanırım cüce salonlarına giden yolu kolayca bulacaksınız.”

“Ayrıca mesajımızı Kral Bruenor ile kara elf Drizzt Do’Urden’e ileteceğinize güvenimiz tam,” diye ekledi Innovindil.

“Eet,” dedi Pikel.

“Onlara söyleyeceğiz,” dedi Ivan.

Elfler birbirilerine baktı, ikisinin de yüz ifadesinde hiçbir şüphe yoktu. Dördü dost olarak ve birbirilerine ummuş olduklarından çok daha fazla saygı duyarak —özellikle de Ivan ve Tarathiel arasında— yollarını ayırdılar.

KISIM DÖRT

YOLDAKİ DÖNEMEÇ

Hayatımızı yaşamamız ve ilişkilerimizi içinde bulunduğumuz ana göre değerlendirmemiz gereklidir.

Cattibrie ile olan hayatımın gerçeği ve aynı zamanda bu hayata dair duyduğum korkuların temeli de bu. İçinde bulunduğum yer ve zamanda yaşamak, rüzgar yemiş patikalarda yürümek ve karşımıza çıkacak her türlü düşmanla savaşmak. Bu dava her ne kadar macera peşinde koşmaktan ileri gitmese de, davamızı amacımızı tanımlamak ve bu amacı tüm yüreğimiz ve ruhumuzla takip etmek. Bunu yaptığımız zamanlarda, Cattibrie ile ben, birbirinden ayrı ırksal özelliklerimizin getirdiği can sıkıcı gerçeklerden özgür kalıyoruz. Bunu yaptığımız sürece hayatlarımızı bir arada, gerçek bir dostluk ve sevgiyle, bilinç sahibi varlıkların birbirine olabileceği kadar yakın bir şekilde yaşayabiliyoruz.

Sadece yolun ötesine, geleceğimize baktığımızda sorunlarla karşılaşıyoruz.

Mithril Salonu'nun kuzeyindeki dağ patikalarında, Cattibrie ölümle ve daha da önemlisi ölümlü oluşuyla burun buruna gelmişti. Hayatının sonuna çok ani ve acımasız bir şekilde bakmıştı.

Öleceğini düşünmüş ve o feci an içinde, asla bir anne olamayacağını, asla bir çocuk doğuramayacağını, hayatını ve yürüdüğü yolu belirleyen o değerleri evlatlarına asla açılayamayacağını sanmıştı. Ölümlü olduğunu, gerçekten ölümlü olduğunu ve mirasını taşıyacak kimsesinin olmadığını görmüştü.

Gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı.

Sıklıkla yaptığı üzere —benim ve hepimizin sıklıkla yaptığımız üzere— ölümden kurtulmayı başarmıştı. Wulfgar, içimizden herhangi birini kurtaracağı ve içimizden herhangi birinin onu kurtaracağı gibi Cattibrie'nin yardımına koşup orkları dağıtmıştı. Böylece Cattibrie, ölümlü oluşunu tam manasıyla idrak etmemişti.

Ama bunun düşüncesi hâlâ zihninde.

İşte sıkıntı, başardığımız her şeyi ölümcül kayalarla dolu bir uçurumdan aşaği itmekle tehdit eden yoldaki keskin dönemeç, Cattibrie'nin geleceğinin ve bizim geleceğimizin getirebileceği ihtimalleri daha net bir şekilde anlayışında yatıyor.

İkimiz için ne gibi bir gelecek var? İlişkimizi günbegün gözden geçirdikçe, sadece neşe, macera ve heyecan buluyoruz; yolun ötesine baktığımızda ise, reddedemeyeceğimiz, özellikle de Cattibrie'nin reddedemeyeceği sınırlamalar görüyoruz. Çocuk yapabilecek mi? Benim çocuklarımı doğurabilir mi? Dünyada, insan ve elf ırkının birleşiminden doğan birçok melez yarı elf var ama bir yarı drow? Böyle bir şeyi hiç duymadım —Barrison Del'Armgo Evi'nin, savaşçı erkeklerinin gücünü ve cüssesini arttırmak için bu tip birleşimleri desteklediğine dair söylentiler duymuştum ama bunun bir söylentiden öteye geçip geçmediğini bilmiyorum. Kesinlikle bu doğruysa bile, sonuçları pek de iç açıcı değil!

Bu yüzden, Cattibrie'nin çocuklarının babası olup olamayacağımı bilmiyorum ve işin gerçeği, bu mümkünse bile, pek de hoş bir düşünce getirmiyor, ayrıca acı verici yan etkileri yok değil. Kendi çocuklarımın, Cattibrie'nin muhteşem değerlerinin çoğuna —onun algısı kuvvetli doğasına, cesaretine, şefkatine, dönmez bir şekilde doğru bildiği yola sadık kalışına ve elbette ki güzelliğine— sahip olmasını kesinlikle isterim. Her türlü ebeveyn, Cattibrie'nin özelliklerini taşıyan bir evlatla gurur duymaktan başka bir şey yapamaz.

Ama o çocuk, drow elflerini kabul etmeyen bir dünyada bir yarı drow olacak. Şöhretimin benden önce ulaştığı kasabalarda, artık bir nebze hoşgörüyle karşılanıyorum, fakat hayatına bu dünyada

başlayan bir çocuğun şansı ne olabilir? Öyle bir çocuk, kendi şöhretini yayacak yaşa gelinceye kadar, kesinlikle eşsiz ırksal özellikleriyle yaralanacaktı.

Belki de bir çocuk yapabilir ve onu büyüyene kadar Mithril Salonu'nda tutabiliriz.

Ama bu da bir sınırlama ve Cattibrie bunu gayet iyi biliyor.

Çok kafa karıştırıcı ve acı verici bir şey. Cattibrie'ye aşığım —bunu artık biliyorum— ve onun da bana aşık olduğunu biliyorum. Her şeyin ötesinde biz dostuz ve ilişkimizin güzelliği de buradan geliyor. İçinde bulunduğum zaman ve yerde, yollarda yürürken, rüzgarı yüzümde hissederken, düşmanlarımızla savaşırken, kendime ondan daha iyi bir yoldaş, olduğum kişiyi daha iyi tamamlayan birini isteyemem.

Ama yolun daha ilerisine, on veya yirmi yıl sonrasına baktığımda, daha keskin dönemeçler ve daha derin uçurumlar görüyorum. Cattibrie'yi öleceği güne kadar severim, ben hâlâ gençliğimin çiçek açan dönemindeyken o gün onu yaşlı ve halsiz bir halde bulsa bile. Benim için hiçbir yük olmaz, yollara dökülüp daha fazla macera aramaya özlem duymam, kendime fiziksel açıdan daha çok uyan bir yoldaş —bir elf veya bir drow— bulma ihtiyacı hissetmem.

Cattibrie bir keresinde beni en çok kısıtlayan şeyin dışarıdan mı yoksa içeriden mi geldiğini sormuştu. İnsanların bana bir kara elf olarak bakış açısından mı daha çok kısıtlanıyordum, yoksa insanların bana bakış açısına kendi bakış açımdan mı? Sanırım şu anda da aynı şey geçerli ama onun için. Zira ben birlikte yürüdüğümüz yolda kaçınılmaz olarak karşımıza çıkacak dönemeçleri anlayıp tamamen kabullenirken, sanırım Cattibrie onlardan korkuyor ve bu korkuyu kendi için duymaktan çok benim adıma duyuyor. Otuz yıl içinde, o altmış yaşına yaklaştığında insan standartlarına göre yaşlı biri olacak. Ben yüz yaşıma, ilk asrımın sonuna yakın olacağım ve yine de, drowların bakış açılarına göre çocukluktan daha yeni çıkmış, gayet genç bir yetişkin olarak görüleceğim. Sanırım ölümlü olduğu gerçeğiyle yaşadığı karşılaşma,

onu o noktaya bakmaya zorluyor ve bu olasılıklardan pek hoşlanmıyor —kendinden çok benim için.

Ayrıca öbür mesele, yani çocuklar meselesi de hâlâ mevcut. İkimiz bir aile kurarsak, çocuklarımız inanılmaz baskılarla, önyargılarla yüzleşecek ve anneleri bu diyardan göçtüğünde genç, çok genç olacaklar.

Çok kafa karıştırıcı.

Şimdilik, içinde bulunduğum anda olmayı tercih ediyorum.

Evet, korkumdan dolayı böyle yapıyorum.

—Drizzt Do'Urden

KRAL OLMANIN ETKİSİ

Shallows'dan gönderilen muhafızların dostane karşılamasının ardından bile, ertesi sabah Mithril Salonu Kralı ile maiyetindekiler surlu şehrin ön kapısından içeri girdiklerinde karşılaştıkları tepkiyle afalladılar.

Siperliklerden ve küçük kasabanın kuzey surunun üzerinde bulunan tek kuleden trompet sesleri yükseldi. Trompetçilerin hiçbiri o kadar iyi çalmasa ve Gümüşay gibi daha büyük bir şehrin bandolarından beklenecek şekilde parlak zırhlar kuşanmış olmasa da, Bruenor daha evvel hiç bu kadar yürekten çalan bir takım görmediğinden emindi.

Tüm kasaba halkı —yüz kişiden biraz fazlaydılar— kapının ardındaki alanda çember oluşturmuş alkış tutup ellerini sallıyor ve gül yaprakları serpiyordu. Bruenor'un bir sınır kasabasından beklediğinden daha fazla kadın ve birkaç bebek de dahil olmak üzere birkaç çocuk vardı. Bruenor belki de Mithril Salonu'nun dışında epey bir süre geçirip bu gelişen kasabalara göz kulak olabileceğini düşündü. Buraya baktığında Shallows'un, cücenin Vahşi Sınır'daki tüm kasabaların olduğunu sandığı üzere bir haydut ve kaçak yuvası değil, tam bir kasaba, sabit bir yerleşim yeri olmak için büyük çaba sarf ettiğini görüyordu. Derken önceki yuvası olan OnKasaba'yı düşündü ve o on kentin, asırlar önce Buzyeli Vadisi'ne vardığındaki

hallerinden evrim geçirip nasıl da çok daha sağlam şehirler haline geldiğini hatırladı.

.. Grubun başını çeken cüce duraksayıp etrafına, tezahürat yapan bolca insanın ötesindeki kaba saba evlerine baktı. Evlerin çoğu taştan yapılmış, ahşap sütunlarla desteklenmişti ve hepsi de, sanki sakinleri orada uzun bir süre kalmayı planlıyormuş gibi sağlam yapılmıştı. Bruenor başını sallayıp sessizce onları takdir etti. Bakışları ise yavaş yavaş kasabayı net bir şekilde belirten tek kuleye yöneldi. On metrelik gri bir silindir şeklindeydi; sancağında ise, kızıl bir zemin üzerinde, etrafında altın renkli yıldızlar bulunan bir çift el vardı. Bariz bir şekilde bir büyücünün işaretiydi ve karşısındaki kalabalık ikiye ayrılıp da uzun, sivri şapkalı, altın yıldızlarla süslü parlak kızıl bir cübbe giymiş ak sakallı, yaşlı bir adam çıkageldiğinde, aradaki bağlantıyı kurmak cüceye zor gelmedi.

“Fakir kasabama hoş geldiniz, Mithril Salonu Kralı Bruenor,” dedi adam, yürüyüp tam Bruenor’un karşısında durararak. Şapkasını çıkartıp yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. “Ben Withegroo Seian’Doo, Shallows’un kurucusu ve şu andaki hükümdarıyım. Bizi şereflendirmeniz beklenmedik bir şey ama kesinlikle hoş karşılanmayan bir şey değil.” “Sana da selam olsun, Withe…”

“Withegroo.”

“Withegroo,” diye bitirdi Bruenor. “Ayrıca henüz Kral Bruenor değilim —yani henüz yeniden kral değilim, ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

“Atanız Gandalug’un vefat haberini duymak bana ve kasaba halkına büyük bir hüzün verdi.”

“Evet ama yaşlı adam gayet güzel birkaç asır yaşadı ve sanırım hiçbirimiz bundan fazlasını isteyemeyiz,” diye yanıtladı Bruenor.

Etrafına bakıp da kasaba halkının neşeli, samimi gülümsemelerini gördüğünde burada rahat olabileceğini, kendisinin ve dostlarının —hatta tam yanında durmakta olan Drizzt’in bile— gerçekten de Shallows’da hoş karşılanan konuklar olduğunu fark etti.

“Batıdayken haberi aldık,” diye açıkladı cüce. “Ben ve dostlarımdan bazıları Buzyeli Vadisi’nde yaşıyorduk.”

“Mithril Salonu’na dönüş yolculuğunda yolunuzu mu kaybettiniz?”

Bruenor başını sağa sola salladı.

“Felbarr’dan bir çift dosta rastladık,” diye açıkladı ve dönüp Tred’i işaret etti. Tred ise pek rahat olmadığı halde gayet nazikçe reverans yaptı. “Başları birkaç orkla belaya girmiş de.”

Cüce, Withegroo’nun kırışıklarla dolu yaşlı yüzünden ve uzun, atmaca gagasını andıran burnundan bir gölge geçtiğini fark etti. Adamın kocaman kulakları, kırmızı şapkasının kıvrılmış gölgeliğinin altından dört bir yana doğru adeta fışkıran gür, beyaz saçlarının atlında kıpırdayıp durdu. Bruenor bu bakışa sert bir ifadeyle karşılık verdi.

“Tıkırdayan Ökçeler Kasabası’nı biliyor musunuz?” diye sordu ciddiyetle.

Withegroo etrafına bakındı ve kasaba halkından birkaç kişinin başıyla onayladığını gördü.

“Artık o kasaba yok,” dedi Bruenor açık açık. “Orklar ve devler kasabayı yerle bir etti. Hepsini öldürdü.”

Avlunun dört bir yanından iniltiler, kesilen nefes sesleri ve fısıltılar yükseldi.

“O itlerin peşine düştük ve birçoğunu geberttik,” diye derhal sözüne devam etti Bruenor, trajediye daha olumlu bir hava katmak için. “Dağlarda bir avuç dolusu devi, yaklaşık yüz ork leşiyle birlikte bıraktık, fakat buraya gelip Shallows’un hâlâ ayakta ve sağlam olup olmadığını görmekle iyi edeceğimizi düşündük.”

“Tahmin edebileceğinizden daha sağlam,” diye yanıtladı Withegroo.

Dimdik doğrulup durdu —ki gerçekten uzun bir adamdı, iki metreye yakındı ve Wulfgar’ın gözlerinin içine başını arkaya

yatırmadan bakabilirdi. Fakat Wulfgar'ın aksine, adam çok cılızdı ve yüz elli kiloluk barbarın yarısı kadar bile ağır sayılmazdı.

"Ork ve dev türleriyle birçok kez karşılaştık," diye devam etti büyücü, "ama bir kez olsun içlerinden biri güçlü sur hattımızı aşamadı."

"Yaşlı Withegroo onları yıldırımıyla öldürüyor!" diye haykırdı bir adam kenardan ve diğerleri derhal büyücü için tezahürat yapmaya başladı.

Withegroo biraz utangaç, biraz gururlu bir şekilde gülümsedi ve onlara doğru dönüp gitgide büyüyen tezahüratı yatıştırmak için alçakgönüllülükle elini salladı.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi büyücü, Bruenor'a dönerek. "Savaş konusunda acemi değilim; şöhretimi ve servetimi envai çeşit yaratıkla dolu karanlık mağaralarda maceralara çıkarak kazandım."

"Ve kendine bir kasaba satın aldın," diye belirtti Bruenor, ses tonunda hiçbir iğneleyici ifade olmaksızın.

"Kendime bir kule inşa ettim," diye düzeltti büyücü. "Burasının hayatımın sonuna kadar yaşamak, irfan peşinde koşmak ve geçmişteki maceralarımı yad etmek için iyi bir yer olduğunu düşündüm. Bu iyi yürekli halk"—dönüp elini savurarak kalabalığı işaret etti—"tek tek, aile aile beni buldu.

Sanırım yerleşmeye niyetli oldukları yerde benim kulem gibi göz alıcı bir işaretin bulunmasının değerini fark ettiler —gördüğünüz gibi, kasabamıza cüce tüccarları çekiyor." Sözünü abartılı bir göz kırpışla bitirdi ve bu, Bruenor'un yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Sanırım onlara göz kulak olacak, çok yakına gelen canavarların üzerine bir yıldırım oku yollayacak bir büyücünün varlığından da hiç rahatsız olmamışlardı," dedi cüce Withegroo'ya. Büyücü ise bu iltifatı alçakgönüllülükle kabul etti.

"Elimden geleni yapıyorum." "Eminim yapıyorsundur."

"Pekala," dedi büyücü derin bir nefes alıp sohbetin yönünü beklenmedik bir şekilde değiştirerek, "iyi olup olmadığımızı görmeye geldiniz ve bu bizim için bir şereftir Kral —ya da yakında Kral olacak

olan— Bruenor Battlehammer. Güvende ve güçlü olduğumuzu görebilirsiniz ama size yalvarırım bizi terk etmekte çabuk davranmayın. Shallows'un surları ve evleri taştan yapılmış olduğu için soğuk görünebilir —tabii bir cüce için değil!— ama içlerinde sıcacık şömineler ve bolca hikaye paylaşacak sesler barındırıyorlar." Bir adım gerileyip kafasını kaldırdı ve tüm gruba seslendi. "Başımızın üzerinde yeriniz var, hepinizin. Shallows'a hoş geldiniz!"

Bununla birlikte tüm kasaba halkından bir tezahürat yükseldi ve Bruenor yol yorgunu grubuna safı bozup rahat konuma geçmelerini işaret etti.

"Mirabar'dan gördüğümüzden biraz daha hoş bir karşılaşma," diye belirtti Drizzt Bruenor, Cattibrie, Regis ve Wulfgar'a, cüce kralı Withegroo'dan uzaklaşıp en yakın dostlarının yanına geldiğinde.

"Evet, Mirabar," diye homurdandı Bruenor. "Bir ara hatırlatın da orayı yerle bir edeyim."

"Etrafta tek bir ork izi bile yok," dedi Cattibrie, "güçlü surlara, daha da güçlü bir halka ve onları koruyan bir büyücüye sahip bir kasaba…"

Başını sallayıp onları takdir etti.

"Ve bizi bekleyen güneye doğru bir yol," diye belirtti Wulfgar.

"Ama henüz değil," dedi Cattibrie. "Bence bir süre burada kalmalıyız, güvenliklerinden emin olmak için." "içinde bir his var, değil mi?" diye sordu Bruenor.

Cattibrie etrafına bakındı. Şenliklere, kahkahalara ve görünüş itibarıyla normal manzaraya rağmen yüzünden bir bulut geçiverdi.

"Evet ben de hissediyorum," dedi Bruenor. "Ama endişeye mahal yok. Diyarı kolaçan edecek ve doğudaki Surbrin'e doğru ilerleyeceğiz. Tred bana o yönde birkaç kasabanın daha olduğunu söyledi. Bakalım yöredeki kasaba halklarının kaçı Kral Bruenor ile dostlarını bu kadar dostane bir şekilde karşılayacak."

Drizzt'e baktı ve üzerine basa basa ekledi, "Tüm dostlarını." Drow sanki bunun bir önemi yokmuş gibi omuz silkti ve aslında bunun hiç önemi yoktu.

*****

“Karanlık deliklerde, daha büyük bir başarı elde edeceklerine inanırlarsa yönetilebilecek on bin ork daha var,” dedi Ad’non Kareese, üç yoldaşına.

Kara elflerin gizlenme yeri ile Gerti’nin karargahı arasındaki yöreyi keşif görevinden yeni dönmüştü; ki bu göreve daha düşük seviyeli canavar krallarına —Obould’u tanıyan bir ork ve son derece sefil bir goblin lideri— yaptığı ziyaretler de dahildi.

“Yirmi bin,” diye düzeltti Donnia, “en az bu kadar. Dağlardaki mağaralar o küçük yaratıklarla dolu ve onları orada tutan tek şey ya ahmaklıkları, ya da korkuları. Eğer Obould ile Gerti büyük ödülü, yani cüce kalesinin kralının kellesini ele geçirirse, eminim ki büyük bir kısmını davaya katılmaya ikna edebileceğiz.”

“Ne amaçla?” diye şüpheyle söze karıştı Kaer’lic. “Ondan sonra bize, sadece yüzeyde dolaşıp duran o yaratıkları izlemek kalacak.”

“Kaos ile huzur buluruz,” diye belirtti Tos’un kurnaz bir sırıtışla.

“Menzoberranzan’dan gelen bir ahmağa yaraşan sözler,” dedi Kaer’lic ve bu sadece Tos’un daha da genişçe gülümsemesine sebep oldu.

“Öyleyse senin değer ölçütlerine göre konuşayım,” diye yanıtladı Tos’un. “Kaos ile zenginlik buluruz. Kaos ile neşe buluruz.”

Kaer’lic omuz silkti ve tartışmadı.

“Çeşitli goblin ve ork kabilelerinin liderleriyle çoktan irtibata geçtim ve güneydeki Troll Bataklıklarında yaşayan o çetin canavarlarla büyük bir bağlantıya dair bazı imalar duydum,” diye belirtti Ad’non.

“Goblinlerin böbürlenmelerine dikkat et,” dedi Donnia. “Eğer seni etkileyeceklerini düşünürlerse, önlerinde dağ devlerinin eğildiğini bile söylerler.”

“Tünelleri çok uzun,” diye yanıtladı Ad’non.

“Bunu yapabileceğimize inanmaya gönüllüyüm,” dedi Tos’un, “ve tabii bundan büyük zevk alacağımıza inanmaya da. Obould ile Gerti’yi birbirine bağlamaya ilk çalıştığımız zamanda en çok şüphe duyan bendim ve dişi devin, halkından bazılarının ölümünü duyduğunda o sefil orkun gırtlağına yapışacağından emindim ama bakın şimdi neredeyiz. Obould’un kaşifleri dört bir yanda, dağlarda geziniyor ve aralarında bizzat Kral Bruenor’un bulunduğunu düşündüğümüz bu grubun izini sürüyor.

Onu bulduğumuzda ve Gerti intikamını aldığında…”

“Binlercesini Obould’un yanına çekebiliriz,” dedi Ad’non. “Yöreyi millerce kaplayacak karanlık bir güruh oluşturabiliriz!”

“Ve?” diye sordu Kaer’lic tatsızca.

“Ve onların cüceleri, insanları ve birbirilerini öldürmelerini izleriz,” diye yanıtladı Ad’non.

“Her zaman orada, bir adım geride ve aslında bir adım ileride olacak, her adımda payımıza düşeni alacağız.”

“Ayrıca bütün bu hadiselerin tadını da çıkaracağız,” diye ekledi Donnia gaddar bir sırıtışla.

Kaer’lic bu mantığı kabul edip başıyla onay verdi.

”Müttefiklerimizin, bir dost olmayan o drowun varlığından haberdar edildiğinden emin olun,” diye tavsiyede bulundu rahibe.

Bu düşünceler arasında Drizzt Do’Urden kesinlikle birden fazla defa zihinlerde yer buluyordu, zira o, Feci Kaer’lic’in yüzleştiği, Lolth’a ve drow âdetlerine ihanet etmiş ilk kara elf değildi.

Elbette ki Drizzt’e karşı kişisel bir nefret veya kan davası gütmüyordu —Tos’un’un bunun gibi hisleri beslemesinin daha muhtemel olduğunu düşünüyordu— ama aralıksız olarak entrika kuran rahibe, bütün bu meselenin nasıl ilerleyeceğini düşünmeden edemedi. Eski borçları ödemek için beklenmedik fırsatlar bulabilecek miydi? Tek bir kaçak drowun şöhreti Örümcek Kraliçe’ye hizmet etmekte iyi bir şekilde kullanılabilir ve daha da önemlisi tanrıçanın gözünden düşmüş olan bir rahibenin işine yarayabilir miydi?

Gülümseyip etrafındaki üç yoldaşına baktı. Hepsi de bu konuda kendisinden çok daha hevesli görünüyordu.

Feci Kaer'lic, her zaman için sabırlıydı.

Trompetleri duydular ve oldukça kıt zekalı olmalarına rağmen, ork takımından biri, haber veren bu ses ile peşlerinde oldukları grup arasındaki bağlantıyı kurmayı başardı.

Yarığın öbür tarafında duran orklar, Drizzt ile dostlarının sadece bir gün önce gördüğü şekiJde Withegroo'nun kulesine bakmaktaydı.

Şekli bozuk, sivri dişli ağızlarında gaddar sırıtışlar beliren ork devriye birliği hızla yola koyulup, Obould oğlu Urlgen'in beklemekte olduğu dağ yamaçlarına yöneldi.

"Bruenor kasabada," diye bilgi verdi devriye lideri, uzun boylu, gaddar ork kumandanına.

Bu bilgiyi neşeyle karşılayan Urlgen'in yarık dudağı kıvrıldı. Orkun kendisini affettirmesi gerekliydi ve Bruenor Battlehammer'ın ölümünden aşağısı yeterli olmazdı.

Obould ile Gerti onu suçluyordu ve Dünyanın Omurgası'nın soğuk dağlarında yaşayan hiçbir canlı için, o ikisinin hiddetini üzerine çekmek iyi bir şey değildi.

Ama Kral Bruenor avuçlarının içindeydi, uzak bir kasabada, üzerlerine çökecek olan felaketten habersiz, rahatça dinleniyordu.

Urlgen ulaklarını tüm hızlarıyla yola çıkardı veObould'a daha hızlı bir şekilde hareket etmesini iletmelerini emretti. Sıçanı kapana kıstırmışlardı ve Urlgen onun kaçmasını istemiyordu.

Günlerini davasına daha fazlasını katma çabasıyla geçirmiş olan ork bitkin düşmüştü. Yine de Kral Obould, bu yolculuğu tek başına yapması ve Bruenor'un bulunmuş olduğu haberini iletmeyi herhangi bir ulağa bırakmaması gerektiğinin farkındaydı.

Gerti'yi tahtının tam ucunda, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmış halde, ileri atılmaya hevesli bir avcı hayvan edasıyla otururken buldu.

“Kral Bruenor’u ve halkımı katleden diğerlerinin yerini tespit mi ettin?” diye sordu, daha ork kralı münasip bir selam veremeden önce.

“Küçük bir kasabada,” diye yanıtladı Obould. “Tek kulesi olan kasaba.”

Gerti kasabayı tanıyarak başıyla onayladı. Tek kulesiyle Shallows, bu yöredeki terk edilmiş, basit köyler ve yeraltındaki cüce veya goblin türü yaratıkların kalelerinden belirgin bir şekilde ayrılıyordu.

“Peki birliklerini hazırladın mı?”

“Çoktan bir ordu yola çıktı bile,” diye yanıtladı Obould. Gerti’nin gözleri genişledi ve dişi dev patlamak üzereymiş gibi göründü.

“Sadece güneye doğru kuşatmak için,” diye hızla açıkladı ork. “Zemin orada düz ve kolay aşılabilir nitelikte, ayrıca Kral Bruenor’un kasabadan kaçmasına izin verilmemeli.”

“Sadece yolu kapamaktan başka bir şey yapmayacaklar yani?”

“Evet.”

Gerti hizmetkarlarından birine işaret etti. Bu, son derece iri, kaslı bir ayaz deviydi. Parlak metal bir zırh giymişti ve Obould’un şimdiye kadar gördüğü en büyük, en gaddar mızrağı taşıyordu.

Savaşçı reverans yaparak derhal bu işarete cevap verdi ve odanın dışına doğru yöneldi.

“Benim birliklerime Yerki liderlik edecek,” diye açıkladı Gerti. “Derhal yola çıkacaklar.”

“Kaç tane?” diye sormadan edemedi ork. “On,” diye yanıtladı Gerti.

“Ve bin ork,” diye ekledi Obould.

“Öyleyse Kral Bruenor Battlehammer’ın çöküşü için yaptığımız katkılar eşit seviyede demektir,” diye belirtti kendisini üstün gören dişi

dev.

Obould neredeyse iğneleyici bir cevap yapıştıracaktı ama nerede bulunduğunu ve Gerti'nin yardımcılarından herhangi birinin onu ezmesinin ne kadar kolay olduğunu hatırlayınca sadece kıs kıs güldü.

Gözleri hâlâ keskin şekilde odaklanmış, tekrar kısılmış ve ölümcül bir hal almış olan Gerti, orkun neşesini paylaşmadı. “Derhal yola koyulmalıyız,” dedi Obould, konuyu biraz değiştirerek. “Kasabaya üç günlük yolculuk var.” “iki gün olsun,” dedi Gerti.

Obould başıyla onaylayıp reverans yaptı ve arkasını dönüp hızla dişi devin yanından uzaklaştı, fakat tam mağaradan çıkmak üzereyken Gerti ismini seslenerek onu durdu.

Ork döndü ve adi Gerti olan güç timsaliyle yüzleşti. “Beni hayal kırıklığına uğratma… bir daha,”diye uyardı dişi dev, son sözlerine vurgu yaparak.

Ama Obould doğrulup dimdik durdu ve Gerti'nin heybetli bakışı karşısında hiç ürküp sinmedi. Emrinde on dev vardı. On dev!

Ve bin ork!

ÇOK AÇIK BİR UYARI

Ivan ilk başlarda, Pikel'in Mithril Salonu'nun doğu kapılarına varmak için Surbrin Nehri'nin akıntısında ilerleme önerisine burun bükmüştü. Ama Aykorusu'ndan çıktıklarından sonra üçüncü gece nehrin hemen kenarında kamp kurduklarında, Pikel kardeşini şaşırtıp kırık kütükler toplamak için karanlığa karıştı. Ivan'ın horlamaları sabahın kükreyen esnemelerine dönüştüğünde, yeşil sakallı ağabeyi, çıkıntılı, sarmaşıklar ve iplerle bağlanmış, iç içe geçmiş dallardan oluşan irice bir sal yapmıştı.

Ivan'ın ilk tepkisi elbette ki şüphe dolu olmuştu.

“Seni ahmak, ikimizin de boğulup ölmesine sebep olacaksın!” dedi, sanki Pikel'in bu hakareti alışıldık nezaketiyle kabul edip derhal üzerine sıçramasını bekliyormuş gibi ellerini beline koyup ayaklarını iki yana açmış bir halde.

Pikel sadece kahkaha attı ve salı suya itti. Sal nehrin kenarındaki sığ bir havuzcuğa inip kusursuz bir dengeyle durdu ve Pikel üzerine atladığında biraz olsun suya batmadı.

Bolca tatlı dilli ikna yöntemi ve acıyan ayaklarının hatırlatılmasıyla birlikte, Ivan en sonunda, “sadece sınamak için!” diyerek salın üzerinde ağabeyine katıldı. Ivan son kararını açıklayamadan önce Pikel kürek çekerek salı ana akıntıya götürdü ve sal ondan sonra kolayca ilerlemeye başladı.

Ivan’ın itirazları, rahatça süzülürken yaptıkları yolculuğun katıksız rahatlığıyla kaybolup gitti. Pikel salı güzel bir şekilde tasarlamış, hayret verecek derecede rahat iki oturak oluşturmuş, hatta bir köşesine küçük bir hamak bile asmıştı.

Ivan, ağabeyinin böyle şeyleri yapmayı nereden öğrendiğini sorma ihtiyacı duymuyordu. Pikel’in o garip druid büyüsünün işin içinde olduğunu biliyordu —bu kadarı barizdi! Ahşabın bazı yerleri —mesela kendisine yapmış olduğu oturak— oyulmuş değil, şekillendirilmiş gibi görünüyordu, ayrıca Pikel’in kullandığı küreğin üzeri yaprak ve ağaç desenleriyle o kadar detaylı bir şekilde süslenmişti ki, yetenekli bir ahşap oymacısının bunu başarması en az on gününü alırdı. Pikel ise bunu sadece tek bir gecede yapmıştı. Surbrin Nehri’ndeki ilk günlerinde çok iyi yol kat ettiler ve Pikel’in önerisine uyarak gece vakti de yolculuğa devam ettiler. Parlak yıldızların örtüsü altında hafif akıntıyla birlikte süzülüp gitmek çok hoş bir deneyimdi, özellikle de Pikel için. Tam aniamıyla bir cüce olan Ivan bile, o hayrete şayan yaz göğünün altında elflere biraz daha fazla saygı duyar oldu, ya da en azından, elflerin yıldızlara düşkünlüğünü biraz anladığını itiraf etti (tabii ki kendi kendine!).i kinci gün nehir, Dünyanın Omurgası’nın doğu kıyısı boyunca akarak, kule gibi yükselen dağlara daha da yaklaştı. Nehir kayalıklı arazide kıvrılarak ilerlerken, sağ kıyısında ve bazen iki tarafında birden, etraflarına yeşil çalılıklar ve beyaz tonlar; serpiştirilmiş, gri taşlardan oluşan parlak duvarlar hakimdi. Bu durum Pikel’i biraz olsun rahatsız etmiyor ama Ivan’ı daha da tetikte olmaya itiyordu. Ne de olsa yakın zaman önce orklarla savaşmışlardı ve bu arazi bir pusu için muhteşem bir yer sayılırdı.

Ivan'ın ısrarları üzerine, salı ikinci gece nehir kıyısına çektiler ve aslında, nehir karanlıkta yolculuk edilemeyecek kadar fazla sağı solu belirsiz ve hızlı bir hal almaya başlamıştı. Ayrıca cücelerin tedariklerini tazelemeleri gerekliydi. Ertesi gün yağmura yakalandılar ama onları sırılsıklam edip sefil bir hale sokmuş olsa da çoğunlukla hafif bir yağmurdu. En azından nehrin doğu kıyısı uzaklaşmış, dağlar biraz geri çekilmiş ve batıdaki dağ bayırları daha yumuşak bir şekilde yukarı doğru meyillenmeye başlamıştı.

"Sence onları bugün bulur muyuz?" diye sordu Ivan. "Hıhıı," diye yanıtladı Pikel.i ki cüce de Yükselen Ruh Katedrali'nden yaptıkları yolculuğun esas sebebi üzerinde düşüncelere daldılar. Mithril Salonu'nu, Kral Bruenor'un taç giyme törenini görmeye gelmişlerdi. Bir asırdan uzun süre öncesinden, yani en küçük yaşlarından beri ikisinin de hiç görmemiş olduğu bir şeyi, büyük cüce salonlarını görme düşüncesi Ivan'ın içinde büyük bir neşe uyandırıyordu. Zihni en uzak geçmişindeki anılara, metal üzerinde çınlayan çekiç seslerine, kömür, sülfür ve hepsinden de çok bal likörü kokusuna yöneldi. Kendi yurdunun en büyük odalarını destekleyen güçlü, uzun sütunları tekrar görebiliyor ve efsanevi Mithril Salonu'nun sütunlarının muhtemelen o muhteşem işçiliği bile büyük ölçüde gölgede bırakacağını düşünüyordu.

Evet, Ivan'ın görüşüne göre, Cadderly, Danica ve çocukları ne kadar çok severse sevsin, bir kez daha kendi ırkının arasında, cücelerin zevklerine göre tasarlanmış bir mekanda bulunmak müthiş olacaktı.

Bu heyecanlı beklentisini gözden geçirirken Pikel'e baktı ve belki de Mithril Salonu gibi bir yerin şu "duurit" cüceyi kendi özüne döndürmekte son derece işe yarayabileceğini düşündü ve bunun böyle olmasını umdu. Pikel ahşap üzerinde çalışarak bu sal gibi işler çıkarabiliyorsa, Ivan, onun taş ve metal gibi gerçek cüce hammaddeleriyle çalışırsa zanaatında nasıl da muhteşem olacağını merak etmeden edemedi.

Elbette ki, eğer Pikel kardeşinin düşüncelerinin tam orta yerinde, gökten kocaman, inanılmaz derecede çirkin bir kuşu kaldırdığı koluna çağırıp da yaratıkla uzun ve görünüşe bakılırsa

detaylı bir sohbete girmemiş olsaydı, Ivan'ın gittikçe büyüyen bu hayali çok daha inandırıcı olabilirdi.

"Kendi seviyendekilerle mi konuşuyorsun?" diye tatsızca sordu Ivan, akbaba uçup uzaklaştığında.

Pikel şaşırtıcı derecede ciddi bir ifadeyle kardeşine doğru döndükten sonra batı kıyısını işaret etti ve salı o yöne doğru yöneltmeye başladı.

Ivan tartışmazsa daha iyi olacağını biliyordu. Çoğunlukla ahmaklıklar yapan ağabeyi, hayvanlardan toplayabildiği bilgilerin hayati önem taşıyabileceğini birçok defa kanıtlamıştı. Ayrıca, nehir biraz daha fazla coşkun bir hal almıştı ve Ivan sert zemine ayak basmaya özlem duyuyordu.

Salı kıyıya yanaştırdıkları anda, Pikel kocaman erzak bohçasını kapıp tavasını kafasına geçirip karaya sıçradı ve nehir kıyısından yüksek zemine doğru koşturmaya başladı. Ivan ona kısa bir süre sonra kayalıklı bir çıkıntının üzerinde yetişmeyi başardı.

Pikel güneybatıyı, gri dağ zeminin önünde hareket eden noktacıkları işaret etti.

"Cüceler," diye belirtti Ivan.

Gözlerini kıstı ve parlayan güneşten korumak için elini üzerlerine siper etti. Başıyla onaylayıp kendi gözlemini doğruladı. Bunlar hakikaten de cücelerdi ve Mithril Salonu'ndan olmalılardı.

Hepsi de etrafta koşturuyor, görünüşe bakılırsa savunmaya yönelik tahkimat hazırlıkları yapıyordu.

Ağabeyine doğru döndü ama Pikel'in çoktan harekete geçmiş, dosdoğru bir şekilde inşaat alanına yönelmiş olduğunu gördü, iki kardeş, önce aşağı doğru hafifçe meyleden, sonra dik bir şekilde yükselen zeminde yan yana koşturdu.

Kısa bir süre sonra kükreyen bir komut geldi. "Durun ve kendinizi tanıtın! Ya beğenilirsiniz, ya da şişlenirsiniz!"

Bu ses tonunun ciddiyetini anlayan kardeşler, taştan surların önüne yerleştirilmiş kapalı demir kapıların önünde duruverdiler.

O kapıların ardından tam takım savaş zırhı içindeki tıknaz, kızıl sakallı bir cüce çıkıverdi.

“Pekala, ork gibi görünmüyor ve onlar gibi kokmuyorsunuz,” dedi. “Fakat senin ne gibi görünüp ne gibi koktuğundan pek emin değilim,” diye ekledi, Pikel’i dikkatle incelerken.

“Duurit,” diye belirtti Pikel.

“Ivan Bouldershoulder hizmetinizdedir, sanırım siz de Kral Bruenor’un hizmetindesiniz. Bu benim ağabeyim Pikel. Carradoon’daki Kartanesi Dağları’ndan geliyoruz, Yüce Rahip Cadderly Bonaduce tarafından yeni kralın taç takma törenine şahit olma göreviyle gönderildik.”

Asker başıyla onayladı. Yüz ifadesi, Ivan’ın az önce söylediklerinin hepsini anlamamış olsa da, meselenin özünü kavradığını ve bunu kulağa gayet mantıklı gelen bir açıklama olarak düşündüğünü gösteriyordu.

“Cadderly, müstakbel kralınızla birlikte dolaşan drow elfinin bir dostudur,” diye açıkladı Ivan.

Asker bunu da başıyla onayladı. “Hâlâ müstakbel kral, değil mi?”

Askerin yüz ifadesi sadece bir anlığına ekşidi, sert yüz hatları gerildi, fakat sonra ne denildiğini anladığında rahatladı.

“Henüz taç takmadık, zira Buzyeli Vadisi’nden henüz dönmedi.”

“Onu kaçıracağımızdan korkuyorduk,” dedi Ivan.

“Eğer dosdoğru salonlara dönseydi kaçırırdınız,” diye açıkladı asker, “ama o ve grubu yolda bir ork grubu buldular ve onları o leş kokulu deliklerine tıkmak için kovalıyorlar.”

Ivan samimi bir takdirle başını sallayıp onayladı, “iyi kral işte,” dedi ve askerin yüzü güldü.

“Küçük bir gruptan başka bir şey değil, bu yüzden pek uzun sürmez” dedi asker. Yana doğru döndü ve kardeşlere onu takip

etmelerini işaret etti. “Burada biraz bira kıtlığı çekiyoruz,” diye açıkladı.

“Kamp kurmak için salonlardan alelacele çıktık, bu sırada kardeşlerimiz de batıda başka bir kamp kuruyor.”

“Sadece küçük bir grup mu?” diye şüpheyle sordu İvan. “İşimizi şansa bırakmayacağız, İvan Bouldershoulder,”d edi asker. “Son zamanlarda çok savaş gördük geçirdik ve o derin deliklerinden çıkıp gelen drowların hatırası çok geride kalmış değil. Sözünü ettiğiniz şu Carradoon veya Kartanesi Dağları’nı bilmiyorum ama burası vahşi bir diyardır.”

“Biz de pek yakın zamanda birkaç orkla boğuştuk,” diye yanıtladı İvan. Nehre doğru döndü ve sakallı çenesiyle doğuyu işaret etti. “Aykorusu’nda. Ağabeyim bize biraz yolumuzu şaşırttı da.”

“Ooo,” dedi Pikel, bu ithamı hiç de kabul etmeyerek.

“Evet, evet, bizi buraya çok hızlı getirdin, tabii bizi bir elf tüneğine sokmuş olsan bile!” diye itiraf etti İvan ve askere doğru döndü. “Orklar dört bir yanda cirit atıyor, değil mi? Öyleyse, sanırım doğru yere geldik demektir!”

Gerçek bir cüce gibi konuşmuştu ve asker onun bu düşüncesini öyle takdir etti ki, Ivan’ın omzunu sıvazladı.

“Bakalım ne inşa ediyorsunuz,” diye önerdi İvan. “Buralarda duymadığınız birkaç güneyli numarasına sahip olabilirim.”

“Dışarı mı çıkıyorsun?” diye hafif bir ses geldi. Bu, Drizzt Do’Urden’e kesinlikle hoş gelen bir sesti.

Yol için hazırlamakta olduğu küçük keseden başını kaldırdı ve Cattibrie’nin kendisine yaklaştığını gördü. İkisi son birkaç gündür pek az konuşmuşlardı. Cattibrie kendi içine kapanmış, Drizzt’in anladığından pek emin olamadığı bazı özel düşüncelere dalıp dalıp gider olmuştu.

“Sadece, orkların gerçekten de kaçırıldığından emin olacağım,” diye yanıtladı drow.

“Withegroo’nun devriyeleri dışarıda.” Drizzt şüpheyle, zoraki bir şekilde sırıttı.

“Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. En azından yöreyi tanıyorlar.”

“Yakında benim de tanıyacağım gibi.”

“Gidip yayımı alayım da seninle geleyim,” diye önerdi kadın.

Drizzt başını kaldırıp baktı. “Karanlık bir gece,” dedi.

Bir tokat yemiş gibi görünen Cattibrie’nin bakışları biraz etrafta dolaştıktan sonra Drizzt’e döndü.

“Böyle durumlar için bir tacım var,” diye belirtti kadın. Kemerindeki kesesinden, sıklıkla taktığı, çok loş ışıkta büyüsel bir yolla görüş yeteneğini arttıran kedi gözü tacını çıkarttı.

“Bir drowun gözleri kadar keskin değil,” diye belirtti Drizzt. “Zemin kayalıklı ve muhtemelen tehlikeli.”

Cattibrie karşı çıkacak oldu. Ona tacın, Karanlıkaltı’nda bile işine yaramış olduğunu ve bundan önce bunun aralarında asla bir mesele olmadığını hatırlatacaktı. Fakat Drizzt, daha kadın ağzını açamadan sözünü kesti.

“Deudermont’un evinin önündeki kayalıklı uçurumu hatırlıyor musun?” diye sordu. “Zar zor tırmanabildin. Yağmurdan sonra, hiç şüphesiz kayalar aynı şekilde kaygandır.”

Cattibrie yine sanki bir tokat yemiş gibi görünüyordu. Drowun sözleri gayet doğruydu. Gece karanlığı bir yana dursun, gün ışığında bile ona ayak uyduramıyordu. Peki Drizzt kadına, onu yavaşlatacağını mı söylüyordu? Ahmakça verdiği Menzoberranzan’a dönme kararından beri ilk defa, dostlarının yardımını reddetmeyi mi seçiyordu?

Drow başıyla onayladı, çok hafif bir şekilde gülümsedi, bohçasını sırtına attı ve ayağa kalkıp arkasını döndü.

Cattibrie onu kolundan yakalayıp zorla kendisine doğru çevirdi.

“Bunu yapabileceğimi biliyorsun,” dedi.

Drizzt ona sertçe ve uzun süre baktı. Sert yüz ifadesi eriyiverdi ve drow başıyla onayladı.

“Tüm dünyada benim için daha iyi bir partner olamaz,” diye itiraf etti.

“Ama bu gece yalnız başına gitmek istiyorsun,” diye sormaktan çok belirtti Cattibrie.

Drow yine başıyla onayladı.

Cattibrie onu kendisine doğru çekip drowa sarıldı; biraz hüzünlü olsa da, sıcak ve sevgi dolu bir sarılmaydı bu.

Drizzt kısa süre sonra Shallows’dan çıktı. Guenhwyvar onunla birlikte değildi ama heykelciği kolay erişebileceği bir yerde tutuyordu ve eğer ona ihtiyacı olursa, kedinin çağrısına cevap verebileceğini biliyordu. Meşale ışığıyla aydınlanmış kapılardan taş çatlasa elli metre uzaklaşan drow, gölgelere karıştı ve gecenin karanlığıyla bir oldu.

Karanlıkta Shallows devriyelerinin birkaçını gördü ve görüntüye girmelerinden çok önce seslerini duymaya başladı. Drizzt her defasında onlardan kolayca sakınmayı başardı. Refakatçi istemediği halde, yaşadığı içsel karmaşa dikkatini hiç dağıtmıyordu. Burada, karanlıktayken, sadece hünerli bir drowun yapabileceği şekilde iz sürüyor, patikalarda ve korularda bir gölge kadar sessiz bir şekilde dolaşıyordu. Hiçbir şey bulmayı ummuyordu ama bu dürüst beklentilerin, eğer onlara gereğinden fazla sıkı bir şekilde sarılırsa kendisini felaketin eşiğine götüreceğini bilecek kadar deneyimliydi.

Bu sebeple, ork izine rastladığında hiç şaşırmadı. Ayak izleri, oturak olarak kullanılmış bir taşlar çemberinin ortasında Drizzt’in keskin drow gözlerine net bir şekilde görünüyordu. İzler tazeydi, yeni bırakılmışlardı ama ne kamp ateşine dair bir işaret, ne de bir meşaleden kalan kalıntılar mevcuttu. Gece epey ilerlemişti, ayrıca Shallows’dan çıkan devriyeler insanlardan oluşuyor ve hepsi de yanlarında meşaleler taşıyordu.

Ama insan boyutlarında veya buna yakın cüssedeki birileri buralarda bulunmuştu; gecenin karanlığında görünüşe bakılırsa hiçbir ışık kaynağı olmadan gezinen birileri. Son günlerde yaşanan tüm hadiseler göz önünde bulundurulunca, bu izlerin —ki drow onlardan iki tane olduğu sonucuna varmıştı— orklara ait olduğunu kestirmek hiç güç değildi.

Patikayı bulmak da öyle. Yaratıklar hızla ve arkalarında bıraktıkları izlere pek aldırış etmeden ilerliyordu. Yarım saat geçmemişti ki, Drizzt arayı dikkate değecek derecede kapattığını anladı.

Bir an olsun Cattibrie'nin veya diğerlerinden birinin yanında olmasını dilemedi. Düşüncelerini bir an olsun önünde bekleyen görevden, o anın getirdiği tehlike ve ihtiyaçlardan ayırmadı.

Alçak bir ağaç dalının arkasına gizlenen drow onları tespit etti. Yakındaki bir çıkıntının üzerinde yere sinmiş olan bir ork çifti, leylak çalılarının arasından uzaktaki, iyi aydınlanmış Shallows kasabasını dikizliyordu.

Drow adım adım, ayağını dikkatle ötekinin önüne yerleştirerek yaklaştı.

Palaları dışarı çıktı ve orklar dönüp kıvrımlı silahların uçlarının gırtlaklarına doğru savrulduğunu gördüklerinde neredeyse çizmelerinden dışarı zıplayacaktı. Bir tanesi ellerini kaldırdı ama diğeri, ahmakça hareket edip kısa ve kalın kılıcına davrandı.

Kılıcı çıkarttı, hatta hızla saplama yapmayı bile başardı ama Drizzt'in sol eli silahın üzerinden bir daire çizip kılıcı genişçe aşağı doğru açtı. Bu sırada sağ eliyle diğer palasını öbür orku öldürmeye hazır bir şekilde tutuyordu.

Saldıran orku o anda kolayca öldürebilirdi —savuşturma hamlesinden sonra, yaratığın göğsüne temiz bir darbe indirecek açıklık yakalamıştı— ama cesetlerden çok esirlerle ilgileniyordu, bu sebeple palasını yaratığın kaburgalarına dayadı ve bu tehdidin dövüşü sonlandırmaya yeteceğini umdu.

Ama sonuna kadar inatçı olan ork gen sıçradı —çıkıntının kuzey kenarından, on metrelik bir uçurumun ağzından aşağıya

atladı.

Palasını ikinci yaratığın üzerinde sıkıca tutan Drizzt, uçurumun kenarına yaklaştı. Orkun kayalıklı bir çıkıntıya çarpıp , sektiğini, kısa bir takla attığını ve aşağıdaki taşlara sertçe çakıldığını gördü.

Diğer ork fişek gibi fırladı.

Drizzt şimdi de onu öldürebilirdi ama eline hakim oldu ve hızla peşine düştü.

Ork ağaçlara kaçıp etrafa yayılmış kayaların etrafından dolandı, aşağı meyilli bir bayırdan yuvarlandı ve öbür tarafından debelenerek yukarı çıktı. Çılgın kaçışı sırasında, kara elfi çok geride bırakmış olduğunu umarak birçok defa arkasını dönüp baktı.

Ama Drizzt sadece birkaç adım geride ve yanda, yaratığa kolayca yetişmişti. Ork, bir ağacın etrafından döndüğünde —ki bu Drizzt'in birkaç dakika önce ork çiftini izlemek için kullandığı ağacın ta kendisiydi— drow daha düz bir yön izledi. Alçak bir dalın üzerine sıçrayan Drizzt, dalın üzerinde kusursuz bir denge ve son derece hafif adımlarla koştu. Ağacın gövdesinden diğer tarafa doğru uzanan başka bir dala atlayıp onu da aynı şekilde aştı ve ucuna vardığında bir takla atarak yere indi. Kara elf bir dizinin üzerine çöktü; iki palası da, artık dümdüz üzerine koşturan orka doğru çevrilmişti.

Ork cıyaklayıp aniden yana saptı ve Drizzt çifte saplama hamlesi sergileyecek gibi yaparak yaratığın dengesiz bir şekilde dönmesine sebep oldu.

Drizzt hızla palalarını geri çekip döndü, arkadaki ayağını, tökezleyen orkun arkada kalan ayağına savurup bacaklarını çaprazladı ve yaratığın kayalıklı zemine yüzükoyun düşmesine sebep oldu.

Yaralanmamış olan ork ellerini zemine koyup kendini iterek ayağa kalkmaya çalıştı ama kafatasının altına yerleşen bir çift pala yaratığı, kıpırtısız yatarsa onun için daha hayırlı olacağına ikna etti.

Uzaktan gelen meşale alevi ve sesler, Drizzt'e bu gürültü patırtının devriyelerden birinin dikkatini çekmiş olduğunu belirtti.

Devriye grubuna seslenip onları yanına çağırdı ve kendisi arazinin geri kalan kısmını kolaçan ederken, onların esiri Kral Bruenor ile Withegroo'ya götürmelerini söyledi.

Birkaç saat sonra Drizzt Shallows'a döndüğünde Bruenor'un yüzünde gördüğü bakış onu şaşırttı.

Drizzt, eğer ork konuşmazsa cücenin yüzünde hüsran ifadesi olacağını, ya da daha muhtemelen Tıkırdayan Okçeier'deki trajedinin hâlâ devam eden hiddetini göreceğini sanmıştı.

Kızıl sakallı dostunun yüzünde gördüğü şey ikisi de değildi. Bruenor'un bakışı daha çok şüphe doluydu ve teni kül rengine dönmüştü.

"Ne biliyorsun?" diye dostuna sordu drow, Shallows halkının onlara kullanmaları için tahsis ettiği evin alev alev yanan şöminesinin önüne, Bruenor'un yanındaki sandalyeye yavaşça süzülerek.

"Çayırlarda bin tanesinin olduğunu söylüyor," diye tatsızlıkla açıkladı Bruenor. "Oklarla devlerin dört bir yanımızı sardığını ve bizi ezip püre yapmaya hazır olduklarını söylüyor."

"Bizden iyi muamele görmek için yapılmış bir numaradır," diye mantık yürüttü Drizzt.

Bruenor ikna olmuşa benzemiyordu. "Ne kadar uzağa gittin, elf?"

"Pek uzağa değil," diye itiraf etti Drizzt. "Sadece kasabanın çevresinde dolaştım ve sorun çıkarabilecek küçük gruplara bakındım."

"Ork, buranın güneyindeki toprakların onun pis halkıyla dolu olduğunu söylüyor."

"Yine kurnazca bir yalan, tabii bir yalansa."

"Hayır," dedi Bruenor. "Öyle olsaydı ork, kuzeyde bulunduklarını söylerdi. Bu çok daha inanılır olur ve bundan emin olmamız zorlaşırdı. Güneydeki düz zeminde olduklarını söylüyor, bunun doğru olduğunu anlamamız tek bir devriye birliğimizi alır.

Ayrıca cıyaklayan domuz, ağzından çıkan sözlerden daha ötesini düşünebilecek halde değildi, bilmem ne dediğimi anlatabildim mi?"

Drizzt cücenin ne dediğini gerçekten anladığında sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Gayet çabuk öttü zaten," dedi Bruenor. Cüce, koltuğunun alçak kolunun altına uzanıp bir bira maşrapasını kaldırdı ve onu hevesle bekleyen dudaklarına götürdü. "Görünüşe bakılırsa Mithril Salonu'na dönmeden önce biraz daha dövüş bulacağız."

"Bu senin canını mı sıkıyor?"

"Elbette ki hayır!" diye çabucak karşılık verdi Bruenor. "Ama bin ork epey fazla!"

Drizzt rahatlatıcı bir şekilde kahkaha attı, ileri uzandı ve Bruenor'un koluna hafifçe vurdu.

"Sevgili cüce dostum," dedi, "ikimiz de biliyoruz ki, orklar sayı saymayı bilmez!"

Drow sandalyesinde arkasına yaslandı ve muhtemelen yıkım,niteliğinde olan bu haberleri düşündü.

"Belki de derhal tekrar keşfe çıkmalıyım," dedi. "Gümbürgöbek, Wulfgar ve Cattibrie çoktan yola koyuldu bile," diye açıkladı Bruenor. "Kasaba da kendi devriyelerini gönderdi, ayrıca yaşlı Withegroo büyülü gözler kullanmaya söz verdi. Orkun doğruyu mu cıyakladığını yoksa yalan mı söylediğini gece çökmeden öğreneceğiz."

Drizzt bunun doğru olduğunu fark etti ve böylece tekrar arkasına yaslandı. Lavanta renkli gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bu kadar becerikli dostların arasında olduğundan memnundu, özellikle de orkun tehlikeli hikayesinde herhangi bir gerçeklik payı varsa.

"Ayrıca Dagnabbit'i, eğer orkların sayısı çok fazlaysa buradan kaçmamızı, yok eğer sayıları fazla değilse üzerimize saldıracak olan her neyse onu geri püskürtmemizi sağlayacak planlar üzerinde çalıştırıyorum," diye konuşmaya devam etti Bruenor, dostunun derin, çok derin bir dinlenceye çekilmekte olduğundan bihaberdi.

“Kendimize biraz eğlence bulabiliriz! Onların beni dosdoğru yuvaya dönmeye ikna etmesine izin vermediğim için ne kadar memnun olduğumu tahmin dahi edemezsin, elf!

Evet, işte hakkıyla cüceyim diyen herkes işte bunun için yaşar —bir orkun yüzünü parçalama şansı yakalamak için! Evet, ayrıca hiç şüphen olmasın kendi payıma düşenleri haklayacağım. Bundan bir an olsun şüphen olmasın! Senin, kızımın ve oğlumun toplamınızdan daha fazla öldüreceğim.”

Kupasını kendi şerefine kaldırdı.

“Baltamda daha yüz çentiklik yer var, elf! O da sadece keskin kısmında!”

KILIÇ KILICA

Onlar hudut insanlarıydı, avcılardı ve yaşadıkları vahşi deneyimler sayesinde savaşçılardı.

Shallows’da tek bir erkek veya tek bir kadın bile kılıç kullanmaya yabancı veya öldürmek konusunda deneyimsiz değildi. Orklar ve goblinler bu yaban diyarlarda çok yaygındı.

Shallows halkı, karanlık dağ deliklerinde ikamet eden yaratıkların huylarını, sefil ork soyunun eğilimlerini ve hilelerini iyi biliyordu.

Gayet iyi.

Shallows’dan çıkan keşif birliği, Kral Bruenor ile dostlarının uyarılarına ve “Fıkırdayan Ökçeler’de yaşanan felaketin haberine rağmen o gece pek fazla ihtiyatlı değildi. Drizzt yakalanan orkla geri dönerken, bir düzine güçlü savaşçıdan oluşan bir birlik Shallows’un güney kapısından çıkmakta ve rahat bir şekilde tanıdıkları zeminde hızla ilerlemekteydi.

Kısa süre sonra ork izlerine rastladılar ve yaratıklardan iki, en fazla üç tanesinin bulunduğu konusunda hemfikir oldular. Biraz eğlence bulmaya hevesli olan grup, bilgi toplama işini bir kenara bırakıp bunun yerine orkları avlamaya girişti. Hatırı sayılır derecede sarp bir patikadan aşağı inip kayalarla dolu bir koyağa çıktılar.

Yaklaştıklarını biliyorlardı. Her bir kılıç, balta ve mızrak hazırda bekliyordu.

En öndeki kadın, ardına dönüp ana gruba yerlerini korumalarını işaret ettikten sonra yüzükoyun yere yatıp bir çift kayanın arasından sürünmeye başladı. Yüzünde geniş bir sırıtış vardı, zira ork ikilisini veya üçlüsünü o kayanın ardında, az sonra ölüp gideceklerinden habersiz bir şekilde beklerken bulmayı umuyordu.

Kayanın öteki tarafından dönüp çıkınca karşısında iki değil, üç değil, kılıçlarını çekmiş, hazırda bekleyen yirmi tane insansı yaratık gördüğünde yüzündeki sırıtış birden kayboluverdi.

Kendisinin görülmediğinden emin olan ama grubunun çok uzun zaman önce —muhtemelen daha koyağa inerlerken— tespit edildiğini gayet iyi bilen kadın, kayaların etrafından sürünerek geri çekildi ve dönüp oturdu.

Dostlarını uzaklaştırmayı, ya da en azından onları bir çeşit savunma durumuna sokmayı düşünüyordu.

Onlara bunu yapmaları için işaret etmek üzere kollunu kaldırıp arka taraftaki çıkıntıya doğru sallamaya başladı.

Donup kaldı. Daha önceki gülümsemesi kaybolup sertleşmiş olan yüzünde katıksız bir dehşet ifadesi belirdi. Kadın orada, dostlarının arkasındaki çıkıntıda, hataya yer bırakmayacak kadar belirgin bir şekilde duran çok sayıda düşman gördü.

Oradan, artçı insan kaşiften gelen bir haykırış, kadının dehşetini doğruladı ve grubun diğer üyeleri hızla döndü. Bir ork güruhu, attıkları her adımda uluyarak hızla aşağı hücum etti. Kadın gidip yoldaşlarına katılma amacıyla ayağa kalkmaya davrandı ama etrafta koşturan ve kayaların arasından geçen ayak seslerini duyduğunda tekrar yere sindi. Yirmi kişilik ork grubu yanından koşarak geçip avlarının üzerine kapandı ve kadın, dostlarının birer birer katledileceğini anladı.

Çok fazla düşman olduğunu biliyordu. Çok fazla.

Yere sindi ve kanlı savaş alanından yükselmeye başlayan feci ıstırap haykırışları karşısında içgüdüsel olarak irkildi. Bir adamın üç ork mızrağının uçunda birkaç metre havaya yükseldiğini gördü. Uluyup tekmeler atan adam her nasılsa ayaklarının üzerine düşmeyi ve dengesini korumayı başardı, fakat ölümcül yaralar almıştı.

Kararlılıkla durdu —ta ki bir ork grubu üzerine atılıp onu alaşağı edene kadar.

Kadın tekrar geceye karışıp iki taşın arasından süzüldü ve dışarı çıkıp aşağı sarkan yerlerinin arasındaki karanlık bir yere sıkışarak girdi. Nefesini kontrol etmeye, içinden yükselen çığlıkları bastırmaya çalıştı. Taşların altından savaş alanım göremiyordu ama sesleri gayet net duyabiliyordu. Fazlasıyla net.

Karanlıkta, dehşete düşmüş bir halde çığlıklar dindikten çok sonrasına kadar öylece yattı. En az bir adamın esir edilip sürüklenerek götürüldüğünü biliyordu.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Uzun gece ilerlerken, her geçen dakika, bir orkun onu görmemesi için dua ederek ve gözyaşlarını tutarak orada öylece yattı. ‘ Katıksız yorgunluğu, dehşetine yenik düşen ve titreyen kadına üstün geldi.

Ertesi sabah onu kuş sesleri uyandırdı. Hâlâ dehşet içinde olan kadının o küçük kuytu delikten dışarı sürünmeyi başarmak için tüm irade gücünü kullanması gerekti. İçeri girdiği yoldan ama ters bir şekilde dışarı çıkmak ne fiziksel ne de duygusal olarak kolay bir işti. Dışarı doğru ilerlediği her santimle kendini daha da savunmasız hissetti ve neredeyse her an karnına bir mızrağın saplanmasını bekliyordu.

Gözlerini kırpıştırıp parlak gün ışığına uyum sağladığında yavaş yavaş doğrulup oturmayı başardı.

Yoldaşlarının paramparça olmuş cesetlerini gördü — şurada bir kol, orada duran kopmuş bir baş.

Orklar onları katletmiş, cesetlerinin şeklini bozmuştu.

Nefes almaya uğraşan kadın yana doğru dönüp ayağa kalkmaya çalıştı ama yarı yolda durup geri düştü ve dizleriyle ellerinin üzerine çöküp kustu.

Ayağa kalkmayı başarması ve bir zamanlar yoldaşları, avcılık partnerleri, dostları olan cesetlerin katliam sahnesinden.geçip gitmesi uzun zamanını aldı. Cesetlerin hiçbirini bir araya toplamak, kayıp uzuvları veya kafaları aramak, cesetleri sayıp kaç tanesinin esir alındığını —tabii içlerinden esir alınan varsa— bulmak için duraksamadı.

O anda bunun önemi yok gibiydi, zira sürüklenerek götürülen biri varsa onun şimdiye kadar çoktan ölmüş olduğunu biliyordu.

Ya da ölmüş olmayı dilediğini.

Koyaktan yavaşça, ihtiyatla çıktı ama ork pusu grubundan hiçbir iz yoktu. Koyağın ağzından dışarı attığı ilk iki adım ona çok zor geldi ama bunun ardından gelen tüm adımları giderek daha hızlı, daha kararlı bir hal aldı. Derken yuvasına dönmesi için kat etmesi gereken bir millik zeminde son sürat koşmaktaydı.

*****

“Sana söylüyorum, bu doğru değil!” diye haykırdı bal likörünü biraz fazla kaçırmış olan cücelerden biri. Huysuz cüce, sandalyesinden kalktı ve yumruğunu öfkeyle masaya indirdi. “Bütün o yılları unutamazsın! Tüm o lanet yılları! İçinizden birinin bilebileceğinden daha fazla!”

Sözünü bitirirken, kalabalık tavernada yakınlardaki bir masada oturan bir grup insana parmağını suçlayıcı bir şekilde salladı.

Bar tezgahında duran Shingles, bu hadiseyi pes etmiş bir tavırla izledi, hatta insanlardan biri parmağını sarhoş cüceye doğru sallayıp da ona, “oturduğu yerde oturup kıllı çenesini kapamasını,” söylediğinde az sonra neyin patlak vereceğini anladığından bilmiş bilmiş başını sallamakla yetindi.

Mirabar’da yakın zamanda karıştığı bir kavgadan dolayı yumrukları berelenmemiş biri var mıydı acaba?

“Dua ederim ki bir kavga daha çıkmaz,” diye hafif bir ses geldi yan taraftan. Shingles kafasını çevirip, yanındaki taburede oturan cüceye baktı. Yaşlı cüce başıyla onayladı ve bu düşünceye katıldığını belirtmek için kupasını kaldıracak oldu ama daha kupası tezgahtan yükselmeden önce duruverdi. “Agrathan?” diye şaşkınlık içinde sordu Shingles.

Pis kıyafetler giyip kılık değiştirmiş olan Konsey Üyesi Agrathan, bir parmağını büzdüğü dudaklarının üzerine götürdüğe yaşlı Shingles’a sakin olmasını işaret etti.

“Evet,” dedi sessizce, kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına bakınarak.

“Sokaklarda sorunların baş göstermekte olduğunu duydum.”

“Sorunlar, senin şu salak markinin, Torgar Hammerstriker’ı yoldan alıkoyup buraya sürüklediğinden beri baş gösteriyor,” diye belirtti Shingles. “Her gün ve her gece düzinelerce kavga çıkıyor ve şimdi de o ahmak insanlar buraya geliyor. Sorun çıkartmaktan başka bir işe de yaramıyorlar.”

“Yukarı şehirdekiler bunu bir sadakat sınavı olarak görmeye başladı,” diye açıkladı konsey üyesi.

“Kan bağına mı, ülkeye mi?”

“Onlar için en önemli olanı ülkeye sadakat.”

“Yine bir insan gibi konuşmaya başladın,” diye uyardı Shingles.

“Sadece doğruyu söylüyorum,” diye itiraz etti Agrathan. “Eğer bu doğruyu duymak istemiyorsan, o zaman sorma!”

“Pöh!” diye burnundan soludu Shingles. Yüzünü kupasına gömdü ve tek bir koca yudumda yarısını mideye indiriverdi. “Peki ya markinin Mirabar halkına olan sadakatine ne demeli? Bunun hiçbir önemi yok muymuş?”

“Elastul, Torgar’ın Mithril Salonu’na gidip sırlarımızı da beraberinde götürmesini engellemekle Mirabar halkına iyilik yaptığını

düşünüyor,” diye yanıtladı Agrathan. Torgar esir edildiğinden beri Shingles ile diğerlerinin duyduğu tek açıklama buydu.

“Analarınızın rahmine düşüp de doğmanızdan beri bilemeyeceğiniz kadar çok yıl var!” diye haykırdı masadaki sarhoş cüce, daha yüksek ve daha hararetli bir sesle.

Artık adamlara parmağını değil, yumruğunu sallıyordu. Sandalyesini geriye fırlatıp adamlara doğru yalpalayarak ilerledi. Adamlar aynı anda ayağa kalktı, binada bulunan diğer birçok insan da öyle —tabii sarhoş cüceyi tutmak için aceleyle seğirten yoldaşları da dahil olmak üzere, bol sayıda cüce de öyle.

“Ayrıca Marki’nin, ondan önce gelen on markinin ve ondan sonra gelecek birçok markinin hüküm sürüp yaşayacağı süreden daha fazla yıl,” diye ekledi Shingles özel olarak Agrathan’a. “Torgar ile ailesi, Mirabar Mirabar olduğundan beri hizmet vermekte. Öyle bir adamı hapse tıkıp da bunun halkı rahatsız etmemesini bekleyemezsiniz.”

“Elastul doğru olanı yaptığı konusunda kararlı,” diye yanıtladı Agrathan.

Shingles bir anlığına, konsey üyesinin yüzünde bir pişmanlık belirtisi gördüğünü sandı.

“Öyleyse, umarım ona bir ahmak olduğunu söylüyorsundur,” diye dobra dobra yanıtladı Shingles.

Agrathan’ın yüz ifadesi değişip sert bir bakış halini aldı.

“Liderimiz hakkında sözlerine dikkat etmelisin,” diye uyardı konsey üyesi. “Parlak Taşlar Konseyi’nin masasında yerimi aldığımda Mirabar’a ve Elastul’a sadakat yemini ettim.”

“Beni tehdit mi ediyorsun, Agrahtan?” diye sessizce ve sakin bir tavırla sordu Shingles.

“Sana tavsiye ediyorum,” diye düzeltti Agrathan. “Şüphen olmasın ki, yerin kulağı vardır. Marki Elastul, sorun çıkabileceğinin gayet farkında.”

“TorgarT kendi haline bırakmış olsaydı çıkacak olandan çok daha fazla sorun çıkacak,” diye homurdandı Shingles.

Agrathan derinden iç geçirdi. “Buraya, ortalığı biraz, yatıştırmama yardım etmeni istemek için geldim. Mekan yıkımın eşiğinde. Kokusunu alabiliyorum.”

Daha sözlerini yeni bitirmişti ki, sarhoş cüce, yoldaşlarının elinden kurtulup kendisini insanların üzerine savurdu ve hızla tüm tavernaya yayılan bir kavga başlattı.

“Pekala?” diye Shingles’a haykırdı Agrathan, ortalık karışmaya başladığında. “Yanımda mısın yoksa karşımda mı?”

Shingles, dört bir yanında patlak veren hiddet kasırgasına rağmen sakince oturdu. İşte bu kadardı, sakince söylenmişti; bir aydır kara kara düşünüp durduğu bir seçim gelip çatmıştı. Etrafında büyüyen arbedeye baktı: insana karşı cüce ve cüceye karşı cüce. Son zamanlarda Shingles, her gece yaşanan bu kavgalarda sakinleştirici unsur olmuş, Elastul’un Torgar’ı esir edişinin geçici bir şey olmasını, belki de Elastul’un Torgar’ı esir etmekle bir hata yaptığını anlayacağını umduğundan dolayı diplomatik bir yol seçmişti.

“Elastul’un gerçekten de Torgar’ı yakın zamanda salıvereceğini söylersen seninleyim,” diye yanıtladı.”

“Durum değişmedi,” diye yanıtladı Agrathan. “Torgar yolundan vazgeçerse serbest kalacak.”

“Bunu yapmaz.”

“Öyleyse serbest kalamaz. Elastul bu konuda hiç taviz vermiyor.”

Bir vücut uçarak geldi ve ikilinin arasından tezgaha çarpıp o kadar hızlı bir şekilde öbür tarafa düştü ki, ikisi de bunun bir insan mı yoksa cüce mi olduğunu kestiremedi.

“Yanımda mısın, yoksa karşımda mı?” diye tekrar sordu Agrathan, zira dövüş, bariz bir şekilde kritik bir ana gelmişti ve kontrolden çıkmak üzereydi.

“Sana cevabımı on gün evvel verdiğimi sanıyordum,” diye yanıtladı Shingles.

O zamanı hatırlatmak için yumruğunu sıktı ve tek bir ağır yumrukla Agrathan’ı yere serdi.

O gece tavernada bulunan ve onunla aynı fikirde, yani sadakatleri konusunda ikiye bölünmüş olan cüceler için, Shingles’ın bu hareketi dövüşe başlama işareti niteliğindeydi. Karşı fikirdeki insan ve cüceler için ise, Torgar’m destekçilerinin lideri tarafından atılan bu yumruk silah başı çağrısı gibiydi.

Saniyeler içinde, tavernanın içindeki herkes kavgaya karıştı ve arbede sokaklara taşmaya başladı.

Elbette ki dışarıda, çoğunlukla cüceler ve karşıt görüştekilerden çok Shingles’ın tarafını tutanlar olmak üzere daha fazlası kavgaya katıldı.

Dövüş Shingles’ın lehine dönerken, Mirabar’ın Balta Birliği olay mahaline geldi ve silahlarını gösterip cücelere dağılmalarını söyledi. Bu sefer, öncekinin aksine, Torgar Hammerstriker’ın cüce destekçileri meramlarını daha yüksek bir otoriteye anlatmaya hazırdı.

Birçoğu Balta Birliği’ni gördükleri anda koşarak uzaklaşıp savaş için tam takım kuşanmış bir halde geri döndü. Zırh giyip silahlarını çekmişlerdi ve olayı denetim altına almaya çalışan Balta Birliği’nden sayıca çok üstünlerdi. Bunun ardından gelen duraklama dakikalarında, Shingles’ın müttefiklerinden gitgide daha fazlası kendi savaş malzemelerini almak için koşturmaya ve Shingles’a karşı olan cücelerin çoğu küfürler yağdırıp onları bunu yapmamaları konusunda uyarmaya başladı.

Ama şaşkınlık verecek şekilde, içlerinden pek azı, işi o boyuta getirerek silah kuşanıp kendi ırklarına karşı savaşa girmeye hevesliydi.

Duraklama uzun bir süre devam etti ama cücelerin sayıları artarken —yüz, iki yüz, üç yüz, dört yüz—Balta Birliği’nin çoğunlukla insanlardan oluşan savaşçıları, onları üst şehre çıkaracak olan asansörlere doğru çekilmeye başladı.

“Bu savaşı istemezsiniz,” diye onlara seslendi Shingles.

Cüce güruhunun ön merkezindeki yerini almıştı. “Hapse tıktığınız o tek cüce için savaş çıkmasını istemezsiniz.”

“Markinin emri…” diye haykırdı Balta Birliği taburunun lideri.

“Eğer hepiniz ölürseniz pek bir işe yaramayacak, değil mi?” diye sözünü kesti Shingles.

Bu sözleri yüksek sesle sarf ettiğine, kendisinin ve onu takip edenlerin bu yolu seçtiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Bu, kesinlikle onları üst şehre ve muhtemelen şehrin dışına götürecek bir yoldu. Bu, yalnızca yaşanılan şoka ve hissedilen katıksız duygulara dayanan önceki başkaldırıya benzemiyordu. Bu başkaldırıdan çok bir ayaklanmaydı.

“Görünüşe bakılırsa seçim sizin, çocuklar,” diye böğürdü Shingles. “Bizimle savaşmak istiyorsanız savaşın ama öyle ya da böyle Torgar’ı ait olduğu yere geri getireceğiz!”

Shingles sözlerini bitirirken, kan revan içinde kalmış olan Agrathan’ın kenarda durduğunu ve dargın bir şekilde kendisine baktığını gördü. Cücenin yüzünde son derece tehlikeli olan bu yolu bir kez daha gözden geçirmesi için ona yalvaran bir ifade vardı.

Shingles sözünü bitirdiğinde, ardında duran yüzlerce cüce çılgınlar gibi bir tezahürat kopardı ve kocaman, engellenemez bir dalga gibi yılmaz bir tavırla ilerlemeye başladı. Mirabarlı askerFerin yüzündeki şüphe, Shingles’ın ardında yürüyen her cücenin sert yüzüne kazınmış kararlı ifade kadar net bir şekilde görülebiliyordu.

Yeraltıkent’te, asansör alanının hemen önündeki büyük koridorda yaşanana savaş denilemezdi.

Bazıları ciddi olmak üzere birkaç darbe indirildi ama Balta Birliği geri çekildi ve asansör platformlarının bulunduğu odaya kaçıp kapıları sürgüledi. Shingles’ın cüceleri bir süreliğine kapıları zorladı ama düzenli bir şekilde liderlerini başka bir yan koridora doğru takip ettiler. Bu koridor onları dolambaçlı, yukarı meyleden bir tünelden geçirip yüzeye çıkaracaktı.

Yüzü kan revan ve çürük içinde kalmış olan Agrathan tek başına önlerinde durdu.

“Yolumuzdan çekil, Agrathan,” dedi ona Shingles, sertçe ama bir parça saygı göstererek. “Torgar’ı dışarı çıkartmak için kendi yolunu denedin —bunu yaptığını biliyorum— ama Elastul seni dinlemiyor.

Pekala, bizi dinleyecek!”

Shingles’ın ardından yükselen tezahüratlar Agrathan’ın cevaplarını boğdu ve konsey üyesine, cücelerin yollarından vazgeçmeyeceğini hiç şüphesiz bir şekilde belirtmiş oldu. Arkasını döndü ve düzenli adımlarla yürüyen, son bin yıldır Mirabar’ın surlarından birçok defa çınlamış olan kadim bir savaş şarkısı söylemeye başlamış olan kalabalığın önünde tünelde koşturdu.

Bu ses, Agrathan’ın kalbini diğer her şeyden daha fazla kırdı.

Konsey üyesi, üst şehirdeki tünel çıkışında bulunan Balta Birliği savaşçılarının görev yerinin yanından koşarak geçti ve kumandanlarına birliklerini sağduyulu bir şekilde yönetmelerini emretti.

Agrathan sokaklarda, Elastul’un sarayına doğru koşmaya devam etti.

“Ne oluyor?” diye bir çığlık geldi arkasından ve kenardan.

Cüce yavaşlamadı ama bir bulvardan çıkıp ona doğru koşan ve kendisini beklemesi için elini sallayan Asa Taşıyıcısı Shoudra Stargleam’i görmeye yetecek kadar başını çevirdi. Koşmaya devam etti ve kadına kendisine yetişmesini işaret etti.

“Ayaklandılar,” dedi ona Agrathan.

Yaşadığı ilk şokun ardından Shoudra’nın yüzünde beliren ifade, bu habere o kadar da fazla şaşırmamış olduğunu gösteriyordu.

“Ne kadar ciddiler?” diye sordu Agrathan’ın yanında koştururken.

“Eğer Elastul Torgar Hammerstriker’ı salıvermezse, Mirabar’da savaş çıkacak!” diye onu temin etti cüce.i kili Elastul’un

sarayına vardıklarında Djaffar onları beklemekteydi. Kapı eşiğine yaslanmış, neredeyse canı sıkılmış gibi duruyordu.

“Haberler buraya sizden önce geldi,” dedi.

“Harekete geçmeliyiz, hem de çabucak!” diye haykırdı Agrathan. “Konseyi toplayın. Kaybedecek vakit yok.” “Konseyi bu işe karıştırmaya gerek yok,” diye başladı Djaffar.

“Marki salıvermeyi kabul mü etti?” diye söze daldı Shoudra.

“Bu Balta Birliği’nin işi, konseyin değil,” diye devam etti Djaffar, kendinden son derece emin görünerek. “Cüceler zapt edilecek.”

Agrathan sanki patlayacakmış gibi titriyordu —ve patladı da. Çekiç’in üzerine sıçrayıp adamın gırtlağına yapıştı ve Djaffar’ı yere devirdi.

Parlak bir ışık patlaması buna son verdi ve iki rakibi de kör etti. Çekiç, o şaşkınlık anı içinde kendini kurtarmayı başardı. İkisi de büyünün kaynağı olan Shoudra Stargleam’e baktı.

“Bütün şehir de aynısını yapacak,” dedi kadın tatsızlıkla. Daha sözünü bitirmeden savaş gürültüleri, metalin metale vurma sesleri havaya yükseldi.

“Bu tam bir ahmaklık!” diye haykırdı Agrathan. “Şehir kendi kendini parçalayacak, hem de sadece—”

“Bir cücenin hareketleri yüzünden!” diye sözünü kesti Djaffar.

“Elastul’un inadı yüzünden!” diye düzeltti Agrathan.

“Bizi ona götür. Mirabar etrafında yanıp yıkılırken, o evinde sessiz sakin oturacak mı yani?”

Djaffar cevap verecek oldu, yüz ifadesi sert, ekşi halini koruyordu. Fakat Shoudra araya girdi, adamın önünde dikildi ve ona ödün vermez bir şekilde dik dik baktı. Adamın yanından geçip binaya girdi.

“Elastul!” diye yüksek sesle haykırdı Shoudra. “Marki!” Yan taraftaki bir kapı sertçe açıldı ve Marki, etrafında diğer Çekiçle birlikte antreye girdi.

“Onları kontrol etmeni söylemiştim!” diye Agrathan’a haykırdı Elastul.

“Onları artık hiçbir şey kontrol edemez,” diye lafı yapıştırdı cüce.

“Balta Birliği dışında hiçbir şey,” diye düzeltti Djaffar. “Sizin Balta Birliğiniz bile edemez!”d iye haykırdı Agrathan, ses tonu belirgin bir şekilde cüce aksanına dönerek. “Torgar da o Balta Birliği’nin bir parçası, yoksa bunu unuttun mu? Ayrıca benim… benim halkımdan beş yüz kişi de sizin iki bin kişilik saflarınız arasında. Eğer şansıIysanız çeyreğiniz sizinle birlikte savaşmayacak ve eğer şanslı değilseniz çeyreğiniz düşmanınıza katılacak.”

“Dışarı çık,” dedi Elastul Agrathan’a, “ve onlarla konuş. Halkın feci şekilde sayıca az, iyi yürekli cüce. Onların katledilmesini ister misin?”

Agrathan gözle görülebilir şekilde titriyordu, dudakları ağzından çıkarçjayan kelimeleri kemirip duruyordu. Dönüp evden dışarı koşturdu ve tahmin edildiği gibi kasabanın hapishanesine doğru giden savaş gürültüsünü takip etti.

“Cüceler sandığınızdan daha çetindir,” dedi Shoudra Stargleam Elastul’a. “Onları mağlup edeceğiz.”

“Peki ya sonuç?” diye sordu Asa Taşıyıcısı. Böyle bir konuda Elastul’u kararından, askerlerini kaybedeceğini söyleyerek döndürmek zordu, zira kendi canı tehlikedeymiş gibi görünmüyordu ama kadın konuyu hiç de önemsiz olmayan kâr meselesine çevirerek çabucak markinin ilgisini çekmişti. “Cüceler bizim madencilerimiz, doğru düzgün cevher çıkarmayı başarabilen yegane madenciler de onlar.”

“Daha fazlasını alırız,” diye çıkıştı marki. ‘ Shoudra ona şüpheyle baktı.

“Ne yapmamı isterdin?”

“Torgar Hammerstriker’ı salıverin,” diye yanıtladı Asa Taşıyıcısı.

Elastul yüzünü buruşturdu.

“Seçeneğiniz yok. Onu salıverin ve bırakın yoluna gitsin. Yalnız başına gitmeyeceğini ve Mirabar’ın kaybının ağır olacağını biliyorum ama tüm cüceler bizi terk etmeyecektir Belki de şöhretiniz diğer cücelerin şehre gelmesini engellemeyecektir. Diğer yol ise, kimsenin kazanmayacağı vP ardında paramparça bir Mirabar’dan başka bir şey bırakmayacak olan kanlı bir savaş.”

“Bir cücenin diğer cüceye olan sadakatini fazlj büyütüyorsun.”

“Asıl siz onu küçümsüyorsunuz. Bir cüce, herhangi bir cüce için, altından ve mücevherlerden daha değerli tek bir şey varsa o da soydur. Ve hepsi tek bir soydan geliyor Elastul, çekirdeklerinde Delzoun ailesi var. Bunu danışmanı, nız ve dostunuz olarak söylüyorum. Torgar’ı salıverin v<, elinizi çabuk tutun. Tüm mantığın ortadan kalkacağı şekilde bu savaş tam bir ayaklanmaya dönmeden evvel yapın bunu.”

Elastul düşünceler içinde bakışlarını öne eğdi ve yüzüncü hiddetten korkuya uzanan bir hisler yelpazesiyle kara karı düşündü. Kafasını kaldırıp Shoudra’ya, sonra da Djaffar’tl baktı.

“Dediğini yapın,” diye emretti.

“Marki!” diye itiraz edecek oldu Djaffar ama sözler, Elastul’un aman vermez tavrı ve ifadesiyle kesiliverdi. “Hemen yapın!” diye emretti Elastul. “Gidip Torgar Hammerstriker’ı serbest bırakın ve ona bu şehri sonsuza de^ terk etmesini söyleyin.”

“Bu cömert davranışınızı burada kalmak için bir sebep olarak görebilir,” diye mantık yürütecek oldu Shoudra, bütün bu yaşananların Elastul ile cüceler arasında daha derin ve daha iyi bir ilişki kurmak için kullanılıp kullanılamayacağını gerçekten de merak ediyordu.

“Burada kalamaz ve geri dönemez, kellesi pahasına.”

“Bu, cücelerin birçoğu için kabul edilecek bir şey olmayabilir,” diye belirtti Shoudra.

“Öyleyse bırakın hainle hemfikir olanlar onunla birlikte gitsin,” diye adeta tükürdü Elastul.

“Bırakalım gidip Mithril Salonu yolunda telef olsunlar veya Mithril Salonu’na gitsinler ve orayı da Mirabar’ı uzun süredir bir veba gibi kemiren bu sadakatten uzak zayıf inançlarıyla zehirlesinler!”

Shoudra Stargleam, Elastul’a şöyle bir baktıktan sonra Çekiçlere katıldı.

Üçü olay mahalline vardığında, hapishanenin etrafındaki dövüş, patlak vermiş bir savaştan çok bir sokak kavgası silsilesi şeklindeydi. Ama, Agrathan’ın cüceleri sakinleştirmek için yalvar yakar sarf ettiği çabalara rağmen durum hızla kötüye gidiyor gibiydi.

Birkaç yüz cüce Shingles ve Torgar’a destek olmak için oraya gelmiş, sayılarının belki de iki katı olan Balta Birliği savaşçılarına meydan okuyordu. Mirabar garnizonunun saflarında hiçbir cücenin olmaması dikkat çekiyordu, fakat Balta’nın cüce savaşçılarının birçoğu kollarını göğüslerinde kavuşturmuş bir halde, tatsız ve sert yüzleriyle kenarda duruyordu.

Shoudra, Djaffar’a baktı. Adam ise, dövüşe karışmayan cücelere açık bir küçümsemeyle göz gezdiriyordu.

“Sakın markinin emirlerine karşı gelmeyi düşüneyim deme,” diye inatçı Çekiç’i uyardı Shoudra, “ve savaşın bizden önce patlak vermesi umuduyla Torgar’ı salıverme işini geciktirmeyi aklından dahi geçirme.”

Djaffar, yüzünde çarpık ve gaddar bir gülümsemeyle kadına döndü.

“Hazırda büyülerim var,” diye uyardı Shoudra.

Bu bir blöftü ama adamın karşısında bir santim olsun gerilemedi.

Bu da işe yaramadığında kadın adama hatırlatma yaptı; “Mirabar’daki kimsenin kazanamayacağı bir savaş bu. Onlara bak, Djaffar. Senin kendi Balta Birliği’nin üyeleri, sadakatleri ikiye bölünmüş bir halde duruyor.”

Derken Konsey Üyesi Agrathan, telaş içinde, cübbesi, sanki biri onu kaliteli kumaştan tutup kaldırmış ve sağa sola sallamış gibi ki aynen böyle olmuştu) buruş kırış bir halde çıkageldi.

“Onlarla konuşmak imkansız!” diye kükredi hüsran içindeki cüce.

“Djaffar onlarla konuşabilir,” diye açıkladı Shoudra, “zira Torgar’ın salıverileceği haberini getirdi.” Gözleri kısılmış olan Çekiç’e baktı. “Markinin emriyle derhal salıverilecek. Torgar, şimdi ve burada Mirabar’dan dışarı çıkarılacak ve tüm kişisel malları kendisine geri verilecek.”

“Dumathoin’e şükür olsun,” dedi Agrathan, rahatlayıp derinden iç geçirerek.

Haberi yaymak için koşturdu ve en sonunda, yükselen arbedelerin birçoğunu durdurmaya yarayan sözleri kullanmayı başardı.

“O pis Torgar’la olan işi hallet öyleyse,” dedi Djaffar Shoudra’ya tükürürcesine. Bu, yenilgiyi kabul edişiydi. “Onun da bizimle işi bitsin. Tüm o leş kokulu, bodur ırkı da onunla birlikte defolup gitsin, umurumda değil!”

Shoudra bu öfke nöbetini olduğu gibi kabul etti, zira Çekiç üyesi Djaffar’dan asla bundan başka bir şey beklememişti.

Shoudra merkeze gelip sahneyi aldı ve kafasının üzerine büyülü bir parıltı göndererek herkesin ilgisini üzerine çekti. Tüm gözler üzerine çevrildiğinde, Mirabar cücelerinin birçoğunun duymayı çılgınlar gibi istediği bildiriyi yaptı.

Torgar Hammerstriker, kısa süre sonra Mirabar hapishanesinden, Shingles ile destekçilerinin gök gürültüsünü andıran tezahüratları, bol sayıdaki insandan yükselen küfürler ve alaylarla —ayrıca hâlâ kenarda duran Balta cücelerinden gelen birkaç inilti ve değişik seslerle— karışmış olarak dışarı çıktı.

Shoudra Torgar’ın yanına gitti ve Agrathan’ın da orada olduğunu gördü.

“Yol seçiminde tamamen özgür değilsin,” diye cüceye açıkladı Asa Taşıyıcısı, sözlerine rağmen vücut dili ve ses tonuyla bir düşman olmadığını göstererek. “Şehri derhal terk etmen emredildi.”

“Zaten buna karar vermiştim,” dedi Torgar.

“Ona en azından bir gece tanıyın,” diye talep etti Agrathan. “Geride bırakacağı kişilere veda etmesine izin verin.”

“Veda etmeye değecek pek fazla kişiyi geride bırakacağını sanmıyorum,” diye sert bir ses geldi ve üçü dönüp baktıklarında, yolculuk kıyafetini giyip kocaman bir bohçayı sırtına asmış olan Shingles’ın onlara doğru geldiğini gördüler.

Yaşlı cücenin ardına baktıklarında, aynı şekilde giyinip kuşanmış başka cüceler ve büyük meydan boyunca, erzaklarıyla yolculuk eşyalarını taşıyan taşıyıcılarla buluşmakta olan diğerlerini gördüler.

“Bunu yapamazsınız!” diye itiraz etti Konsey Üyesi Agrathan ama tek itiraz eden kendisiydi, zira dönüp Shoudra’ya baktığında, kadının pes etmiş bir şekilde açı acı başıyla onayladığını gördü.

Kısa süre sonra Torgar Hammerstriker Mirabar’ı son kez olmak üzere terk etti. Yanında yaklaşık dört yüz cüceyi, yani Mirabar cücelerinin neredeyse beşte birini de götürdü. Giden cücelerin birçoğu bir asırdan uzun süredir şehirde yaşamaktaydı ve yine birçoğu şehrin kurulduğu günden beri Mirabar’a hizmet veren ailelerden geliyordu. Hepsi de başlarını dimdik tutarak, Mithril Salonu Kralı tarafından kötü muamele görmeyeceklerinden ve geri çevrilmeyeceklerinden emin bir şekilde yürüyordu.

“Bunun mümkün olabileceğini sanmıyordurn’” dedi Agrathan Shoudra’ya, ikisi, yanlarında Djaffar ”e birlikte cücelerin ayrılışını izlerken.

“Gemi su alınca sıçanlar onu terk eder,” dıYe hatırlattı Djaffar. “Mithril Salonu’nda daha fazla servet görüyorlar, açgözlü itler.”

“Gördükleri şey, kendi ırklarının arasındayken Marki Elastul’un şehrinde bizim onlara sunduğumuzdan daha büyük bir yer bulabilme fırsatı,” diye düzeltti Shoudra. “En büyük servet saygıdır, Djaffar ve Faerûn’da pek azı bunu Mirabar’ın cücelerinden daha fazla hak edebilir.”

Agrathan neredeyse iğneleyici bir şekilde, “Yani Mithril Salonu cücelerinden demek istiyorsun,”diyecekti ama sözlerini yuttu ve hâlâ liderlik etmesi için —özellikle’ de karmaşayla dolu olan bu zamanda

— kendisine bel bağlayan on altı bin cüce seçmenin olduğunu kendine hatırlattı. Agrathan, Mirabar'ın şu son yaşanan hadiselerin pis kokusunu üzerinden atması için uzun bir zaman geçmesi gerekeceğini biliyordu.

Çok uzun bir zaman.

HAYRET VEREN BİR BECERİYLE

Drizzt, Cattibrie, Wulfgar ve Regis, buçukluğun çizdiği, kasaba ile civarını betimleyen ve Drizzt'in detaylar konusunda eklemelerde bulunduğu kabataslak bir haritanın etrafında oturmaktaydı. Ruh halleri sıkıntılı ve korkuluydu — kendi adlarına değil, kasaba halkı adına korkuyorlardı. İlk başta ork esir, kasabayı kuşatan büyük bir ordudan söz etmiş, sonra da devriye görevindeki bir kadın, yara bere içinde, dehşete düşmüş bir halde geri dönmüş ve diğer hepsinin güçlü bir yabani birliği tarafından yok edildiğini rapor etmişti.

Bariz bir şekilde korku içinde olduğu halde, sözleri eşgüdümlü bir gruba, alışıldık beklentilerin ötesindeki bir düşmana işaret ediyordu.

O sabah dostlardan hiçbiri "Fıkırdayan Ökçeler'den bahsetmedi ama yerle bir edilmiş o kasabanın görüntüleri kesinlikle hepsinin zihninde dönüp duruyordu. Shallows, Tıkırdayan Ökçeler'den büyüktü ve çok daha iyi korunuyordu, ayrıca savunmaya yardımcı olan bir büyücüleri vardı. Ama işaretler gitgide kötüleşiyordu.

Bruenor kısa süre sonra, yüzünde kaşları çatık bir ifadeyle geldi.

"inatçı keçiler," diye belirtti cüce, Regis ile Wulfgar'ın arasına gelip onay veren bir homurtuyla haritayı inceleyerek.

"Withegroo, hayatta kalan tek kişinin iddialarını göz ardı edemez," dedi Drizzt. "Bu sabah neredeyse onda birini kaybettiler."

"Ah, kadına inanıyor elbette," diye açıkladı Bruenor, "ama onun ve diğerlerinin, halklarını katledenlerden intikam alacaklarını düşünüyorlar. Shallows halkı savaşmaya hevesli."

“Mağlup edemeyecekleri bir düşmana karşı olsa bile mi?” diye sordu Cattibrie.

“Etrafta öyle bir düşmanın olduğunu düşündüklerini sanmıyorum,” diye geldi Bruenor’un cevabı.

Daha sözjer dudaklarından yeni çıkmıştı ki Drizzt ile Cattibrie ayağa kalktı. Kadın yayına, Drizzt ise pelerinine uzandı.

“Ben de gideceğim,” diye önerdi Regis. Wulfgar ayağa kalkıp Aegis-fang’i aldı.

“Siz ikiniz yakın çevreyi dolaşın,” dedi Cattibrie. “Ben de oradan bir halka dışarıyı kolaçan edeceğim ve Drizzt de derin keşif görevini yapacak.”

“Gecenin örtüsünü beklemeli miyiz?” diye sordu Regis. “Oklar gece vaktinde gündüzden olduklarından iyidir,”d iye belirtti Cattibrie.

“Ayrıca o kadar zamanımız olmayabilir,” diye ekledi Drizzt. Bruenor’a baktı ve, “kasaba halkı, en azından yaşlı ve zayıfların gitmesine razı olmak zorunda.” dedi.

“Dagnabbit’e şu anda kaçış planları hazırlattırıyorum,” diye doğruladı Bruenor, “ama Shallows halkının pek fazlasının gitmeyi isteyeceğini sanmıyorum. Burası onların mekanı elf, onların yurdu ve yıllardır bildikleri tek güvenlikli yer. Withegroo’ya güveniyorlar ve onun güvenilir biri olduğundan şüphem yok.”

“Bu sefer yanılıyor olmasından korkuyorum,” diye yanıtladı Drizzt. “Her işaret ihtimalleri daha da karanlık kılıyor. Eğer Shallows’a karşı birleşen birlik, işaret edildiği kadar güçlüyse, kasaba halkı çok uzun zaman önce burayı terk etmiş olmayı dileyebilir.”

“Git ve gör bakalım,” dedi ona Bruenor. “Sen dışarıdayken onlara söz dinletmeye çalışacağım.

Atları hazırlatıp at arabalarını yükleyeceğim. Cücelerimi düzenli sıraya sokacak ve arabalarla kasabadan çıkmaya hazır tutacağım. Tekrar ve hemen Withegroo ile konuşacağım. Şimdi onu, orada burada intikam için anırıp duran ahmaklar olmadan yalnız başına yakalayabilirim.”

“Seni dinleyecek mi dersin?” diye sordu Cattibrie. Bruenor omuz silkip abartılı bir şekilde göz kırptı ve, “Kral benim, öyle değil mi?” dedi.

Bu ılımlı sözler üzerine, dört izci de hızla binadan ve kasabadan çıktı. Wulfgar ile Regis, kasaba surlarının yakınlarındaki yüksek zemine doğru ilerlediler. Cattibrie yüz metre ileride buna benzer ama daha korunaklı bir gözetleme yeri buldu ve Drizzt daha da uzağa açıldı. Shallows’dan başka izci birlikleri de çıktı ama hiçbiri dostlar kadar uyumlu ve onlar kadar sessiz değildi.

Yedi kişiden oluşan bir grup, kasabanın güney kapısının hemen dışında Wulfgar ile Regis’in yanından geçti.

“Tekrar hoş bulduk,” diye selamladı kasabalılar, bir anlığına duraksayarak.

“Eğer surların içinde kalıp, beklenen saldırı gelirse diye savunmaları hazırlarsanız—kendi kasabanız için—daha iyi edersiniz,” dedi Wulfgar görünüş itibarıyla lider olan kişiye. Kuvvetli kollara ve esmer, güçlü yüzünde sert, hiddetli bir bakışa sahip olan genç bir adamdı bu.

Adam durdu, altı yoldaşı onun ardında duraksadı ve barbara meraklı, biraz hiddetli bir bakış attı.

“Ortak düşmanımızın gücünü biz tespit edeceğiz,” diye açıkladı Wulfgar, “ve kasaba liderlerine eksiksiz rapor vereceğiz. Hiç kimse patikalarda Drizzt Do’Urden’den daha iyi iz süremez.”

Adamın bakışları yumuşamadı. Neredeyse Wulfgar’ın yorumlarını kişisel olarak alıyor gibiydi.

“Buradaki her insan tehlikede,” diye devam etti Wulfgar, biraz olsun geri çekilmeden. “5hallows’un yedi tane daha eli silah tutan savaşçısını kaybetmesi kasaba için iyi olmayacaktır.”

Adam burun deliklerinden adeta alevler saçtı, gözleri genişledi ve yüz ifadesi çok yoğun bir hal aldı.

Regis ona işaret etti ve kenara çekilmesini söyledi.

“Göz önünde bulundurulması gereken başka şeyler var,” diye belirtti buçukluk ve konuşurken gözünün kenarıyla Wulfgar’a baktı, hatta iri dostuna hafifçe göz kırpmayı bile başardı. İzci adam, buçukluğa şüpheyle baktı ama Regis sadece masumca gülümseyip arkasını döndü ve adama kendisini takip etmesi için başıyla işaret verdi. Kenarda kısa süren özel bir görüşme yaptılar ve Shallowslu adam geri gelirken başıyla onaylayıp gülümsüyordu.

“Kasabaya geri döneceğiz,” cf iye yoldaşlarına emretti ve yanlarından hızla geçip onları da beraberinde götürdü. “Dostlarımız haklı, kısa süre sonra savaşacağımız şeyin daha ne olduğunu bile bilmeden güçlerimizi ayırıyoruz.”

Görüş anlaşmazlığından ve şaşkınlıktan doğan bazı mırıltılar duyuldu ama sözcü adam tayin edilip kabul görmüş olan liderleriydi ve böylece grup geldikleri yöne doğru gitmeye başladı.

“Büyülü yakutunu kullandığında biraz olsun vicdan azabı duymuyor musun?” diye sordu* Wulfgar Regis’e, diğerleri uzaklaştığında.

“Onların iyiliği için olduğunda, hayır,” diye yanıtladı Regis, gülümsemesi bir kulağıncdan diğerine yayılmış bir halde. “İkimiz de bu grubun geldiğini on beş metre öteden duyduk. Bence orklar olsa, onlar da duyardı.” Dönüp güneye baktı. “Ayrıca eğer bize söyledikleri kadar çok ork varsa, muhtemelen o yedi insanı bugürı ölmekten kurtardım demektir.”

“Geçici bir kurtarış mı?” diye sordu Wulfgar, iç burkan bu soru Regis’i hazırlıksız yakaladı ve çocuksu yüzündeki gülümsemeyi alıp götürüverdi.

Buçukluk ve barbar bakıştılar ama derken Wulfgar onun ardına baktı ve mavi gözleri genişledi.

Regis hızla dönüp bir kez daha güneye baktı ve Cattibrie’nin son sürat onlara doğru koştuğunu, yayını havaya kaldırmış bir halde kollarını sallamakta olduğunu gördü.

Regis yüzünü buruşturdu. Kadın aniden tökezleyip omzunu tuttuğunda Wulfgar ileri atıldı. Regis ile Wulfgar, kadının okçular tarafından kovalandığını ancak o zaman fark edebildiler.

Regis hızla döndü ve Shallowslu yedi izcinin ona doğru koşturmakta olduğunu gördü.

“Kasabaya!” diye haykırdı onlara. “Kasabaya dönün ve surlara dizilin. Kapıları biz gelince açılmak üzere hazırlayın!”

Buçukluk tekrar geri döndüğünde, Cattibrie ile Wulfgar çoktan birleşmiş, ona doğru koşturmaktaydı; Wulfgar yaralı kadına destek oluyordu.

Onların ardında, çalıların arasından fırlayıp kayaların yanlarından çıkan bir ork güruhu koşmaktaydı.

Regis duraksayıp izledi, uzaklığı ölçtü ve eğer onu da beraberlerinde sürüklemek zorunda kalırlarsa Wulfgar ile Cattibrie’ye pek yardımının dokunmayacağını ancak o zaman anladı.

Dönüp koşmaya başladı ve kapılara diğer iki dostuyla neredeyse aynı zamanda vardı. Aceleyle içeri girdiler ve kapılar onların ardından kapanıp sürgülendi. Cattibrie’nin önemsiz derecedeki yarasına üstünkörü baktıktan sonra, üçü merdivenlere ve surlardaki parmaklıklı siperlere doğru koşturdu.

Orklar geliyordu, sayıları gerçekten de kalabalıktı. Kasabada dört bir yanda borular çalındı ve kasaba halkı etrafta koşuşturmaya başladı.

Fakat ork dalgası yaklaşmadı, bunun yerine vahşi saldırıları sırasında hızla dönüp, daha da yüksek sesle uluyarak güneye doğru geri koşturmaya başladılar.

“Bu Drizzt olmalı,” diye belirtti Regis.

“Bize zaman kazandırıyor,” diye onayladı Cattibrie. Konuşurken Wulfgar’a baktı, barbar da kadına bakıyordu; ikisinin de yüzünde sert ve endişeli bir ifade vardı. Fırlatılan ilk kaya, günbatımından birkaç dakika sonra kayalıklı zemine çarpıp sekerek geldi ve kasaba suruna çarptı. Şaşkınlık verecek şekilde, kaya kuzeyden, o dar koyağın karşısından gelmişti.

Borular çalındı ve Shallows milisleri savunma yerlerine doğru koşturdu; Dagnabbit’in cüceleri, Kral Bruenor ve dostları da öyle.i kinci bir kaya sekerek geldi, bu sefer daha yakından fırlatılmıştı.

“Onları göremiyorum bile!” diye üç dostuna hırladı Bruenor, kuzey surunda durmuş karanlığın içine dikkatle bakarlarken.

“Orada!” diye haykırdı Regis, bir kaya yığınını işaret ederek.

Diğerleri gözlerini kısıp baktılar ve karşı taraftaki devlerin siluetlerini hayal meyal görebildiler.

Cattibrie derhal yayını kaldırıp nişan aldı, sonra aradaki uzun mesafeyi telafi etmek için açısını arttırdı. Atışını yaptı, oku gitgide kararan gökyüzünde bir şimşek çizgisi çizerek uçtu.

Hiçbir devi vuramadı ama okun çarptığında çıkardığı kıvılcımlar, en azından genel alana atış yapmış olduğunu gösterdi. Yayını kaldırdı, parmaklarındaki ve bir ork okuyla yaralanmış olan omzundaki acıya karşı dişini sıktı. Fakat atışını yapamadan önce durup Wulfgar’a tutunması gerekti, zira o anda sur, fırlatılan bir kayayla sarsılmaya başladı.

“Siper alın!” diye bir haykırış geldi en öndeki nöbetçi askerden.

Cattibrie yayını tekrar kaldırıp ikinci atışını yaptı ama bunun ardından, bir kaya arkalarındaki avluya düştüğünde ve bir diğeri duvara kısa düştüğü halde sertçe çarpıp sektiğinde o ve tüm dostları kaçışmaya başladılar. Bir başka kaya sura net bir şekilde isabet etti ve bir diğeri kuzeydoğu köşesine vurduktan sonra doğu suru boyunca yuvarlanıp, kayalara ve askerlere çarptı.

“Orada kaç tane lanet olası dev var öyle?” diye sordu Bruenor, diğerleriyle birlikte siper almak için seğirtirken. “Çok fazla,” diye geldi Regis’in cevabı.

“Onlara karşı koymanın bir yolunu bulmalıyız,” diye mantık yürütmeye başladı cüce kralı. Fakat daha bu düşüncesine herhangi bir ivme kazandıramadan önce, güney surundan yükselen bir haykırış, onun ve dostlarının çok daha acil, başka meseleleri olduğunu gösterdi.

Bruenor, Wulfgar, Regis ve Cattibrie güney suruna varıp Dagnnabit ve diğer cücelere katıldıklarında, orklar tüm süratleriyle hücuma geçmişlerdi. Şehrin önündeki arazi, hücum eden güruhla

birlikte kapkara olmuş gibiydi ve yaratıkların tiz çığlıkları yankılanıyordu. Shallows'un güçlü surlarından ilk yaylım atışı başlamış olduğu halde hiç yavaşlamayan yüzlerce ve yüzlerce ork geliyordu.

"Bu iş can yakacak," diye belirtti Bruenor, dostlarına ve Dagnabbit'e bakarak.

"O orkların canını yakacak," diye düzeltti Dagnabbit, sertçe başını sallayarak. "Merkezi biz alıyoruz!" diye haykırdı on beş savaşçısına. "Hiçbiri kapıdan içeri girmeyecek! Hiçbiri surun üzerinden aşmayacak!"

"Dagnabbit'in iyi eğitimli savaşçıları, "Mithril Salonu!"v e "Kral Bruenor!" haykırışlarıyla birlikte kendilerine tayin edilen mevkide, yani Shallows'un güney surundaki en savunmasız noktada konuşlandılar. Aynı anda cüce oklarını ve iyi dengelenmiş fırlatma çekiçlerini kaldırıp yere sinerek siper aldılar. Orklar da mızrak ve ok attılar. Cüceler en son ana kadar surun üzerindeki yerlerini koruduktan sonra bir anda ayağa sıçrayıp çekiçlerini ork güruhunun en öndeki saflarına fırlatmak suretiyle hücumu böldüler.

Shallows okçuları surun üzerinden bir yaylım atışı başlattılar ve Cattibrie Yürek Avcısı'nı ölümcül bir başarıyla kullanmaya başladı. Fırlattığı okların gümüş kuyrukları, düşman safları arasında şimşek gibi çizgiler açıyordu.

Arkalarından gelen ıstırap dolu bir feryat onlara, kasaba . halkından birinin devlerin fırlattığı bir kaya tarafından vurulduğunu söyledi ve bunun ardından gelen patlama sesleriyle zemin sarsıntısı, devlerin taş yağmurunu biraz olsun hafifletmediğini net bir şekilde gösterdi.

Dagnabbit'in cüceleri ikinci bir yaylım atışı açtıktan sonra, kapının savunmasına destek olması için surdan avluya atladılar ve Kral Bruenor da onlara katıldı. Okçular ve Cattibrie, kara dalga kasabanın üzerine kapanırken ork safları arasına atış yapmaya devam ettiler.

İpler ve tırmanma kancaları surlara fırlatılıp tutunacak yerler buldu. Yukarıdan yağan ölümden bihabermiş gibi görünen orklar

yukarı tırmanmaya başladılar. Bu sırada aşağıda kalmış olanları kendilerini kapıların üzerine fırlatıyor, güçlerinin katıksız ağırlığı ağır sürgü demirlerini eğiyordu.

“Keşke Drizzt burada olsaydı!” diye haykırdı dehşete kapılmış olan Regis.

“Ama burada değil,” diye karşılık verdi Wulfgar ve ikisi birbirilerine baktılar.

Wulfgar kararlı bir şekilde hırlayıp başını sallayarak buçukluğa kendisini takip etmesini işaret etti ve ikisi parmaklıklı siper üzerinde koşmaya başladılar. Kudretli barbar ipleri ve tutunma kancalarını kavramaya, diğer taraftan tırmanmakta olan orkların ağırlığıyla daha da sıkı kenetlenmiş olmalarına rağmen muazzam gücünü kullanarak onları yerlerinden sökmeye başladı.

Bir tanesinde, Wulfgar kancaya uzandığı sırada orkun teki surun kenarına çıkıverdi. Barbar uluyarak döndü. Ork kükredi ve ağır sopasını savurmaya başladı.

Derken gümüş kuyruklu bir ok, yaratığın koltukaltına saplanarak orku yana, aşağı savurdu.

Wulfgar sadece bir saniyeliğine Cattibrie’ye baktıktan sonra kancayı çekip serbest bıraktı.

Barbar ipi aşağı fırlattığı sırada, orkun teki duvarın kenarına tutundu ve kendini çekerek çıkmaya başladı.

Regis’in gürzü yaratığın yüzüne art arda iki kere gömülüverdi.

“Doğuda daha fazlası var!” diye haykırdı Wulfgar. Birkaç orkun surun üzerine tırmanıp Shallows okçularıyla yakın dövüşe girişmek üzere olduğu bir gediği güvence altına almak üzere koşturdu.

Regis onu takip edecek oldu ama başka bir orkun ileri uzanan eli tam önünde surun üzerinde beliriverdi. Gürzünü kaldırdı ama fikrini değiştirdi ve orku göz kamaştırarak dönüp duran bir yakut süsle karşıladı.

Dönüp duran, tılsımıyla ona vaatler ve sıcak hisler vererek uzanan mücevherle gerçekten büyülenmiş olan ork olduğu yerde

kaldı. Yarım saniye içinde, elinde bu muhteşem yakut süsü tutan buçukluğun en yakın dostu olduğundan orkun hiçbir şüphesi kalmamıştı.

“Ne kadar güçlüsün?” diye sordu Regis ama ork anlamış gibi görünmüyordu.

“Güçlü?” diye sordu buçukluk daha vurgulu bir şekilde ve bir kolunu kaldırıp kaslarını sıktı —kas namına pek fazla bir şey yoktu ama yine de pazularını gösterdi. Ork gülümseyip homurdandı.

Regis ona, sadece birazcık aşağı doğru kaykılıp ipi tekrar tutmasını işaret etti. Yaratık itaat etti.

Derken buçukluk vurgulu bir şekilde iki elini havaya kaldırıp yaratığa orada durup yerini korumasını işaret etti. Yaratık tekrar itaat etti ve en azından bu ip o an için engellenmiş oldu.

Regis sağına döndüğünde Cattibrie’nin kendisine gördüklerine inanamamışçasına baktığını gördü.

Omuz silkip sola döndüğünde, Wulfgar’ın bir orku kafasının üzerine kaldırdığını ve surun üzerine çıkmaya çalışan diğer iki yaratığa doğru savurduğunu gördü. Orkların üçü de aşağı düştü.

Diğer noktalarda surların güvenliği o kadar emin olmadığından orklar içeri doluşup avluya atlamaktaydı.

Orada, savunma hattının merkezinde, on yedi tane sert cüce durmaktaydı —ki Dagnabbit ile Bruenor da onlara dahildi. Orklar aşağı indiğinde cüceler, baltaları ve çekiçleriyle kesip darbeler indirerek üzerlerine çullandılar.

O saldırıda başı Bruenor çekti ve ilk ork henüz sıçrayışını bitirip avluya inemeden yaratığa darbeyi indirdi. Orkun bacaklarına vurdu ve yaratığın havada dönüp yüzükoyun yere kapaklanmasına sebep oldu. Darbesini tamamlayıp yaratığı öldürme zahmetine girmeyen cüce, yoluna devam etti ve yere inen bir orka kalkanıyla bindirdi. İkisi, Bruenor’un dişlerini takırdatmaya yetecek bir şiddetle çarpıştılar.

Cüce geri sıçrayıp çılgınlar gibi, dudakları sallanacak şekilde kafasını sağa sola salladı. Orkun o anda dahi üzerine atılmakta

olabileceğini düşünerek baltasını refleksif olarak önüne doğru savurdu.

Fakat sadece havaya vurdu. Biraz kendine geldiğinde orkun bu çarpışmayı kendisinin atlattığı kadar iyi atlatamamış olduğunu gördü. Yaratık yere çöküp kalmış, kaskatı kesilen kollarının üzerinde geriye doğru eğilmişti ve başı yana sarkmaktaydı.

Bu, Bruenor’a hiç de adil gelmiyordu ama savaş adil bir şey değildi. İleri atılıp orkun yanından geçti ve geçerken sadece ağır baltasıyla yaratığın kellesini uçuracak kadar yavaşladı.

Saldırının katıksız şiddeti Drizzt’i hazırlıksız yakalamıştı.

Kasabaya geri yolladığı gruptan sadece biraz öteye gitmiş olan drow, saldıran ork güruhunu, bir bayırdan aşağı hızla inerken görmüştü. Onlardan saklanmak gayet kolay olmuştu ama Drizzt saklandığı oyuktan dışarı çıkıp Shallows’a gittiğinde, saldırı birliğinin en öndeki safları çok ilerisindeydi. Uzak mesafede, kasabaya geri kaçmakta olan dostlarını gördü. Cattibrie’yi sıyıran oku da gördü ve kadın, Wulfgar ile Regis’in refakatinde kasabanın güçlü surlarının arkasına geçtiğinde rahatlayarak nefes verdi.

Drow, bir ağacın gölgelerinin arasından orkgüruhunun yanından koşarak geçişini izledi. Kasabaya, dostlarının yanında savaşmak ve muhtemelen ölmek üzere geri dönemeyeceğini biliyordu.

Bir grup ork altından geçti ve Drizzt üzerlerine atılıp onları kesip biçmeyi düşündü.

Fakat ağacın üzerindeki yerini korudu ve dala sıkıca tutundu. Gizlenmeyi tercih ettiği bu orkların, dostlarından birini öldürecek yaratıklar olabileceğini düşündü ama dikkatinin dağılmasına izin verecek zamanı olmadığını bildiğinden bu yıkım niteliğindeki düşünceyi derhal aklından uzaklaştırdı. Seçenekler önünde bariz bir şekilde duruyordu; savaşa katılıp güruhun arasına dalabilir veya savaşın karmaşasını düşmanlarının aslını öğrenmek için kullanabilirdi.

Drow, dosdoğru Shallows’a hücum eden ork saflarını gözden geçirdi. Dövüşe katılsa ne kadar faydalı olabilirdi? Kaç tane ork

öldürebilirdi ve birkaç orkun eksilmesinin bu savaşa ne gibi bir etkisi olurdu?

Hayır, Drizzt dostlarının ve kasaba halkının dayanacağına inanmak zorundaydı. Bunun savunma hatlarını sınamak için yapılan, deneme niteliğindeki ilk saldırı olduğuna inanmak zorundaydı.

Düşmanlarının gerçek boyutlarını ve gücünü, ork kamplarının yerini ve savunmalarını öğrenirlerse, bu, ilk saldırıdan sonra Shallows için daha hayırlı olurdu.

Güruhun en son ucu da altından geçip gittiğinde, Drizzt ağaçtan aşağı hafifçe atladı ve hızla yola koyuldu. Kuzeye, yani kasabaya doğru değil, doğuya doğru ilerledi ve düşman ordusunun ana gövdesinin arkasından dolaşmaya başladı.

Wulfgar, öyle çok darbe almış, öyle çok orku surdan aşağı fırlatmıştı ki, artık kollarını zar zor kaldırabiliyordu ama toplayabildiği tüm gücüyle mücadeleye devam etti ve güney surunun tepesine çıkan tüm yaratıkların üzerine atıldı.

Wulfgar'ın bir düzine yarasından kan akıyordu. Daha az etkili olsa da yiğitçe savaşıp gürzü ve mücevherini kullanan Regis de aynı şekilde yaralıydı. Dörtlü bir ork grubu aynı anda surun üzerine çıktığında, Wulfgar sağma dönüp baktı ve Cattibrie'ye sessizce yalvardı ama kadın orada değildi. Panikleyen barbar, surun üzerinden baktı ve orklar yaklaşırken dikkatinin dağılması neredeyse ona pahalıya patlayacaktı.

Neredeyse —fakat derken yukarıdan gelen bir ok cızlayarak yanından geçti, orkun tekini sıyırdı ve gözleri kör eden bir ışık patlamasıyla taşa çarptı.

Wulfgar omzunun üzerinden yukarı baktı ve Cattibrie'nin Shallows'un belirleyici özelliği olan tek kulesinin üzerinde, yeni mevkiinde konuşlanmış olduğunu görünce rahatlayıverdi.

Kadın bir ok daha attı ve başını sertçe sallayıp Wulfgar'a işaret verdi.

Barbar hücuma devam eden yaratıkları karşılamak için döndü ve orklardan birini çekiciyle yana savurdu. Bunun ardından, üzerine

saldıran diğer yabanilerden birine karşı buçukluğa yardım etmek için Regis'e doğru döndü. Ork aniden duruverdi ve dönüp duran yakut taşa bakakaldı.

Wulfgar ileri çıkıp en yakındaki orka omuz atarak onu yaratığın üzerinden aşağı düşürdü, fakat diğer yaratığın sopasından acı veren bir darbe yedi. Homurdanıp acıyı uzaklaştıran Wulfgar, önkoluna inen sert bir darbe daha aldı ama kolunu silahın etrafına dolayıp onu kendisine doğru çekerek kolunun altına sıkıştırdı ve sefil orkla burun buruna geldi.

Yaratık onu ısırmaya davrandı, daha doğrusu bunu denedi ama Wulfgar alnını orkun yüzüne gömüp burnunu dümdüz ederek yabaniyi geriye itip uzaklaştıracak kadar sersemletmeyi başardı. Yaratığın afalladığını bilen barbar sopanın üzerindeki kıskacını bıraktı ve orkun kirli deri zırhının önünü kavradı. Hızlı bir dönüş ve savuruş, orkun kasabadan dışarı uçmasına neden oldu.

Regis'in büyülediği orka arkasını dönen Wulfgar tekrar kafasını kaldırıp kuleye, Cattibrie ile kasabanın birkaç okçusunun, surun ardındaki güruha ok üstüne ok yağdırmasını izledi.

Yukarıda başka birinin daha varlığını gören Wulfgar duraksadı. Bu, yaşlı büyücü Withegroo idi.

Adam büyülü sözler söyleyip ellerini sallıyordu.

"Kırılmak üzere!" diye bir haykırış geldi, aşağıdaki avlu364 r da bulunan cücelerin birinden.

Wulfgar bakışlarını o yöne çevirdiğinde, Bruenor ile halkının avludaki orkları ezerek geçtiğini ve kapıya destek olmak için aceleyle seğirttiğini gördü.

Fakat gözünün ucuyla, yukarıdan gelen ufak bir parıltı, surun üzerinden zarafetle kavis çizen küçük bir alev topu gördü.

Withegroo'nun ateş topu infilak ettiğinde yükselen ısı patlamasını hissetti.

Bu patlamanın şoku, Regis'in önünde duran orku büyünün etkisinden uyandırdı ve daha buçukluk bir tepki veremeden, yaratık

silahıyla dosdoğru ileri atılıp onu kesti. Regis cıyaklayarak avluya düştü.

Wulfgar orkun üzerine atılıp onu altına alarak yere çökertti. Yüzüstü yerde olan ork kendini iterek dirseklerinin üzerine doğrulmayı başardı ama Wulfgar yaratığın kellesini iki eliyle kavramıştı. Hiddetle kükreyen barbar, yaratığın kafasını taştan siperin zeminine üst üste vurdu ve sert kafatası şekli bozulup ezilmeye, kan revan içinde kalmaya başladıktan sonra bile devam etti.

Hâlâ orkun kafasını yere vurmaktaydı ki, güçlü bir el omzunu kavradı.

Wulfgar çılgınlar gibi, hiddetle döndü ama Bruenor'un önünde dikilmiş, ona baktığını görünce durdu.

"Kaçtılar, evladım," diye açıkladı cüce, "ayrıca, sanırım o elindeki ork artık başımıza bela açamayacak."

Wulfgar ayağa kalktı ve orku son kez yere çaldı. "Regis?" diye sordu nefes nefese.

Bruenor başıyla avluyu işaret etti. Buçukluk yerde oturuyor, fakat etrafındaki hadiselerin farkındaymış gibi görünmüyordu. Böğründe kan vardı ve birkaç cüce çılgınlar gibi onunla ilgileniyordu.

"iddiaya varım canı yanmıştır," dedi Bruenor acı acı.

KORUNAN BUÇUKLUK

Kendini, bir rüyadan, bir kabustan uyanıyormuş gibi hissetti. Böğründe bir gerginlik duyumsuyordu ama orasından gelen ve göbeğine yayılan hissi düşünen Regis, canının bundan çok daha fazla yanmadığına pek şaşırmıştı.

Savaşın son sahneleri —orkun kılıcını karnına saplayışı— zihninde net bir şekilde canlanınca, buçukluğun gözleri birden fal taşı gibi açıhverdi. Geriye sıçramaya çalışmış ve neredeyse derhal dengesini kaybedip surdan aşağı düşmüştü.

Regis refleksif olarak başının arkasını ovuşturdu —o düşüş canını acıtmıştı! Fakat tekrar düşününce, aynı zamanda hayatını da

kurtarmıştı. Eğer sırtını duvara dayamış bir halde yukarıda kalsaydı, hiç şüphesiz delik deşik edilmiş olurdu. Dirseklerinin üzerine doğruldu ve Shallows'da onlara ayrılan kulübenin küçük yan odacığını tanıdı. İçerisi loştu, muhtemelen gece tamamen çökmüştü.

Hayattaydı, rahat bir yataktaydı ve yaralarıyla ilgilenilmişti. Ork güruhunu püskürtmüşlerdi.

Bir devin fırlattığı kayanın gök gürültüsüne benzer sesi, yakınlardaki bir binaya gümbürtüyle çarptığında, Regis'in umutları —tabii vücudu da— aniden sarsılıverdi.

"Başka bir gün savaşabilmek için bugün hayatta kal," diye homurdandı buçukluk.

Her hareketiyle yüzünü buruşturarak yataktan kalkmaya davrandı ama küçük odasının dışından gelen tanıdık sesler duyunca durdu.

"En az bin tane," dedi Drizzt sessiz ve sertçe. Başka bir kaya kasabayı salladı.

"Onları yarıp geçebiliriz," diye yanıtladı Bruenor. Regis, bunun ardından yaşanan sessizlik sırasında, Drizzt'in başını olumsuz anlamda sal (ayışını gözünün önüne getirebiliyordu. Buçukluk güçlükle yatağından kalktı ve sadece hafifçe aralanmış olan kapıya doğru ilerledi. Kapı aralığından diğer odaya baktı ve dört yoldaşının küçük masanın etrafında oturduğunu, ortalarında ise tek bir mumun yanmakta olduğunu gördü. Buçukluğu en çok şaşırtan şey ise, Wulfgar'm üzerindeki bandajların sayışıydı. Adam suru korurken epey yara almıştı.

"Koyak yüzünden kuzeye gidemeyiz," diye en sonunda yanıtladı Drizzt.

"Ayrıca orada devler var," diye ekledi Cattibrie.

"En azından birkaç tane," diye hemfikir oldu drow. "Tahminimce daha da fazladır, zira kaya bombardımanı saatlerdir kesintisiz sürüyor. Devler bile yorulur, ayrıca bazılarının gidip daha fazla kaya getirmesi gerekmiştir."

"Pöh, fazla hasar veremiyorlar," diye homurdandı Bruenor.

“Sandığından daha fazla,” diye yanıtladı Cattibrie. “Artık özellikle Withegroo’nun kulesine nişan alıyorlar. Duyduğum kadarıyla son bir saat içinde kuleyi bir düzine kez vurdular.”

“Büyücü en son savaşta bir ateş topu atarak kendisini gösterdi,” diye belirtti Drizzt. “Artık ona odaklanacaklar.”

“Pekala, umarım fırlatmak için tek bir ateş topundan daha fazla şeyi vardır,” dedi Cattibrie.

“Umarım hepimizin yapabileceği daha çok şey vardır!” diye belirtti Wulfgar.

Hepsi de, yüzlerinde sert ifadelerle birkaç saniye boyunca sessizce oturdu.

Regis arkasını döndü ve dermansız bir halde duvara yaslandı. Wulfgar’ı sağ ve görünüşe bakılırsa çok ciddi yaralanmamış bir halde görmek onu gerçekten rahatlamıştı. Barbarın, muhtemelen onu korumaya çalışırken öldürülmüş olmasından korkmuştu.

‘Elbette iş buraya vardı,’ diye düşündü buçukluk. Buzyeli Vadisi’ndeki yollarda haydutlarla savaştıkları zamandan beri, Regis gruba ayak uydurmaya, sadece tehlikeden kaçmakla kalmayıp dostlarına yardımcı olabileceği bir yol bulmaya çalışıyordu.

İçlerinden hiçbirinin ummadığı kadar başarı kaydetmişti; özellikle de Dünyanın Omurgası’nda, ogreler tarafından istila edilmiş bir halde buldukları o muhafız kulesinde.

Aslında Regis son zamanlarda kazandığı başarılar konusunda kendisiyle gurur duyuyordu. Dostlar Kristal Parçası’nı Cadderly’ye götürürken geçtikleri nehirde o mızrağı omzuna yediğinden beri Regis, dünyadaki yerine farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Ondan önce, buçukluk hep kolay yolu arardı ve aslında şu anda bile en çok istediği şey buydu. Ama duyduğu suçluluk duygusu buna izin vermiyordu. O gün nehirde dostları tarafından kurtarılmıştı. Yine aynı dostlar, onu Pook Paşa’nm pençelerinden kurtarmak için tüm dünyayı dolaşmış ve yıllardır onu yanlarında taşımışlardı —hem de çoğunlukla kelimenin tam manasıyla.

Bu yüzden son zamanlarda, onlara daha fazla fayda sağlamak, kendisi için yaptıkları onca şeyin karşılığını ödeyebilmek için tüm gücüyle uğraşıyordu.

Ama Regis bir kez olsun şansının yaver gideceğine inanmamıştı. Çok batıda, Dünyanın Omurgası'nda bulunan o ogre kulesinde ölmüş olmalıydı, aynı şekilde Shallows surlarında da ölmüş olmalıydı.

Bunu düşünürken eli, yaralı karnına doğru kaydı.

Tekrar döndü ve kapı aralığından yine dört dostuna, gerçek kahramanlara baktı. Evet, Akar Kessell'in mağlubiyetinin ardından OnKasaba halkı tarafından omuzlarda taşınan kişi kendisi olmuştu. Evet, fırsatı çok çabuk kaybetmiş olmasına rağmen, Pook'un ölümünün ardından güç mevkiine yükselen kendisi olmuştu. Evet, Kuzey halkı onun yoldaşların bir üyesi olduğu söylüyordu ama o kapı aralığından gizlice dördüne bakarken gerçeği anladı.

Yüreğinde, bu gerçeği reddedemezdi.

Gerçek kahramanlar onlardı, kendisi değil. O, iyi dostlarının başarılarından kâr eden biriydi sadece.

Tekrar konuşulanlara odaklandığında, dostlarının başka dövüş yöntemleri, köylüleri gizlice kaçırma veya güneyden yardım isteme planları üzerinde tartıştıklarını fark etti.

Buçukluk derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra odadan dışarı çıktı. Tam o sırada Bruenor Drizzt'e, "Senin kılıçlarından mahrum kalamayız, elf.

Kedinden de. Pwent'e ulaşmak için çok uzun bir yol var. Oraya gidebilsen bile, buraya cesetleri toplamaktan başka bir şey yapmak üzere zamanında varamazsınız." dedi.

"Ama yüz köylüyü Shallows'dan çıkarıp güneye kaçırmanın hiçbir yolunu göremiyorum," diye yanıtladı drow. Sözünü kesip Regis'e baktı, diğerleri de öyle.

"Kalkmışsın!" diye haykırdı Bruenor.

Cattibrie sandalyesinden kalkıp Regis'i oraya oturmak üzere ilerledi ama böğrü kaskatı kesilip gerilmiş olan buçukluk, vücudunu hiç bükmek istemiyordu. Ayakta durmak, oturmaya yeğ görünüyordu.

"En azından yarı yarıya kalktım," diye Bruenor'a cevap verdi buçukluk.

Konuşurken yüzünü buruşturdu ama elini sallayıp Cattibrie'yi uzaklaştırdı ve ona yerini korumasını işaret etti. "Göründüğünden daha sert bir maddeden yapılmışsın, 369

Yalnızormanlı Regis," diye ilan etti Wulfgar. Onun şerefine bira kupasını kaldırdı.

"Ve göründüğünden daha hızlı ayaklarla," diye yanıtladı Regis, bilmiş bilmiş sırıtarak. "Surdan aşağı inişimin kasıtlı olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Zekice bir manevra!" diye hemfikir oldu Wulfgar ve dostlar kahkaha attılar.

Fakat bu, kısa süreli oldu, zira içinde bulundukları durumun acı gerçeği hâlâ mevcuttu.

"Zaten Shallows halkını bizimle birlikte gelmeye ikna edemeyiz," diye belirtti Cattibrie, sohbet tekrar önlerindeki soruna odaklandığında. "Karşılarına her ne çıkarsa çıksın yerlerini korumayı düşünüyorlar. Kendilerine, kasabalarına ve hepsinden fazlası büyücülerine büyük bir güven duyuyorlar."

"Korkarım gereğinden fazla," dedi Drizzt. "Karşımızda dikkate değer bir birlik var, ayrıca dev bombardımanı günlerce sürebilir — Shallows'un kuzeyindeki dağlarda hiç taş kıtlığı yok."

"Pöh, fazla hasar vermiyorlar," diye karşı çıktı Bruenor. "Onarılamayacak bir şey değil."

"Bugün kasabadan biri fırlatılan kayalardan isabet alıp öldü," diye yanıtladı Drizzt. "iki kişi de yaralandı. Bu işe ayıracak fazla kişi yok."

Regis biraz geri çekildi ve dördünü savunma hazırlıkları hakkında konuşmaya bıraktı. Bruenor'un dile getirdiği şekilde,

“kafanı eğ, baltanı kaldır,” fikri, günün emriydi ama ilk saldırının şiddetinin ardından, buçukluk buna katıldığından pek emin değildi.

Devler koyağı geçmemiş olduğu halde orklar neredeyse suru aşmayı başaracaktı ve güney kapıları düşman baskılarıyla zayıflatılmıştı. İnsanlarla cüceler yaralandıkça Shallows’un birlikleri azalacak, buna karşın orkların sayısı muhtemelen artacaktı. Regis yaratıkları iyi tanıyor, eğer zaferin yakın olduğuna ve ganimetin bölüştürüleceğine inanırlarsa, diğerlerinin de yardıma çağrılabileceğini biliyordu.

Neredeyse o anda, gönüllü olup Shallows’dan güneye gitmek üzere ayrılacağını, Pwent ile diğerlerine ulaşıp yanında bir cüce ordusuyla döneceğini bildirecekti. En azından dostlarına bu kadarını borçluydu.

Bunu neredeyse söyleyecekti ama söylemedi, zira aslında, bir ordu dolusu kana susamış orkun arasından gizlice süzülüp güneye gitme fikri Regis’in içine ürpertiler salıyordu. Dışarıda ölmektense, dostlarının yanında ölmeyi tercih ederdi ve ölmekten çok daha kötüsü, orklar tarafından esir edilmek olurdu. O yaratıklar kim bilir ne işkence yöntemleri bilirdi!

Regis gözle görülecek şekilde titredi ve Cattibrie bu hareketi görüp ona merakla baktı.

“Biraz üşüdüm de,” diye açıkladı Regis.

“Muhtemelen çok kan kaybettiğindendir,” dedi Drizzt. “Haydi yatağına dön bakalım, Gümbürgöbek,” dedi Bruenor. “Biz seni korumakla ilgileniriz!”

‘Evet,’ diye düşündü Regis ve bu düşünce yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Onu koruyacaklardı.

Onu her zaman koruyorlardı.

İkinci saldırının gün batınımdan kısa bir süre sonra geleceğini biliyorlardı.

“Çok sessizler,” dedi Bruenor Drizzt’e. ikisi, kuzey surunun üzerinde durmuş, devlerin mevzilendiği koyağa bakmaktaydı. “Hiç şüphesiz, tekrar saldırmak için dinleniyorlardı.”

“Devler yaklaşmayacak,” diye mantık yürüttü Drizzt. “Savunmalar hâlâ yerli yerindeyken bunu yapmazlar. Uzak mesafeden tam bir güvenlik içinde atış yapabilecekken, yaklaşıp da bir büyücünün alev topuna kurban gitme riskini almazlar.”

“Tam bir güvenlik mi?” diye kurnazca sordu Bruenor, zira Drizzt ile o, az önce tam olarak bu konuyu tartışmış ve Drizzt’in dışarı çıkıp dövüşü devlerin yanına taşıması, ya da en azından onları yıkım niteliğindeki bombardımanlarından alıkoyması gerektiği konusunda uzlaşmışlardı.

Drow tereddüt içindeydi ve Bruenor bunun sebebini biliyordu.

“Hiç şüphen olmasın ki, burada kılıçlarına ihtiyacımız olacaktır,” dedi cüce.

Drizzt ona merakla baktı.

“Ama sen olmadan da dayanacağız,” diye ekledi Bruenor. “Bundan da şüphen olmasın. Gidip onları hakla bakalım, elf. O lanet kayaların kafamıza yağmasını engelle ve küçük orkları bize bırak.”

Drizzt tekrar kuzeye baktı ve derin bir nefes aldı.

“Şimdi yine aklının içinde tüm o soruları sorup duruyorsun, değil mi?” diye belirtti Bruenor.

“Cattibrie’ye gelmemesini söylemekle belki de yanlış yaptığını düşünüyorsun. Belki dışarı çıkmayı düşünmekle bile yanlış yaptığını düşünüyorsun. Yaptığın her şeyin yanlış olduğunu düşünüyorsun. Ama bunun böyle olmadığını biliyorsun, elf. Nerede durduğumuzu biliyorsun ve orası gökten yağan kayaların tam altı. Sen ne kadar dostlarından uzaklaşmak istemiyorsan, dostların da senin onlardan uzaklaşmanı istemiyor.” Drizzt ona gülümsedi.

“Fakat yine de tartıştığımız üzere gitmem gerektiğine inanıyorsun,” diye cücenin sözlerini bitirdi drow.

“Eğer o devleri durdurmaz veya yavaşlatmazsak, ortada savunulacak Shallows diye bir şey kalmayacak,” diye yanıtladı cüce. “Olay benim baktığım yerden gayet basit görünüyor. Senin gitmen gerektiği konusunda karara vardığımızda kızımın itirazlarına rağmen, o koyağı bir fark yaratabilecek kadar hızlı bir şekilde aşabilecek tek

kişi sensin.” Cattibrie’nin bahsi geçince, Drizzt biraz döndü ve omzunun üzerinden yukarıya, Withegroo’nun hasar görmüş kulesinin tepesinde, elinde yayıyla siperliklerden dışarıyı gözleyen kadına baktı. Kadın da gözlerini Drizzt’e çevirdi ve drowun kendisine baktığını görüp ona el salladı. “Dışarıda fazla uzun kalmayacağım,” diye Bruenor’a söz verdi Drizzt, Cattibrie’nin el sallayışına kendi selamıyla karşflık vererek.

“Ne kadar kalman gerekiyorsa o kadar kalacaksın,” diye düzeltti Bruenor. “Sanırım eğer o devleri bir sonraki savaş süresince zapt etmeyi başarabilirsen, biz de dayanacağız ve eğer yerimizi korursak o orklar pes edebilir veya onları yarıp güneye kaçmamıza yetecek kadar gevşeyebilir.”

“Ya da en azından Thibbledorf Pwent’e haberleri götürecek ulakların geçeceği kadar,” diye ekledi Drizzt.

“Dagnabbit o konuyla meşgul zaten,” diye onu temin etti Bruenor göz kırpıp, başını sallayarak.

Cücenin daha fazla bir şey demesine gerek yoktu, ikisi de işin aslını biliyordu. Güneye toptan kaçmak veya düşmanlarını tamamen pes ettirmek için Shallows’un, önlerindeki birkaç savaş boyunca dayanması gerekiyordu.

Güneşin en alt ucu batı ufkuyla sevişmeye başladığında, Drizzt, gözetlendiğinden şüphe ettiği için Shallows’un kuzey kapısından sakınarak surun üzerinden dışarı çıktı. Kasabanın kuzeybatı köşesindeki daha iri gözcü kulesinin yanından aşağı indi. Elinden geldiğince gizlice; kayadan kayaya, çalıdan çalıya sıvışarak ve açık alanlarda sürünerek ilerlemeye başladı. Koyağın kıyısına geldi ve orada bekledi.

Etrafına alacakaranlık çöktü. Güneyde hareketlenmeye başlayan orkların ve bulunduğu yerden yüz metre yukarıda, koyağın öteki tarafında devlerin yığın ettiği kayaların sürtünme seslerini duyabiliyordu. Drow pelerinine sıkıca sarınarak meditasyon durumuna geçti ve kendisini katıksız savaşçı olmaya zorladı. Devlerin dikkatini nasıl dağıtacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat

dostlarının onun başarmasına çaresizce ihtiyaç duyduğu amaç buydu.

Ceride bıraktığı yol arkadaşlarının sadece tek bir düşüncesi bile Drizzt'in meditasyonunu bozdu ve drowun omzunun üzerinden hırpalanmış kasabaya bakmasına sebep oldu. Cattibrie'yi sert yüzlü, razı olmuş bir halde son gördüğü an zihninde art arda canlanıyordu.

"Git," demişti kadın ona günün erken saatlerinde, drow seçtikleri yola, sadece bencil sebeplerden dolayı karşı çıktığında.

Kadının tek dediği bu olmuştu ama Drizzt daha karanlık olan, başka düşüncelerin —tıpkı zihninden geçtiği gibi— kadının zihninden geçtiğini biliyordu. Vahim şartlara rağmen kasabayı korumaya çalışacaklardı ve Drizzt ile dostları birbirilerinden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Dostlarından herhangi birini bir daha canlı görüp göremeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Drow alnını toprağa dayadı ve tekrar gözlerini kapadı. Korkmuyordu —en azından, kendi adına korkmuyordu— ama ork ordusunu görmüştü ve tam karşısında birkaç devin bulunduğunu biliyordu. Bu birlik düzenliydi, kararlıydı ve onlardan feci şekilde sayıca üstündü. Sevgili grubunun sonu mu olacaktı bu?

Drizzt kafasını kaldırdı ve inatla sallayarak bu soruyu, üstesinden geldikleri diğer düşmanların hatıralarıyla birlikte aklından silkeleyip attı: Wulfgar ve Guenhwyvar ile birlikte girdikleri verbeeg inini düşündü. Mithril Salonu'nu geri almak için yapılan savaşı düşündü. Regis'i kurtarmak için Calimport sokaklarında yaptıkları çılgın takibi düşündü. Hepsinden önemlisi, Menzoberranzan ordusuyla yapılan savaşı, Mithril Salonu'nu feci bir düşmana karşı koruyuşlarını düşündü.

Fakat kara elf geçmişteki zaferlerine bel bağlayamazdı, hiçbir şeye bel bağlayamazdı. Bilincini kasıtlı olarak uzuvları ve göğsünün üzerine yoğunlaştırdı, kendini vücut ve zihin olarak tek bir savaşçı varlığa dönüştürdü.

Güneş batı ufkunun altına indi.

Avcı, koyağın kenarından çıkıp kaya yüzeylerinin üzerinden adeta ölümün gölgesi gibi süzüldü.

Neredeyse bir önceki gece yapılan saldırı gibi başladı. Bir yandan devler kasabaya kayalar yağdırırken, diğer yandan gözü dönmüş bir ork güruhu güneyden saldırıya geçti. Savunma hatları da aynı yöntemleri izledi, Wulfgar siperliklerin savunmasında başrol oynarken Bruenor'un cüceleri kapıya destek oldu.

Fakat bu sefer Bruenor barbar dostuyla ve dostlarının dinlenmesi gerektiği konusundaki tavsiyelerine rağmen geride bırakılmayı kabul etmeyen Regis'le beraberdi.

Ork hücumuna ilk cevabı surun gerisindeki kulede duran Cattibrie, güneydeki çayırlara yağan parlak bir ok yağmuruyla birlikte verdi. Herhangi bir şeyi vurmayı umduğu kadar, orayı aydınlatmayı ve düşmanların ilerleyişini gözler önüne sermeyi de umut ediyordu.

Orklar sura on beş metre yaklaştıklarında, diğer okçular da atışa başladı. Bu, Withegroo'nun alev toplarından biriyle birlikte daha da yok edici bir nitelik kazanan bir yaylım atışı oldu.

O anda birçok ork öldü ama geri kalanları hücuma devam ederek surun altına geldiler ve kancalı iplerini fırlatıp merdivenlerini dayamaya başladılar, iki ork safının arasında şahmerdan taşıyan bir grup dosdoğru kapılara yöneldi, ilk darbeleriyle neredeyse kapıyı kıracaklardı.

Bruenor, Regis ve Wulfgar, surun üzerine ilk çıkanlarla yüzleştiler. Bir çift ork siperliklerin üzerine tırmandı ve Wulfgar daha duvarın kenarından döndüğü anda birini yakalayıp havaya kaldırarak dışarı fırlattı —bunu yaparken, arkasından gelen yoldaşlarından birini daha düşürmüş oldu. Bruenor farklı bir taktik izledi ve ayağa kalkmakta olan ikinci orka sertçe saldırdı. Cüce yüksekten vuracakmış gibi yapıp eğildi ve orkun dizlerine omuz atarak onu iki büklüm etti. Cüce büküp iterek orku düşürdü —Wulfgar'ın dışarı fırlattığına katılması için dışarı değil, Dagnabbit ile diğer cücelerin beklemekte olduğu avluya.

Ork uçarak gider gitmez Bruenor sıçrayarak ayağa kalktı. Başka bir ork surun tepesine çıktığında Regis yanından koşarak

geçti, daha doğrusu geçmeye çalıştı. Fakat cüce, buçukluğu omzundan yakalayıp korumacı bir edayla geri çekerek ileri çıktı. Bruenor'un baltasını savuruşu ikinci orku da alaşağı etti ve cücenin köpüklü bira kupasıyla süslü kalkanı, yukarı çıkmaya çalışan bir üçüncüsünün tam kafasında patlayıverdi.

Onun arkasında duran Regis yardımcı olmaya çalıştı ama aslında buçukluk kendisini, orkların savurduğu silahlardan çok, Bruenor'un durmadan kesip biçen baltasından sakınmak üzere eğilirken buldu. Regis bunun yerine Wulfgar'a döndü ve barbarın da savaş çılgınlığı konusunda cüceden aşağı kalmadığını gördü; gözü dönmüş bir halde Aegis-fang'i ileri geri savuruyor, orklara omuz atıp yaratıkları aşağı fırlatıyordu.

Gitgide daha fazla ork sura çıkmaya çalıştıkça Regis ileri geri sıçrayıp durdu ama şiddetle dövüşen dostlarının, arasında veya yanlarında durup onlara uyum sağlayamıyordu.

Bir ork hızlı bir şekilde surun tepesine çıktı. Çekiciyle sağındaki başka bir yaratığa vurmuş olan Wulfgar, sol elini silahından ayırdı ve yanından geçerken yaratığa tokadı bastı. Ork tökezledi ama kendine geldi ve dönüp barbara saldırmak üzereydi ki, Regis aşağıdan dalışa geçip yaratığın ayak bileklerine vurarak ona çelme taktı.

Fakat zeki buçukluk bunun karşılığını umduğundan daha kötü bir şekilde aldı, zira ork onu ayaklarının arasına dolayıp beraberinde aşağı sürükledi. Tekrar düşmek istemeyen —özellikle de kapıların, gök gürültüsünü andıran bir diğer darbeyle birlikte itiraz içinde inlediğini duyduğu için— Regis küçük gürzünü bıraktı ve çaresizce surun kenarına tutundu.

Bruenor'un: "Gümbürgöbek!" diye haykırdığını duydu ve en feci korkusu o anda gerçek oluverdi.

Dostları için —muhtemelen ölümcül bir şekilde— dikkat dağıtıcı bir etken olacağını biliyordu.

"Dövüşmene bak!" diye haykırdı buçukluk.

Kendini bıraktı ve üç metre aşağıya düştü. Yere değdiği anda çarpışmanın etkisini azaltmak için yuvarlandı ama yaralı tarafının

üzerine dönünce neredeyse acıdan bayılacaktı. Güney kapısının hemen batısındaydı ve kapının içeri doğru kırılmak üzere olduğunu gördü. Düşürdüğü gürzünü aldı ve yan taraftaki sert yüzlü cücelere baktı.

Onlara bir yardımının dokunamayacağının farkındaydı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Dostlarının, kasabanın savunması konusunda Drizzt'in kılıçlarından yoksun kalmaya tahammül edemeyecekleri konusunda konuştuklarını duyduğu andan beri bunu biliyordu.

Regis arkasını dönüp batı suruna doğru koşturdu. Dagnabbit'in ona "Dur!" diye haykırdığını duydu ama bunu duymazdan gelip surun yanına geldi ve kuzeye döndü.

Kısa süre sonra kasabanın kuzeybatı köşesindeki parmaklıklı siperlere gelmişti. Burası, ondan evvel Drizzt'in dışarı çıktığı noktaydı. Regis derin bir nefes alıp tekrar kafasını kaldırdı ve Cattibrie'nin kendisine gözlerine inanamayarak baktığını gördü.

Ona selam verdi ve bacaklarını kendisini surun üzerinde taşımaya zorladı.

"Ben zuhur büyücüsü değilim," diye hayıflandı Withegroo, alevtopunu fırlattıktan sonra.

Birkaç ork ölmüştü ama ne yazık ki, paslanmış büyücü patlamayı istediği yere yöneltememiş ve saldırıyı bir anlığına geciktirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Cattibrie ve üç okçunun yanında, kulenin en tepesinin güney kenarına yaslandı ve savaşı izledi.

Fırlatacak çok sayıda etkili büyüsü yoktu, bu sebeple yapacağı büyüleri iyi seçmesi gerektiğini biliyordu.

Kasabanın güneybatı köşesinde düşman sızıntısı gördü; orklar surun üzerinden aşıyor ve aşağıdaki avluya atlıyordu. Büyücü neredeyse hazırladığı bir çift yıldırım okundan birini salıverecekti.

Fakat, Mithril Salonu cücelerinin o noktaya koşturup orklara avluya indikleri anda üstün geldiklerini görünce kendisini tuttu.

Yaşlı büyücü tam rahat bir nefes alacakken, ikinci bir sızıntının açıldığını gördü; bir çift ork, kasabanın güneybatı köşesindeki parmaklıklı siperlere tırmanmıştı. Bu yaratıklar aşağı atlamak yerine ağır yaylarını kaldırdılar.

Withegroo bir tanesinden önce davranıp parmaklarını salladı ve yaratığın üzerine bir seri büyülü ok yollayarak orkun yanıp tökezlemesine ve en sonunda taş zemine düşüp kalmasına sebep oldu.

Yaratığın yoldaşı, yayını kulenin tepesine doğru kaldırıp gelişigüzel bir atış yaparak cevap verdi.

Withegroo ikinci bir büyüyle karşılık veremeden önce, Cattibrie orka nişan alıp atışını yaptı ve büyülü ok yaratığı taş zemine mıhladı.

Büyücü, kadının omzunu sıvazladı ama Cattibrie bu takım çalışmasının farkına varabilecek kadar duraksama fırsatı bulamadı. Daha şimdiden çok fazla hedef güney surunda kendini göstermeye başlamıştı.

Derken, ikinci sel dalgası kasabaya hücum ederken doğu ve batıdan onlarca ve onlarca worg binicisi orktan ulumalar yükseldi.

Bunun ardından, her seferinde kasabanın üzerine ağır bir şekilde onar onar düşermiş gibi görünen daha ağır bir kaya yağmuru başladı.

Shallows, güney kapısına inen bir diğer darbenin gücüyle sarsıldı. Kapının menteşelerinden biri kırıldı ve çifte kapılar içeri doğru göçüverdi.

Bir taştan diğerine atlayarak, bazen ise ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek, dik yamaçlı, kayalıklı koyağı elinden geldiğince hızlı bir şekilde aştı. Kuzey yamacına geldiğinde duraksayıp Shallows’a baktı ve devler konusundaki tahmininin doğru olduğunu anladı. Sayıları beşten fazlaydı —muhtemelen en az bunun iki katı kadardı. İlk saldırının başından beri, ikili veya üçlü gruplar halinde kayaları sırayla fırlatıyor, güçlerini saklıyorlardı.

Ama saldırının şiddeti arttıkça tüm güçleriyle yüklenmeye başladılar. Drizzt Do'Urden'in arkasında yankılanan bombardıman muazzam ve yıkıcıydı.

Dostlarının o kasabada olduğunu düşünmek Drizzt'e derin bir acı veriyordu.

Bu rahatsız edici düşünceyi zihninden silkeledi ve yoluna devam etti. Karanlıkaltı'nda onca yıl boyunca yolunu bulmasını sağlayan dengeli ayağına çevikliğiyle kayalıklı yüzeyde ilerledi.

Zihninde ihtimaller dönüp duruyordu ama kendini toplayıp ihtiyaç duyduğu meditasyon konumuna geçmeyi başardı. Eğer orada bir düzine dev varsa, onlarla nasıl savaşa tutuşabilirdi? Dostlarına ve Shallows'u savunan diğer yiğit

savaşçılara, ork güruhlarını geri püskürtürlerken en azından bir soluklanma süresi tanımak için, canavarları ilgilerini dağıtacak şekilde nasıl meşgul edebilirdi?

Drizzt koyağın ucuna varır varmaz kaya yığınını ve devleri gördü —sayabildiği kadarıyla dokuz tane vardı. Drow büyülü heykelciği kesesinden çıkarttı ve kedigil yoldaşını çağırdı.

Guenhwyvar'ı, işaretini beklemek üzere süratle kuzeye gönderdi.

Drizzt palalarına uzandı, sonra tekrar Shallows'a baktı. Dostlarını oradan çıkarmanın bir yolu olup olmadığını merak etti ama Bruenor, Wulfgar, Cattibrie ve Regis yanında olsa bile, bu düşmanın onların becerilerinin dahi ötesinde olduğunu derhal fark etti. Dokuz tane dev vardı, ayrıca daha çok rastlanan ve daha az çetin olan tepe devleri değil, dokuz adet zeki ve kudretli ayaz devi.

“Drizzt başka bir yaratığın, içi kayalarla dolu olan şişkin bir bohçayla gruba doğru yaklaştığını görünce yanlış saydığını anladı.

Dostlarını ve Bruenor'un cücelerinden hayatta kalanları buradan kaçırabilir miydi? Dagnabbit, Tred ve diğerleri yanlarındayken, devleri mağlup edebilecekleri bir savaş alanı hazırlayabilirlerdi.

Ama az önce içinden çıktığı dar koyağı düşününce, bu yönde düşünmenin ahmaklığa eş değer olduğunu fark etti. Kısa bir süre içinde ve tespit edilmeden grubu koyağın öbür tarafına geçiremezlerdi —on tane dev kafalarına kayalar yağdırırken, aşağıdaki sarp, keskin kayalıklar üzerinde nasıl da savunmasız olurlardı!

Drizzt derin bir nefes aldı ve kendini önündeki göreve odaklanmaya zorladı. Refleksif olarak palalarına uzandı, fakat sonra ellerini çekip silahlarını kınlarında bıraktı. Ayaz devlerini daha önce bir kez kandırmıştı… “Durun!” diye haykırdı, yaratıkların olduğu yerin kenarına ilerleyerek. “Kuzeybatıda, buradan çok uzak olmayan bir yerde başka bir düşman baş gösterdi!”

Devler ona gözlerine inanamayarak baktılar. Bazıları birbirine bakış attı ve Drizzt yüzlerindeki şüpheyi net bir şekilde gördü.

“İkinci bir cüce grubu!” diye haykırdı Drizzt, kuzeybatıyı işaret ederek. “Daha büyük bir kuvvet.

Takviye birliği olarak Shallows’a doğru gidiyorlar ve sizin buradaki konumunuzdan henüz haberdar olmadıklarından eminim.”

“Kaç tane?” diye sordu bir dişi dev.

Drizzt diğer devlerden bazılarının taşlara uzandığına dikkat etti.

“Kırk!” diye doğaçlama yaptı Drizzt, ses tonuna acil bir tını katmak, şüphe içinde oldukları bariz görünen devleri harekete geçirmek için büyük bir çaba sarf ederek.

“Kırk,” diye tekrarladı diğer devlerden biri ve Drizzt yaratığın ses tonundaki nahoş havayı net bir şekilde fark etti.

İşte o anda, numarasının işe yaramayacağını hiçbir şüphe duymaksızın anladı. Bu sefer ve bu grup üzerinde işe yaramayacaktı.

Drizzt, daha kaya yağmuru üzerine yağmaya başlamadan önce harekete geçti ve tam oracıkta ezilip püre olmaktan onu sadece savaşçı refleksleri kurtardı. Arkasında bir karanlık küresi oluşturup

kaya kümelerinin arasından hızla çıktı ve dosdoğru daha kayalıklı, daha fazla kırığa sahip zemine doğru koşturdu.

Devlerin yarısı peşine takıldı.

Kümenin dışına doğru attığı ilk birkaç adımda, devleri kandırma konusundaki tüm umutlan uçup gitmiş olan Drizzt kendi içine, içindeki savaşçıya, Avcı'ya ulaştı. Katıksız bir şekilde içgüdüleriyle hareket ediyor, etrafındaki devlerin hareketlerini daha onları görmeden seziyor, düşmanını hissedip ne yapacaklarını tahmin ediyordu.

Aniden sola yöneldi ve yanından bir kaya geçti — çekilmemiş olsaydı, onu ezip hayatına son verecek nitelikte bir kayaydı bu.

Tekrar sağa yönelerek iki kaya duvarının arasındaki dar bir kanala girdi, başka bir karanlık küresi daha çağırdı, sonra sağ tarafında kalan duvarın üzerine sıçrayıp yukarı tırmanarak bir kaya çıkıntısının arkasına yuvarlandı.

Oturup bekleyemeyeceğini biliyordu. Mesele, kendini korumak için takipten kaçmak değildi. Amacı, devlerden olabildiğince fazlasını bombardımandan alıkoymaktı. Böylece, kendisini izleyen beşlinin sonuncusu da yanından geçince, Drizzt öbür tarafa doğru atıldı ve bu hareketi sırasında, yanından geçen yabaniye bir kesik atmayı başardı. Dev uludu ve yoldaşları dönerek onu takip etti.

Drizzt Guenhwyvar'a seslendi.

Kayalıklı dağ yamacında, bütün gece boyunca sürecek olan çılgın kovalamaca başlamıştı.

Orklar, hararetli bir savaşa katılma arzusuyla, kırılan kapıdan içeri sel suları gibi doluşup her açık alanı doldurdular ve birbirileri ardına saldırdılar.

Ya da en azından bunu yapacak oldular.i lk ve en çok hasar veren tepki yukarıdan geldi; şaşkına dönen Cattibrie'nin yanından gözleri kör eden bir yıldırım çıktı, afallayıp kalan Mithril Salonu cücelerinin hemen önünden geçti ve mavi renkli çatallara ayrılarak metal kapıların üzerinde patlayıverdi.

Withegroo’nun darbesine birçok ork kurban gitti. Birçoğu öldü, diğerleri afallayıp kaldı ve geri kalanlarının gözleri ise kör oldu. Dagnabbit ile Tred kapıyı güvence altına almak için yapılan hücumda başı çektiklerinde, dengelerini yitirmiş, afallayıp kalmış olan orklar onlar için kolay av oldu.

Çekiçler gümbürdedi ve baltalar kesip biçti. Orklar cıyakladı ve kemikler kırıldı.

Ama orklar hâlâ kapıları açık tutuyor ve giderek daha fazlası, cücelere ulaşabilmek için çılgınlar gibi debeleniyor, üzerinden dumanlar tüten yoldaşlarını itekleyerek içeri doluşuyordu.

Cattibrie, kulenin tepesinden, kırılmış kapılara ve yaklaşan orklara bir seri atış yaptı ama bu sadece kısa bir süre devam etti. Öncelikli hedefi hâlâ surun üzeri, yani Wulfgar, Eîruenor ve birkaç Shallows’lunun, kana susamış saldırgan güruhunu geri püskürtmek için savaşmakta olduğu yerdi.

Cüce ile barbar, sırt sırta dövüşerek hızla kırık kapıların üzerinde yollarını açtılar. Döndüler ve Wulfgar surdan dışarıya, Bruenor ise kasabanın avlusunda yükselen savaşa baktı.

Cattibrie onları merakla izledi, derken Bruenor Wulfgar’ın geniş sırtına vurduğunda neler döndüğünü anladı. Battlehammer Klanı’nın adını haykıran, Mithril Salonu’nun müstakbel Onuncu Kralı yüksekten sıçradı ve dosdoğru ork güruhunun arasına daldı.

“Bruenor!” dedi Cattibrie sessizce, çaresizce, zira cüce, sanki bir girdabın ağzına atlamışçasına, dönüp duran kalabalığın arasında derhal kayboluverdi.

Kadın bu feci görüntüyü derhal aklından uzaklaştırıp ilgisini tekrar surun üzerine orada düşmana karşı koyan tek kişi olan Wulfgar’a çevirdi Cattibrie barbarın önce soluna sonra sağına atış yaptı, iki ok da surun üzerine çıkmaya çalışan bir orku öldürdü. Eli feci şekilde ağrıyordu, yayı zorlukla çekebiliyordu ama tıpkı tüm yaraları ve bitkinliğine rağmen ayakta kalıp suru korumak zorunda olan Wulfgar gibi devam etmek zorundaydı.

Bir atış daha yaptı, acıyla yüzünü buruşturdu ama yine isabet kaydetti. Fakat bu konuda kendisini hiç tebrik edemedi, zira sura ve

orkların sayılarına bakan Cattibrie, herhangi bir atışı kaçırma ihtimalinin olup olmadığını acı içinde sorguladı.

Orkların onun surdan aşağı inişini fark edemeyecekleri kadar kasabayla meşgul olmaları için dua ederek bir kayanın arkasına sıçrayıverdi. Worg binicisi orklar sol ve sağ yanından, bazıları ise saklandığı kayanın —tabii onun da— üzerinden sıçrayarak geçerken dehşetle titreyerek daha da fazla yere sindi.

Tek umudu, düşmanlar durmak zorunda kaldığında gizlice sıvışıp geçebileceği kadar surdan uzaklaşmış olmaktı.

Görünüşe bakılırsa uzaklaşmıştı, zira worg binicileri sura yaklaştıklarında sağa ve sola ayrılıp yaylarını çektiler ve surun üzerinden içeri gelişigüzel ok yağdırdılar.

Regis ayaklarını yere sabitleyip yavaşça ayağa kalkmaya başladı.

Bir hırıltı duydu ve donup kaldı. Yavaşça döndü ve yüzünden bir metre ötede duran bir worgun çıkardığı sivri dişlerini gördü. Yaratığın tepesinde oturan ork yayını germiş, Regis'in kafasına nişan almıştı.

"Bunu getirdim," diye nefes nefese haykırdı Regis çaresizce, yakut süsünü havaya kaldırıp döndürerek.

Worg'un kapanan çenesi yüzüne doğru dalışa geçtiğinde, buçukluk onu engellemek için serbest olan kolunu kaldırdı.

"Onları surun üzerinden temizleyeceğim!" diye ilan etti Withegroo hiddetle, Wulfgar çok solunda başka bir kasabalı düşman baskısına yenik düştüğünde.

Büyücü parmaklarını kıpırdatıp kollarını savurarak ikinci bir yıkım niteliğindeki yıldırım okunu atmaya hazırlandı. O çaresiz an içinde, Shallows bir yıldırım okuna kesinlikle ihti384 w yaç duyuyor gibi görünüyordu.

Bir kaya kulenin tepesine çarpıp üzerinde yuvarlandı ve Withegroo'nun bacaklarına vurarak adamı kulenin yükseltili kenarına mıhladı.

Gözleri yukarı doğru kayan adam, acıyla yüzünü buruşturup yere çökerken Cattibrie ile diğer okçular onun yardımına koşturdular.

Görünüşe bakılırsa devler fırlatma menzilini bulmuşlardı; kuleye daha fazla kaya çarptı ve bina tekrar sarsıldı. Bir başkası en tepesinden yuvarlanarak, yere yığılmış olan büyücünün yanındaki duvara çarptı.

“Kuleyi tutamıyoruz!” diye haykırdı kasaba okçularından biri.

O ve yoldaşları, sevgili Withegroolarını kayanın altından çıkartıp onu nazikçe kaldırdılar.

“Haydi gel!” diye haykırdı adam Cattibrie’ye.

Kadın onu duymazdan gelip yerini korudu. İlgisini, o anda kendisine feci şekilde ihtiyaç duyan Wulfgar ve surun üzerinde tuttu. Tek umabileceği, başka bir kayanın arkasından sekerek gelip onu da aynı şekilde aşağı düşürmemesiydi.

Mithril Salonu ve Battlehammer Klanı için haykıran — tabii kayıp kardeşi ve Felbarr Kalesi için naralar atan tek ve güçlü bir ses de mevcuttu— cüceler, kapılardan içeri doluşan ve surlardan aşağı inen orkları çılgın bir gözü dönmüşlükle karşıladılar. En azından böyle gibi görünüyordu, fakat aslında cüceler, bu kargaşanın ortasındayken bile savunma konumlarını güçlü bir şekilde koruyorlardı.

Bruenor’un yüksekten atlayışını gördüler. Kama şeklindeki cüce saflarının en ucunda olan Dagnabbit, dövüşe tutuşan krallarına ulaşmak üzere grubu döndürdü.

Bruenor’un bol çentikli baltası sağa sola savruluyordu. Surdan aşağı atladıktan sonraki ilk birkaç saniye içinde bir düzine darbe aldı ama bunun iki katı kadar darbe indirdi. Orkların silahları hiçbir etki yaratamadan üzerinden sekiyormuş gibi görünürken, onun balta hamleleri uzuvları ve kafaları koparıyor ya da art arda saldırganların ayağını yerden kesiyordu.

Orklar üzerine çullandılar ve o, klanının ismini kükreyerek, kan tükürerek, yüzünde bir gülümsemeyle darbeleri kabul ederek ve her defasında ona vuran orka ölümcül bir karşılık vererek savaşmaya

devam etti. Kısa süre sonra, cücenin etrafında ölü orklardan oluşmuş bir yığın oluştuğunda, pek az düşman ona yanaşmaya cüret edebiliyordu ve Bruenor'un dövüşmek için hücuma geçmesi gerekti. O zaman bile, orklar bu kana bulanmış, gözü dönmüş cüceden kaçarak ona yolu açmaya başladılar.

Diğer cüceler onun yanına geldiler ve Bruenor'un marifetleri onlara daha da şiddetli savaşmak için ilham verdi. Hiçbir kılıç veya sopa onları yavaşlatamıyor, hiçbir ork karşılarında duramıyordu.

Ork dalgası, kırılmış ve sallanmakta olan kapılardan içeri akmayı kesti. Koyu kırmızı bir pus yağmurunun ve acı dolu feryatların ortasında, gelgit dalgası geri çekilmeye başladı.

Fakat eğer Wulfgar surun üzerinde yerini güçlü bir şekilde koruyamamış olsaydı, avluda yaşanan gelişmenin hiçbir değeri olmazdı. Barbar, yorulmak bilmeyen bir gnom makinesi gibi Aegis-fang'i önünde savuruyordu. Orklar surun üzerine atlıyor ve gerisingeri aşağı uçuyordu.

Bir ork omuz atarak sertçe ileri çıktı, Wulfgar'ı geri püskürtüp avluya düşürmeyi amaçlamıştı. Ama ayaklarını yere sabitlemiş olan barbara çarptığı anda orkun saldırısı son buldu. Yaratık, Shallows'un taş duvarına omuz atmaya çalışsaydı da aynı sonuçla karşılaşırdı.

Bir adım geri sekti ve Wulfgar ona kısa bir sağ kroşe atarak yaratığın tökezlemesine sebep oldu.

Bir el tarafından gırtlağından tutulan ork havaya yükseldi. Wulfgar görünüşe bakılırsa hiç çaba harcamadan yaratığı aşağı fırlattı.

Fakat barbar, fırlattığı yaratığın arkasında başka bir ork gördü; bu seferkinin elinde ona doğrulttuğu bir yay vardı. Hiçbir savunmasının olmadığını bilen Wulfgar kükredi ve dönmeye çalıştı.

Gümüş kuyruklu bir ok bir kamçı gibi gelip yaratığın göğsüne gömüldüğünde ork geriye doğru uçtu.

Wulfgar kafasını kaldırıp bakacak ve başını sallayıp Cattibrie'ye teşekkür edecek zamanı bile bulamadı. Kadının hâlâ orada durduğu, ona göz kulak olduğu ve ölümcül yayıyla kanatları

koruduğu bilgisiyle cesareti artan barbar şiddetle bastırdı. Surdan aşağı bir ork daha fırlattı ve sonra bir tane daha.

Savaş alanından aniden yükselen bol sayıda borunun sesi, cücelerin gözü dönmüş hiddetini biraz olsun dindirmedi. Boruların daha fazla düşmanın, hatta müttefiklerin gelişine mi işaret ettiğini bilmiyor, bunu umursamıyorlardı. Aslında, klanları için, aralarında en çok öne çıkan kişi olan krallarının hayatta kalması için savaşan cüceler, herhangi bir dürtüye ihtiyaç duymuyorlardı ve kaygıya kapılacak zamanları yoktu.

Düşmanlarının geri çekilmekte olduğunu ve kasabanın ikinci saldırıya da dayandığını ancak dakikalar geçip de ork güruhu hatırı sayılır derecede azaldığında anlayabildiler.

Bruenor kırılan kapıların hemen ardındaki safın merkezindeydi, hepsi nefes nefese kalmış, kana bulanmıştı ve hepsi de etraflarına bakmıyordu.

Yerlerini korumuşlardı, düzinelerce ork avluda ve surun etrafında ölü veya ölmek üzere yatıyordu ama hiçbir cüce, kasabanın hiçbir savunucusu bu savaşı bir zafer olarak görmüyordu. Kapılar kırılmakla kalmamış, surlar da feci şekilde hasar almıştı. Birçok yerde, ölü orklarla karışık bir halde kasaba halkından kişilerin cesetleri yatıyordu; bunlar Shallows'un kaybetmeye tahammül edemeyeceği savaşçılardı.

"Geri gelecekler," dedi Tred acı acı.

"Biz de onları tekrar püskürteceğiz!" diye onu temin etti Dagnabbit ve bu sözleri için bir onay bekleyerek kralına baktı.

Bruenor bu bakışa, sert ve yaşlı cüce kralın yoğun yüzünde görülmeye alışık olmayan bir şaşkınlık ifadesiyle karşılık verdi. Bir hareket yapacak oldu —omuz silkecek gibi görünüyordu— ve yere yığıldı.

Savaş sona erdiğinde, Kral Bruenor artık aldığı yaraları' duymazdan gelemiyordu; ki bu yaralara yüksekten sıçradığında kaliteli zırhındaki bir dikiş yerinden içeri kayıp ciğerini bulan bir kılıç kesiği de dahildi.

Yere yıkılan cücenin yükseğindeki surda, Wulfgar da katıksız bir bitkinlikle yığıldı. O da birden fazla kötü yara almıştı ve avludaki arkadaşının yere düşüşünden habersizdi —tabii Cattibrie'nin feryadını duyana kadar. Kafasını kaldırınca kadının kuleden aşağıya, avluya baktığını gördü; fal taşı gibi açılmış gözleri ve dehşet içindeki yüz ifadesi barbara çok şeyi açık etti.

FİKİR ve KARŞI FİKİR

Shallows'un güneyindeki savaş mahalline gelip de cesetle dolup taşan alana bakan Kral Obould: "Çok ölü var!" diye oğlunu azarladı—fakat fazla yüksek bir sesle değil.

Şu zamana kadar savaşın gidişatı ve Shallows savunucularının metaneti karşısındaki bariz hiddeti ve hayal kırıklığına rağmen, Obould beraberinde birkaç yüz ork daha getirmişti. Dünyanın Omurgası'ndaki mağaralarda Mithril Salonu kralının kasabada kapana kısıldığı haberiyle birlikte dolaştığında, birçok kabile yapılacak katliamın ihtişamına katılmaya hevesli olmuştu.

"Kasaba yumuşadı ve bizimkiler arasında bolca ölüleri var," diye tartıştı Urlgen sesini yükselterek.

Obould Urlgen'e tehditkar bir bakış attıktan sonra oğlunun bakışlarını yan tarafta birlikte duran üç iri orka doğru yöneltti; bunların her biri kendi kabilesinin şefiydi.

"Büyücünün öldüünü düşünüyoz," diye devam etti Urlgen. "Bi kaya kulesinin tepesine çarptı ve savaşın sonunda hiçbişii yapamadı."

"Öyleyse neden geri çekildiniz?"

"Çok ölü var," diye iğneleyici bir sesle babasının sözlerini tekrarladı Urlgen.

Obould'un gözleri kısıldı ve ork kralına has o bakışı aldı; bu, yanında duran herkese kaçıp saklanmalarını söyleyen bir bakıştı. Fakat Urlgen böyle bir şey yapmadı. Genç, güçlü ve zıpçıktı ork göğsünü şişirdi.

“Kasaba bi sonraki saldırıya dayanamıycak,” diye ısrar etti Urlgen. “Şimdi yanımızda daa fazla savaşı varken işlerini kolayca bitirebiliriz.”

Obould, bariz gibi görünen bu yorumun her kelimesiyle başını sallayıp onaylıyordu ama: “Şimdi değil,” diye cevapladı.

“Kıvama geldiler!”

“Çok ölü var,” dedi Obould. “Surlarını kayalarla parçalamak için devleri kullanacağız. Kuleyi yıkmak için devleri kullanacağız. Ya onları dışarı çıkaracak ya da arkasına saklanacakları hiçbir şey bırakmayacağız.”

“Devlerin yarısı gitti,” diye babasına bilgi verdi Urlgen. Obould’un kan bürümüş gözleri genişledi ve çenesi sarsılan bir hiddetle kapandı.

“Kasabadan çıkan bi izcinin peşine düştüler,” diye derhal ekledi Urlgen.

“Yarısı!”

“Tehlikeli bi izciymiş,” dedi Urlgen. “Yanında yol arkadaşı olarak bi kara panter taşıyomuş.”

Obould’un yüz hatları neredeyse derhal rahatlayıverdi. Ad’non onları Drizzt Do’Urden konusunda uyarmıştı, tıpkı Donnia’nın devleri uyardığı gibi. Drowun ork kralına bu sıradışı kara elf hakkında söylediği şeylere bakılırsa, devlerin yarısının onun peşine takılması kötü bir pazarlık sayılmayabilirdi.

“Geri kalan devlere taşları fırlatmalarını söyle,” diye talimat verdi Obould. “Büyük taşlar fırlatsınlar. Ayrıca kasabaya alevli oklar yollayın. Yakın ve yıkın! Dümdüz edin! Düşmanın etrafındaki safları sıklaştırın! Kaçış yok!”

Urlgen’in domuz yüzünü andıran gülümsemesi, bu konuda onunla büsbütün hemfikir olduğunu gösteriyordu. İki ork da kafalarını çevirip hırpalanmış kasabaya, Shallows’un düşeceğine ve pek kısa sürede içindeki herkesin ölmüş olacağına duydukları üstün bir güvenle baktılar.

*****

Fırlatılan bir kaya, üzerindeki taşa çarpıp çılgınca yanından sekti ve üzerine kırık taş parçalarından bir yağmur yağdırdı.

Drizzt can yakan bu yağmur karşısında başını eğdi ve inatla işine geri dönüp burktuğu ayak bileğinin etrafına kemerini sıkıca sardı. Bu işi hallettikten sonra dikkatle ayağa kalktı ve ağırlığını incinmiş ayağına verdi; hâlâ onu desteklediğini görünce acı acı başını salladı.

Yine de, nereye gidecekti?

İnatçı bir takip olmuştu, bir avuç dolusu dev uzun gece boyunca peşini bırakmamıştı. Bildiği her türlü numarayı kullanmış —geldiği yoldan geri gidip stratejik noktalara karanlık küreleri yerleştirmiş, bir ağaca tırmanıp dallarından başka bir ağaca geçmiş, çok uzaklaşarak aşağı inip tamamen farklı bir yöne doğru koşturmuştu— ama devler hâlâ peşindeydi.

Drizzt'e, biri onları yönlendiriyormuş gibi geliyordu, ilk dev kampında kendisine yapılan karşılamayı, yani devlerin kendisini kim olduğu bilinmeyen bir drowun müttefiki sanmış olmasını düşününce, söz konusu olan o kişinin kim —ya da en azından ne— olduğuna dair bir tahmin yürütebiliyordu.

Doğu ufkunda şafak sökerken ve hatasız takipçiler hâlâ peşini bırakmamışken, Drizzt en büyük avantajının hızla yok olmakta olduğunu fark etti. Yoldaşının da dinlenmek üzere azat edilmek zorunda olduğunu biliyordu.

“Guen,” diye hafifçe seslendi.

Bir saniye sonra koca panter, Drizzt'in üzerindeki dar kanaldan atladı ve birkaç metre ötede, drowun omuz hizasındaki bir kayanın üzerine indi.

“Git dinlen ve çabuk ol,” dedi Drizzt pantere, onu azat ederek. “Sana tekrar ihtiyacım olacak, hem de korkarım çok yakında.”

Kedi pes bir sesle hırladıktan sonra rüzgara karıştı, Guenhwyvar çözülüp havayla bir oluyormuş gibi göründü, gitgide

maddeselliğini yitirdi ve en sonunda elle tutulamayacak gri bir duman bulutuna dönüştü.

Çok uzak olmayan bir yerden gelen yüksek sesler Drizzt'e harekete geçmekle iyi edeceğini söyledi. Shallows savaşından bu kadar fazla devi uzaklaştırmış olduğu gerçeğiyle teselli buldu. Hakikaten de onları kuzeybatıya, daha engebeli ve daha yüksek bir kayalıklı araziye doğru epey uzaklaştırmıştı. Drow arada bir uzaktaki, hasar almış kasabayı görmesine olanak veren yüksek bir çıkıntıya geliyor ve her defasında, dostlarının iyi olduğunu, yerlerini koruduklarını, ya da belki de kasabadan sıvışıp güneye doğru kaçmanın bir yolunu bulmuş olduklarını umut ediyordu.

Derken dar kanalın içine bir kaya düşüverdi, bunun ardından devlerin kükreyişleri duyuldu ve Drizzt'in artık düşünmeye zamanı kalmadı, incinmiş ayak bileğinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde harekete geçti ve bazen ellerinin ve ayaklarının üzerinde giderek dik meyilli yerleri tırmandı.

Fakat yoruluyordu ve bunun farkındaydı, aynı zamanda devlerin, daha küçük ırklar kadar çabuk yorulmayacağım da biliyordu. Eğer takip inatla devam ederse, bu kovalamacayı daha fazla sürdüremez, ayrıca dönüp de peşindekilerle yüzleşmeyi umut edemezdi. Karşısında bir, hatta belki de iki dev olsaydı bunu deneyebilirdi ama bu kadar fazlasına karşı değil. Tüm savaşçılık becerileri dahi onu beş adet kudretli ayaz devine karşı koruyamazdı.

Başka bir çözüme, farklı bir kaçış yoluna ihtiyacı vardı ve bunu, kayalıklı bir uçurum yamacının üzerindeki göçük kayalardan oluşmuş bir yığında buldu, ilk başta mağaranın, kayalar tarafından oluşturulmuş korunaklı ve karanlık bir delikten ibaret olduğunu sandıysa da, oyuğun arka tarafında daha derin bir açıklık olduğunu, zeminde ancak onun içine girebileceği genişlikte bir çatlak bulunduğunu fark etti. Yüzükoyun yatıp içeri baktı ve kokladı.

Karanlıkaltı'nda geliştirdiği sezileri ona bunun yerdeki küçük bir delikten ibaret olmadığını, geniş ve derin bir mağara olduğunu söyledi.

Drizzt dışarı çıkıp etrafı taradı. Takibi orada ve o anda bitirmek istiyor muydu? Onun peşini bırakan yabaniler dosdoğru kaya fırlatma işlerine geri dönecekken, dostları, onun devleri uğraşlarından azat etmesini kaldırabilir miydi?

Ama esasında başka ne seçeneği vardı? Bu takibin her iki şekilde de kısa süre sonra biteceğini biliyordu.

Drow isteksiz bir iç çekişle mağaraya girdi ve karanlıkta biraz daha derine indi. Bundan sonra oturdu, dinledi ve gözlerinin ani ışık değişimine uyum sağlamasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra, devlerin etrafta gezindiğini duydu ve yaratıkların homurtuları, onun nereye gittiklerini kesin bir şekilde bildiklerini gösteriyordu. Dışarıdaki kaya yığını kenara savrulurken, mağaranın içindeki ışık biraz arttı. Daha fazla hiddetli homurtu geldi. İçlerinden biri gidip biraz ork veya Donnia adındaki —ki Drizzt bunun bir drow adı olduğunu fark etti— birini getirmelerini önerdi ve bunun ardından mağaranın girişi bir devin yüzüyle kapandı. Drizzt, Cattibrie'nin yayının yanında olmasını nasıl da isterdi!

Bunun ardından daha fazla itiraz kükreyişleri ve homurtuları duyuldu, fakat bu çok kısa sürdü ve mağara tamamen kapkaranlık oldu. Drizzt'in altındaki zemin sallandı, zira devler mağaranın girişine taşlar yığıyor ve onu içeri kapatıyorlardı.

“Muhteşem,” diye söylendi Drizzt.

Fakat aslında kendisi için endişelenmiyordu, zira havanın kokusuna bakarak bu mağaradan dışarı çıkmanın başka bir yolunu bulabileceğini kestiriyordu. Ama bunun ne kadar süreceğini tahmin edemiyordu.

Dışarı çıkıp Shallows'a geri döndüğünde, ortalıkta bir kasabanın kalmamış olacağından korkuyordu.

Sol kolu işe yaramıyordu. Worgun muazzam ısırığının gücüyle kemiğinin kırılmış olduğunu biliyordu ve yarılmış derisi, ölümcül bir mikroplanmanın hastalıklı rengine dönmeye başlamıştı, fakat bu konuda endişelenemezdi.

Regis, büyülediği orka, bitkin bineği daha da hızlı götürmesi için baskı yaptı, fakat hiddeti bariz olan worgu zorlayarak şansını da zorlamakta olduğundan korkuyordu. Ortak kelime hazneleri sınırlı olmasına rağmen, buçukluk orku büyük bir hazine ve diğer orklar için bol sayıda silah bulabilecekleri bir yer bildiğine ikna etmeyi başarmıştı, böylece sığ zekalı yaratık, worgunu kamçılayarak dize getirmiş ve Regis’in kolunu bırakmıştı. Bunun ardından hırlayıp ısırmaya çalışan yaratığı, sırtına ikinci bir yük almaya zorlamıştı.

Regis için kesinlikle hiç de rahat veya huzur verici bir yolculuk olmamıştı. İri, leş kokulu orkun önünde oturuyor ve bu durum, ayaklarının worgun boynunun iki yanından sarkmasına neden oluyordu —ve buçukluk, iri kurt ne zaman yaklaşsa ayaklarının yaratığın ısırabileceği bir mesafede olduğuna dikkat etti.

O gece savaş alanını çok gerilerde bırakıp sabah boyunca yollarına devam ederlerken, buçukluk, orkun büyüye direnişinin arttığını fark etti. Tılsımlı, büyüleyici yakutunu sürekli olarak orkun üzerinde kullanıyordu. Kurnaz buçukluk, yıllar önce Calimport sokaklarında mükemmelleştirdiği teknikleri kullanıyor, orka emir vermek yerine onu durmaksızın cezbediyordu.

Ama mücevher elindeyken bile, Regis felaketin eşiğinde olduğunu biliyordu. Worgu aynı şekilde cezbedemiyordu kesinlikle buçukluk etinin tadının öyle bir yaratığı edeceği kadar değil— ve ork sabırlı bir tip değildi. Daha da kötüsü, buçukluk birçok defasında kendisini bayılıp bineğin üzerinden düşecek gibi hissetti, zira parçalanmış kolu, bedenine seri halde, baskın bir şekilde yakan ve aklını bulandıran acı dalgaları yayıyordu.

Tüm dostlarını düşündü ve hata yapmaya tahammülü olmayacağını anladı, ne kendisi ne de dostları için.

Regis’in düşünebildiği tek şey, yaratıkları güneye doğru koşturmaya devam etmek ve ikiliyi öldürme ya da en azından kaçıp kurtulabilme fırsatını yakalamayı ummaktı. Fakat buçukluk, endişelerine rağmen, yaya olarak gitseydi wç>rgun üzerinde kat ettiği kadar yolu asla kat edemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Ertesi sabah şafak diyarı aydınlattığında, güneylerindeki dağların, yani

Lanetli Geçit'in doğu uzantılarının, geride bıraktıkları dağlardan daha yakında olduğunu gördüler.

Ork uyumak istiyordu ve Regis bunu yapmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Yabani yaratık gözlerini yumduğu anda, worgun onu afiyetle yiyeceğinden emindi.

"Dağlara," dedi yaratığa, duraksayarak konuştuğu Ork lisanında. "Burda kamp kurarsak cüceler bizi bulur."

Homurdanan ork, sırtında fazlasıyla yük olan worgu mahmuzladı.

Dağ eteklerine geldiklerinde, Regis her dönemece ve her çıkıntıya dikkat etti ve kaçabileceği bir yer bulmak için çaresizce bakındı. Belki sessizce kendini bırakıp aşağıdaki çalılıklara karışabileceği küçük bir uçurum yüzeyi veya onu bu iki sefil yoldaşından yeterince uzağa sürükleyebilecek bir nehir… Bir iki tane gelecek vaat eden nokta gördü ama harekete geçmekten fazlasıyla korktuğu için bu fırsatları tepti. Kuzeydeki dostlarının içinde bulundukları zor durumu kendisine hatırlatarak kararlılığını korumaya çalıştı ama yine de kendisine sunulan o küçük umut parıltısından başka hiçbir şey göremiyordu.

Fakat Regıs, orkun şikayetlerinden, kısa süre içinde bir şeyler yapması gerekeceğini anladı.

"Kamp yapçaz," diye ilan etti ork.

Bir çıkış yolu bulmak için çaresizce etrafına bakından Regis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sağa sola bakınıp duran gözleri kemerinde duran küçük gürzüne gitti.

Gürzünü hemen oracıkta çekip worgun kafasının tepesine indirmeyi düşündü. Fakat mantığı ne olursa olsun, onu yerinden çıkartmak için elini kıpırdatamadı, zira kusursuz hareket etmesi ve atacağı o darbenin yaratığı öldürmesi gerektiğini —ki öldürebileceğinden şüpheliydi— kuşkusuz bir şekilde biliyordu. Kolundaki yara olmasaydı bile, Regis bir worgla boy öiçüşemezdi ve bunun farkındaydı. Kapan gibi dişleri gırtlağını bulmadan önce yaratığın canını bile yakmayı başaramazdı.

Onun hayatta kalmasının tek sebebi, worgun efendisi olan orktu.

Ork bineğini dağ yamacındaki küçük ve düz bir çıkıntıda aniden durdurduğunda buçukluk neredeyse aşağı düşecekti. Regis, worgun sırtından aşağı atlamayı, ancak yaratık dönüp de ayağını ısırmaya çalıştığında akıl edebildi. Buçukluk yana doğru kaçtı ve worg dönüp üzerine atıldı ama ork araya girip yaratığı azarladı ve dönerken kıçına tekmeyi bastı.

Worg uzağa çekildi ve Regis’e nefret dolu gözlerle baktı. Bu bakış, ork uykuya dalar dalmaz iri kurdun onu öldüreceğini söylüyordu.

Buçukluk çözüm yolunu, durdukları bu çıkıntının etrafının ağaçlarla dolu olmasında buldu. Ölü gibi bitkin, korku içinde ve atlattığı zorlu badirelerin ardından feci şekilde yaralı olan Regis uygun bir ağaca tırmanmaya başladı. “Nereye gidiyon?” diye sordu ork.

“İlk nöbet benim,” diye yanıtladı Regis.

“Köpek nöbet tutçak.” Ork, Regis’e bakıp pis dişlerini gösteren worgu işaret etti.

“Ben de öyle!” diye ısrar etti buçukluk.

Kırık kolunun elverdiği kadar hızlı bir şekilde ağaca tırmandı ve elinden geldiğince çabuk davranarak worgun erişebileceğinden daha uzağa çıktı.

Bir kovuk buldu ve sırtını ağaç gövdesine yaslayıp bacaklarını bir dalın üzerine uzatıp kendini mümkün olduğunca sabitlemeye çalıştı. Aşağı inip orka yola devam etme konusunda baskı yapmayı düşündü ama gerçekten de hepsinin, özellikle de worgun dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu biliyordu —fakat eğer o pis yaratık düşüp de yorgunluktan ölseydi bile buçukluk hiç göz yaşı dökmeyecekti.

Regis birkaç saniyede bir kuzeye, uzaklardaki Shallows’a doğru baktı ve dostlarını düşündü.

Sadece hâlâ hayatta olduklarını umut edebilirdi.

“Üç bina çayı cayır yanıyor,” diye, Bruenor’un yatağının başında nöbet tutan Cattibrie ile Wulfgar’a bilgi verdi Dagnabbit. Revir bölümünü, Withegroo’nun kulesinin altında bulunan, kuleyi destekleyen temeller arasında anahtar noktaları denetlemek için bağlantı sağlayan işçi tünellerine kurmuşlardı. Burası kasabanın en güçlü bölümüydü, hatta tepesindeki kuleden bile daha sağlamdı. Withegroo’nun kulesini inşa etmeleri için kiraladığı cüceler öncelikle bu tünelleri tasarlamış, onları hava şartlarına ve düşmanlara karşı tahkim etmişlerdi, zira kulenin inşası sırasında geçen aylar boyunca sadece bu tüneller onlara sığmak olmuştu.

Yine de bu dar tüneller, eğreti bir yeraltı sığınağı olarak gördükleri görev için hiç de uygun değillerdi. Dostlar en geniş odada —yani hakkıyla oda denilebilecek tek bölmede—toplanmışlardı ve Wulfgar dimdik doğrulamıyordu bile. içeri girmek için üç metrelik bir geçit boyunca sürünmek zorunda kalmıştı.

“Binalar taştan yapılmış,” dedi Cattibrie.

“Bolca ahşap desteğe sahipler,” dedi cüce. Bruenor’un yanına gidip oturdu. “Devler birkaç alev kazanı fırlattı ve şu anda kayalar hızla düşmekte.”

“Düzenli bir grup,” dedi Wulfgar.

“Evet,” diye hemfikir oldu Dagnabbit, “ayrıca güney yolunu tamamen kesmişler. Dışarı çıkış yok.”

Beti benzi atmış, zayıf düşmüş, aldığı her nefeste iri göğsü zar zor şişen Bruenor’a baktı. “Bunu böyle kabul edeceğiz.”

O sırada Bruenor hepsini şaşırttı. Tek gözünü açtı, hatta başını Dagnabbit’e doğru çevirmeyi bile başardı.

“Öyleyse o leş kokulu orklardan birkaçını da beraberinizde götürün,” dedi cüce ve tekrar yatağına yığıldı.

Cattibrie anında cücenin başucuna gitti ve üzerine eğildi ama hızla göz gezdirdikten sonra, cücenin bir kez daha yarı baygın durumuna dönmüş olduğunu fark etti.

“Rockbottom nerede?” diye sordu, keşif birliği ikiye ayrıldığında onların cüce grubuyla birlikte kalmış olan rahibi

kastederek.

“Withegroo’ya bakıyor ama sanırım yaşlı büyücüyle işi bitmek üzere,” diye yanıtladı Dagnabbit.

“Rockbottom, şimdilik Bruenor için elinden gelen her şeyi yaptığını söylüyor ve o da tıpkı benim düşündüğüm gibi* buradan çıkmak şansımız olsun istiyorsak büyücüye ihtiyaç duyacağımızı düşünüyor.”

Cattibrie, zavallı Dagnabbit’e haykırma dürtüsünü zapt etti, zira Bruenor’a karşı görünüş itibarıyla duygusuzca olan tavrına rağmen, cüce kralının zor durumu konusunda onun da en az kendisi kadar ikilemde kaldığını farketti. Fakat Dagnabbit, her şey bir yana pragmatik biriydi. Mithril Salonu’nun ordularının kumandanıydı ve her zaman, duygusal yükleri ne olursa olsun, müspet bir sonuç için en iyi şansı sunan yolu izliyordu. Cattibrie, onun da çaresizlikleri, orada öylece oturup Bruenor’un hayat parıltısının solup gidişini izlemek zorunda olmaları karşısında en az kendisi kadar hiddet ve hüsran duyduğunu biliyordu.

Dagnabbit Bruenor’un yatağının kenarına gitti ve cüce kralının alameti farikası olan tek boynuzlu miğferini nazikçe başından alıp ellerinin arasında yuvarladı.

“Buradan çıkış yolunu bulsak bile, onu yanımızda götürebileceğimizden emin değilim,” dedi cüce sessizce.

Wulfgar derhal ayağa kalktı ve eğilmek zorunda kalsa da Dagnabbit’in tepesinde kule gibi yükseldi.

“Onu bırakacak mısın?” diye kükredi duyduklarına inanamayarak.

Dagnabbit, barbarın çılgın bakışı karşısında ürküp sinmedi. Bruenor’dan Wulfgar’a baktı, sonra bakışlarını tekrar biricik kralına çevirdi.

“Eğer onu yanımıza almak, onları yarıp aşma şansımızı yok edecekse, evet,” diye kabul etti.

“Bruenor eğer bizimle gelmesinin, sevdiklerinin katledilmesi demek olduğunu bilseydi bizimle gelmek istemezdi ve bunu sen de

biliyorsun."

"Ona bakması için Rockbottom'ı buraya getir." "Rockbottom onun için hiçbir şey yapamaz ve o en son buradayken bunu sen de duydun," dedi Dagnabbit. "Lanet ork onu iyi şişledi. Rockbottom'dan daha büyük bir rahibe, hatta belki de koca bir rahip takımına ihtiyacı olacak."

Wulfgar Dagnabbit'in üzerine yürümeye davrandı ama Cattibrie onu kollarından kavradı ve durup kendisine bakmaya zorladı. Barbar, kadının yüzünde sadece duygudaşlık, hüsranını tamamen anlayan ve bu hissinde ona katılan bir bakış gördü.

"Seçimlerimizi önümüze çıktıkları zaman yapacağız," dedi kadın hafifçe.

"Eğer güneye kaçacaksak Bruenor'u ta Mithril Salonu'na kadar ben taşıyacağım," dedi Wulfgar, Dagnabbit'e sert bir bakış atarak.

Cüce kumandan hiç istifini bozmadı ama bir saniye sonra başıyla onay verdi.

"Eğer onu taşırsan bil ki, ben ve benim çocuklar, koşmaya devam etmeni sağlamak ve o lanet orkları senden uzak tutmak için elimizden geleni yapacağız."

Bu sözler Wulfgar'ı sakinieştirdi, fakat kendisi, Cattibrie ve Dagnabbit de biliyordu ki, bunlar kalpten gelen sözlerdi, zihinden değil. Esasında, üçü için de bu durum gayet muğlak görünüyordu.

İkinci savaşın sonundan beri birkaç izci Shallows'dan dışarı sızmaya cüret edebilmişti ve orkların çemberi daralttıklarına dair getirdikleri haberler, büyük çaplı bir kaçış için hiç şans bırakmıyordu.

Kapana kısılıp kalmışlardı, Bruenor ölmek üzereydi, Drizzt ve Regis kayıptı ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bu rahatsız edici düşüncenin altını çizermişçesine, başka bir dev kayası yukarılarındaki kuleye çarptı ve "Yangın! Yangın!" haykırışları, küçük, dumanlı odaya açılan tünellerde yankılandı.

“Kasaba savaşta otuz kişi kaybetti,” diye onları bilgilendirdi Dagnabbit. “ilk geceden evvel öldürülen on iki kişiyi de sayacak olursak.”

“Neredeyse üçte biri,” dedi Cattibrie.

“Ayrıca çoğu erkekti —bazıları da en iyi savaşçılarıydı,” dedi cüce. “Benim çocuklardan ikisi öldü, geri kalan beşi ise savaşamayacak kadar yaralı. Eğer tekrar saldırırlarsa onlara karşı dayanmakta epey zorlanacağız.”

“Dayanacağız,” dedi Wulfgar acı acı.

“Seni o surun tepesinde gördükten sonra neredeyse sana inanasım geliyor,” diye yanıtladı cüce.

“Neredeyse mi?” diye sordu Cattibrie.

Yukarıdaki tahkimata verilen hasarın boyutlarını görmüş olan Dagnabbit, cevap olarak sadece omuz silkebildi.

“Ya dayanacağız ya da öleceğiz,” dedi Cattibrie. “Dışarı çıkmalıyız,” diye belirtti Dagnabbit.

“Ya da dışarıdan yardım getirmeliyiz,” dedi Cattibrie. “Regis surun üzerinden aştı ama dışarıdaki çayırlarda öldü mü, yoksa yardım çağırmak için kaçtı mı kestiremiyorum.” Bunu söylerken Wulfgar’a baktı. “Surun üzerinden atladıktan’hemen sonra, orklar ve worglar hücuma geçmişti.”

İlk savaşın ardından dostlar, Shallows’un batısında kalan araziyi ellerinden geldiğince araştırmış ama Regis’in hiçbir izine rastlamamışlardı. Bu onlara en azından biraz umut vaat etmişti ama aslında ikisi de buçukluğun yakalanmış veya öldürülmüş olmasından korkuyordu.

“Kaçtıysa bile, kendinden başka birine faydası olabileceğini pek sanmıyorum,” dedi Dagnabbit.

“Pwent’i bulması ne kadar zamanını alır? Bana soracak olursanız, orkları yarıp bize ulaşmak için koca bir ordu gerek ve sadece o Karmdeşenler yetmez. Peki onların bizim yardımımıza koşmak için bir ordu toplaması ne kadar zaman alır?”

“Ne kadar alacaksa o kadar,” dedi Wulfgar. “O zamana kadar dayanmalıyız.”

Dagnabbit cevap verecek oldu, sanki bu düşünceye karşı çıkacak gibiydi, fakat derken derinden iç geçirdi.

“Kral Bruenor i!.e kal,” dedi Cattibrie’ye. “Kalbinin hâlâ atmasını sağlayacak tek kişi varsa o da sensin. Onu sıcak tut ve eğer öteki tarafa doğru yolculuğuna başlarsa benim ve çocuklarım adına ona iyi şans dile.”

Wulfgar’a baktı.

“Bana ve çocuklara elimizden geldiğince savunmaları onarmakta yardım edecek misin?” diye sordu adama.

Barbar başıyla onaylayıp Cattibrie’ye kararlı bir bakış attıktan sonra, kan revan içinde kalmış vücudunu kaldırıp küçük tünelden dışarı süründü ve savunmaları güçlendirme işine koyuldu.

Artık ne kadar savunmaları kaldıysa.

*****

Kendini daldan aşağı düşmek üzere bulan ve nerede olduğunun farkına varan buçukluğun, kalbine göğsünden dışarı fırlamamasını tembihleyerek uzun bir süre geçirmesi gerekti. Düşüş muhtemelen o kadar kötü olmazdı ve bunu birkaç morluk ve sıyrıkla atlatabilirdi ama Regis yerde onu neyin beklediğini gayet iyi biliyordu; hırlayıp duran vahşi bir worg.

Hızla yerini sağlama aldıktan sonra iğreti kamp yerine baktı. Ork, gölge yapan bir çift kayanın arasında memnuniyetle horluyordu, worg ise Regis’in ağacının tam dibine kıvrılmış yatıyordu.

‘Muhteşem,’ diye düşündü buçukluk.

Güneş yükselmişti, sıcak bir gündü ve Regis’in kalbi ona bunun tek ve son şansı olduğunu, buradan kaçmanın bir yolunu bulması gerektiğini söylüyordu. Ork uyandığında hâlâ onu bir dost olarak görecek miydi? Mücevherle güçlendirilen hazine ve yeni silah vaatleri hâlâ sığ zekalı yaratığın düşüncelerine hakim olabilecek miydi? Eğer olmazsa, bir kez daha yakutunu nasıl kullanabilirdi? Onu

yemekten başka hiçbir şey istemeyen aç worg etraftayken, saldırgan orka yaklaşmayı dahi nasıl başaracaktı?

Regis başını önüne eğdi ve hıçkırıklarını tutmak için büyük çaba sarf etti, zira ona her şey boşunaymış gibi geliyordu. Dostlarıyla birlikte Shallows'da olmayı, eğer ölecekse —ki kesinlikle öleceğine inanıyordu— bunun Bruenor ile diğerlerinin, kendisiyle aynı yolu yürümüş arkadaşlarının yanında olmasını diliyordu.

Bu şekilde olmamalıydı. Issız bir dağ geçidinde vahşi bir worg tarafından öldürülmemeliydi.

"Kes şunu!" diye kendini azarladı Regis, niyetlendiğinden daha yüksek bir sesle.

Aşağıdaki worg kafasını kaldırıp baktı ve pes bir sesle uzunca hırladıktan sonra başını tekrar pençelerinin üzerine koydu.

"Kendine acıyacak vaktin yok," diye fısıldadı buçukluk.

"Dostlarının sana ihtiyacı var, Regis, peki sen onlar için ne yapacaksın? Burada oturup zırlayacak mısın?"

'Hayır,' diye karar verdi, doğrulup daha dik oturdu ve kararlılıkla başını sağa sola salladı. Bu hareketi bile kırık kolunun daha fazla zonklamasına sebep oldu. Orku uyandırmanın zamanı gelmişti.

Yaratığın hâlâ tılsımlı yakutun etkisi altında olduğunu ummak veya eğer değilse başka bir yol bulmak zorundaydı. Hem ork hem de worgla savaşmak zorunda kalırsa bile savaşacaktı ve bu iş b'itecekti. Kendilerini defalarca tehlikeye atmış olan dostlarıyla arasındaki bağ bundan daha azını kabul etmezdi.

Daha heybetli duran ve kendisini daha heybetli hisseden Regis, dalın yanından sarkıp aşağıda ayağını koyacak bir yer bularak ağacın üzerinde, orku uyandırabileceği ve yaratığın tavrını okuyabileceği daha iyi bir noktaya geçti.

Fakat seke seke kampın ortalık yerine gelen bir şey yüzünden aniden durdu ve kafasını çevirdi.

Eski püskü bir çizmeydi bu.

Worg çizmenin üzerine atılıp kapan gibi çenesiyle onu ısırdı”—ve çizmenin içinde bir dizi küçük patlama meydana geldiğinde yaratığın çenesi gerçekten de çatırdadı.

Worg cıyaklayıp uludu ve havaya sıçrayıp tam bir takla attı.

Regis’in şimdiye kadar gördüğü en garip yaratık aceleyle kamp yerine dalıp eğlenceye katıldı: Açık yeşil cübbe giymiş, kirli ayaklarına parmak arası sandalet geçirmiş ve kafasına bir tencere takmış olan yeşil sakallı bir cüceydi bu. Cüce, dosdoğru worgun yanına koşturup parmaklarını salladı ve dudaklarını kıpırdattı. Koca kurt sızlanıp sıçramayı keserek dona kaldı, kulakları geriye yatırdı ve gözlerini kocaman açtı.

Sadece bir feryat olarak tanımlanabilecek bir ses çıkaran worg, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçtı.

“Hee hee hee,” dedi cüce.

“Ne?” diye kükredi uyanan ork ama itiraz çığlığı yarıda kesildi —ki, bir savaş baltası konuşmak üzere olan bir kişinin kafatasını paramparça ederse bunun olması doğaldır.

Yere yığılan orkun arkasından ikinci bir cüce çıkageldi. Bu seferkinin parlak sarı sakalı vardı ve cüceler arasında daha yaygın olan bir tarzda giyinmişti —tabii yetişkin bir geyiğin iri boynuzlarıyla süslenmiş muazzam miğferi haricinde.

“O lanet iti de gebermeliydin,” diye kükredi sarı sakallı cüce. “Karnım aç!”

Yeşil sakallı yaratık azarlarcasına parmağını sallamaya başladığında, Regis ağrıyan kolunun izin verdiğince çabuk bir şekilde ağaçtan aşağı indi.

“Kimsiniz?” diye seslendi.

İki cüce de hızla ona doğru döndü —ve sarı sakallı olanı neredeyse ölümcül baltasını Regis’e savuracaktı.

“Okların dostu değiliz… yani senin olduğun gibi!” diye kükredi sarı sakallı cüce.

“Hayır, hayır, hayır!” diye ısrar etti Regis yere inerek. Boş elini teslim olurcasma sallıyordu, diğer kolunu ise sıkı bir şekilde kıvırıp kendine çekmişti. “Shallows kasabasından geliyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi sarı sakallı cüce.

Diğer cüceye baktı ve o da “Yoo,” diyerek diğeriyle hemfikir oldu.

“Peki Kral Bruenor Battlehammer,” diye devam etti Regis. “Ah, işte şimdi dilimiz konuştun!” dedi sarı sakallı cüce.

“Ivan Bouldershoulder hizmetindedir, ufaklık. Bu da ağabeyim —”

“Pike!!” diye haykırdı Regis.

Drizzt ve Cattibrie’den bu ikisi hakkında çok şey duymuştu ve işin doğrusu, Pikel Bouldershoulder’ın görünüşünü sözler hakkıyla anlatmaya yeterli değildi.

“Evet,” dedi Ivan, “söyle bakalım ufaklık, bunu nereden biliyorsun ve az önceki o ikiliyle ne işin var?”

“Acele etmemiz gerek,” diye yanıtladı Regis, telaş tınısı sestonuna aniden geri dönmüştü.

“Bruenor’un başı dertte — hepsinin başı dertte!— Mithril Salonu’na… yok, hayır, Thibbledorf Pwent’in salonun kuzeyinde kurduğu kamp yerine ulaşmam gerek.”

“Evet, biz de oraya gidiyoruz,” dedi Ivan. “Pwent’in yanına. Dolambaçlı bir yol izledik ama bir kuş ağabeyime nerede olduklarını söyledi. Tam o tarafa gitmek için yola koyuluyorduk ki, başka bir kuş ağabeyime bu ork ve köpeğinden bahsetti.”

“Birçok kuşla konuşuyor, değil mi?” diye sordu Regis huzursuzca.

“Evet, aynı zamanda ağaçlarla da. Bizimle gel bakalım, sen daha bana nasıl olduğunu soramadan önce bizi oraya götürecektir.”

“Zaman yok,” dedi Regis. Mithril Salonu’nun ana girişini barındıran koyak olan Bekçi Vadisi’nin engebeli, kayalıklı zemini

üzerinde yirmi mil kuzeye kurulmuş ikinci cüce garnizonuna vardıklarında, Bouldershoulder kardeşler, Thibbledorf Pwent ve diğer liderlerle konuşuyordu.

“Bruenor ile diğerleri dört güne, yani ulakların orduyu toplayıp buraya getirmesi için geçmesi gereken zamana sahip değil.”

“Pöh, bunu üç günde yaparlar!” diye ısrar etti garnizon komutanlarından biri. Runabout Kickastone adındaki huysuz, minik bir cüceydi bu. “Hiddetten köpürmüş bir cücenin nasıl koştuğunu hiç görmedin mi?”

“Üç gün de fazla!” diye kükredi Pwent. Regis ile Bouldershoulder kardeşler, Shallows’un içinde bulunduğu zor durumun vahim haberiyle birlikte geldiklerinden beri gözü kuzeydeydi.

Aslında Thibbledorf Pwent’in gözü, Bruenor ondan ayrılıp onu güneye yolladığı andan beridir kuzeydeydi.

“Sadece yüz kişi var!” dedi Runabaout. “Ufaklığın dediğine bakılırsa, o yüz kişi pek işe yaramayacak demektir!”

“Karındeşenler var!” diye kükredi Pwent. “O orklar sayıca az olduklarını düşüncek, hiç şüphe etmeyesin!”

“Ayrıca ruhbanlarınız da var,” diye ekledi Regis. Bir an önce yola koyulmaları gerektiğinin farkındaydı ve dostlarının büyük ihtimalle bazı şifa büyülerine çaresizce ihtiyaç duyduklarını kolayca tahmin edebiliyordu.

Runabout iç geçirip etrafına baktı ve ellerini beline dayadı.

“Eğer kasabaya varabilirsek biraz işe yarayabiliriz,” diye itiraf etti. “Savunmaları güçlendirir, yaralıları iyileştiririz, falan filan. Ama oraya kolayca varabileceğimizi sanmayın sakın.”

Yan tarafta duran Pikel hoplayarak Ivan’ın yanına geldi ve heyecanla kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Diğerleri dönüp izlediler ve dinlediler, fakat net bir söz veya mana yakalayamadılar.

“Ağabeyimde daha hızlı ve daha uzun süre yürümenizi sağlayacak bazı meyveler varmış,” diye açıkladı Ivan. “Durup dinlenme veya yeme içme ihtiyacınızı alacaklarmış. Bu da, kısa kamplarla oraya daha hızlı varmamızı sağlayabilir.”

“Oraya varmak işin kolay kısmı gibi görünüyor,” diye yanıtladı her zaman şüpheci olan Runabout ve daha o sözlerini bitiremeden önce Pikel tekrar Ivan’ın üzerine atılıp kulağına doğru eğildi.

Ivan’ın yüz hatları ekşidi, yüzü şüpheyle doldu ve kafası sağa sola sallanmaya başladı ama Pikel daha da heyecanlı bir şekilde devam ettikçe, cüce yavaş yavaş sakinleşti ve daha dikkatle dinlemeye başladı.

En sonunda Pikel geri çekildi ve Ivan duyduklarına inanamaz bir halde ona doğru dönüp, “Emin misin?” diye sordu.

“Hee hee hee.”

‘?Ne?” diye sordular hep bir ağızdan Thibbledorf Pwent, Regis ve Runabout.

“Pekala, kardeşimin bir planı varmış,” diye açıkladı Ivan tereddütle. “Çılgınca bir plan…”

“Heyt be!” diye haykırdı Pwent, yumruğunu havaya kaldırarak.

“Ama en azından plan plandır,” diye devam etti Ivan. Pikel’e bakıp yine, “Emin misin?” diye sordu.

“Hee hee hee.”

“Eee?” diye teşvik etti Runabout.

“Pekala, burada çene mi çalacağız yoksa işe mi koyulacağız?” diye karşılık verdi Ivan. “Büyük, güçlü bir at arabanız var mı bakalım?”

“Evet,” diye yanıtladı Runabout/ “Bol miktarda odununuz var mı? Özellikle de taş surlara destek yapmak için kullandığınız o iri kalaslardan?”

Runabaout etrafına bakınıp yavaşça başını sallayarak onayladı.

“Öyleyse tüm odunlarınızı, en büyük, en güçlü arabalarınızı alın ve tüm cücelerinizi kuzey yolunda sıraya dizin,” dedi Ivan.

“Ağabeyinin planına ne oldu?” diye sordu Runabout. “Sanırım en iyisi bunu sana yolda söylemem,” diye yanıtladı Ivan. “Bunun bir sebebi, kralınızın başı dertteyken burada durup çene çalamayacak olmamız, diğer ise…” Duraksadı ve kıs kıs gülen Pikel'e baktıktan sonra baklayı ağzından çıkardı, “planı duyduğunuzda, sanırım orduyu beklemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşünecek olmanız.” “Hee hee hee,” dedi Pikel.

Bir saat içinde, yüz cüce ile Regis, tonlarca güçlü odunla yüklü olan iri arabaları çekerek garnizonu terk etti. Pikel araba çekme işine dahil değildi ve hatta yürümüyordu bile. Cüce, bunun yerine bir arabadan diğerine ilerliyor, ahşabı druid büyüsüyle işliyor, her parçayı ölçüp tartıyor ve sonunda ortaya çıkaracağı tasarımın neresine oturacağını hesaplıyor ve tüm bunları yaparken kıs kıs gülüyordu. Durumun ciddiyetine ve bariz bir şekilde umutsuz görünen bir savaşa doğru ilerliyor olmalarına rağmen, Pikel sürekli kıs kıs gülüyordu.

UMUT TÜKENDİĞİNDE

Cattibrie, tek bir mumun loş aydınlığında oturmuş, karyolanın üzerinde yatan sevgili babası Bruenor'a bakıyordu. Cücenin yüzü kül gibi solgundu ve genç kadın bunun ışığın bir oyunu olmadığını biliyordu. Cücenin göğsü zar zor kıpırdıyordu ve kadının henüz değiştirmiş olduğu sargı bezleri yine kan içindeydi.

Dışarıda başka bir kaya çok yakına çarpıp zemini salladı ama Cattibrie'yi bir az olsun ürkütmedi, zira bu patlamalar art arda takip etmekteydi. Bombardımanın temposu ve şiddeti artmıştı. Yirmi misilden biri, kaya yerine etrafa yıkım saçan, çoğunlukla kasabanın içinde küçük yangınlar çıkaran alevler içindeki bir ateş kazanı oluyordu. Büyücünün kulesinde şimdiye kadar üç yangın çıkmıştı ve Dagnabbit binanın sağlamlığının bozulmuş olduğu konusunda onları uyarmıştı.

Fakat Bruenor'u yerinden kıpırdatmadılar, zira gidebilecekleri başka bir yer yoktu.

Cattibrie öylece oturup babasına baktı. Geçen tüm mutlu zamanlan, babasının onun için yaptığı onca şeyi, birlikte yaşadıkları maceraları hatırladı. Zihni bunun son olduğunu söylüyordu, fakat yüreği bu sonuca varmayı kesinlikle reddediyordu, ı Aslında hepsi Bruenor’un ölmesini bekliyordu, zira cüce en son nefesini verdiğinde, hepsi —sağ kalanların hepsi— deliklerinden çıkıp kırık dökük surların üzerinden atlayacak ve güneye doğru çaresiz kaçışlarına başlayacaklardı. Ne kadar zayıf olsa bile, bu onların tek umuduydu.

Ama Cattibrie, orada öylece oturmuş Bruenor’un ölmesini beklediğine inanmakta zorluk çekiyordu.

Sert ve yaşlı cücenin göğsünün pek yakında hiç kıpırdamayacağı ve artık nefes almayacağı düşüncesini kabullenemiyordu. Her zaman babasının kendisinden uzun yaşayacağını düşünmüştü.

Onun düşüşüne daha evvel bir kez, Mithril Salonu’nda gölge ejderhasıyla birlikte yarığın içine daldığında tanık olmuş ve öldüğünü sanmıştı. O zaman yaşadığı kalp kırıklığını, yüreğinde hissettiği inanılmaz boşluğu, çaresizlik hissini ve bütün bunların ne kadar gerçeküstü göründüğünü hatırlıyordu.

Yine bunları, hepsini hissediyordu. Sadece bu sefer babasının sonu gözlerinin önünde gelecekti, bunu reddetmesi imkansız olacak ve hiçbir umut ışığı kalmayacaktı.

Kadın omzunda güçlü bir el hissetti ve dönüp baktığında Wulfgar’m yanına yanaştığını gördü. İri adam kolunu omzuna doladı ve kadın başını adamın güçlü göğsüne dayadı.

“Keşke Drizzt dönseydi,” dedi Wulfgar sessizce ve Cattibrie ona baktı, “ve Regis de yanında olsaydı,” dedi barbar. “Bunun için keşke hep bir arada olsaydık.”

“Bruenor’un hayatının sonu için mi?”

“Her şey için,” diye açıkladı Wulfgar. “Güneye kaçış veya orada yapacağımız son çatışma için.

Bu, uygun olurdu.”

Daha fazla konuşmadılar. Konuşmaları gerekmiyordu, ikisi de tam olarak aynı şeyleri hissediyor, ikisi de aynı şeyleri hatırlıyordu.

Tepelerinde, kaya yağmuru devam etmekteydi. “Kaç ork var?” diye sordu Innovindil, Tarathiel’e.

İki elf, Aykorusu’ndan çok uzakta, kanatlı atlarıyla gecenin içinde uçmaktaydı. Kadının sesini duyurması için bağırması gerekiyordu ve o zaman bile sesi gecenin esintileriyle hafifçe taşınıyordu.

“Yurdumuzun güvenliğini tehdit etmeye yetecek kadar fazla,” diye yanıtladı Tarathiel, kendinden son derece emin bir şekilde.

Shallows Kasabası’nın kuzeyindeki dağların eteklerinde durmuş, arkalarındaki ork kamplarında bulunan yüzlerce ateşin ışığına ve kasabanın belli bölümlerini —en belirgin olarak da mekanda net bir şekilde göze çarpan tek kuleyi— kuşatmış olan alevlere bakıyorlardı.

İkili daha rahat konuşabilmek için yüksek bir çıkıntıya kondu.

“Onlara yardım edemeyiz,” dedi Tarathiel kendisinden daha müşfik olan yoldaşına, yere kondukları ve kadının güzel yüzündeki bakışı daha iyi görebildiği anda. “Aykorusu’na ulaşıp tüm klanı harekete geçirmeyi basarsak bile, bu savaşın gidişatını değiştirmek için zamanında geri dönemeyiz. Bunu denememeliyiz de,” diye ekledi, kadının yüzündeki şüpheci bakışı gördüğünde. “İlk sorumluluğumuz, yurdumuz dediğimiz ormana karşıdır, eğer bu kara dalgalar doğuya döner ve Surbrin’i geçerse, pek yakında savaşa karışacağız demektir.”

“Sözlerinde haklılık payı var,” diye kabul etti Innovindil. “Fakatoraya gidebileceğimizi ve üzerlerine karanlık kapanmadan önce bazılarını felaketin ellerinden çekip alabileceğimizi düşünüyorum.”

Tarathiel kafasını sağa sola salladı ve yüzüne tartışmaya mahal bırakmayan bir ifade yerleştirdi.

“Ork okları her saniye peşimizde olacaktır,” diye karşı çıktı, “eğer Gündoğumu ve Günbatımı’nı alaşağı ederlerse, kime ne

yararımız dokunabilir ki? Kim doğuya gidip halkımızı uyarabilir?"

Tartışmayı üsteledi, fakat Innovindil'in bunu duymaya ihtiyacı yoktu. Sorumluluklarını ve aynı derecede önemlisi, becerilerinin sınırlarını biliyordu.

Güneydeki felaketin onun, dostunun ve tüm klanının yeteneklerinin çok ötesinde olduğunu biliyordu.

Shallows kasabasının yıkımını izlemek ikisine de acı veriyordu, zira Aykorusu elfleri yöredeki hiçbir insan halkıyla dost olmasalar bile, onlarla düşman da değillerdi. Ellerinden sadece izlemek geliyordu.

Zorlu bir tırmanıştı, burktuğu ayak bileğindeki şişme ve ağrı sebebiyle daha da zorlaşıyordu.

Drizzt, yukarıdan gelen ve gitgide azalan son gün ışıklarının pırıltısını takip ederek elleriyle kendini çekiyor ve doğal oluşumlu dar bacaya tırmanıyordu.

Gittikçe azalan gün ışıkları.

Yüz metrelik tırmanışın yarısından fazlasını kat etmiş olan drow duraksadı. Solmakta olan ikindi ışığı ile ilgili en kötü şey, Drizzt'in mağaraya girmesinden bir gün sonrası değil ondan da bir gün sonrası olduğunu bilmesiydi. Mağaraların büyüklüğü onu gerçekten şaşırtmıştı. Engin bir yer altı ağıydı ve neredeyse iki gününü mağaralarda dolanıp yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmişti.

Daha temiz olan havayı takip eden drow birçok çıkmaz yola ve oluğa girmiş veya geçip çıkamayacağı kadar küçük açıklıklara denk gelmişti.

Bir başka çıkmaz yol bulmuş olduğundan şüpheleniyordu ama yine de tırmanmaya devam etti. Yine de ileri doğru attığıher adım ona bunun da bir çıkmaz yol olduğunu kesin bir şekilde söylüyordu. İlk gördüğünde yukarıdan gelen ışık parlaktı ve bu, mağaraların karanlığına karşı gayet hoş karşıladığı bir tezat oluşturmuştu ama drow bunun, açıklığın genişliğinden değil de güneşin açısından kaynaklanmış olduğunu şimdi şimdi fark ediyordu.

Bir otuz metre daha tırmandıktan sonra, geldiği yoldan geri dönmesi gerektiğini, bacadaki açıklıktan yalnızca bir elini veya belki de kafasını geçirebileceğini kesin bir şekilde anladı.

Dostlarının ona ihtiyaç duyduğunu sessizce kendisine hatırlatan Drizzt Do’urden, aşağı inmeye koyuldu.

Bir saat sonra, “ağrıyan ayak bileğinin ve katıksız bir şekilde yorgun olan vücudunun el verdiğince hızla yürümekteydi. Geldiği yerden geri gidip tünellere ilk girdiği yere dönmeyi ve devlerin oraya yığdığı taş bariyeri yerinden oynatmaya çalışmayı düşündüyse de bu fikri hemen aklından uzaklaştırdı.

Drow bir sonraki açıklığı bulduğunda güneş doğalı çok olmuştu ve bu sefer çıkış yeterince genişti.

Drizzt gün ışığına çıktı ve yakıcı parlaklık karşısında gözlerini kırpıştırarak gözlerinin mümkün olduğunca uyum sağlamasına izin verdi. Bundan sonra, ona Shallows’a doğru yön gösterebilecek tanıdık bir yer şekli bulma çabasıyla etrafındaki dağlara göz gezdirdi. Fakat bulunduğu yerin görüş açısı çok farklıydı. Yine de güneş konusunda yaptığı gözlemlef—sayesinde doğuyu batıdan, kuzeyi güneyden ayırt edebiliyordu, böylece güneye doğru yola koyuldu. Uğursuz Geçit’e varmayı ve zemin bir nebze olsun düzeldiğinde yönünü bulmayı umut ediyordu.

Gömleğinin bir kolunu yırtıp ayak bileğinin üzerine yerleştirdiği tahta parçasını sıkı [aştırdıktan sonra acıyı duymazdan gelerek hızla yürümeye başladı. Güneşin doruk noktasını aşmasını ve sonra batı ufkuna doğru ilerleyip ufkun arkasına geçişini izledi.

Saatler sonra Uğursuz Geçit’i buldu ve zemini tanıdı. Telaşı her adımıyla daha da artarken dağ etekleri boyunca doğuya koştu. Kısa süre sonra, güneydoğuda aydınlanmakta olan gökyüzüne zıtlık yaratacak bir şekilde uzak mesafede parlayan bir ışık gördü. Bir tepeyi hızla tırmanıp daha iyi görebileceği bir noktaya çıktı ve uzak mesafede, gece göğüne doğru yükselen alevler gördü.

Bu Withegroo’nun kulesiydi.

Kalbi, harcadığı çabadan çok korkuyla güm güm atan Drizzt koşmaya devam etti. Parlak bir kürenin gökyüzünde kuzeyden

güneye doğru uçtuğunu gördü. Bu küre kırık dökük kasabanın içine çarptığında alevler saçtı.

Drizzt güneye doğru yön değiştirmek yerine dosdoğru devlerin olduğu yere ilerledi. Onları bir kez daha alıkoymaya kararlıydı. Elleri oniks heykelciğe gitti, fakat panteri hemen yanına çağırmadı.

“Hazır ol Guenhwyvar,” dedi sessizce. “Kısa süre sonra savaşa karışacağız.”

Drizzt gece vakti görünen ateş ışığının mesafeleri nasıl çarpıttığını biliyordu, bu sebeple kasabaya ve saldıran devlere ulaşmasının bu kadar uzun zaman almış olması onu şaşırtmamıştı.

Shallows’u açık bir şekilde gözünün önünde tutarak dar vadinin kuzey ucuna ilerledi. Kasaba savunucularının etrafta koşturduğunu görebiliyordu. Kule yanıyordu ama eskisi kadar harlı değildi ve koşturmacanm çoğu binanın etrafında yaşanıyordu.

Devler de özellikle bu hedefe yoğunlaşıyor gibiydi.

Drizzt oniks heykelciği alıp yere bıraktı. Guenhwyvar’ı çağırmaya ve devlerin kamp yerine dosdoğru saldırmaya kararlıydı. Fakat yanan kulenin tepesinde tanıdık bir siluet gördüğünde duraksadı.

Drizzt fazla iyi seçemese de tek bir şeyi net olarak gördü: Çok iyi tanıdığı tek boynuzlu bir miğfer.

“Hepsine meydan oku, Bruenor,” diye fısıldadı drow, yüzünde acı bir gülümsemeyle.

Neredeyse drowa cevap verircesine, kuleye bir dizi misil çarptı, içlerinden biri en parlak yanan alevlerin yakınına çarptı ve gece göğüne kıvılcımlar saçtı.

Cüce hâlâ oradaydı, binanın tepesinde durmuş yerdeki birliklere komutlar veriyordu.

Drizzt’in gülümsemesi genişledi, daha doğrusu genişlemeye başladı. Fakat derken güneyde yüksek bir gümbürtü ve sürtünme sesi geldi Gözleri dehşetle fal taşı gibi açılan Drizzt kulenin yana

yatışını, üzerinde duran cücenin kenara kadar yuvarlanıp çaresizce yan tarafa tutunmak için ileri atılışını izledi.

Kule güneye doğru devrildi ve yarı yarıya yıkılıp yarı yarıya yerle bir oldu. Sonu gelen zavallı cüce, çöken tonlarca kayanın altında kaldı.

Drizzt kendi hareketlerini fark etmedi, bu feci görüntü karşısında bacaklarının ağırlığını taşıyamadığını ve birdenbire taş zemine çöküp kalmış olduğunu anlayamadı.

Bu dünyada kimsenin bu yıkımdan sağ kurtulamayacağını hiç şüphesiz biliyordu.i çini bir ürperti sardı. Elleri titremeye başladı ve menekşe renkli gözleri yaşlarla doldu.

“Bruehor,” diye fısıldadı üst üste.

Elleri tutunacak hiçbir şey bulamadan güneye, boş havaya doğru uzandı.

YANLIŞ TANRININ ÖNÜNDE EĞİLMEK

Hiçbir şey göremiyor, sadece kollarıyla omuzlarının etrafındaki acı verici çizikleri ve moloz yığmıyla beraber havaya yükselen toz toprağı solumanın rahatsızlığını hissedebiliyordu. Kısmen çökmüş olan tünelin karanlığında el yordamıyla etrafını yokladı ve çaresizce babasını bulmaya çalıştı.

Şansı yaver gitmişti, zira Bruenor’un yatmakta olduğu alanın etrafı bu yıkımı neredeyse büsbütün atlatmıştı. Cattibrie, babasının yanında ayağa kalktı ve ellerini nazikçe cücenin yüzünde gezdirdi. Bundan sonra kulağını cücenin ağzına yaklaştırdı ve babasının zar zor olsa bile hâlâ nefes aldığını duydu.

Kadın yönünü tespit etme, yüzeye çıkmanın en kısa yolunu kestirme çabasıyla etrafında döndü, fakat yüzeye çıkıp çıkmaması gerektiğinden emin değildi. Withegroo’nun kulesinin yıkımından sonra orklar tüm güçleriyle kasabaya doluşmuş olabilirler miydi? Eğer durum böyleyse, güneye doğru yönelmek üzere kasabadan dışarı çıkmayı denemeden önce elinden geldiğince burada, karanlıkta kalsa daha iyi olup olmayacağını merak etti.

Bu belki de daha güvenli bir yol gibi görünüyordu ama Wulfgar yukarıda bir yerlerdeydi, Dagnabbit, diğerleri ve kasaba halkı da öyle. Eğer orklar gerçekten de kasabaya doluşmuşsa, savaş umutsuz olacaktı.

Cattibrie küçük odacığın kenarına süründü ve taşı kazmaya başladı, birkaç kaya ve toprak parçası çekti. Parmakları kan içinde kaldı ama kazmaya devam etti. Üzerindeki zemin meşum bir sesle inledi ama dakikalar geçtikçe vücuduna yayılan bitkinliğe aldırış etmeden kazmaya devam etti.

Yerinden kıpırdatamayacağı kadar iri bir kayaya çattı. Bana mısın demeyen kadın taşın kenarlarını oymaya başladı ve kaya aniden yerinden kıpırdadığında geriye sıçradı.

Kaya, Wulfgar'ın güçlü kolları tarafından kaldırılıp kenara atılırken, içeri sabahın ışıkları doluştu.

Adam ileri doğru uzandı, kadın elini verdi ve barbar, kadını küçük tünelin içinden çekip aldı.

"Bruenor?" diye sordu Wulfgar çaresizce.

"Hâlâ aynı," diye yanıtladı Cattibrie. "Çöküntü onun odasını etkilemedi. Cüceler orayı iyi inşa etmiş."

Sözlerini bitirdiğinde etrafındaki yıkım sahnesine baktı. Kulenin yarısı devrilmiş, yarısı kendi üzerine çökmüştü ve çökerken de birkaç binayı da beraberinde götürüp moloz yığınından uzun bir sıra oluşturmuştu. Kadın kimlerin hayatta kalıp kimlerin öldüğüne dair birçok soru sormak istedi ama ağzı bir karış açılıp kaldığından dolayı söyleyecek söz bulamıyordu.

"Dagnnabit öldü," diye bilgilendirdi Wulfgar. "Onunla birlikte üç cüce ve en az beş kasabalıyı daha kaybettik."

Kasabanın başına gelen yıkıma inanmakta güçlük çeken Cattibrie etrafı taramaya devam etti.

Binaların çoğu ya yıkılmış, ya da feci şekilde hasar görmüştü ve surdan geriye pek az bir şey kalmıştı. Orklar saldırdığında —ki güneyde borularının öttüğünü ve davullarının çalındığını duymasına pek az kalmış olduğunu biliyordu— kasabada düzenli bir

savunmanın olmayacak, sadece acı sondan önce sokaklar ve tüneller arasında arbedeler yaşanacaktı.

Wulfgar'a bakıp adamın sabırlı yüz ifadesi ve iri omuzlarıyla güç buldu. Cattibrie, orklar onun işini bitirmeden önce adamın epey fazla cana kıyacağını biliyordu ve kendisi de aynı şeyi yapmaya karar verdi. Yüzünde acı bir tebessüm belirdi ve Wulfgar merakla ona baktı.

"Pekala, eğer bitecekse, yiğitçe bir cenkle bitmeli!" dedi, başını sallayıp sırıtarak.

Ya bunu yapacaktı ya da yere çöküp ağlayacaktı. YVulfgar'ın omzuna elini koydu ve barbar da kendi elini kadının omzuna attı.

"Geliyorlar," diye bir ses duyuldu arkalarından. Dönüp baktıklarında, yara bere ve kan revan içinde kalmış ama savaş için fazlasıyla hazır duran Tred'i gördüler. Cüce, bir elini sırtının arkasına saklamış, diğeriyle çift başlı baltasını tutmuş bir halde yan duruyordu.

Wulfgar, Bruenor'un odasına giden mağaranınr girişinin etrafındaki bazı yerleri kaba bir daire şeklinde işaret etti.

"Bu dört mevkii koruyacağız," diye açıkladı, "ve moloz yığınlarının ardına çekilip yukarıda birleşeceğiz."

"Ya ondan sonra?" diye sordu Tred.

"Mağaralara çekileceğiz, daha doğrusu onlardan arta kalana," dedi barbar. "Bırakalım orklar, biz saldıramayacak kadar bitkin düşene dek tünellerde sürünsün ve öldürülsün."

Tred etrafına bakındıktan sonra, diğer herkes gibi bütün bunların ne kadar da beyhude olduğunu anladığı halde başıyla onayladı. Kana susamış bazı orklar kesinlikle ahmaklık edip onların peşinden tünellere girecekti ama gaddar yaratıklar zamanın kendi lehlerine işlediğini, savunucuların dışarı çıkmasını bekleyebileceklerini, daha da kötüsü onları mağaralardan dışarı çıkarmak için yangınlar çıkarıp içeriyi dumana boğabileceklerini kısa süre içinde fark edeceklerdi.

“Kral Bruenor ve kralın bu iyi evlatlarının yanında ölmek benim için bir şeref olacak. Dagnabbit de iyi ve cesur biriydi,” dedi Tred kasvetli bir sesle, moloz yığınlarından oluşmuş uzun çizgiye bakarak. “Felbarr Kalesi onu kendinden biri olarak adlandırmaktan şeref duyardı. Keşke onu göçük altından çıkaracak zamanımız olsaydı.”

“Orası iyi bir mezar,” diye yanıtladı Wulfgar. “Dagnabbit yerini korudu ve onlara meydan okudu, düşerken cüce tanrılarına sesleniyordu, iyi bir iş yaptığını, halkını ve ırkının şerefine layık olduğunu biliyordu.”

Ciddi ve sessiz bir süre geçti. Üçü de başlarını Dagnnabit’e duydukları saygıyla öne eğdiler.

“Kesecek birkaç ork var,” diye bildirdi Tred.i kiliye selam verdikten sonra harekete geçti ve belirlenen mevziilerin üçünü savunmak için geri kalan birkaç kişiyi organize etme işine koyuldu.

Kısa süre sonra bombardıman yine yoğunlaştı ama etraflarında bu kadar fazla moloz yığını bulunurken ve yıkılacak pek az şey kalmışken, siper olarak kullanabilecekleri bolca yer mevcuttu.

Devlerin yaptığı başlangıç onlara sadece bir can sıkıntısı gibi geliyordu. Çoğu worglara binmiş olan orklar savaş naralarını uluyarak hücuma kalktığında kaya yağmuru sona erdi.

Savunucular adına savaşı başlatan Cattibrie oldu. Moloz yığının ardından ayağa kalkıp bir worgun tam kafasında patlayan yaratığı aniden durduran ve binicisini havaya fırlatan gümüş kuyruklu bir ok yolladı. Kadın yana dönerek bir atış daha yaptı, zira yıkılmış surların üzerinden içeri doluşan orklar ona hedef kıtlığı çektirmiyordu. Oklarını düşman saflarının arasına yolladı ve her bir atışıyla en az bir, bazen de iki yaratığı alaşağı etti.

Ama yine de gelmeye devam ettiler.

“Yayınla devam et,” diye ona talimat verdi Wulfgar. Güçlü ve dimdik bir şekilde ayağa kalkıp orklarm hücumuyla yüzleşti. Aegis-fang en öndeki orkları havaya yükselterek hallaç pamuğu gibi dağıttı.

İkilinin dört bir yanında olan Shallows savunucuları saldırıyla yüzleşmek için yerlerinden çıktı, insanlar ve cüceler kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamış bir halde yan yana savaşıyordu. Bir süreliğine sanki hiçbir ork darbesi onlara ilişemeyecekmiş, sanki aldıkları herhangi bir yara, etkisinden kurtuldukları ve derhal, şiddetle karşılık verdikleri küçük bir darbeymiş gibi göründü. Savunulan dört mevziin etrafında ceset yığınları oluşmaya başladı ve ilk başlarda neredeyse hepsi orklar ve worglardan oluşuyordu.

Fakat bu devinim ve savunmanın direnci fazla süremezdi. Savunucular gözleri dönmüş bir haldeyken bile bunu biliyorlardı.

Wulfgar baltasını yorulmak bilmeden^savuruyor, onun önünde durmaya çalışan orkların oluşturduğu tüm savunmaları yarıyordu. Arada sırada yaratıklardan biri darbeden kaçmayı veya eğilerek kurtulmayı başarıyordu ama ork bunun ardından saldıramadan önce gümüş kuyruklu bir ok onu yere indiriyordu.

Tılsımlı sadağındaki okları asla tükenmeyen, Cattibrie Taulmaririn kirişini tekrar tekrar geriyordu. Hırlayan kurtların daha tehlikeli düşmanlar olduğunu düşündüğünden, ne zaman fırsatını bulsa bir ork yerine bir worga nişan alıyordu.

Fakat çoğunlukla nişan alma zahmetine girmiyor, zaten buna ihtiyaç da duymuyordu.

Yıkım niteliğindeki bu ok yağmuruna ve YVulfgar’ın kadının şimdiye dek hiç görmediği kadar muhteşem ve şiddetli bir şekilde savaşmasına rağmen, orklar, çekilip gelen bir gelgit dalgası gibi üzerlerine kapanmaya, her türlü delikten içeri doluşmaya başlamıştı.

Cattibrie bir atış yaptıktan sonra kirişe başka bir ok yerleştirip hızla döndü ve bir orku vurup havaya uçurdu. Fakat hemen yanında bir başkası vardı ve kadın, yayını bir asa gibi kaldırıp yaratığı geri püskürtmek zorunda kaldı.

Bir diğeri ona katıldı ve kadın neredeyse Wulfgar’dan yardım isteyecekti. Neredeyse bunu yapacaktı ama adamın dikkatini biraz olsun dağıtırsa onun sonunu kesin ve hızlı bir şekilde getireceğini fark edince sözlerini yuttu. Kadın Taulmaril’i şiddetle, ileri geri kamçı

gibi savurarak iki orku geri çekilmeye zorladı. Yayını yere bıraktı ve aynı akıcı hareketle keskin kılıcı Khazid'hea'yı çekti.

Orklar bastırdı, saplanan bir mızrak sertçe kadının böğrüne doğru yöneldi. Aşağı doğru yaptığı bir karşılama hamlesi mızrağın ucunu temiz bir şekilde kesti ve bu karşı hamle sırasında gerçek bir çarpışma olmamasına şaşıp kalan ork birazcık dengesini kaybetti.

Bu süre, Cattibrie'nin kılıcının üzerindeki elini ters çevirip hızla savurmasına ve yaratığın göğsüne saplamasına yetti.

Khazid'hea tam zamanında geri gelip ikinci bir orkun ağır kılıcına çarparak çınladı. Teke tekken bu yaratık Cattibrie'ye rakip olamazdı.

Ama iki taraftan iki ork daha katıldı ve Cattibrie bu üçlüyü zapt etmek için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı. Arkasında bir çarpışma sesi duydu ve bunun ardından Wulfgar'dan bir homurtu geldi.

Ama ne o adama, ne de adam ona yardım edebilirdi.

Cattibrie kılıcını daha da şiddetli bir şekilde savurmaya başladı, saplama, kesme ve batırma hamlelerini savuşturup durdu, içinde bir hüsran duygusu büyüyordu, zira hiçbir ilerleme kaydedemiyordu ve bu tempoyu koruyamayacak kadar çok çaba sarf ediyordu.

Önündeki ve sağındaki ork aniden, tahmin edemeyeceği bir yöne doğru hareket etti. İlk başta yaratığın kendisine saldırdığını sandı ama sadece yanından uçarak geçtiğini ağır bir cüce baltasının darbesiyle havaya yükselmiş olduğunu derhal anladı. Tred yaratığın arkasından öne çıktı ve üçlünün ikinci üyesini, yani Cattibrie'nin tam önünde duran orku iki büklüm eden ters elli bir darbe savurdu. Kadın derhal tepki verdi ve tüm ilgisini soldaki orka çevirdi. Aniden ileri çıkıp Khazid'hea 'yi orkun kılıcının üzerinden geçirip aşağı ittirdi, iki silah da aşağı eğildiğinde ork, kadını yere yığma çabasıyla ileri çullandı ama kadın çevikçe yana adım atıp hücumdan kaçtıktan sonra orkun hemen arkasında bitiverdi. Kılıçlar birbirinden ayrıldığında, Khazid'hea'run sapındaki tutuş açısını değiştirdi ve geriye doğru saplama yaparak yaratığın omuriliğini deşti.

“Savunmalar yarılıyor!” diye haykırdı Tred, yara bere içinde kalmış olan Wulfgar’a katılmak için koştururken. Neredeyse kafası Aegis-fang’in çılgın savuruşlarıyla paramparça olacaktı. “Deliğe geri çekiliyoruz!”

Wulfgar homurdanarak onayladıktan ve bir orku daha havaya uçurduktan sonra moloz barikatmarkasına atladı.

Bir worg barikatın üzerinden aşıp adamın boğazına doğru sıçradı.

Yayını geri almış olan Cattibrie, kurdu böğründen vurdu ve güçlü bir büyüye sahip olan ok yaratığı ölü bir halde kenara fırlattı.

Fakat kadın kafasını kaldırıp bakınca koca bir güruhun saldırdığını gördü ve kısa süre içinde düşmanın onlara baskın geleceğini düşündü. Arkasındaki zeminden gelen bir gürültü duydu ve dönüp baktığında, cılız ve gergin yüz hatlarıyla yaşlı Withegroo’yu gördü. Dik durmak için dahi sarf ettiği çabayla vücudu tir tir titreyen adam zar zor ayakta durabiliyordu ama gözlerindeki bakış donuk değildi ve dudaklarını katıksız bir öfkenin getirdiği kararlılıkla hareket ettirdi.

Büyücünün alev topu worglar ile orkların saldırısını durdurup savunuculara birazcık daha zaman kazandı ama bu çabası Withegroo’ya pahalıya patlamıştı. Yıkım niteliğindeki büyüsünü fırlattığında gülümsemeyi başardı ve Cattibrie’ye bakıp göz kırptı.

Adam yere yığıldı ve kadın onun yanına varamadan önce dahi büyücünün ölmüş olduğunu biliyordu.

Withegroo’nun büyüsü düşman saflarından birinin saldırısını altetmişti ama orklar bu büyülü gösteri karşısında sıralarını bozmadılar. Sayıları azalan savunucular azar azar gerilediler ve güneyden gelen borazan seslerini duyduklarında, bunun, daha şimdiden kendilerinden üstün olan düşmana katılan daha fazla orka işaret ettiğini anladılar. Baskı aniden azaldığında, savunucular bu borazanların başka bir şeyin işareti olup olmadığını düşünmeden edemediler. O sırada tam anlamıyla savunma hattının sonuna gelmişlerdi ve birkaçı çoktan dar tünellere inmek zorunda kalmıştı.

Shallows savunucuları sıkı bir halka halinde tekrar bir araya gelip savaşmaya devam ettiler. Çok geçmeden Cattibrie ile Wulfgar ilk savunma mevziilerine geri dönmüşlerdi ve bu sefer önlerinde bekleyen birkaç ork vardı.

Güneyde borazanlar çalmaya devam ediyordu ve savaş sakinleştiğinde Wulfgar bulabildiği en yüksek yere çıkıp o yöne bakmaya cüret edebildi.

“Dokuz Cehennem adına!” diye bağırdı.

Tred, Cattibrie ve diğer birkaç kişi ona katıldı, ki onlar da en az barbar kadar gördüklerine inanamamıştı. Karşılarında kuzeye doğru ağır ağır ilerleyen ve yirmiden fazla garip görünümlü, dağınık katır tarafından çekilen iri bir ahşap totem duruyordu. Devasa bir ork yüzü heykeliydi ama sadece tek bir grotesk göze sahipti.

“Gruumsh,” dedi Tred McKnukles. Sanki ork tanrısının ismini anması bile ağzında kötü bir tat bırakmışçasına yere tükürdü. “Ruhbanlarını getiriyorlar,” diye mantık yürüttü. “Sanırım nihai zaferleri için bir merasim yapacaklar.”

Az önce savaşmakta olan orklar, kasabanın güneyindeki araziye doluştular. Hepsi de totemi işaret edip tezahürat yapıyor, birçoğu saygı ve korku duydukları tanrılarının sureti karşısında dizlerinin üzerine çöküyorlardı.

Yarığın karşı tarafında olan Drizzt borazanları duydu, fakat devlerin mevziine gizlice yaklaşmak için geçtiği alçak zeminden, bu gürültü patırtının ne olduğunu göremiyordu. Hemen yukarısında duran devler bile heyecanlı seslerle konuşuyor ve şaşkın bir şekilde güneyi işaret ediyorlardı.

Drizzt saldırmak için yerini alan Guenhwyvar’ı gördü.

Elini sallayarak kedinin dikkatini çekti ve ona yerini korumasını işaret etti. Etrafına fakındı ve devler tarafından görülmeden nasıl daha iyi birgözlem noktası bulabileceğini düşündü. Harekete geçti ama neredeyse derhal durdu. Artık o kadar da şaşkın olmayan devler sinirli bir muhabbet içindeydi. Ne dediklerini pek iyi anlayamıyordu ama orklara epey sinirlendiklerini fark etti —ork

rahiplerin tüm ihtişamı onlardan çaldığı konusunda bir şeyler yakalayabilmişti.

Drizzt, belki de düşmanlarının saflarını ayırmak üzere olduğuna dair bir umut parıltısı gördü, fakat bunun, büyük ihtimalle herhangi bir fark yaratmayacağını biliyordu.

Ağır cübbesinin altına sığınmış olan sürücü, uzun yük binekleri sırasının üzerinde kamçısını şaklattı ve kirli, sert kıllı yaratıklar daha da sıkı asılıp iri yük arabasıyla orkların tanrısı olan TekGöz Gruumsh'un büstünü meyilli ve kayalıklı zeminde çekmeye devam ettiler.

Tüm orklar, ilgilerini Shallows ve umutsuz derecede sayıca az olan savunucular grubundan ayırıp yeni gelen yük arabasına çevirmişlerdi. Arabanın güzergahı boyunca, sürüler halinde dizlerinin üzerine çöküp secdelere kapanıyorlardı.

Ork kumandanlarından biri, ordunun lideri olan Obould oğlu Urlgen'e, "Bu da ne?" diye sordu.

Urlgen bu garip sahneyi son derece şaşkın bir ifadeyle, domuzumsu dişleriyle dudaklarını kemirerek izliyordu.

Tek söyleyebildiği ve tek düşünebildiği, "Obould birçok müttefik getirdi," oldu.

Babası bunu, saldırının görkemini arttırmak için mi yapmıştı? Saldırıyı dosdoğru ork tanrılarının iradesine mi bağlıyordu?

Urlgen bunu kestiremiyordu ve ordusunun geri kalan kısmına olduğu gibi, onun hareketleri de kendisini, ağır ağır ilerleyen iri büste doğru götürüyordu. Fakat diğer birçoğunun aksine, Urlgen sadece putun üzerine odaklanmadı.

Garip binek takımını gözden geçirdi, muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en bakımsız ve hırpani görünüşlü… bu hayvanlar neydi? Urlgen yaratıkların ne olduğunu dahi bilmiyordu. Katır mı? Sığır mı? Belki de Karanlıkaltı'nın koridorlarından getirilmiş rotheler?

Alışılmadık şekilde zeki olan ork, bineklerden sonra sürücüleri inceledi. Bir tanesi diğerinden daha uzunca ve daha geniş omuzluydu, fakat ikisi de ork standartlarına göre kısa boylu sayılırdı.

Belki de ikincisi —ki sürücüden çok yolcuya benziyordu— bir çocuktu ama Urlgen bunu kestiremiyordu, zira ikisi de ağır cübbeler kuşanmış ve başlıklarını iyice aşağı çekmişlerdi.

Yük arabası kasabadan otuz metre uzakta durdu, ki Urlgen bunun son derece ahmakça olduğunu düşündü, zira bu hareket ahşap büstü o feci insan kadın ile acımasız yayının menzilinde bırakıyordu. Ork lideri o yöne doğru bakış attı ve tıpkı kendi tebaası gibi, savunucuların birçoğunun da olayı izlediğini gördü.

Daha iri olan sürücü ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Cübbesinin yenleri aşağı doğru kaydı ve hiç de orku andırmayan boğumlu ellerle kıllı önkolları gözler önüne serdi.

Fakat sürücü, diğerlerinden herhangi biri buna dikkat edemeden önce, büstün önünde, domuzumsu dişlerle dolu ağzın hemen altında bulunan bir manivelayı kavradı.

Kulağa, “Hee hee hee,” gibi gelen bir şeyler söyledikten sonra manivelayı aşağı indirdi.

“Pekala, o kahrolası Gruumsh’un bir rahibi eksilecek,” dedi Cattibrie acı bir kararlılıkla.

Taulmaril’i kaldırdı ve sürücüye nişan aldı, fakat Tred kadının kolunu kavradı ve atış yapmasını engelledi.

“Bir tanesinin eksilmesi bir şeyi değiştirmez,” dedi, “Ayrıca burada ters olan bir şeyler var.”

Cattibrie cücenin ne demek istediğini soracak oldu ama aslında bunu kendisi de sezmişti. Çekici hayvanlar ve sürücülerde, bunca mesafeden dahi ona garip gelen bir şey vardı.

Ork samanının gözleri manivelayı indirdikten sonra ortaya çıkan gıcırtıyla birlikte genişledi ve büst önce irileşip sonra dört bir tarafı ortadan kırılarak dört iri kalastan aşağı düştüğünde kadının gözleri daha da genişleyip fal taşı gibi açıldı.

Büstün içindeki oyuktan çıkıp o kalasların üzerinden aşağı inenler cücelerdi —bol sayıda cüce.

Hepsi de Karındeşenler’in kolayca tanınan tam aksam savaş zırhlarına sahipti!

Kara, tırtıklı bir zırh kuşanmış ve kendi boyunun yarısı uzunluğunda demir bir sivriye sahip bir miğfer takmış olan cüce başı çekiyordu.

“Bu Pwent!” diye haykırdı Cattibrie.

Daha kadın sözünü bitirmeden, Thibbledorf Pwent, kükreyip vücudunu savurarak dışarı atladı. Bir orkun üzerine inip yaratığı yere devirirken, kusursuz bir zamanlamayla kafasını eğip başka bir orku şişledi. Bundan sonra cüce, Cattibrie’nin görüş sahasından çıktı ama kadın yine de yüzünü buruşturdu, zira savaş öncüsünün tekniğini gayet iyi biliyordu. Orkun üzerinde çılgınlar gibi tepindiğinin ve keskin çıkıntılarla dolu zırhının yaratığı paramparça etmekte olduğunun farkındaydı.

Pwent'in cüceleri de en az onun kadar gözü dönmüş bir şekilde kalaslardan birinin ucuna kadar koşturup vahşice ork güruhunun arasına dalmak suretiyle liderlerini takip ettiler. Art arda dövüşe katıldılar, cücelerden oluşan mancınık misilleri gökten ölüm yağdırıyordu. Birkaç saniye sonra daha fazla cüce beliriverdi. Bu cüceler, katır sürüsü olarak görünmelerini sağlamak için birisi tarafından tılsımlanmış olan kamuflaj örtülerini üzerlerinden silkeleyip boyunduruklarını kenara fırlatarak saldırıya geçtiler. Düşmanın kafasını karıştıran o ilk birkaç saniye içinde, orkların birçoğu yere diz çökmüş ve öne doğru eğilmişken ne de çok hedef buldular.

Bu katliam kısa süre sonra bir arbedeye dönüştü ama o zaman dahi orklar karşılarındaki birlikle boy ölçüşemezdi. Birçoğu gafil avlanmış halde kaçışmaya başladı ve tüm goblin türü ırklardan bekleneceği şekilde, ilk geri çekilme belirtisiyle birlikte saflar dağılıverdi.

Cüce safları sık ve güçlü bir şekilde yerlerini koruyarak kasabaya doğru yolunu açtı. Gruplar en ufak bir geri çekilme belirtisi gördüğünde ana birlikten ayrılıp orkları geri püskürtüyordu.

"Siz Battlehammerlar hep zamanlamanızla nam salmışsınızdır!" diye haykırdı Tred McKnuckles, derken iri bir kaya yanına çarpıp sekerek geçtiğinde haykırıp feryat ederek kenara sıçradı.

"Yine o lanet devler!" diye bağırdı cüce.

Cattibrie kuzey surundan arta kalan moloz yığınına koşturdu ve yayını kaldırdı.

"Ateş ederken hareket halinde kal!" diye uyardı Wulfgar ve hakikaten de daha ilk ok yarığın öbür tarafına uçtuğu anda, okun atıldığı mekana iri taşlardan oluşan bir yaylım atışı başlatıldı.

Sahibinin alameti farikası olan o okların yarık boyunca uçtuğunu görmek Drizzt Do'Urden'in kalbine bir ferahlık getirdi ama bu iyi haber—Cattibrie'nin görünüşe bakılırsa hâlâ savaşmakta olduğu haberi— bile onu amacından alıkoymadı. Devler yine tüm güçleriyle bombardımana başlamıştı ve Drizzt buna izin veremeyeceğini biliyordu. Guenhwyvar'ı harekete geçirdikten sonra

devlerin bulunduğu yerin kenarına tırmanarak, iri yabanilerin gözüne ilişmeden yüksek bir kaya yığınının üzerine çıktı.

Drow hiç ses çıkarmadan yaklaştı ve ileri atılıp bir devin arkasına geçerek palalarıyla sertçe kesti. Yere değdiği anda koşmaya başladı, bir diğer devin diz kirişine kusursuz bir çifte kesme hamlesi yaptıktan sonra yoluna devam ederek kayaların etrafından dolanıp öbür tarafa geçti.

Devler peşine düşmek üzere döndüler ve içlerinden biri kaçan drowa bir kaya fırlatmak için kollarını kaldırdı.

Dev fırlatışını yapamadan önce, havada süzülen bir panter —tırmalayıp deşen üç yüz kilo gücündeki tüm pençeleriyle birlikte— yaratığın yüzüne yapıştı. Guenhwyvar yabaninin gözlerine odaklandı, onu öldürmeye değil. Kenara atlayıp kaçmadan önce yaratığın gözlerini derince deşip onu kör etti.

Tüm devler koşuşturmaya başlamıştı ama Drizzt, Guenhwyvar ile birlikte onları uzun süre meşgul etmek gibi bir hayale bel bağlamamıştı. Aynı şekilde, büyük ihtimalle fazla dev öldürebileceğini sanmıyordu —tabii herhangi birini öldürebilirse. Fakat belki de o ve panteri, birkaç tanesini kör edebilir ya da peşlerine takıp oradan uzaklaştırabilirlerdi.i çeri girdiği tarafa doğru yönelip kayaların etrafından dolaştı, hakikaten de en yakındaki devi gafil avladı ve diğer yana kaçmadan önce birkaç acı verici kesik atmayı başardı. Fakat bu seferki takip daha iyiydi —çok daha iyi— devler iki tarafını sarmışlardı ve bir diğer çift de dosdoğru takipteydi.

Drizzt sırtını bir duvara vermek ve en son, çaresiz mücadelesine başlamak üzere harekete geçti.

En yakındaki dev hücuma geçti.

Fakat iri yaratık, Drizzt’e ulaşamadan önce yüzünü buruşturdu ve ensesini kavradı. Yabani hızla döndüğünde, kara elf, devin ensesine derince gömülmüş bir çift okun tüylü kısmını net bir şekilde gördü. Yabani yaratık birazcık yana çekildiğinde, Drizzt’in ağzı bir karış açılıverdi.

Karşısında, kuzeye doğru yukarıda, bir çift elf uçan atların sırtına binmiş oturmaktaydı.

Devler kaçışmaya başladılar.

Drizzt yana doğru depara kalkıp başka bir devi şişledikten sonra koşmaya devam etti ve birkaç kayanın üzerinden atladı. Fakat devlerin pek azı ona ilgi gösterdi. Kenardaki bir çift yabani, hâlâ etraflarında sıçrayıp duran Guenhwyvar'la başa çıkmaya çabalıyordu. Diğerlerinin birçoğu aceleyle daha fazla kaya bulmak —bariz bir şekilde elflere fırlatmak için— üzere harekete geçmişti.

Drizzt onların örgütlenmesine izin veremezdi. Batıdaki kaya yığınına yöneldi. Devlerden biri aşağı eğilip bir kayaya doğru uzandığında, drow dışarı sıçradı ve yabaninin parmaklarına sert bir darbe indirdi. Dev elini geri çekti ve bir yoldaşıyla birlikte drowun peşine düştü.

Bu sefer Drizzt ne arkasını döndü, ne de yavaşladı.

Devleri uzaklaştırıyor ve Guenhwyvar'a da aynısını yapması için sesleniyordu. Drow kolcu, havaya bir kayanın yükseldiğini gördü ve birkaç saniye sonra bir pegasustan gelen çığlığı duydu, fakat kuzey göğüne baktığında iki elf de hâlâ yerlerindeydi, ileri geri uçuyor ve ok atıyorlardı.

Drizzt açık bir zeminde depara kalktı, sık sık arkasına dönüp yok edilmiş kasabaya bakıyor ve dostlarından bir ize rastlamayı umuyordu.

Belirgin bir şey seçemiyor, sadece kasabaya saldıran bir ork güruhu görebiliyordu. Hemen eteklerinde bir çift dev varken, Drizzt'in artık yön değiştirmesi ve kuzeye doğru koşması gerekti.

"Hiç zaman yok!" diye haykırdı Thibbledorf Pwent, Shallows'a doğru koştururken. "Pilinizi pırtınızı topliip yaralıları alın ve benle arabalara gelin!"

"Bir ruhbana ihtiyacımız var!" diye ona haykırdı Wulfgar. "Derhal! Kıpırdayamayacak kadar kötü yaralılarımız var!"

"Ööleyse onnarı bırakmanız gerekebilir!" diye çıkıştı Pwent.

"İçlerinden biri de Bruenor Battlehammer!" diye bağırdı Wulfgar.

“Ruhban!” diye haykırdı Pwent. “O arabanın tepesindeki yeşil sakallıyı da getirin,” diye seslendi savaş öncüsü, başka bir cüceye. “Bi mağara dolusu sarroş büücüden daha fazla numarası var.”

“Haydi onları kaldırın!” diye haykırdı bir başka cüce. “Yaralıları yük arabasına taşıyın ve toplayabildiğiniz tüm ölü cüceleri de onların yanına getirin. Ork akbabaları için geride hiç Battlehammer bırakmayacağız!”

“Bizi nasıl bu kadar çabuk bulabildiniz?” diye Pwent’e soracak oldu Cattibrie ama bu cüretkar kurtarma operasyonunun kaynağını gördüğünde durup gülümsedi. Bunu sağlayan, daha ufak tefek olan ikinci sürücüydü ve başlığını geriye attığında kadın onu açıkça tanımıştı. “Regis,” dedi kadın.

Kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi atan kadın onu kucaklamak için ileri atıldı ama koluna ağırlık verdiği zaman buçukluğun yüzünü buruşturduğunu görünce hızla geri çekildi.

“Birinin kurdu beslemesi gerekiyordu,” dedi buçukluk, utangaç bir şekilde omuz silkerek.

Cattibrie eğilip buçukluğu alnından öptü ve Regis kıpkırmızı kesildi.

Derken harekete geçmişlerdi; bitkin düşmüş ve dağınık bir grup halini almış Shailovvs savunucularının etrafında hiddeili bir arı sürüsü gibi dönüp duran, oraya buraya koşturan cüce savaşçılarından oluşmuş bir girdap gibilerdi adeta. Kasabayı savunmaya başlamış olan yüz insan ve yirmi altı cüce arasından, mekanı kendi ayaklarının üzerinde terk edenlerin sayısı yirmiden azdı ve sadece bir on kişi daha —ki Bruenor da bunlara dahildi— hâlâ nefes alıyordu. Bu bir zafer sayılmazdı.

YOLLARIN KESİŞTİĞİ ve AYRILDIĞI YERDE

Saflar halinde ana yük arabalarının sağına ve soluna geçmiş koşuyorlardı. Diğerleri de en iri olan ve Kral Bruenor Battlehammer da dahil olmak üzere yaralıları taşıyan yük arabasını çekiyordu — yani parçalara ayrılmış ork tanrısı büstünü. Başka bir şey yapamayacak kadar yaralı olan Regis de arabanın üzerinde onunla beraberdi. Aynı şekilde duurit Pikel Bouldershoulder da onlarla

birlikte yolculuk ediyor ve tılsımlı meyveleriyle bitki köklerini Bruenor'un yaralarının üzerinde kullanıyordu.

"Hastalığı ondan alacaktır," diye Wulfgar ile Tred'i temin etti Ivan, üçü o arabanın arkasından koştururlarken. "Ağabeyimde ne numaralar vardır."

Wulfgar acı içinde başını salladı ve bu sözlerle cesaret buldu, zira Cattibrie kısa bir süre önce ona Bruenor'un biraz daha rahat uyur gibi göründüğünü söylemişti.

"Beni endişelendiren bu değil," diye belirtti Tred. "Her yerde ork izlerine rastlıyoruz ve eğer şimdi saldırırlarsa…" "Yarığın öbür tarafında kalan dev dostlarından mahrum olacaklar," diye ısrar etti Wulfgar.

"Gayet doğru," diye kabul etti Tred ama asık yüz ifadesi yumuşamadı, "fakat Mithril Salonu'ndan gelen cücelerinize rağmen, o orklarla sandığınızdan daha çetin bir savaş olacağını düşünüyorum, özellikle de orklar artık Mithril Salonu'ndan gelen cücelerinizi karşılarında görmeye şaşırmadığı zaman!"

Wulfgar'ın bu mantığa karşı verebileceği pek fazla yanıt yoktu.

Ork ordusunu görmüştü ve birçoğu dağıtılmış, Shallows'un dışında katledilmiş olsa bile, o lejyonların bir meydan savaşında ezici bir grup olacağını biliyordu. Önceki gün kaçışa başladıklarında, ellerindeki tek gerçek umudun, orkların, onlar Mithril Salonu'nun güvenli sınırlarına sığınmadan, ya da en azından o kaleden dışarı çıkan cüce ordusuyla birleşmeden önce örgütlenmeyi başaramayacak kadar kötü bir şekilde dağılmış olması olduğunu hepsi biliyordu.

Ama bu umutlarının boş olduğuna dair işaretler çoktan belirmeye başlamıştı. Tüm gece boyunca —ki Pikel'in muhteşem meyvelerini kullanan cüceler yollarına devam ediyordu— sağlarından ve sollarından gelen, peşlerini hiç bırakmayan worg ulumalarını duymuşlardı, ikinci günün erken saatlerinde, kuzeyde, kendilerinden çok uzak olmayan bir mesafede havaya yükselen bir toz bulutu görmüş ve takip edildiklerini anlamışlardı.

Pwent o sabah onlara muhtemel bir senaryo kurmuştu. Savaş öncüsünün tahminlerine göre, worglarla binicisi orklar, cüceleri yanlardan sarıp etraflarını kuşatacak, kaçış hızlarını yavaşlatmaya çalışacak ve böylece takipteki ana orduya onları yakalayıp ezme fırsatı sunacaklardı. Cüceler, eğer karşılarında böyle bir engel oluşturulursa, başlarını öne eğip yollarını yararak açma kararı almışlardı.

Wulfgar'ın elinden gelen tek şey işin o raddeye varmamasını ummaktı. Yaralıları taşıyan arabayı vardiyalar halinde çekmeye yetecek kadar kişi ancak çıkıyordu ve Pwent ile cüceleri tahammül sınırlarının sonuna yaklaşmaktaydı. Pikel'in yemişleri gerçekten de hayret vericiydi ama büyülü güç sağlamıyor, sadece vücudun derinlerinde kalmış gizli enerjisini kullanmasına yarıyorlardı.

Kuzeye yolculuğun, çaresiz savaşın ve güneye kaçışın başlangıcının ardından, Wulfgar o enerji stoklarının sonuna yaklaşmakta olduğunu açıkça görebiliyordu. Daha da kötüsü, Shallows'un gitgide uzayan savunmasından sağ çıkanların hepsi —ki buna kendisi de dahildi— ağır yaralar taşıyordu.

Başka bir savaş muhtemelen hepsinin sonu olur, en azından Wulfgar'ın sevgili babasını Mithril Salonu'na sağ götürme umudunu yok ederdi.

Böylece, o ikindi vaktinde kaşifler batıda gittikçe büyüyen bir toz bulutunu haber verdiklerinde barbar, Cattibrie, Regis ve Bruenor'a katılmak için yük arabasına gitti.

"Bu, sonumuz olacak," diye belirtti Cattibrie, toz bulutuna bakarken.

Kadının, Wulfgar'ın bildiği sonsuz iyimser mizacından çok uzakta olan bu tavrı onu hazırlıksız yakaladı ve aynı şekilde Regis'i de şaşırttı.

"Onlarla savaşacağız ve onları yeneceğiz!" diye yanıtladı Regis. "Daha fazlası bizi yakarsa, onlarla da savaşacağız!" "Doğru," diye hemfikir oldu Wulfgar.

"Aegis-fang'i bir orkun ellerine teslim etmem, bu, kuzeydeki tüm orkları katletmem manasına gelse bile. Ayrıca Bruenor'un,

gücünü toplaması ve hakkıyla kendisine ait olan tahta çıkması için Mithril Salonu'na geri götürüldüğünü kendi gözlerimle göreceğim."

Bu sözler Regis ile Cattibrie'ye güç verdi ve Wulfgar'a attıkları takdir dolu bakış, önce bir sırıtışa, Pikel Bouldershoulder heyecanla, "Ay oy!" diye öttüğünde ise bir kahkahaya dönüştü.

Cüceler yük arabaların etrafındaki safları sıklaştırmalarına rağmen hızlı tempolarını korudular.

Pwent emrindekilere talimatlar vermeye, en deneyimli savaşçılarını hayati savunma alanlarına yerleştirmeye ve oğlanlarına hazır olmalarını söylemeye başladı. Bir noktada, yük arabasının yanına geldi.

"Kaşiflerimin gördüüne bakılırsa bikaç yüz kelle olcaklar," diye açıkladı savaş öncüsü. Abartılı bir şekilde göz kırptıktan sonra ekledi, "Benim ve oolanlarımın hailedemiiceği bişii diil."

Wulfgar başıyla onayladı ve diğerleri de öyle yaptı ama hepsi de bu meselenin aslını biliyordu.

Birkaç yüz ork tarafından yollarının kesilmesi zaten yeterince kötü bir şeydi, fakat bu sayılara karşı savaşı kazansalar bile, yaşanılan kaçınılmaz gecikme sebebiyle, kendilerini arkalarından gelen ayrrı sayıdaki, ya da daha büyük bir birlikle yüz yüze bulacaklardı.

"Yayını al," dedi Wulfgar Cattibrie'ye, kadına Taulmaril'i uzatırken. "İyi atış yap."

"Belki de barış bayrağıyla gidip onlarla konuşabilirim," diye önerdi Regis, tılsımlı yakut süsünü gömleğinin yakasından dışarı doğru anlamlı bir şekilde çekerek.

"Yalanlarınla içlerinden birkaç tanesini kandırmayı basarsan bile seni öldürürler," diye belirtti Cattibrie. "Yalanlar değil, vaatler," diye düzeltti Regis.

Çaresizce omuz silkip başını eğerek yakuta baktıktan sonra onu gömleğinin içine geri soktu.

Cüce safları daha da sıklaştı. Yollarını kesen birlik tarafından tespit edildikleri barizdi ve pek az seçenekleri vardı. Doğuya dönmeleri muhtemelen onları başka bir ork güruhuyla burun buruna getirecekti, durup bir savunma kurmaya çalışmak ise peşlerindeki orklarm onlara yetişmesine sebep olabilirdi.

Bir elleriyle silahlarını, diğer elleriyle yük arabalarının boyunduruklarını kavrayarak yollarına devam ettiler.

“O çıkıntıya onnardan önce varmalıyız!” diye dostlarına haykırdı Thibbledorf Pwent, ilerideki yüksek bir zemini işaret ederek.

Cüceler buna cevaben ağrıyan omuzlarını daha da fazla öne eğip hızlandılar. Çıkıntının başına varıp hiç yavaşlamadan bayırı tırmanmaya başladılar.

Ama oraya ilk olarak varamadılar.

“Kanat kırık değil ama kötü şekilde incinmiş ve Cünbatımı’nı uzak bir mesafeye taşıyacak durumda değil,” dedi Innovindil Tarathiel’e, elf ile Gündoğumu, devlerle savaştıkları yerin birkaç mil kuzeydoğusundaki bir dağ yamacında bulunan mağaraya dönüp onlara katıldıklarında.

Fırlatılan kaya yalayıp geçtiği halde, peşlerindeki devleri atlatmayı başarmışlardı ve şansları o an için sığınabilecekleri bir mağara bulacak kadar yaver gitmişti.

“Sanırım, devler takibi bıraktı,” diye yanıtladı Tarathiel. “Bizi bulamayacaklar.”

“Ama yakın zamanda Aykorusu’na varamayacağız,” diye mantık yürüttü Innovindil, “ya da en azından, ikimiz birden varamayacağız.”

Sözlerini bitirirken yüzünde beliren ifade, Tarathiel’in Gündoğumu’na binip yuvaya uçmasını istediğini, sanki bunları dile getirmişçesine net bir şekilde belirten bir işaret niteliğindeydi.

“Halkımıza vereceğimiz haberlerin, onları gelecek musibete karşı doğru düzgün hazırlamayacak kadar eksiksiz olacağından emin değilim,” dedi kasvetle.

“Ne gördün?”

Tarathiel’in yüz ifadesinde sert bir hava vardı. “Deliklerinden dışarı çıkıyorlar,” dedi dişi elfe, “tüm kuzey ve batı diyarında. Orklar ve goblinler tek vücut halinde ayağa kalkıyor, ayrıca onlarla birlikte devler de gördük. Shallows kasabasını yıkıp geçen birliğin, yakında keşfedeceğimiz ordunun küçük bir bölümü olduğunu düşünüyorum.”

“Senin uçup halkımıza haber götürmen için daha iyi bir sebep işte.”

Tarathiel bineğine baktı ve sadece bir anlığına o yöne gider gibi oldu ama sonra yoldaşına baktı ve kararlı bir şekilde duruverdi.

“Seni bırakmayacağım,” dedi. “Ben uçsam da uçmasam da, Aykorusu elfleri gafil avlanmayacak.”

Innovindil tartışacak oldu ama neredeyse derhal fikrini değiştirdi. Ne kadar cesurca konuşsa da, orada yalnız başına bırakılmak istemiyordu. Bu yöreyi Tarathiel kadar iyi bilmiyordu ve gerçekten de Gündoğumu için endişeleniyordu. Pegasus bu yarayı atlatacak olsa da, acısına ve yaşadığı şoka rağmen devlerin üzerinde uçarken yerini korumak için öyle yiğitçe davranmıştı ki, elfin Gündoğumu’na iyileşmesi için dinlenmekten başka hiçbir şey yaptırmaya niyeti yoktu, hatta bu, pegasusu kendi canı pahasına korumak anlamına gelse bile. Tarathiel’in de kendisi gibi hissettiğini biliyordu.

“Ayrıca öğrenmemiz gereken bir şey daha var ve şimdi bunu öğrenmek için tek şansımız olabilir,”d iye ekledi Tarathiel kısa bir duraksamadan sonra.

“Kara elfin devlerle olan savaştan kaçmayı başardığını düşünüyorsun,” diye mantık yürüttü Innovindil. “Ellifain’in de orada olması muhtemel.”

“Ellifain’in ölmüş olması muhtemel,” dedi Innovindil ve Tarathiel sadece başını sallayıp onaylamakla yetindi. Yaşanan ilk şok ve hızla yakalaşan çaresiz bir savaşın verdiği adrenalin, yerini, savaş öncüleri ve kaçan kervandaki diğerleri arasında hızla şaşkınlığa bırakıverdi, zira karşılarındaki yüksek çıkıntının üzerinde cüceler —koca bir cüce güruhu—duruyordu ve bu cüceler Mithril Salonu’na ait

renklerde kuşanmamış olup Mirabar'ın balta sembolünü taşımaktaydı.

"Kimsiniz ve ne işiniz var?" diye haykırdı en öndeki cüce ve miğferini başından çekerek çıkardı.

"Torgar!" diye haykırdı Regis, bu cüceyi aniden tanıyarak.

"Kanat kırık değil ama kötü şekilde incinmiş ve Günbatımı'nı uzak bir mesafeye taşıyacak durumda değil," dedi Innovindil Tarathiel'e, elf ile Gündoğumu, devlerle savaştıkları yerin birkaç mil kuzeydoğusundaki bir dağ yamacında bulunan mağaraya dönüp onlara katıldıklarında.

Fırlatılan kaya yalayıp geçtiği halde, peşlerindeki devleri atlatmayı başarmışlardı ve şansları o an için sığınabilecekleri bir mağara bulacak kadar yaver gitmişti.

"Sanırım, devler takibi bıraktı," diye yanıtladı Tarathiel. "Bizi bulamayacaklar."

"Ama yakın zamanda Aykorusu'na varamayacağız," diye mantık yürüttü Innovindil, "ya da en azından, ikimiz birden varamayacağız."

Sözlerini bitirirken yüzünde beliren ifade, Tarathiel'in Gündoğumu'na binip yuvaya uçmasını istediğini, sanki bunları dile getirmişçesine net bir şekilde belirten bir işaret niteliğindeydi.

"Halkımıza vereceğimiz haberlerin, onları gelecek musibete karşı doğru düzgün hazırlamayacak kadar eksiksiz olacağından emin değilim," dedi kasvetle.

"Ne gördün?"

Tarathiel'in yüz ifadesinde sert bir hava vardı. "Deliklerinden dışarı çıkıyorlar," dedi dişi elfe, "tüm kuzey ve batı diyarında. Orklar ve goblinler tek vücut halinde ayağa kalkıyor, ayrıca onlarla birlikte devler de gördük. Shallows kasabasını yıkıp geçen birliğin, yakında keşfedeceğimiz ordunun küçük bir bölümü olduğunu düşünüyorum."

"Senin uçup halkımıza haber götürmen için daha iyi bir sebep işte."

Tarathiel bineğine baktı ve sadece bir anlığına o yöne gider gibi oldu ama sonra yoldaşına baktı ve kararlı bir sekilde duruverdi.

“Seni bırakmayacağım,” dedi. “Ben uçsam da uçmasam da, Aykorusu elfleri gafil avlanmayacak.”

Innovindil tartışacak oldu ama neredeyse derhal fikrini değiştirdi. Ne kadar cesurca konuşsa da, orada yalnız başına bırakılmak istemiyordu. Bu yöreyi Tarathiel kadar iyi bilmiyordu ve gerçekten de Gündoğumu için endişeleniyordu. Pegasus bu yarayı atlatacak olsa da, acısına ve yaşadığı şoka rağmen devlerin üzerinde uçarken yerini korumak için öyle yiğitçe davranmıştı ki, elfin Gündoğumu’na iyileşmesi için dinlenmekten başka hiçbir şey yaptırmaya niyeti yoktu, hatta bu, pegasusu kendi canı pahasına korumak anlamına gelse bile. Tarathiel’in de kendisi gibi hissettiğini biliyordu.

“Ayrıca öğrenmemiz gereken bir şey daha var ve şimdi bunu öğrenmek için tek şansımız olabilir,”d iye ekledi Tarathiel kısa bir duraksamadan sonra.

“Kara elfin devlerle olan savaştan kaçmayı başardığını düşünüyorsun,” diye mantık yürüttü Innovindil. “Ellifain’in de orada olması muhtemel.”

“Ellifain’in ölmüş olması muhtemel,” dedi Innovindil ve Tarathiel sadece başını sallayıp onaylamakla yetindi. Yaşanan ilk şok ve hızla yakalaşan çaresiz bir savaşın verdiği adrenalin, yerini, savaş öncüleri ve kaçan kervandaki diğerleri arasında hızla şaşkınlığa bırakıverdi, zira karşılarındaki yüksek çıkıntının üzerinde cüceler —koca bir cüce güruhu—duruyordu ve bu cüceler Mithril Salonu’na ait renklerde kuşanmamış olup Mirabar’ın balta sembolünü taşımaktaydı.

“Kimsiniz ve ne işiniz var?” diye haykırdı en öndeki cüce ve miğferini başından çekerek çıkardı.

“Torgar!” diye haykırdı Regis, bu cüceyi aniden tanıyarak.

Yüzünde şaşkın bir ifade beliren lider cüce, arkadaşlarına sağa ve sola doğru genişçe açılmalarını işaret etti. Yanında birkaç kişiyle birlikte, dağınık grubun yanına geldi.

“Pekala, silahlarımız Kralınız Bruenor ve Mithril Salonu’nun emrine amadedir,” diye ilan etti Torgar, Wulfgar ile diğerleri onlara verdikleri çaresiz savaşı ve Mithril Salonu’na geri çekilişlerini anlattığında. “Kral Bruenor’dan dostluğunu istemek üzere geliyorduk, sanırım şimdi kendi dostluğumuzu ona ve halkına kanıtlayabileceğiz. Siz yolunuza devam edin, ben ve ekibim sizi yakından takip edeceğiz.” “Bırak da ben ve benim takım senle gelsin, Mirabarlı Torgar,” diye söze daldı Thibbledorf Pwent, ileri çıkıp kana bulanmış zırhını tüm vahşi ihtişamıyla sergileyerek. “O orklara kaçmaları için bi sebep vercez!”

“Şans yüzümüze güldü,” diye fısıldadı Wulfgar, Cattibrie’ye birkaç saniye sonra, beş yüz kişilik takviye birliği, kaçış halindeki kervanın etrafındaki yerini alırken.

Bruenor’a, hâlâ yorulmak nedir bilmeden cüce kralıyla ilgilenen Pikel’e ve diğer yaralılara baktılar. Görünüşe göre, kendisine baktıklarını sezen Pikel, onlara doğru döndü ve göz kırpıp umutla başını salladı.

Cattibrie gülümsemeden edemedi, fakat bunun ardından kuzeye bakmadan da edemedi.

“Drizzt’i düşünüyorsun,” diye gözlemledi Wulfgar. “Bruenor’u Mihtril Salonu’na götürdüğümüz anda onu bulmak için yola çıkacağız,” dedi Regis, konuşmaya dahil olarak.

Cattibrie kafasını daha büyük bir kararlılıkla sağa sola salladı. “O kendi başının çaresine bakacak ve bizim Mithril Salonu’nun güvenli sınırlarına varmak için kendi başımızın çaresine bakacağımıza güvenecek. Oradaki işi bittiğinde yuvaya dönecektir.”

Wulfgar ile Regis ona şaşkınlıkla baktılar ama ikisi de kaçınılmaz bir şekilde kadınla hemfikir oldular. Aksini ispat eden bir bilgi olmadan, Drizzt’e güvenmeleri gerektiğini biliyorlardı, hem ayrıca orklarla dolu Kuzey Diyarı’nın vahşi topraklarında hayatta kalmaya ondan daha uygun biri var mıydı? Ayrıca, daha belirgin bir gerçek ise, hiçbirinin tekrar yola koyulacak durumda olmadığıydı. Regis kesinlikle yakın zamanda tehlikeli yollarda yürüyecek halde değildi.

Cattibrie kuzeye bakmaya devam etti ve ne yaptığının farkına varmadan, tedirginlikle alt dudağını kemirmeye başladı. Wulfgar kadının kolunu kavradı ve nazikçe, teskin edercesine sıktı.

“Elastul sana söyledi mi?” diye sordu Nanfoodle, Shoudra’ya birkaç gece sonra, ikisi yaşadıkları binanın koridorunda buluştuklarında.

“Bana seninle gelmemi söyledi,” diye yanıtladı Shoudra, ses tonu bu emirden hiç memnun kalmadığını net bir şekilde belirtiyordu.

“Hata yaptı ve hâlâ yapıyor,” dedi küçük gnom. “İlk başta Bruenor’u evinden kovdu, sonra Torgar’ı hapsetti ve şimdi de…”

“Bu aynı şey sayılmaz,” dedi Shoudra.

“Çok farklı mı yani? Mirabar’da kalan cüceler, Mithril Salonu’nda çevireceğimiz entrikaları öğrenince bundan memnun olacak mı? Dört yüzden fazla Mirabar cücesinin bizden önce oraya varacağını düşünürsek, orada başarı sağlama umudumuz var mı?”

“Elastul sadece Bruenor ve halkının güvenini kazanmamıza bel bağlıyor.”

“Ne amaçla? ihanet için mi?” diye sordu asık suratlı gnom.

Shoudra cevap verecek oldu ama sadece omuz silkti. “Mithril Salonu’na vardığımızda ne bulacağımıza bakarız,” dedi birkaç saniye düşündükten sonra.

Nanfoodle’ın yüzü, bir anlığına kadının sözlerini ve tavrını gözden geçirdikten sonra aydınlanıverdi.

“Battlehammer Klanı’nın mağarasında senin liderliğini takip edeceğim,” dedi, “bu liderlik, Marki Elastul’un buyruklarına ters düşse bile.”

Shoudra ihtiyatla etrafına baktı ve yüz ifadesi gnoma daha fazla ahmakça söz sarf etmemesini belirtti.

Fakat asa taşıyıcısı, yüreğinde buna karşı çıkmıyordu. Elastul’un buyruğu dosdoğru ve basit olmuştu; Mithril Salonu’na git ve hain cüceleri kontrol et, ayrıca oradayken rakibin faaliyetlerine ciddi bir hasar ver.

Shoudra, Mithril Salonu'na gidip Kral Bruenor'a, Torgar Hammerstriker ve diğerleri üzerinden ulaşmanın daha iyi olacağını düşündü. Mirabar'da yaşanan felaketten sonra, dost madenci şehirle yeni ve daha güçlü bir ittifak kurabilirlerdi; herkesin kârına olacak bir ittifak.

Fakat elinden sadece iç geçirip durumun farklı olmasını dilemek geliyordu, zira Elastul'u iyi tanıyor ve böyle bir sonucu gerçekleştirmeyi ummanın bile saçma olduğunu biliyordu.

SON DEYİŞ

Drizzt Do'Urden, ters yüz ettiği her bir kayayla birlikte, altında dostlarından birini bulmanın korkusuyla nefesini tutuyordu. Fikrine göre, Shallows'un yıkımı eksiksizdi. Kasabanın hemen güneyindeki şekillendirilmiş ahşap yığının ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama orkların en son saldırıda beraberlerinde büyük kuşatma aletleri getirdiğini düşünüyordu.

Devlerin kasabaya verdiği hasar düşünülecek olursa, buna ihtiyaçları da yoktu gerçi.

Savaş alanına yayılmış olan bol sayıdaki ölü ork ve worg ile teselli buldu ama çoğunun altyapı tünellerinin girişinde, yani mantıken son savunma hattında ölmüş olduğu gerçeği ona sonun kesinlikle acı olduğunu söylüyordu.

En azından o tünellerde hiçbir cesede rastlamadı ve dostlarının öldürülmemiş, sadece esir alınmış olduğuna dair umut besledi.

Derken tanıdık, tek boynuzlu bir miğfer buldu.

Yere devrilmeden eğilecek gücü kendisinde zor bulan drow, Bruenor Battlehammer'm tacına dokundu ve nazikçe onu yerden kaldırıp ellerinde çevirdi. Yarığın öbür tarafındayken, alevler içindeki kule çöktüğünde, gözlerinin kendisini yanıltmış olmasını umut etmişti. Bruenor'un bir şekilde sıçrayıp bu felaketten kurtulmuş olmasını ummuştu.

Drow kendisini etrafa bakmaya ve miğferin yanındaki moloz yığınını eşelemeye zorladı. Orada, tonlarca kayanın altında, ezilmiş

bir elin, boğumlu bir cüce elinin ucunu buldu.

Bruenor'un mezarını bulduğunu sandı. Wulfgar ile Regis de burada gömülü müydü? Peki ya Cattibrie?

Dönüp duran düşüncelerine doluşan görüntüler Drizzt Do'urden'in kalbine ağır geliyordu. Açık yollarda maceraya koşmanın —kendi hayatına, hatta Cattibrie'nin hayatına mal olsa bile— güvenli bir yerde hayat sürmekten daha iyi olduğunu düşündüğü zamanı hatırladı.

O feci anda, bu düşünceler ona ne kadar da boş görünüyordu.

Garip bir şekilde o anda Zaknafein'i, kendi ailesini, Menzoberranzan'daki günlerini ve hayatının erken dönemine damgasını vuran trajedileri düşündü. Ellifain'i, o gece yıldızların altında onun için yapmaya çalıştığı onca şeyi ve en sonunda elfin ölüp gidişini de düşündü.

Bazıları kesinlikle yitip gitmiş ve muhtemelen hepsi ölmüş olan dostlarını düşündü ve bütün bunların beyhudeliği ona bir bıçak gibi saplandı. Zaknafein ile birlikte geçirdiği günlerden, Menzoberranzan'dan ayrılışından, Montolio ve hepsinden fazla sevdiği Buzyeli Vadili dostlarıyla tanıştığı günlerden beri tüm yaşamı boyunca, Drizzt Do'Urden disipline ve kesin bir iyimserliğe dayanan prensipleri takip etmişti. Daha iyi bir dünya için savaşmış, çünkü daha iyi bir dünyanın yaratılabileceğine ve yaratılacağına inanmıştı.

Tüm dünyayı, hatta elle tutulur bir kısmını değiştirmek gibi hayallere asla kapılmamıştı elbette ama her zaman dünyanın kendi çevresinde olduğu kadarını daha iyiye götürmek için savaşmayı değerli bir yol olarak görmüştü.

Ve işte Ellifain'e olanlar, işte Bruenor'a olanlar. Miğfere baktı ve onu ellerinin arasında çevirdi.

Büyük bir ihtimalle, tanıdığı tüm yakın dostlarını yitirmişti.

'Biri dışında,' diye düşündü drow, Guenhwyvar yanında kıpırdandığında.

Üç gün sonra, Drizzt Do'Urden, bir dağın kayalıklı yamacında oturmakta, etrafındaki borazanların kakofonisini dinlemekte ve

neredeyse tüm dağ patikalarından ilerleyen meşale ışığı sıralarını izlemekteydi. Bütün bu yaşananların sadece bir başlangıç olduğunu işte o zaman anlamıştı. Orklar toplanıyordu, beraberlerinde hatırı sayılır bir goblin sürüsü getirmiş ve daha da beteri, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok sayıda ayaz deviyle ittifak kurmuşlardı.

Felbarr Kalesi'nden gelen bir kervana yapılan baskınla başlayan bu olay, gitgide büyüyüp iki kasabanın yıkımına ve Kuzey'deki herkesin hayatına karşı bir tehdit oluşturmaya kadar varmıştı.

Orduların ilerleyişini izleyen Drizzt, Mithril Salonu'nun da kısa süre içinde tehdit altında olacağını görebiliyordu.

Ayrıca, Mithril Salonu'nun o anda lidersiz bir yer olduğunu sanıyordu.

Fakat aslında, o dağ bayırındaki karanlık gecede bu düşüncelerden hiçbiri Drizzt Do'Urden'in düşüncelerine ve kalbine derince gömülmedi ve yığınlar halinde toplanan yaratık birliğinden biraz uzaktaki küçük bir grubun kamp ateşini gördüğünde, o andaki durum dışındaki tüm düşünceler aklından uçuverdi.

Drow oniks heykelciğini çıkarıp Guenhwyvar'ı çağırdı ve palalarını çekip kamp yerine doğru ağır ağır yürümeye başladı. Gözlerini hiç kırpmadı; yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.i şe koyulma vakti gelmişti.

SON